

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EASY MARK

SHANNON
BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KOLAY İŞARET

SHANNON BAKER

KOLAY İŞARET

Telif hakkı© 2021 Shannon Baker

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Severn River Yayıncılık

www.SevernRiverPublishing.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-64875-120-2 (Ciltsiz)

ISBN: 979-8-54405-303-3 (Ciltli)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Shannon

Baker Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Polisiye ve Gerilim Okumayı Seviyor
musunuz? Ayrıca Hoşunuza Gidebilir...](#)

[Sıradaki Seri](#)

[KIRIK BAĞLARI okuyun](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

AYRICA SHANNON BAKER TARAFINDAN

Kate Fox Gizem Serisi

Soyulmuş

Çıplak Karanlık

Sinyal Acı

Yağmur Kolay

İşaret Kırık

Bağlar

Michaela Sanchez Güneybatı Polisiyeleri

Kumdaki Yankılar

Çölün Payı

Nora Abbott Gizem Serisi

Aldatmacanın

Yüksekliği Ateşin

Gökyüzü

Yalanlar Kanyonu

Bağımsız Gerilim Romanları

Arkamdaki Çöl

Yeni bir kitabı asla kaçırmayın! Yazar Shannon Baker'dan özel güncellemeler almak için kaydolun.

Shannon-Baker.com/Newsletter

için bir teşekkür olarak, ücretsiz bir kopyasını alacaksınız

Yeterince Yakın: Bir Kate Fox Romanı

*Dave'e
Yine helikopter yok. Üzgünüm.*

Bir yerde kazların ömür boyu çiftleştğini ve biri ölürse diğerrinin bekar kaldığını okumuştum. Çakalların, o vahşi ve kurnaz yaratıkların seri tek eşlilik uygulaması beni hep büyülemiştir. Bir de sıradan bir sokak kedisi var, aklına esen her şeye saldırıyor.

Eski kocam Ted, Bryant'ta taşındıkları kiralık evden ve Roxy'nin yedi aylık hamile olduğu için ona yardım edemediğinden bahsedip duruyordu.

Sokak kedisi olma fikri pek hoşuma gitmiyordu ama kaz mı çakal mı? Hayat seçenekler sunuyordu ve er ya da geç seçim yapmam gerekecekti.

Chester County'de Bryant'ın hemen dışındaki Odegaard'ın marketinde/ benzin istasyonunda oturduk. Izgarada dönen eski sosisli sandviçlerin, patlamış mısırın ve kızarmış binlerce tacoritos'un yağ kokusu bir sandalye çekip toplantıya katılmaya yetecek kadar yoğundu. Sabahın geç saatlerinde güneş ışığı çorak benzin istasyonunu, öndeki pompaları, otoyolu ve diğer taraftaki açık merayı aydınlatıyordu.

Göbeği kabine zar zor sığan Choker County şerifi Milo Ferguson nachos'unu mideye indirdi ve Ted'in hakkında bir iki yorum yaptı. Roxy'nin Ted'le olan ilişkisi evliliğimize son darbeyi vurmuştu, bu yüzden ikisinin de yaşadığı zorluklar pek umurumda değildi.

Bakır rengi teni, kuzguni siyah saçları ve düşünceli gözleriyle Spinner County'nin yeni şerifi Kyle Red Owl buzlu çayını içti ve sessizliğini paylaştı.

"Tamam." Ted'in monologunu böldüm.

Ben Affleck'in iyi görünüşü sadece kaşlarını çatmasıyla biraz gölgeleniyor.

Tekrar söze başlamadan önce, "Yemin bu kadar kısa bir süre sonra burada buluşabildiğimize sevindim" dedim. Buna toplantı dememeliydim çünkü kimse tutanak tutmuyordu ve Robert's Rules'un standımızda yeri yoktu. Geçen ay Spinner ve Chester ilçelerinin şerifleri Lee Barnett ve Pete Grainger'in tutuklanmasına yol açan fiyaskodan sonra, Kyle ve Ted görev sürelerini tamamlamak üzere atanmışlardı.

Kapı açıldı ve bir grup genç içeri daldı. Sıkışık koridorlardan içecek soğutucularına doğru ilerlediler, enerji içecekleri ve gazlı içecekler çıkardılar, bir yandan da kargaşa yaratıyorlardı. Kız kardeşimin kocasının tarafından yeğeni olan Ashley Merrihew tehlikeli derecede yıpranmış bir pantolon giymiş ve Hodgekiss'ten son sınıf öğrencisi Billy Eaton ile el ele tutuşmuştu. Birbirlerine tamamen sarılmışlardı ve bir şeker bile almaya zahmet etmediler. Aşk o kadar yeniydi ki her yere sıçradı.

Ben konuştuğumda adamlar işimize geri döndü. "Hepimiz yeni bir şerif yardımcısı için reklam payını ödemeyi kabul edebiliriz ve bir şerif yardımcısı işe alınana kadar hafta sonları birbirimizin yerine bakmaya devam edebiliriz. Başka bir şey var mı?" Gitmem gereken yerler vardı, Ted'in yeni hayatının ayrıntılarıyla yorulmam da cabası.

Milo'nun gözleri bir parça mizahla parıldadı. Sorumluluğu üstlenmemden hoşlandığını ve belki de Ted'i yönettiğimi görmekten zevk aldığını hissettim.

Sıkıştığımız kalıplanmış plastik kabin dördümüzü de çok rahat ettirmiyordu. Milo ve Kyle bir tarafı kapladılar, Milo'nun çevresi kendi yarısından fazlasını kullanıyor, kaslı ama küçük Kyle'ı pencereye doğru sıkıştırıyordu. Ben de kendi tarafımda Kyle'ın kaderini paylaşıyordum. Ted Milo kadar büyük olduğu için değil, kalçamın onunkine sürtünmesini istemediğim için. Evli olduğumuz sekiz yıl boyunca bu kalçaları birbirine sürtmek için çok fazla geçmişimiz vardı.

Kyle şişesinin kapağını kapattı ve Milo'yu dürttü. "Postville'e dönmem gerekiyor. Herkesle takılmayı çok isterdim ama amcam Lloyd Walks His Horse'un her zaman dediği gibi, en iyisi çatışmalar başlamadan önce oradan ayrılmak."

Milo karnını masanın kenarından kurtardı ve kendini kabinden dışarı attı. "Evet, Gloria bahçesini çapalamak için benden yardım isteyecek. O lanet şey beni öldürecek, yemin ederim."

Güldüm. "Ağustos ayında evde yetiştirdiğin domateslerin tadını çıkarırken bunu umursamıyor gibisin."

Ağına bir kürdan soktu. "Kızarmış yeşil domatesi çok severim. Ama Gloria artık şu lanet olası Su Duvarı zimbirtılarını kullandığına göre, her an domates yiyebiliriz."

Duvar-o'-ne? Ceketimi kabinden sıyırdım. Haziran ortasıydık, ihtiyacım yoktu. Sabah soğuktu ama gün güzel geçmeye başlamıştı. Parlak güneş ışığı ve bulutsuz gökyüzü, ruhunuzu saran ve şarkı söylemek istemenize neden olan türden bir mavilik veriyordu.

Bir adam hemen altımızdaki kabine yayılmıştı. Zaman zaman mırıldanıyordu ve kapaklı fincanında Odegard'ın rotgut kahvesinden daha fazla olduğunu tahmin ediyordum. Buzz Steinman, Rocking L'in ustabaşısı. Onu iyi tanı mıyordum.

Benim yetki alanıma girmiyordu, bu yüzden sarhoşlarla ilgilenme işini ilçe şerifine bıraktım. Elimle cam kapıyı iterek açtım ve Ted'e el sallayarak veda ettim.

Parlak kırmızı bir Ford F-250 ön taraftaki park yerine yanaştı. Yolcu kapısı açılıp genç adam dışarı fırladığında sııttım ve kapıyı ittim. "Jeremy."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve bana eşdeğer bir sırıtışla karşılık verdi. Dokuz yaş küçük kardeşim, neredeyse her zaman moralimi yükseltirdi. Büyük Fox klanının en çekici üyesi olan Jeremy herkesin arkadaşı ve pek çok kadının da "faydalı" dostuydu. Yakışıklılığı ve rahat tavırlarıyla Jeremy'yi sevmemek biraz zordu.

"Sizinle burada karşılaşabilir miyim diye merak ettim. Chester County'de yaşamayı nasıl buluyorsun?" Ona sordum.

Saçları benim koyu kahverengimden bir iki ton daha açıktı ve benim buklelerim yoktu ve bir tutamı alnına düşerek

bana küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırlattı. "Çiftliğe geleli sadece birkaç hafta oldu ama sanırım kendime uygun bir yer bulmuş olabilirim."

"Vay canına. Gezgin kök salmak mı istiyor? Hem de Chester County'de?"

Mavi gözlerinde bir ışık parladı. "Ne diyebilirim ki? Rocking L'de artık yeni bir olduğu için iyi bir hava var."

Rocking L'de mi? Bu, Buzz Steinman'ın Pazar sabahı neden rüzgâra karşı üç yaprak olduğunu açıklayabilir.

Jeremy kamyoneti işaret etti, sürücü kapısı açıldı ve Jeremy'den birkaç yaş büyük başka bir adam dışarı fırladı. Kapıyı tuttu ve iki çift küçük ayak park yerinin toprağına doğru şışti. "Narciso ve ben çocuklarını balığa götürüyoruz. İnanabiliyor musunuz? Hiç balığa gitmediler."

İki çocuğun elinden tutan siyah saçlı, koyu tenli adama selam verdim. Elbette Salazarları duymuştum, belki de Sandhills'deki tek Meksikalı göçmen aile. "Narciso ya da Felicity ile hiç tanışmadım."

Jeremy şaşırılmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Narciso yaklaşık dört yıldır Rocking L için çalışıyor."

Artık Narciso da bize katılmıştı, kara gözleri hevesli ve misafirperverdi. Küçük kız bir sonraki macerayı bekliyormuş gibi bana bakarken, küçük oğlan babasının bacağına iyice sokulmuştu. Jeremy beni işaret etti. "Bu benim ablam Kate. Grand County'de kanun adamı."

Narciso bana sıırttı ve Antonio Banderas'ı hatırlatan ağır bir aksanla, "Tanıştığımıza memnun oldum Kate," dedi.

Ben de ona hoş geldin dedim. "Meşhur Felicity'nin enchiladas ve tamalarını yiyebilecek şanslı adam sensin."

Narciso'nun yüzü aydınlandı. "Karım iyi bir aşçıdır. Bunlar benim çocuklarım. Oğlum John."

Muhtemelen beş yaşlarında olan küçük çocuk yüzünü yere doğru çevirirken gözlerinin üstünden bana baktı, utandığı belliydi. Narciso onu dürttü ve John elini sıkmak için uzattı.

Ben aldım. "Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum."

Sevimli yuvarlak yanakları kıpkırmızı oldu ve konuşamayacak kadar kendinden geçmiş bir halde gülümsedi.

Küçük kız kıvrık siyah saçlarına yavru kedi büyüklüğünde kırmızı bir fiyonk takmıştı. Belki üç yaşında, kırmızı bir şort ve üzerinde Dalmaçyalı resmi olan beyaz bir tişört giymişti, elini uzattı ve tanıştırmayı beklemeden, "Ben Bella. Ben bir prensesim."

Elini sıktım ve başımı eğdim. "Ekselansları."

Elimi sıktı ve beni kamyonetin kasasına doğru çekti. "İçeriye bak. Oltamı görüyor musun? Balık için mi?"

Küçük pembe bir direk, kırmızı bir soğutucu ve birkaç gevşek tel, bir rulo dikenli tel ve çit gergileri, ip parçaları ve samanla birlikte birkaç diğeriyle iç içe geçmişti. "Bu çok güzel bir olta. Balıklar onu kimin ısıracığı konusunda kavga edecekler."

Bella gülümsedi ve köpeğin tişörtünü okşadı. "Biz balık severiz." Bizi gruba geri götürdü, eli benimkinde sıcacıktı.

Bir başka kişi, bir kadın, pikapta kaldı ve ön koltuğun ortasında oturdu. Bella elimi bırakıp babasının koluna tutunmadan önce ona sadece bir göz attım. İspanyolca ve İngilizce karışımı bir sesle, "*Consigamos* candy y soda?" diye ciyakladı.

Ona alaycı ve sert bir yüz ifadesi takındı. "Sabırlı olmalısın."

Siyah bir Dodge, av peşindeki Darth Vader gibi kükreyerek otoparka girdi. Hepimiz durup izledik. Bir toz bulutunun ortasında, sürücü tarafından telaşlı bir genç kadın fırladı. Buzz Steinman'ın kızı Ellen'i tanımak sadece bir anımızı aldı. Donuk açık renk saçları iyi bir yıkamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve üzerinde spor şortu ile soluk bir tişört vardı. Küçük gözleri ve ince dudakları cılız vücudunu ve sıska bacaklarını vurguluyordu.

Jeremy'yi fark ettiğinde kaşları hemen çatıldı. Ellerini saçlarında gezdirip kulaklarının arkasına sıkıştırarak yürüdü. "Merhaba. Şehirde olmanı beklemiyordum."

Her zaman herkesin dostu olan Jeremy sırtarak karşılık verdi. "Nasılsın?"

Nebraska Üniversitesi'nde (Go Big Red) ikinci sınıfını yeni bitirmiş olan kız kardeşim Susan'la aynı yaşta olan Ellen hem daha yaşlı hem de daha genç görünüyordu. Şirin olmaya çalışır gibi başını eğmişti. İşe yaramadı. "Harika. Takılıyorz işte, bilirsin." Söyleyiş biçimi açıkça bir davete benziyordu. Ellen kısa bir süre Narciso'yu düşündü ve çocuklara selam verdi, sonra

pikap ve içinde oturan kadın. Birden biri kafasına vurmuş gibi göründü. Arkamdaki kapı kuvvetle açıldı ve nedenini görmek için arkamı . Buzz Steinman uçtu Dışarı, onun yüz kızardı. "Sen Lanet olası wetback. Buraya ait değilsin. Ülkemizden defol git."

Narciso'nun rengi soldu. Bella'yı kucağına aldı ve John'un elini tuttu. "*Mis niños*, Buzz."

Ellen Buzz'a doğru döndü. "Hadi ama baba. Sakin ol."

Buzz kolunu çılgın bir kavisle salladı ve Narciso'ya doğru ilerledi. "İngilizce konuş! Çocukların umurumda bile değil. Onlar da buraya ait değil."

Bella kollarını Narciso'nun boynuna doladı ve yüzünü omzuna gömüp ona doğru kıvrıldı. Narciso'nun arkasında küçülürken John'un gözleri iki beden büyümüş gibiydi.

"Hadi eve gidelim baba. Bak, pikabın bende." Ellen onu ikna etmeye çalıştı ama bir sonuç alamadı.

Jeremy, Narciso ve çocukların önüne atladı ve Buzz'ı geri itti. "Haddini aşıyorsun."

Bella inledi ve kendini Narciso'ya daha da yaklaştırdı.

Buzz Jeremy'ye doğru bir yumruk attı ama hedefi tutturamadı. Bu onu da öfkelendirmiş gibiydi. "Seni orospu çocuğu. Arkadan bıçaklayan, işe yaramaz... Neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? İşime burnunu sokuyorsun."

Ellen ona bağırdı, "Kes ! Hadi gidelim."

Jeremy iki elini havaya kaldırdı, yüzündeki kaygısızlık gitmişti. "Dostum, bir adım geri atmalısın."

Müdahale etme zamanım gelmişti. Buzz'ın önüne geçtim ve dikkatini çekmeye çalıştım. "Senden sesini alçaltmanı isteyeceğim, Buzz. Ellen seni eve bıraksın."

Buzz'ın gözleri odaklanmamış görünüyordu, göz bebekleri karanlıktı ve beyazları kırmızı çizgilerle çaprazlanmıştı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Şerif," dedim ve ona ciddi olduğumu göstermek için kelepçelerime uzandım.

"Benim bölgemden değil," dedi Buzz, saldıracakmış gibi kendini toparlayarak.

Cam kapı tekrar açıldı ve Ted'in sesi girdi.
Kesin bir otoriteyle konuştu. "Tamam, Buzz. Bu kadar yeter."

Buzz başını Ted'e doğru çevirdi. "O lanet olası bir kaçak. Yasadışı bir yabancı. Biz burada, Nebraska'da yasalara uyarız." Parmağını Ted'e doğrulttu ve Narciso'ya doğru savurdu. "Burada bulunarak yasaları çiğniyor. Tutuklayın onu."

John'un gözleri yaşlarla doldu ve yüzü tüm rengini kaybetti. Buzz'ın ona ya da babasına zarar vermesine izin vermeyeceğimi anlamasını umarak ona yaklaştım.

Ted, sanki Buzz bir fıkra anlatmış gibi kıkırdadı. "Narciso'yu hepimiz tanıyoruz.
O iyi bir adam."

Buzz'ın ağzından tükürükler uçtu. "Lanet olası İspanyollar. Buraya geliyorlar. Yönetimi ele geçiriyorlar. Atlar ve boklar hakkında her şeyi bildiklerini ve biz tam kanlı Amerikalılara ihtiyaçları olmadığını düşünüyorlar."

"Baba! Kes şunu." Ellen'in keskin sesi çınladı. Yanakları kızardı ve utanmış gibi gözleri Jeremy'ye kaydı. Babasını çekiştirdi ama babası onu görmezden geldi.

Tanıştirildiğimizde çok sıcak davranan Narciso'nun sinirleri bozulmuştu. Buzz'a cevap vermedi ama söyleyecek çok şeyi olduğu belliydi. Kolunu ağlamaya başlayan Bella'ya doladı ve John'un başının arkasını avuçlayarak onu daha yakına çekti.

"Tamam," dedim. "Yeterince dinledim. Ellen'in seni eve götürmesine izin vermeyeceksen, belki Ted'in nezarethanesinde kilitli kalsan daha mutlu olursun."

Ted bana kaşlarını çattı. "Kendi bölgemdeki kanunları benim halletmeme ne dersin?"

Lanet olsun. O haklıydı. Ama yapması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmıyordu. Yapmak yorumla savaşıyor ona ters ters baktım. Bu dünyada Ted'in haklı olmasından daha fazla nefret ettiğim çok az şey vardı.

Jeremy Buzz'a doğru itti. "Narciso'nun peşine düşmeye hakkın yok. O senin sorunun değil."

Ben araya girmeden Buzz kendini Jeremy'nin üzerine attı. "Seni küçük sidikli." Bir yumruk salladı, Jeremy'nin yanağına zar zor çarptı. "Seni uyarıyorum. İşime karışma. O benim işim."

Ted ve ben Jeremy ve Buzz'ın arasına girmeyi başardık. Buzz'ı Odegaard'a doğru geri çekti. "Neden Ellen'in seni eve bırakmasına izin vermiyorsun? Rocking L'ye vardığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Buzz, birinin kafası olmadığı için açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde havaya vurdu. "Artık oraya gitmeyeceğim."

Ted'in şaşkın ifadesini fark edince sessizce, "Narciso yeni ustabaşı," dedim.

Ted şaşırmış görünüyordu. "Artık Lowe'un çiftliğinde yaşamıyor musun?"

Buzz homurdandı. "Çantadaki en parlak kuruş sen değilsin, değil ? Kovuldum. Bryant'a taşınmak zorunda kaldım." Ted'e kötü kötü sırtıttı. "Tıpkı senin gibi."

Ted'in çılgına döndüğünü bilsem de, sempatiyle dilini şaklattı ve Buzz'a hitap etti. "Bunu bilmiyordum. Özür dilerim."

Buzz'ın gözleri yavaşça kırıştı. "Kasabada küçük bir kulübem var. Geçen hafta taşındı. Mona Harris'in evinin o güzel eve."

Belki de Ted'in sempatik baş sallamasının samimiyetten yoksun olduğunu söyleyebilecek tek kişi bendim.

Buzz homurdandı. "Onlara sadakat veriyorsun. Kıçınızı yırtın ve onlar için doğru olanı yapın, onlar da size bok atsın. Bu doğru değil mi Şerif? Bilirsin işte."

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Ted sordu.

Buzz, Narciso'ya ters ters baktı. "Hiçbir şey yapmama gerek yok. Sadece etrafta takıl ve güzel görün."

Belki de Odergard'ın sahibi Margie, Buzz'ın evini dekore etmesini ve vızıltılı olmasını umursamıyordu.

Ted sırtını sıvazladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Margie'ye söyle sana bir fincan kahve daha versin, benden. Bir dakika içinde içeride olacağım."

Buzz tereddüt etti. Parmağıyla Jeremy'yi işaret etti. "O pis ellerini benim olan şeylerden uzak tut." Hepimize kaşlarını çatarak kapıya doğru yürüdü. "Saçmalık."

Ted, Narciso'ya başıyla işaret etti. "Neden çocuklarınızı pikaba götürmüyorsunuz?"

Narciso'nun gözleri Buzz'ı takip ederek Odergard'ınkilere kaydı. Ted'e alev alev yanan bir ifade takındı ama sonunda John'un elini çekerek kamyonete geri döndü.

Jeremy'nin omzuna hafif bir el attım. "Hadi hepimiz gidelim."

Jeremy omuz silkti. "Asla olmaz. Bu pislik herifin Narciso hakkında böyle konuşmasına izin vermeyeceğim, özellikle de çocuklarının önünde. Buraya balık tutmak için biraz solucan ve atıştırma almaya geldik ve yapacağımız şey de bu."

Ellen dükkâna doğru koşuşturdu. Jeremy'nin yanına geldiğinde bir an durdu. "Özür dilerim. İçki içiyor. Ne dediğini bile bilmiyor." Aceleyle içeri girdi.

Jeremy alnındaki saç tutamını silkeledi ve Ted'e doğru yürüdü. "bu tür nefret söylemlerine izin verecek misiniz?"

Ted eski kayınbiraderine kaşlarını indirerek baktı. Neredeyse on yıldır arkadaşlardı. Ted'le birlikte olduğumuzda Jeremy liseye yeni başlamıştı.

"Bence sen ve Narciso yola çıkmalısınız," dedi Ted, sesi alçaktı. "Buzz pisliğin teki olabilir ama etrafa saçtığı saçmalıklarda haklı olduğu noktalar var."

Sakin Jeremy ateşte kızdırılmış bir demir gibi ısındı. "Ciddi misin?"

Ted, boyunu gösteren bir ayı gibi doğruldu. "Sana o kamyonete binip arkadaşınla birlikte benim bölgemden gerektiğini söylüyorum."

Jeremy'nin kaşları Ted'in tehdidi karşısında küçümseyerek kalktı. "O sopayı kışından çıkar, Ted. Sen kral değilsin, sadece şerifsin. Ve Narciso senden daha uzun süredir Chester County'de yaşıyor."

Ted'in rahat ses tonunun altında bir tehdit gizliydi. "Narciso bu ülkede sadece ABD hükümeti görmezden gelmeyi kabul ettiği sürece yaşıyor. Burada doğmuş bir çocuğa sahip olmak ona ya da karısına vatandaşlık hakkı vermez. Sadece o küçük kız yasal."

"Bu saçmalık. Narciso kimseye zarar vermiyor."

Ted omuz silkti. "Katılıyorum. O iyi olanlardan biri. Muhtemelen insanlar bu yüzden kıyameti koparmıyor."

Bir de karısı Felicity'nin her yemek ve kermes için hazırladığı tamaleler.

Jeremy yarım dakika boyunca Ted'e baktı. Arkasını dönüp kamyonete doğru yürüdü ve kendini arabanın içine attı.

Narciso'nun uzaklaşırken çakıl taşı atmamasına şaşırdım ama yavaş ve kontrollü davrandı.

Kendim için söyleyebileceğimden daha fazla. "Ne zaman bu kadar hıyar oldun?"

Ted şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Bunu sen mi söylüyorsun? Benim ettiğim yeminin aynısını sen de ettin. Yasalara uyacağımızı söylüyordu. Yasalar Narciso'nun çalışma vizesi, yeşil kartı ya da vatandaşlık olması gerektiğini söylüyor. Onda bu yok."

"Bundan emin misin?" Narciso ve ailesi de en az diğerleri kadar bu bölgenin bir parçasıydı. Hepimizle birlikte gönüllü olarak çalıştılar.

Ted cevap veremiyordu ama pes de etmiyordu.

"Burada kalıp sana nasıl bir pislik olduğunu anlatmayı çok isterdim." Gerçekten isterdim. "Ama Hodgekiss'e dönmem gerek."

Bir kaşını kaldırdı. "At nalı atma turnuvasına mı gidiyorsun?"

Eski kocam benim küçük evrenimde yaşamasaydı ne güzel olurdu. Cevap vermedim.

"Duyduğuma göre sen ve Josh deniyormuşsunuz." Ses tonunda alaycı bir hava vardı ve bunun at nalından daha fazlası olduğunu ima etmesini kaçırmadım.

Kum ve çim aşkına. Buzz'la yaşadığı çirkin bir olaydan nasıl olur da spor muhabbetine geçebilirdi? Şerifin arabasına doğru yürümeye devam ettim. "Belki de Chester County'nin sarhoş ve düzensiz vatandaşları hakkında endişelenmelisiniz."

"Yerinizde olsaydım, henüz kazancımı saymazdım."

Başımı çevirdim. "Eğer son üç turnuvayı kazanmamızın sebebinin sen olduğunu ima ediyorsan, o zaman şımarık lahana dolusun."

Bana çok iyi tanıdığım o muzip gülümsemesini gösterdi. "Arkayı kolla Kate. Tek söylediğim bu."

"Grand County beni destekliyor olacak. Chester County'nin şerifleri için bir tezahürat grubu göndereceğini sanmıyorum." Bunun onu fena sarsacağını düşünmüştüm.

Arkamı dönmeden önce Buzz'ın Odegard'ın kapısında dikildiğini gördüm. Elinde kapaklı kahve fincanı vardı ama Narciso ve Jeremy'nin gittiği yöne doğru kaşlarını çatmıştı.

Grand County'ye ve kuzeydeki sapağıma giden kırk dakikalık yol daha güzel olamazdı. Tatlı otlarla kaplı meralar, başlarını yılın en güzel ürünlerine gömmüş ineklerin etrafında genç bir neşe içinde koşuşturan buzağılar. Yol kenarında birkaç at otliyordu ve kendini iyi hissetmekten başka bir nedeni olmayan kahverengi-beyaz bir at başını kaldırıp dörtnala koşmaya başladı. Otoyolun orta çizgisini geçip yelesinin ve kuyruğunun hızıyla uçuşmasını izledim. Otoyol ıssızdı, bu manzara risk almaya fazlasıyla değerdi.

Küçük Stryker Gölü'ne bakan kulübemi çevreleyen çitin önünde durdum. Gökyüzü büyümlü maviliğini koruyor ve güneş ışığı gölün üzerinde dans eden dalgaların üzerinde parıldıyordu. Çim yaprakları geçen ayki selden kalan buzulların arasından kendine yol açmış ve çimler güzelce dolmuştu. Bahçeyi bile yeniden ekmiş, her zaman yaptığım gibi Anneler Günü'nde domates fidelerini dikmişim. Bir ay kadar sonra olgunlaşmış meyvelerim olacaktı. Sandhills'de Haziran ortası bir gün serin sıcaklıklar, rüzgar ve bulutlarla bahar, ertesi gün böcekler, sıcak ve uzun günlerle yaz olabilirdi. Bugün yaz, büyüme ve güneş ışığı kokularıyla havayla dalga geçiyordu.

Verandanın basamaklarını tırmandım ve perdeyi açtım. Kız kardeşim Dianeden aldığım standart kaniş Poupon, kanepenin üzerindeki tüneğinden açık ön kapıya baktı.

"Mobilyaların üzerinde köpek olmaz," dedim ona. Bu bizim merhaba deme şeklimizdi. Bunu ona söylediğimde beni görmezden gelirdi. Yanına gider, elini çekerdim.

Yaka. İsteksizce ön patilerini yere koyar, gerinir, sonra da sonuna kadar inerdi. Şimdi de öyle oldu.

Onu dışarı çıkardım. Tek başına geçirdiği bir sabahın ardından tesisleri kullanması gerekme bile, bizim zevkimiz için sunulan bu muhteşem günün tadını çıkarmalıydı.

Kahverengi üniformamdan sıyrılıp bir kot pantolon ve bir tişört aldım. Bir güneş elbisesi ya da daha güzel bir gömlek giymeyi düşündüm. Belki de zaman zaman biraz kız gibi davranmalıyım.

Hayır. Bu at nalıydı ve rekabet sert olabilirdi. Yine de süslenmek için biraz çaba harcamaktan zarar gelmezdi. Roxy'yi ve onun öğütlerini düşünmekten nefret ediyordum. Ted'le evliyken, Roxy'yle bir ilişkisi olmuştu. Onu kaybetmemin en büyük nedenlerinden birinin kendimi güzelleştirmek için zaman ya da enerji harcamamam olduğuna yemin etmişti. Bu pek çok nedenden dolayı canımı sıkıyordu.

Ted'in haklı olmasından daha kötü bir şey varsa, o da Roxy'nin haklı olmasıydı. Güzel görünmek için biraz çaba sarf etmemin ne zararı olabilirdi ki? Ted'in beni Roxy ile değiştirmek konusunda bir iki kez daha düşünmesini istediğimi inkâr etmeye çalıştım.

Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. Ted'i aşmıştım. Onu istemiyordum. Bana ihanet etmişti. Ona güvenemezdim. Onunla tekrar birlikte olma şansım olsaydı, bunu yapmazdım.

Yine de en iyi kot pantolonumu seçtim, tişörtümü çekmeceye geri koydum ve düşük V yakalı bir gömlek seçtim. Biraz göz kalemi ve rimel kullandım ve birkaç dakikamı saçlarımı en küçük kız kardeşim Susan'ın bana öğrettiği şekilde toplamakla geçirdim.

İşte. Bir Roxy'nin ütülenmiş, kabartılmış, spreyleneş ve ısıtılı ihtişamı değildi, ama gerçekten bir kız gibi görünüyordum, kahverengi şerif ya da sık sık bu kadar yeteneksiz bir şekilde taşıdığım çiftlik elçisi gibi değil.

Ön kapıyı açık bıraktığım için Poupon içeri girip kanepeye uzanmanın yolunu bulmuştu. Onu yere çektim ve 1973 model Ranchero'm Elvis'e doğru o da yanıma geldi. Bugün tam bir sivil gibi davranıyordum. Şansım yaver giderse, hiç şerif çağrısı gelmeyecekti.

Poupon benimle gezintiye çıkmakla ilgilenmiyor gibiydi. Evde takılmasına izin vermeye hevesli değildim. Bazen bu turnuvalar akşama kadar devam edebiliyordu. Eğer Josh ve ben final maçına çıkarsak, ki niyetim buydu, zaferimizi ilan ettiğimizde hava kararmış olabilirdi. Poupon'un Denver'daki kız kardeşime geri dönmeyeceğine karar verdiğimden beri bir köpek kapısı takmalıyım. Onu geri istediğinden değil.

Elvis'in kapısını açık tuttum. "Bin."

Poupon bana sıkılmış bir ifade verdi. Ortak olduğumuz altı hafta boyunca saçlarının uzamasına izin vermiştim. Hâlâ kız kardeşimin ona bulaştırdığı titiz kaniş saçının izlerini taşıyordu. Ama biraz dengelenmeye başlamıştı. Kasabadaki çoğu insan onun kruvazörün arkasına binmesine ya da canı istediğinde inip konularını incelemesine alışmıştı. Ona kral olduğunu kimin söylediğini bilmiyordum ama o bunu ciddiye alıyordu.

Arabanın içini işaret ettim.

"Şimdi." Verandaya baktı. "Beni

Kyle'ı aramak zorunda bırakma."

Poupon başını bana doğru çevirdi, iç geçirdi ve önce bir pençesini, sonra diğerini içeri soktu. İngilizce da Lakota dili bilmediğini biliyordum ama Poupon, Kyle Red Owl'a başka kimseye vermediği şekilde karşılık veriyordu.

On dakika sonra, kasabanın kuzeyindeki evimden güzel bir yolculuktan sonra, Ana Cadde'de, bloğun yaklaşık yarısında bir park yeri bulduk. Hodgekiss kasabası bir Pazar öğleden sonrası için oldukça hareketliydi. Lejyon her yaz bir at nalı turnuvası düzenlerdi ve bu turnuva en büyük bağış toplama etkinliklerinden biriydi. Baldızım Sarah bu yıl oynamayacağı için, kardeşim Robert'ı eşim olarak kapmayı umuyordum. Ama başka biri benden önce davranmıştı.

Poupon'u dışarı çıkardım ve tepeye birlikte tırmandık. Bana hiç dikkat etmiyor gibi görünse de yanımdan ayrılmadı.

Hodgekiss'in ticari merkezi tek bir caddeden oluşuyordu. Eyalet otoyoluna dik ve dik bir tepeye doğru uzanıyordu. Aralarında bir at arabası , bir bakkal ve bir de

Postane ve banka, tepedeki Lejyon Salonu'nda son bulan iki blok boyunca karşı karşıya geliyordu.

Kışın, Ana Cadde bir kızak pistine dönüşebilirdi ve Fox çocukları birçok soğuk kar gününü caddenin ortasından aşağı kızakla kayarak kendimizi öldürmeye çalışarak geçirmiştik. Eğer kızığınızı otoyola çıkmadan önce durduramazsanız, kaçmak zorunda kalırdınız; bu da yaralar, çürükler ve ara sıra gizli dikişler için veteriner Doc Bunner'a gitmenize neden olurdu. Yasal olarak insanlar üzerinde onarım yapmasına izin verilmiyordu ama o bizim gayri resmi cerrahımızdı.

Yumuşak yeşil esintide ızgara hamburger kokuları yükseliyordu. Yardım kuruluşu bir stand açmış ve ücretsiz bağış karşılığında sosisli sandviç, hamburger, cips ve karpuz dağıtmıştı. Babam ızgaranın başında durmuş hamburger çeviriyor ve Dick Fleenor ve Jack Carson ile çene çalıyordu. Muhtemelen yağın yağmur miktarını tartışıyorlardı.

Louise, ablam, kolları galonluk Tupperware kaplarıyla dolu bir şekilde koşarak yanımdan geçti. Muhtemelen patates salatasıyla doluydu. "Oh, şükürler olsun. Daha erken gelirsin sanmıştım. Sen ve Jeremy'nin karpuz masasına bakacağınızı düşünmüştüm."

"Notu kaçırdım mı?" Karpuz istasyonunun her zaman durduğu yere baktım. İçinde birkaç düzine karpuzun yüzdüğü buz dolu bir depo, Kırsal Elektrik Birliği tarafından sağlanan dev bir tahta makaranın yanındaydı. Tek gereken birinin keskin bıçaklarla gelip dilimleme işlemini başlatmasıydı.

Louise permalı buklelerini nemli alnına doğru fırçaladı. Kahverengi saçlarının arasında birkaç gri saç fark ettim ve kendimi şaka yapmaktan alıkoydum. Biz Tilkiler birbirimize takılmaktan zevk alsak da Louise'in kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Şey, *gerçekten* kötü değil.

"Jeremy'nin nerede olduğunu ben de bilmiyorum." Sesi sinirli geliyordu. Ama ayrıntılı planları sık sık suya düşen bir kadın için bu alışılmadık bir durum değildi.

"Ona karpuz yapmamızdan *bahsetmedin* mi? anlatır mısın?"

Gözlerinde o endişeli parıltı ve üst dudağında ter vardı - sinirlerinin kesin bir işaretiydi. Bu her zaman olurdu.

büyük bir etkinlik planladığında. Parkı inceledi. "Ruthie'yi görüyor musun?"

Legion parkı insanlarla doluydu. Poupon herkesi görmezden gelmeyi ve bana yakın kalmayı tercih etti. Çocuklar uzak köşedeki küçük oyun alanını doldurmuştu. O küçük, kumla kaplı alan, bölge dışından gelen biri için bir ölüm tuzağı gibi görünürdü. Bildiğim kadarıyla, metal bir çit kapısına benzeyen ve küçük uzantıları kop kavşaklarla sallanan ev yapımı düzenekte oynayan hiçbir çocuk parmağını kaybetmemişti. Birden fazla olayda, eski çelik orman jimnastiğinin yanından düşerek nefesimi kesmiştim. Güneşli bir günde elbiseyle kaydırdıktan aşağı inmemem gerektiğini öğrenmem sadece bir kez sürdü. O kabarcıklar enfeksiyon kapmadan iyileşti.

Temel olarak burası, Sandhills çocuklarının kendilerini korumayı ve tetikte olmayı öğrenmeleri için bir eğitim alanıydı. Güç kalkışları ve sizden üç ya da dört kat daha büyük hayvanlarla dolu izole bir çiftlikte yaşamayı planlıyorsanız bir şey değil.

Etrafta Ruthie'yi aradım ama pek kararlı değildim. Sırf huysuzluk olsun diye dedim ki, "Muhtemelen arkadaşlarıyla gitmiştir. Biraz ortalığı karıştırmak ona zarar vermez."

Louise bana tokat atmak ister gibi baktı. "Neden öyle dedin ki? Küfür etmek bir yana, Ruthie'nin başının belaya girmesine gerek yok. Bir çocuğun iyi olmasına katlanamıyorsun, değil mi? Onları hep sınırları zorlamaya teşvik ediyorsun. Susan'a Dismal Nehri'nde yaşlılar günü için tank yarışı planlamasında yardım ettin. Ve Jeremy'nin lise mezuniyet törenine gitmek yerine senin pikapla Laramie'ye gidip o konseri izlemesine izin verdin."

"Bunun de zarar verdiğini düşünmüyorum. Ve itiraf etmelisin ki, harika vakit geçirdiler. Sen en son ne zaman eğlendin?"

Ofladı ve karnının birkaç kıvrımı sallandı. "Hayat eğlenceden daha fazlasıdır." Kalabalığı tekrar taradı. Sesi keskin bir hal aldı. "Peki ya Carly? Sence şu anda eğleniyor mudur? Nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyor musun? Umurunuzda bile mı?"

Vay canına. Yüzüme bir tokat gibi indi. Josh Stevens'ın bana doğru geldiğini gördüğümde tüm o gri saçlardan bahsetmeme ramak kalmıştı.

Josh, soba borusu şapkası olmadan Abraham Lincoln'e çok benziyordu. Uzun boylu ve sırık gibiydi, eğer keyfi yerinde değilse ya da gülmüyorsa yüzü melankoliye meyilliydi. Bazen düpedüz yakışıklı, bazen de bir av köpeği kadar tatlı ve hüzünlü görünürdü. Bugün mutlu görünüyordu.

Çok fazla analiz etmek istemediğim ilginç bir tepki verdim. İçimde garip bir kıpırtı ile başladı, ya heyecan ya da sinir. Sonra saklanma isteği, hemen ardından da karşı konulmaz bir gülümseme dürtüsü geldi. Yeniden on dört yaşında olabilirdim ve Danny Duncan'ın mezuniyet balosuna davetine tepki veriyordum.

"İşte " O da gibi şaşkın görünüyordu.

Birbirimize yanaktan bir öpücük veriyor muyuz? Ya da dudaktan hızlı bir öpücük? Birbirimizin ellerini sıkıyor muyuz? Biz sevimsiz sırtışları tercih ettik.

Josh'un kolundan tutup onu uzaklaştırırken Louise'e bir kez daha bakmadım. "Bu sabahki toplantı beklediğimden uzun sürdü."

Louise arkamdan bağırdı. "Karpuz masasına ne dersin?"

Omzumun üzerinden "Bana pek eğlenceli gelmedi" dedim.

Josh bana gülümsedi, gözleri hızla düşük yakamı taradı. "Güzel görünüyorsun."

Yüzüm kızardı. Belki de düz tişörtümle kalmalıydım. "Teşekkürler."

O da yanıma geldi. Poupon bizi belli bir mesafeden takip ediyor, beni görüş alanında tutuyor ama belli etmiyordu. "Bugün için hazır mısın?"

Elbette turnuvayı kastediyordu. Ama hazır olunması gereken çok daha fazla şey vardı. Josh ve ben yeni bir gelişmeydik. Hem de yavaş yavaş. Long Branch'ta birkaç kez buluşmamızı saymazsak, bu bizim ilk halka açık gezimizdi.

Sarah, baldızım/en iyi arkadaşım, bana seslendi ve onu bekledik. Bir o yana bir bu yana paytak paytak yürüyor, güzel kestane rengi saçları garip yürüyüşüyle birlikte sallanıyordu. Roxy gibi Sarah da iki ay sonra doğum yapacaktı. Roxy'nin aksine Sarah hamile olmanın verdiği ilgiden zevk almıyordu. Bize yetişt, nefes nefese kalmıştı.

aba. "Otoyola kadar yuvarlanışımı izleyebilmek için ayağımın takılıp takılmadığını görmek istiyordun."

Güldüm. "Bunu düşünmemiştim ama komik olurdu."

Beni inceledi. "Hey, güzel görünüyorsun. Makyajlı, göğüs dekoltesi ve saçların düzeltilmiş. Olay nedir?"

Tanrım. Çoğu zaman etrafta oldukça kaba görünüyor olmalıyım. "zel bir şey yok. Sadece bu öğleden sonra çalışmam gerekmiyor."

Nefes almak için ofladı. Bazı kadınlar hamilelikte başarılı olurdu; Sarah onlardan biri değildi. "Bundan iki ayım daha olduğuna inanabiliyor musun? Michelin Adam'a benzeyeceğim."

"Ama daha iyi hissediyorsun?"

"Tanrım, hayır. Yemin ederim, bu ocuk dışarıdayken bana bu kadar acı verirse, onu trollere satarım."

"Piyasada olduklarını sanmıyorum."

Elini salladı. "Peki Ted ve Robert'ın turnuva için bir araya gelmesi de neyin nesi?"

Kurbağa osuruyor. Bunu tahmin etmeliydim. "Bu benim için yeni bir haber."

şaşkınlığımı fark etmedi. "Bugünlerde tek yapabildiğim kusmak olduğu için senin onun ortağı sanıyordum."

". Anladım." Ted ve Robert konusunda rahat davranmaya çalıştım. "Robert Ted'i aradı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ted'in ben ve Robert'la, o ve Roxy'yle ve ikimizin de aynı anda bebek sahibi olmasıyla ilgili bir şeyi var. Sanki kanka olmamızı istiyor. Robert ve benim bu işte her zaman çok başarılı olduğumuzu ve bu yıl bunu yapmayacağımı biliyor.

."

"Kusma ."

Bana o l balo kraliçesi bakışını attı. "Yani Robert'ı bunu yapmaya zorladı."

"Bahse girerim Robert'a ortak olmayı teklif edeceğimi düşündüğü ve bana karşı kaybetmek istemediği içindir."

"Evet, her şey seninle ilgili," dedi Sarah.

Josh konuşmamızı takip etti ama katkıda bulunmadı.

Annem kalabalığın arasından ıktı. Van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosunun parlak renklerini ve sarmal desenini taşıyan dökümlü bir güneş elbisesi giymişti. Onun

Uzun, gri dalgalar sırtından aşağıya doğru dalgalanıyor ve esintiyi yakalıyordu. Çimlerde ve kumlu oyun alanında koşuşturan bir düzine kadar çocuğu izlerken dingin bir gülümseme takındı.

Annem her toplumsal etkinliğe katılmazdı. Yıldönümü barbeküsü yerine bu bebek partisini seçmesinin neden birilerini rahatsız ettiğini anlamıyordu. Ya da neden ilkokul heceleme yarışmasına gittiğini ama 4-H defilesine gitmediğini. Ve neden her yıl farklı seçimler yaptığını. Çoğunlukla, Grand County'de, babamın bize öğrettiği gibi, insanlar özel bir ilgi alanı olsun ya da olmasın her şeyi desteklerlerdi.

Annem yanımda durdu ve elimi çömlek gibi sertleşmiş ellerinin arasına aldı. "Bugün çok güzel görünüyorsun. Bu yeni bir bluz mu?"

Ya görünüşüme daha fazla zaman ayırmalıydım ya da uğraşmamalıydım. Bu tür bir ilgi beni rahatsız ediyordu. "Yeni değil. Sadece son zamanlarda iş kıyafetlerinden pek çıkmadım."

Josh anneme utangaç bir gülümseme verdi. "Enoch ona o kahve kupasını gönderdiğin için sana teşekkür etmemi istedi. Daha önce hiçbir şeyin eline bu kadar iyi oturmadığını söylüyor. Artık başka hiçbir şeyden içmeyecek."

Bu beni şaşırttı. Annemin Josh'un babası Enoch'u tanıdığından bile haberim yoktu. İnsanlara hediyeler gönderip bundan bahsetmemek gibi bir huyu vardı. Grand County halkının onun cılgınca yöntemlerini hoş görmesinin bir nedeni olabilirdi.

Annem başını eğerek ve yumuşak bir gülümsemeyle teşekkürü kabul etti. Sonra bana döndü. "Park, sen ve Josh'un ilk turda Robert ve Ted'le başa baş gideceğiniz haberiyle çalkalanıyor gibi görünüyor."

Gittikçe daha olmaya devam etti. Soğukkanlılığımla kendimi etkiledim. "Gerçekten önemli şey değil." Evet, önemliydi. Ted'i yenmek ve bunu yaparken iyi görünmek niyetindeydim.

Josh'un bakışları yüzümden göğüs dekolteme kaydı ve yüzü alevlenirken hızla geri döndü. "Bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyorum." Biraz daha renklendi. "Şu at nalı meselesi yani." Biraz kekeledi. "İyi iş çıkaracağız."

Normalde ne kadar kötü görünüyordum ki, temiz bir tişört ve saçımın açık olması bu tür bir tepkiye neden olsun?

Robert yanıma geldi. Benden sadece bir yaş büyük kardeşim. Aynı koyu, dalgalı saçlara, mavi gözlere ve rekabetçi bir çizgiye sahipti. "Bugün kışını tekmeleyeceğim Katie. Umarım o hüzünlü gözyaşlarını silmek için mendilini getirmişsindir."

Kendimden emin bir edayla omuzlarımı geriye atarak, "Getir bakalım kardeşim," dedim.

Ted'in Robert'ın arkasında, Roxy'nin kolunu onun koluna dolamış bir şekilde yürüdüğünü görmekten nefret ediyordum. Bu kadar derli toplu görünmeyi nasıl başarıyordu bilmiyorum. Kısa bir kot etek ve kovboy çizmeleri giymişti. Hamile bluzu kıvamında duruyordu, bu da onu Sarah'nın aniden görüldüğü gibi yıpranmış değil, genç ve canlı gösteriyordu.

Sarah'ya baktım ve Roxy'ye attığı küçümseyici bakışı yakaladım. Sonra bir anlık bir konuşmayla gözüme takıldı ve Roxy'den ne kadar rahatsız olduğunu söyledi. Kıskaç değildim. Tamam, belki öyleydin. Ama Roxy ve Sarah hamilelik deneyimlerini birlikte paylaşmış olsalar bile, Sarah'nın en iyi arkadaşı olduğum için içimde sıcak bir parıltı olduğunu itiraf etmeliydim.

Roxy, Sarah'ya el salladı ve Ted'in telefonundan bir tiz ses çıktığında bir şeyler gevelemek için ağzını açtı. Sesi yüksek tutmayı sevdiğini anladım, böylece yakında duran herkes onun ne kadar önemli olduğunu anlayacaktı.

"Şerif," dedi Ted, resmi bir ses çıkaracak kadar yüksek sesle.

Robert, Sarah, annem ve Roxy birbirleriyle konuştular ama ben Ted'in telefonuna odaklandım, belki desteğe ihtiyacı olabilirdi.

Ted'in telefonundan "Von burada," diye bir ses yükseldi. Von Mehre Bryant'ın kuzeyinde yaşıyordu. Muhtemelen seksen yaşlarındaydı, hakkında bildiğim tek duyma güçlüğü çektiği idi.

Ted hemen sinirlenmeye başladı. "Evet. Size nasıl yardımcı ?"

"Şu Buzz Steinman. Odegaard'da. Cehennem azabı."

Ted kafasını kaldırdı ve beni dinlerken gördü. Arkasını döndü ve hızla uzaklaştı. "Kimseyi tehdit ediyor mu?"

Von'un sözlerinin sadece bir kısmı bana ulaştı. "Lanet olası polecat" ve "Margie'de kas gücü yok" gibi şeyler.

"Silahı var mı?" Ted bu olayın ciddi olduğunu düşünmediğini belli ederek sordu.

"Hayır, ama..."

Robert güldü ve ben birkaç kelimeyi kaçırdım. Von'un "...şu Tilki çocuk" dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

"Elbette," dedi Ted, o babacan, endişelenecek bir şey olmayan ses tonuyla. "Kasabaya döndüğümde uğrayıp kontrol edeceğim. Şimdilik her şey kontrol altında gibi görünüyor."

Von konuşmaya devam etti ve Ted, "Haber verdiğin için teşekkürler. Olaylar tırmanırsa aramaktan çekinme." Telefonu cebine koydu ve grubumuza geri döndü.

Önüme geçtim. "Von Mehre miydi o?" "Benim ilçem, Kate. Bunun için endişelenme."

"Tilki hakkında bir şeyler söylediğini duyduğumu sandım. Jeremy mi o?" Ted beni görmezden geldi.

Onu yakalamak istedim ama olay çıkarmak da istemedim. "Çünkü Jeremy'nin karpuz kesmek için burada olması gerekiyordu ve henüz ."

Ted durdu ve bana ters bir bakış attı. "Grand County'yi istiyordun ve onu da aldın. Yolumdan çekil."

Ted ve ben gruba yeniden katıldığımızda Roxy sevinçle ellerini çırpı. "Bence Robert ve Ted yenilmezler. Kazanacağınıza dair 50 dolar yatırdım."

"Elli dolar mı?" Josh da en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Sonra kendi küçük şakasıyla şaşkınlığımı ikiye katladı. "Etrafa saçacak o kadar param olsaydı, onlara harcamazdım. Bahsini ben ve Kate olarak değiştirmek için çok geç olmayabilir."

Roxy Ted'e daha sıkı sarıldı. "Oh, sanırım kesin bir şey buldum." Kesin bir şey. En azından başka bir ilişki yaşayana kadar.

Oh, kes şunu. Roxy ve Ted'in kaderlerinde hep birlikte olmak olmadığını ve gerçek aşklarına engel olanın ben olduğumu kim söyleyebilir?

Robert bir kaşını kaldırdı. "Ben de burada herkese senin ne kadar iyi bir adam olduğunu söyledim."

Josh bir kolunu omzuma attı. "İyi olmanın kazanmakla bir ilgisi yok."

Josh'a gülümsedim. Belki de biraz flört ediyordum. Roxy ile rekabet etmiyordum. Bu çok saçma olurdu. "Josh ve ben oldukça iyi bir takımız."

Ted alay etti. Roxy onun koluna daha sıkı sarıldı ve hamilelikten şişmiş göğüslerinin arasına sıkıştırdı. "Bugün çok tatlı görünüyorsun Kate. Sana bahsettiğim kapatıcıyı denedin mi? Biliyorum, şişlikler için o göz kremi , değil mi?"

"Ben, , hayır." Parktaki herkesin donup kaldığını ve beklenti içinde bana döndüğünü hissettim. Aslında sadece Ted bana odaklanmış gibiydi. Daha önce gömleğimi değiştirmeye ve rimel sürmeye karar verdiğimde umduğum şey bu olabilirdi, ama aniden garip, sahte ve istediğim son şey gibi geldi.

Yine de Roxy caydırılamazdı. "Saçlarını kesinlikle daha fazla toplamalısın. Çenenin ve gözlerini gerçekten öne çıkarıyor."

Belki de Lejyon Salonu'nun köşesine kaçabilir ve buradan defolup gidebilirdim. Sarah'ya baktım ve gözlerinde tuttuğu kahkaha beni kararlı olmaya itti. "Louise'i bulacağım ve bu işi başlatmasını sağlayacağım."

Babamın kuzenleri ve diğer Grand County birkaç yorum yapmak için durdum. Beş bin nüfuslu bir ilçede tanımadığım pek fazla yüz yoktu. Ted, Chester County'de şeriflik görevini üstlendiğine göre, bir sonraki seçimde ona karşı aday olmaktan korkmuyordum, ancak yine de mümkün olduğunca iyi ilişkiler içinde kalmam kariyerim için iyi olabilirdi. Ve tabii babam bizi böyle yetiştirmişti.

At nalı çukurlarının kazıldığı Legion'un arkasındaki ara sokakta kalabalık bir grup toplanmıştı bile. Josh yanıma geldi. Bana soğuk bir kutu Coors Light uzattı ama elimi salladım. Kendininkini yudumladı. "Nöbetçi misin? Kyle bugün senin yerine bakmıyor mu?"

"Öyle. Ama bu ciddi bir iş. Kupayı aldığımızda içeceğiz."

Josh kararsız görünüyordu. "Önemli bir olmadığını söylemiştin."

Kolumu başımın üzerine kaldırdım ve trisepslerimi esnetmek için dirseğimi hafifçe çektim. "Artık öyle."

Kendi birasına ve benim geri çevirdiğim biraya baktı. Willy Cally yanından geçerken Josh iki kutuyu da ona uzattı. Willy piyango kazanmış gibi baktı, Josh'a teşekkür etti ve Josh fikrini değiştirmeden önce kaçacakmış gibi aceleyle uzaklaştı.

Takımların kayıt yaptırması ve Lejyon komutanının herkesin kuralları bilip bilmediğini sorması gibi bir dizi şamatadan sonra Josh ve Robert at nalı oyun alanında Ted ve benimle karşılaştı. Diğer iki takım da yanımızdaki parkura yerleşti. Yarışmanın haberi parkta yayıldı ve daha fazla insan buraya geldi.

Elinde bir avuç dolusu parayla Bill Hardy'yi gördüm. Sanırım o gayri resmi bahisçiydi, bahisleri alıyor ve takip ediyordu. Roxy'nin 50 dolarını yatırdığı yer burasıydı. Bu tam olarak yasal değildi ama bir gelenektir, bu yüzden Ted ve ben kaşlarımızı kaldırmadık. Bill'in elinde bir tomar para varmış gibi görünüyordu.

Josh ve Robert birbirleriyle konuşup güldüler. Rahatlamış ve oyun oynamaya hazır görünüyorlardı.

Ted ve ben göz teması kurmadık. Kollarımı savurarak savaşa hazırlandım.

Yanımızdaki çukurda Susan kollarını tiksintiyle kavuşturmuş duruyordu. gibi kıvrık saçlarını dağınık bir topuzla başının üstünde toplamıştı, bu da özensiz basketbol şortu ve büyük boy tişörtüyle iyi bir uyum sağlıyordu. Onunla göz göze geldim. "Sorun nedir?"

Sıkı dudaklarıyla, "Jeremy asker kaçağı," diye cevap verdi.

Endişe beni dürttü. Jeremy bir şey yapmaya söz verdiyse, sizi nadiren hayal kırıklığına uğrattı. Von Mehre Jeremy'den bahsetmiş miydi? "Bu sabah onu gördüğümde burada olmayı planlıyordu."

Kolunu uzattı ve önünde savurdu. "Belli ki değil."

Bu onu kovalamam gerektiği anlamına gelmiyordu. Bırakın yirmi üç yaşındaki Jeremy için başka bir ağabey ya da abla endişelensin. Burada kanıtlamam gereken bir şey vardı.

Michael, altı numaralı tilki, Susan'a doğru koştu. "Bir ortağa ihtiyacın olduğunu duydum."

Susan onun arkasına baktı. "Sen hep Douglas'la oynarsın." Douglas, Michael'ın ikiziydi, birkaç dakika farkla yedi numaralı Fox'tu.

Bu haberden memnun olmadığı belli olan Michael, "Aradı. Yüksek lisans öğrencilerinden biri çekip gitmiş ve onu zor durumda bırakmış. Kan örnekleri toplamak zorundaymış." Douglas, Nebraska Üniversitesi (Go Big Red) Araştırma tesisi olan Magnuson Çiftliğini işletiyordu.

Susan kolunu Michael'ın omzuna attı. "Onu gururlandıracağız."

Benim 1.80'lik boyumdan çok da uzun olmayan Michael sert göğüslü ve vahşiydi. Ellerini birbirine sürttü ve bana sırtıttı. "Esir almayacağız, o yüzden elinden gelenin en iyisini yap Katie."

İlk atışı Josh yaptı, zil yoktu ama iyi bir gösteriydi. Ben de Ted'in ilk atışında çingiraktan çıkardığı bir çingirakla yetindim. Her atışa tezahüratlar ve bağırışlar eşlik etti ve hiçbir takım iki puandan fazla öne geçmeden skoru ping-pong yapmaya devam ettik.

Roxy, örtüsü ve bardaklığı olan bir kamp sandalyesinde oturuyordu. Ted'in ya da Robert'in her atışında alkışlıyor ve ciyaklıyordu.

Güneş durdu, tüm bulutları yoluna gönderdi ve masmavi bir gökyüzünde parladı. Ter tişörtümü ıslattı ve açıkta kalan göğsümdeki deri güneş yanığı ile karıncalanmaya başladı.

Son atışlara kadar geldik. Skor eşitlenmişti ve bitirmek için sadece ben ve Ted kalmıştık.

"Hadi, Kate." ", Katie." Seyircilerden "Ringer!" sesleri geliyordu. Sekiz yaşındaki ikiz Mose ve Zeke kumda yanımda diz çöktüler. Önümdeki at nalına doğru eğilmiştim ki odağım diğer çukurdaki Josh'a kaydı. Bakışları doğrudan göğüs dekolteme odaklandı ve konsantrasyonumu biraz kaybettim. Doğrudum.

"Hadi ama Kate. Baskı seni etkiliyor mu?" Ted alay etti.

"Sadece yeniden ayarlamam gerekiyor," dedim. Boynumu sola doğru kırıştırdım. "Merak etme o güzel küçük kafan."

"Baskı altında hiç iyi değildin."

İşine geldiğinde sinsi kıcını örtmek için bir yalan uydurabilen onun gibi değil. "Baskı yok Teddy. Beni korkutmuyorsun."

"Hiç ."

Nefes alıp verdim, çizgiye yaklaştım ve tereddüt etmeden ya da nişan almak için zaman harcamadan, planladığım yere gideceğine güvenerek at nalını fırlattım.

Clank. Zil sesiyle birlikte büyük bir tezahürat yükseldi.

Ted beni dürtükledi. "Dikkat et Kate. Bu seni öldürecek."

Eğildi, nişan almak için at nalını önünde tuttu. Gözlerini kısıtı ve nefesini tuttu. Onu bunu yaparken en az bin kez görmüştüm. Ted ve ben uzun yaz akşamlarında Frog Creek'te at nalı oynardık. Nasıl nişan alınacağını bilirdi ve beni tahtadan indireceğini düşünmüştüm. Ama bir kız umut edebilir ve ben de ettim. Umuyordum ki

o ıskalayacak ve ben kazanacaktım. Bana yanlış yaptığı için bir parça pişmanlık duyacaktı.

Kolunu geriye doğru salladı ve kol ileri doğru yaylanmaya başladı. Sanki parktaki herkes nefesini tutmuş gibi, dünya durakladı. Ve Ted'in telefonu ötmeye başladı.

Bu Ted'in konsantrasyonunu bozmuş olmalı çünkü çok erken bıraktı. At nalı yeterince yükseğe fırlamadı. Yere çarptı ve kumda yuvarlanarak benimkinden bir santim ötede durdu.

Yüzünde öfkeli bir ifadeyle arkasını döndü. "Adil değil!" diye bağırmamak için kendisiyle savaştığını anladım. Ted küçük prens olarak yetiştirilmişti ve torunları arasında en çok tercih edilen oydu, bu yüzden yetişkinlerin onun lehine oyunlar oynamasıyla büyümüştü. Bu hak duygusunun üstesinden gelmek için çalışmıştı ve mızmozlardan en az benim kadar nefret ediyordu.

Cebinden telefonu çıkardı. "Şerif."

Kendimi beğenmiş bakışlarımı geri çektim. Böbürlenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Tüm erkek ve kız kardeşlerimle birlikte büyüdüğüm için, ne ekersen onu biçerdim. Kazandığımı dışarıda nezaketle kabul eder, içeride ya da verandamda çakalların ve ördeklerin önünde mutluluk dansı yapardım.

Roxy suratını astı ve yanındaki kadına mırıldandı. "Tekrar atış yapmalı."

Ted telefonunu arka cebine soktu. Birkaç adım uzaklaştı, sonra dönüp Roxy'ye baktı. "Seni eve bırakacak birine ihtiyacın olacak. Benim gitmem gerek."

Yüzü bulutlandı. "Ama Kyle nöbetçi. İşini bitirmek zorundasın-" Adam hızla uzaklaştı.

Belli ki Chester County'de korkunç bir şey olmuştu. Peşinden koştum. "Ne oldu? Yardım edebilirim."

Koşarak yanımdan uzaklaştı. "Ellen Steinman aradı. Buzz'la ilgili bir şey."

Bir sesler kalabalığı yükseldi. Josh'unki bana doğru geldi. "Hala bir tane daha atmam gerekiyor."

Roxy bunun adil olduğunu savundu. Ted kalabalığın arasından aceleyle geçti.

Adımlarımı hızlandırdım. "Buzz'ın önemli şey olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Belli ki artık öyle."

Robert dedi ki, "Eğer gidersen, sanırım hepimiz kaybedeceğiz. Kazanan yok."

Doğru. Hükmen mağlubiyet yenilgi değildir. Ted resmi bir iş ayrılmak zorunda kaldıysa buna zafer diyemezdin.

Ted'in Ellen'la olan acil durumu abarttığından emindim. Yine de, Von'un daha önce araması Jeremy'den bahsetmiş olabilirdi. Buzz'ın çöküşü ve Jeremy'nin kayboluşu bağlantılı olabilir mi?

Poupon'a ıslık çaldım ve ilk kez bana yetişmek için koşmaya başladı.

Telefonum çaldığında birkaç milden fazla gitmemiştim. Josh'un kimliğini gördüğümde anında suçluluk duygusuna kapıldım. Telefonu açtım.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi sinirli mi geliyordu? Onu suçlayamazdım.

"Özür dilerim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Jeremy ile ilgili bir şeyler oluyor ve onu hemen bulmam gerektiğini hissediyorum."

"Ted'in araması bununla mı ? Jeremy'nin başı dertte mi?"

Burada yapılması gereken çok şey vardı. "Tam olarak değil. Bir şerif çağrısı hakkında konuşamam. Ama içimde bir his var." Daha fazla açıklama yapmak zorunda kalmayacağımı umarak bekledim.

Josh yavaşça cevap verdi. "Tabii. Anlıyorum."

Elvis'in tekerlekleri otoyolda gümbürdedi ve Poupon Josh devam etmeden önce gözlerini kapattı. "Sadece Ted'in son atışını haklı çıkarmak için aramanın aciliyetini abartıp abartmadığını merak ettim."

Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. "Bu mümkün."

"O zaman gerçekten acil bir durum yoksa neden Chester County'ye gittiğinizi merak ettim." Bir saniye. "Ama bunun kardeşinle bir ilgisi varsa, anlarım."

"Bunun Jeremy ile bir ilgisi var mı bilmiyorum ama bir kontrol etmem gerektiğini hissediyorum."

"Elbette." Kelimeyi söyledi ama sanki biraz geri çekilmiş gibiydi.

Düzeltilmek için bir veda atışı. "Turnuva için üzgünüm. Yine de iyi bir takım olduk."

"İyi takım. Evet." Hızlıca vedalaştık.

Hay Allah. Birini hayal kırıklığına uğrattığım hissiyle kendimi nasıl bu durumun içine çekmişim? Josh'a hiçbir şey için söz vermemiştim, değil mi? Birkaç kez dışarı çıkmıştık ama bu porselen seçtiğim anlamına gelmiyordu.

Bryant'a giderken bu düşünceler iç organlarımı yumruklayıp tekmeliyordu. "Elbette," dedim Poupon'a. Poupon bana aldırış etmedi. "Birlikte sinemaya gidebileceğin ya da bir turnuvada ortak olabileceğin birinin olması güzel. Bu, bir çift olmam ve yaptığım her hareket için başka birine hesap vermem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Poupon esnedi ve dilini dudaklarında gezdirdi. Katlanabilir su kabının ait olduğu yerde durduğundan emin olmak için koltuğunun arkasına baktım. Durduğumuzda ona su verecektim, almak için arabadan atlamak zorunda hissetse de de.

Yarım saat içinde, Elvis Bryant'a kaydı. Tipik bir Pazar öğleden sonrası. Ana caddede sadece birkaç araba park etmişti. Bryant, Hodgekiss gibi bir tepenin üzerine kurulmamıştı. Yaklaşık iki katı büyüklüğünde olan Bryant'ta iki benzin istasyonu vardı ve bunlar kasabayı otoyol üzerinde çevreliyordu. Sadece bir hediyelik eşya dükkânı, restoran, bar ve bakkala sahip olmakla kalmayan Bryant'ta ayrıca bir kereste deposu ve hırdavat dükkânının yanı sıra bir tack shop ve bir dry goods da bulunuyordu. İki benzin istasyonu dışında hiçbir işletme Pazar günü açık değildi.

Jeremy'nin eski lacivert Ford pikabının ilk benzin istasyonunun durduğunu ve içinde kolasını yudumladığını görecektim kadar şanslı olamazdım. Planım kasabanın içinden geçmek ve onu beklemediğim Odegaard's'a uğramaktı.

Odegaard's'ın işleri çok yoğun. Telefonumu hızlıca kontrol ettiğimde saatin 3:15 olduğunu gördüm, eğer belli bir demografideyseniz yumuşak servisli bir külâh alma zamanıydı. Günün Pazar ya da Salı, Temmuz ya da Ocak olması fark etmiyordu. Bu grup muhtemelen her gün 3:05 ile 3:20 arasında toplanıp külâhlarının ve kahvelerinin tadını çıkarıyor ve son gelişmeleri tartışıyorlardı.

Kalabalıktan iki ya da üç yüzü tanıdım. Bryant benim şehrim değildi ama akrabalar, kayınvalideler, lise sporları ve

Genel bir kaynaşma vardı, herkesi tanımasam bile en azından duymuştum. El salladım ve Margie'yi aramaya koyuldum.

Kafe/bakkalın bitişiğindeki tamir garajında sigara içiyordu. Margie yıllar önce kız gibi fiziğini korumaktan vazgeçmiş ve on yıl önce oğlu lisedeyken Washington DC'ye yaptığı bir geziden kalma bol bir kot pantolon ve bol bir tişört giymişti. Kirli sarı saçlarını iki santimlik bir at kuyruğuyla toplamıştı. "Bu kadar çabuk mu döndün?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve ıslık çaldı. "İyi temizlenmişsin."

Vay be. "Üniformalı halime alışkınsın."

Ağzının kenarlarını eğlenerek kaldırdı ve çift çenesinden gerilmesine neden oldu. "Sen öyle diyorsan."

"Kardeşim Jeremy'yi arıyorum. Bu sabahtan beri geri döndü mü?"

Margie burnundan iki duman üfledi. "Onu görmedim. Yanındaki o tatlı kıza ne oldu? Onu bir hafta kadar önce getirmişti. Hodgekiss'ten mi?"

Bu sabah pikapta oturan o olmalıydı. Konveyör banttaki kadınlardan biri. "Onunla hiç tanışmadım ve bu sabah da fırsatım olmadı."

Margie dilini şaklattı ve bir eliyle tişörtünü tombul göbeğinin üzerine sildi. "Şu lanet Buzz. İş için hiç iyi değil. Ne zaman gelse birilerinin tepesi atıyor."

"Bugün geri geldi mi?"

Bunu düşündü. "Yemekten sonra geldi. Belki bir, belki bir buçuk. Ona on iki paket sattım ve bunun onu öğleden sonraya kadar idare edeceğini umdum. O zamandan beri onu görmedim."

Gitmeye başladım, sonra aklıma başka bir şey geldi. "Ted buralarda mıydı?"

Margie sanki ondan çikolatalı sütün türevini hesaplamasını istemişim gibi tombul yanaklarından hava üfledi. "İçeride durduğunda onu görmedin mi?"

Chester County şerifinin Bronco'su ön tarafta değildi. Ama Ted turnuvadan gelmişti ve benim gibi muhtemelen bugün sivil aracını kullanıyordu. Öndeki kulelerden birinin onun olduğunu düşünmemiştim. Sanırım ben denize açıldığımda o tuvalette olabilirdi.

aracılığıyla. "Teşekkürler, Margie. Bana bir iyilik yap ve Jeremy'yi görürsen beni aramasını söyle."

"Elbette."

Dükkâna geri döndüğümde Ted bir grup yaşlı insanın masasının yanında duruyordu. Elinde bir soda bardağı vardı ve belli ki iyi bir şaka paylaşmıştı çünkü hepsi gülüyordu. Başını kapıya doğru çevirdi ve beni görünce başladı.

Kasanın yarısında benimle karşılaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Belki Buzz konusunda biraz yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm." Yüzümde bir sırıtmanın belirttiğini hissettim.

Dondurma yiyen grup dışarı süzüldü ve Ted hepsine birer see-ya fırlattı. Dükkânın ortasında tek başımıza duruyorduk.

Bana ters ters baktı. "Kendi ilçemi idare edebilirim, teşekkür ."

"Anlıyorum. Bana halledilecek bir şey yokmuş gibi geldi.

Sadece yenilgiyle yüzleşmemek için bir bahaneye vardı." "Sen-"

Ön kapının açılması ve Ellen Steinman'ın hızla içeri girip bize doğru gelmesiyle konuşması yarıda kesildi. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler."

Ted'in kaşı sessizce "Gördün mü?" dercesine yukarı kalktı.

Ellen'in yanağı şişmiş, elmacık kemiği boyunca parlak pembe bir kesik oluşmuştu ve dağınık açık renk saçları birbirine karışmıştı. Şişkin, kırmızı gözlerinde gözyaşı izleri vardı. Gözleri benden Ted'e ve tekrar bana kaydı. "Jeremy'yi gördün mü?"

Günün sorusu. Nazik bir dürtmeyle koluna dokundum ve onu kabinlerden birine oturması için yönlendirdim.

Bankın içine kaydı, spor şortu sıska bacaklarının üzerinde kayıyordu. Ben karşısına oturamadan Ted içeri itti. Yanında yer açmak için kalçalarını kendi kalçalarımla itmek zorunda kaldım.

"Bir sorun mu vardı?" Ted sordu.

Sinirlerime bir iğne battı. "Jeremy'nin başı dertte mi?" Bana odaklandı. "Sadece..."

Bekledim, gergin hissediyordum. "Sadece mi?"

Kızın kısık gözleri tekrar yaşardı. "Hiçbir şey."

Tüm bu gidip gelmelerden dolayı sabırsızlanmamaya çalıştım. Ben soruyorum, o söylemiyor. Görünüşe göre bu, Poupon'la kanepede uyurken yaptığımız dans kadar rutin bir şeydi.

Nefes verdi. "Babam arıyor. Bu sabah Odegard'dan döndükten sonra gözyaşlarına boğuldu."

Belki de Ted, Ellen'ın benimle konuşurken daha rahat hissettiğini düşündü, çünkü kendisini işin içine sokmadı.

"İçki içiyordu." dedim.

Başını salladı. "İki hafta önce Lowe'dan kovulduğundan beri eskisi gibi değil. Bir Meksikalının onun işini almasının adil olmadığını düşünüyor."

Buzz'dan hoşlanmamak için bir neden daha, ihtiyacım olduğundan değil. "Narciso'nun yakın zamanda ustabaşılığa terfi ettiğini duydum."

Yutkundu. "Bu sabah eve geldikten sonra babam Narciso hakkında konuşmaya başladı. Sonra Jeremy onunla takıldığı için kızdı. Sonra iş Jeremy ile çıkmama kadar gitti."

Jeremy ve Ellen arasında bir şey olduğunu duymamıştım. Aslında, Margie'nin yorumundan sonra, yeni bir kız arkadaşı olduğunu düşünmüştüm. Ama Jeremy'nin etrafta dolaşmak gibi bir huyu vardı. Bir sürü insanın sevgilisiydi. Bu yüzden en azından bir tane küçük kızıl saçlı çocuğu vardı. Mason şimdi dört yaşındaydı ve Lincoln'de annesi ve yeni kocasıyla birlikte yaşıyordu. Kocasının Mason'ı evlat edinmesi için Jeremy'yi ikna etmeye çalışıyorlardı. Bu konuda karışık hislerim vardı ama küçük Mason'ın tam zamanlı olarak birlikte yaşadığı adama yasal olarak ait olmasının kötü bir şey olmayabileceğini düşündüm.

"Jeremy ile ne zamandır birliktesiniz?" Buna çıkmak demekte tereddüt ettim ve hangi terimi kullanacağımı bilemedim. Çiftler konusunda biraz hassas olduğumdan, Jeremy'yi Ellen'la zamanından önce aynı kefeye koymak istemiyordum. Küçük kardeşimin gezgin aşkları yüzünden kalbi kırılan ilk kız o olmayacaktı.

"Birbirimizi birkaç aydır görüyoruz. Ama kimseye söylemedik. Gerçekten birlikte olduğumuzdan bile emin değilim."

Nasıl devam edeceğimi bilmeden bekledim.

Başını iki yana salladı. "Biliyorsun, buralarda biriyle bir kereden fazla görülürsen etiketlenirsin ve her şey biter. Ben ve Jeremy, biz biraz, bilmiyorum, sıradan biriydik, sanırım."

Ted belki de hayatta olduğunu bilmemiz için bir yorum yaptı. "Siz bir çift değildiniz, sadece ara sıra birlikteydiniz."

Başını salladı. "Aynen öyle. Jeremy'den hoşlanıyorum, biliyorsun. Ama o etrafta takılıp kalacak türden bir adam değil. Sanırım ben de öyle kız değilim."

"Peki, şimdi neler oluyor?"

Ağzını büktü ve sanki ekşi bir şey yutuyormuş gibi gözlerini kıstı. "Babam ilişkiler konusunda pek açık değildir. Jeremy'yle bir süredir birlikte olduğumuzu biliyordu ve bir çift olduğumuzu düşünüyordu. Sonra Jeremy bu sabah Narciso ve başka bir kızla birlikte olduğu için çok kızdı. Sarhoştı ve benim onurumu korumaktan bahsediyordu."

Şişmiş yanağını inceledim. "Kavga mı ettiniz?"

Hassas deriye dokundu. "Evet. Jeremy'yle çıkmadığımızı ya da ne düşündüğünü açıklamaya çalıştığımda sürük dedi ve tokat attı. Jeremy'yi bulmaya çalışacağından endişeleniyorum. O kadar sarhoş ki kafası yerinde değil."

"Jeremy ve Narciso çocukları balık tutmaya götürüyorlardı. Buzz bunu biliyor muydu ve Balık Gölü'ne gider miydi?" Ben sordum.

Ellen solgun görünüyordu. "Jeremy balığa gitmedi."

Hodgekiss'te de ortaya çıkmamıştı. "Nereden biliyorsun?" "Sanırım balık tutma gezisi mahvoldu ve herkes evine gitti.

Jeremy geldi ve pikabı bana o zaman bıraktı. Babamın ne yaptığını gördü." Parmakları tekrar yüzünde gezindi. "Ve sonra çok sinirlendi."

"Saat kaçtı?" Ben sordum.

Bir an konsantre oldu. "Belki bir ?"

"Jeremy Buzz'la konuştu mu?" Ted bir soru daha yöneltti.

"Hayır. O sırada babam çoktan gitmişti. " Tekrar burnunu sildi, gözyaşları akmaya başlamıştı. "Jeremy için çok endişeleniyorum."

Genelde Jeremy beladan kaçınırdı. Ama, gibi, derin bir adalet duygusu vardı. Jeremy'nin kontrolden çıktığını sadece bir kez görmüştüm. Lisedeyken, Broken Butte'lu basketbolculardan biri Timmy Stanley'e sataşmaya başlamıştı. Timmy anaokuluna Jeremy'nin sınıfında başlamıştı ve Down sendromlu olmasına rağmen diğer çocuklar mümkün olduğunca onu da aralarına alıyorlardı. Timmy

Ne olursa olsun sınıflarının bir parçasıydı. Pislik onunla dalga geçip durmayınca, Jeremy maçtan sonra ona yol kesmişti. Ona iki mor göz ve şiş bir dudak verdi. Bu Jeremy'ye basketbol sezonunun geri kalanına mal oldu. Ama son dokuz maç boyunca kravatu ve elbise pantolonuyla kenarda oturmanın yine ödeyeceği bir bedel olduğunu iddia etti.

Ted öne doğru eğildi. "Jeremy'nin Buzz'ın peşinden gidebileceğini mi düşünüyorsun?"

Başını salladı ve kelimeler akmaya başlayana kadar tökezledi. "Jeremy babamın bana vurmasından nefret ediyordu ve biliyorsun, bu sabah Odegaard'larda babamın Narciso'ya zarar vermesine izin vermedi."

Endişe omurgamda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Buzz'ın nerede olduğunu bilmiyorsun ama Jeremy'nin peşinden gidebileceğini mi düşünüyorsun?" Özetlemeye çalıştım.

Gözleri yaşlarla doldu. "İşini kaybettiğinden beri uğraşmak çok zor. Bilmiyorum ama tüfeğini de yanında götürdü."

Bu benim için yeterliydi. Ted'e baktım. "Hadi gidelim."

Ted ellerini kaldırdı. "Oh, hayır. Bütün ilçeyi dolaşıp kardeşini aramayacağım. Hodgekiss'e dönüp Roxy'yi almam gerek. Jeremy büyük bir çocuk. Kendi başının çaresine bakabilir."

Kabinden dışarı fırladım. "Ama Ellen, Buzz'ın Jeremy'ye zarar vermek isteyebileceğini düşünüyor. Ve silahı da yanında."

Ted bana patentli patronluk taslayan sırtışlarından birini yaptı. "Benim kadar uzun süre şeriflik yapınca neyin acil olup neyin olmadığını . Buzz biraz dolaşacak, sakinleşecek ve muhtemelen şu anda evindedir."

Ellen'in kırmızı çerçeveli gözleri bana sözsüz bir itirazda bulundu. Ted'in teorisine inanmıyordu.

"Eğer kendi ülkenizdeki kanunlarla siz ilgilenmeyecekseniz, sanırım ben ilgilenmek zorunda kalacağım."

İki şeritli asfalt yolda kuzeye doğru ilerleyerek Lowe's Rocking L Ranch'e doğru yol aldım. Sandhills'deki en eski ve en köklü yerlerden biriydi. Efsaneye göre yaşlı Lowe 1880'lerde at çaldığı için idam sehpasından kaçıyormuş. Buraya yerleşmiş, adını değiştirmiş ve arazi satın almaya başlamış. 1930'larda torunu yerel bir bankerle bir anlaşma yapmış. Bankacı, yerel çiftçilerin para sıkıntısı çektiğini fark ettiğinde Lowe'haberi verecek, o devreye girip zavallıyı kurtaracak, borcunu ödemeyi ve onu satın almayı teklif edecekti. Lowe çiftliğinin büyüklüğünü üç katına çıkardı. Bankacıya ne olduğunu kimse bilmiyor. O zamandan beri çeşitli nesiller çoğalmış ve geniş araziler bölünmüştü. Ana mekanda hala çeşitli ek binalarla birlikte gösterişli bir ev bulunuyordu.

İlk at hırsızının büyük ya da büyük-büyük, hatta belki de büyük-büyük-büyük torunu Kaliforniya'da Philip Lowe Jr. adında bir avukattı ve yine Kaliforniya'da bir avukat olan Philip Lowe Sr. Baba, uzun zaman önce Buzz'ı çiftlik kahyası olarak işe almış ve aradan geçen yıllar içinde bir yerlerde gökyüzündeki büyük mahkeme salonuna geçmişti. Bildiğim kadarıyla Junior, Sandhills'e hiç ayak basmamıştı.

Elvis'i bakımlı çakıllı yoldan aşağıya, tepelerin arasında bir mola noktasına yönlendirdim. Bu noktadan evin manzarasını görebiliyordum.

geniş bir çayır boyunca uzanıyordu, şimdi yaz güneşi ve bol bahar yağmurlarıyla kızarmış ve yeşillenmişti.

Diz boyu otlarla kaplı alçak bir çayır, karargâh yerleşkesinin etrafı dikenli tellerle çevrilmeden önce vadi boyunca birkaç yüz dönümlük bir alana yayılıyordu. Belki iki düzine at, Odegard'daki kır atlar gibi çitin yakınında bir araya toplanmıştı; başları tatlı otlara gömülmüş, sırtları yaz canlılığıyla kaygan ve parlaktı. Birinin yüzünde bembeyaz bir parıltı olan iki tay oynaşıyordu. Garip sevimlilikleri içinde sıçradılar, koştular ve kaçtılar. Manzara o kadar büyüleyici görünüyordu ki kenara çektim ve yaramaz gençlerin tadını çıkarmak için yol kenarında rölantide durdum.

Birkaç dakika sonra yoluma devam ettim, bir virajı döndüm ve demir kemerli bir otogardan geçtim. Bu ince metal işçiliğinde, Rocking L markasının belirgin bir şekilde sergilendiği boğa silüetleri yer alıyordu. Vahşi kırların güzelliğinin yerini para ve iradenin başarabileceklerine bıraktığı yer burasıydı. Bu zarif evin görüntüsü hiç eskimedi. Kemerden yaklaşık yüz metre ötedeki ev, tahtında oturan bir kral gibi hüküm sürüyordu. Pencere kanatları taze beyaza boyanmış üç katlı kırmızı tuğla ev, uzun pamuk ağaçları, yaşlı çamlar ve geniş yeşil bir çimenlikle çevriliydi ve hiç şüphesiz düzenli olarak kiralanan adamlar tarafından biçilip budanıyordu. Ev bütün yaz boyunca serin kalmış olmalı. Salıncaklarla kaplı geniş bir ön sundurma ve tavana bağlı bir salıncak, bir kitapla yerleşmek ve çayır kuşlarının şarkılarını dinlemek için harika bir yer olurdu. Birilerinin Amerika'daki en iyi kırsal evler listesinde yer almalı.

Birkaç küçük ek bina, muhtemelen erzak kulübesi, eski bir kümes, belki de bir yem kulübesi, operasyon merkezi olarak hizmet veren yaklaşık yetmiş metre genişliğindeki açık bir alanı kaplıyordu. Ahır, Narciso'ya ait olduğunu tahmin ettiğim çiftlik tarzı tuğla bir evin karşısında yer alıyordu. Ahırın yanında ve Narciso'nun evinin karşısında eski bir fıçı tahtası bungalov yerleşkeyi tamamlıyordu.

Narciso'nun evi, ana evin ihtişamını azaltmayacak kadar geride duruyordu. Pencere ve kapıların etrafındaki beyaz boya temiz ve yeni görünüyordu. Çimenler ve çiçekler iyi bakılmış bir arazi hissi veriyordu. Mısır saplarının canlı yeşili dikkatimi çekti.

Koyu, nemli toprağı ve görünürde tek bir otu bile olmayan kocaman bir bahçe. Bahçemi bir pencere kutusu gibi gösterdi.

Elvis'i, mütevazı evin geri kalanı gibi titizlikle korunan bel yüksekliğindeki çitin dışında durması için çektim. Poupon başını kaldırdı; bu, uyku arasında kısa bir mola vermek için dışarı çıkmayı düşünebileceğinin açık bir göstergesiydi.

Çitleri koklamasına, bacaklarını kaldırmasına ve muhteşem buklelerini sallamasına izin verirken, su kabını çıkardım ve bu amaçla yanımda taşıdığım plastik bir sürahidenden suyla doldurdum. Önce ön bacaklarını, sonra sırtını gerdi ve tabağı doğru yürüdü.

Hafif buruk bir hayvan kokusu burnuma Frog Creek'te geçirdiğim yılların nostaljisini getirdi. Park ettiğim yerden, geçtiğimiz çayırıltıdaki atların güneş ışığıyla aydınlanmış kahverengi lekelerini seçebiliyordum ve büyük sürüyü düşündüm. Neredeyse her zamanki otlama eğlencelerinde başlarını eğmiş olan bu atlar şık ve sağlıklı görünüyordu.

Sandhills'deki çiftliklerin çoğu sığır yetiştirirdi. Bazı çiftçiler sürülerini hala at sırtında güdüyordu, ancak bugünlerde daha verimli oldukları için dört tekerlekli araçlara geçiş yapanlar daha fazlaydı. Bu büyüklükteki bir at sürüsü, sığırlar için kullanılabilecek yemleri tüketti.

Evin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Bella dışarı fırladı. "Ohhh. Yavru köpek!"

John onu takip etti ve ikisi de ön verandanın basamaklarını tırmanarak inip kapıya koştular.

Felicity de çok geride değildi. "*Alto ahí!*"

İki çocuk da o kadar hızlı durdu ki, tenis ayakkabılarının çimlerin üzerinde çıkardığı gıcırtyı duyduğuma yemin edebilirim. Sanki nefeslerini tutmuş gibiydiler.

Felicity ellerini bir bulaşık beziyle kuruladı. "*Ese perro podría comerte.*"

Çocukların gözleri koyu renkli fincan tabağına dönüştü ve Poupon'a odaklandı. "Köpeğimi sevmek ister misiniz?" Onlara sordum.

İkisi de başlarını annelerine doğru çevirdi. Kaşlarını indirdi ve Poupon'u inceledi. İçkisini bitirmiş ve kuyruğunu sallayarak kapıya doğru ilerliyordu. Bana zaman ayırma zahmetine katlanamadı. Diane'e hiç değer vermediğini ve sadece çocukları Kimmy ve Karl'a tahammül ediyor gibi göründüğünü biliyordum. Ama o aptal

Fluff kimi önemseydiğini seçerdi ve bu meleklerle göre o gökkuşağı ve baldan ibaretti.

Felicity'ye baktım. "Çocuklarla arası iyidir."

Bir an düşündü, sonra çocuklarına neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdi. Sanki bir zinciri kesmiş gibi onları serbest bıraktı. Kapıya doğru koştular ve kapıyı kırarak açtılar. Poupon kuyruğunu öyle bir hızla sallıyordu ki, bütün sırtı bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Başını Bella'ya doğru eğdi ve Bella kollarını onun boynuna dolamak için atıldı. John kıvrık saçlı canavardan pay almak için elinden geleni yaptı.

Gülmekten kendimi alamadım. Felicity bana doğru ilerlerken endişeli bir gülümsemeye izin verdi ve gözlerini topluluğun üzerinden ayırmadı. "Seni gördüğüme sevindim."

Ona gülümsedim. "Kate Fox, Hodgekiss'ten."

Başını salladı ve ön kapıya doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Evet. Biliyorum. Bütün *hermanos y hermanas*'lara sahiptin."

O benim.

Poupon'u değerlendirdi ve konuşmadan önce tekrar eve baktı. "Kardeşiniz Jeremy, kocamın iyi bir arkadaşıdır."

"Ben de bu yüzden buradayım. Bugün Jeremy'yi gördün mü?" Gergin görünüyordu ve Poupon'un onu sinirlendirip sinirlendirmediğini ya da evdeki bir şeyin, belki de ocaktaki bir şeyin onu rahatsız edip etmediğini merak ettim.

Felicity bir an için gözlerini çocuklarından ayırıp bana baktı. "Hayır. Bugün burada değil."

Ağır bir aksanla konuşuyordu. Konuşması yavaştı, sanki her kelimede İspanyolcayı İngilizceye çeviriyordu. İspanyolcaya olan hâkimiyetim *como está* ve diğer birkaç cümleyle sınırlı olduğu için onun yeteneği beni etkiledi. Ama söylediklerimi çabucak anladı.

"Narciso buralarda mı?" Daha önce kullandığı kırmızı pikabı görmedim.

Felicity başını salladı. "Hayır. O burada değil."

Jeremy'nin bu yeni işle övündüğü avantajlardan biri de Pazar günleri izinli olmalarıydı. Çiftlikte böyle bir şey olmaz. Bu beni şaşırttı.

Narciso ailesiyle vakit geçirmiyordu ama o sabah çocuklarla birlikteydi. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varsa beni ilgilendirmez.

John kapıya doğru atıldı ve köpeğe doğru tuttu. " gel."

Bella sarılmayı bıraktı ve Poupon'la birlikte bahçeye koştu. Çocuklar kıkırdayıp bağırırken ve Poupon çimlerde dörtnala koşarken bir tür kovalamaca oynamaya başladılar.

Felicity benimle ev arasında durmak için aceleyle bahçeye girdi.

Buzz'ın burada olmadığından emin olmak istedim ama Felicity'yi endişelendirmek istemedim. "Jeremy ve Narciso bugün çocukları balığa götürmeyecek miydi?"

Üçlüyü yakından izledi ve benimle konuştu. "Narciso solucan bulamadıklarını söyledi. Çocukları eve getirdi."

"Jeremy onunla mıydı?"

Bakışları önce bana kaydı, sonra hızla uzaklaştı. "O ve Myah hemen ayrıldılar."

"Narciso iyi görünüyor muydu?"

Gözleri keskin görünüyordu. "Tamam mı? Tamam. Elbette."

Belki de Narciso ona Odegard'da Buzz'la yaşadığı olayı anlatmış ve Felicity de olayı tatlıya bağlamak istemişti. Çocuklarına ne kadar özenle baksa da, eğer tehdit , sadece onları korumak için bile olsa bana haber vereceğini düşündüm.

"Ne kadar çok at var." Çayırı gösterdim. Yüzü kırılğan görünüyordu. "Çok, evet."

"Philip Lowe atlardan hoşlanıyor mu?"

Omuz silkti ama yüzü soldu. "Belki de. Bilmiyorum."

Onu rahatlatmak için konuyu değiştirdim. "Narciso artık ustabaşı olduğuna göre, büyük eve taşınacak mısın?"

Çocuklara ve büyük köpeğe odaklandı. "Ben burada mutluyum. Narciso ahıra daha yakın."

Ne kadar uzun kalırsam, o kadar sıkı sarılmış görünüyordu. Rahat konuşmaya çalıştım. Chester County'de yaklaşan fuar hakkında sohbet ettik. Birkaç dakika sonra, kibar görüneceğini umduğum bir şekilde, köpek yavrusu partisini böldüm. Poupon sanki bütün gün kalmak istiyormuş gibi davrandı ve biraz ikna edilmesi gerekti ama Elvis'in ön koltuğuna döndüğünde yorgunluktan bayıldı.

Jeremy'nin telefonunu tekrar aradım. Bu kez telesekreter doluydu ve mesaj bile bırakamadım. Narciso da bütün öğleden sonra kayıptı.

Üç kayıp insan. Tuhaf. Cep telefonlarının olduğu bu günde, bırakın üç kişiyi, karanlıkta kalmak bile zordu. Birbirlerinin boğazını parçalamaya hazır olan üç kişi. Bundan hoşlanmamıştım.

Güneye, Bryant'a doğru geri dönmek ve ardından Balık Gölü'ne giden dolambaçlı çift patikayı kullanmak yarım saat daha sürdü. Yıllardır buraya gelmemiştim. Hatırladıklarım çoğunlukla sümüksü siyah sülükler ve kız kardeşlerini kıvrandırmayı seven küçük erkek kardeşlerle ilgiliydi.

Son virajı döndüğümde boş bir gölle karşılaştım.

Uzun karaağaçlar ve pamuk ağaçları gölü çevreliyordu. Balık Gölü Stryker'dan çok daha büyüktü ve bu yıl bahar yağmurlarının su seviyesini yükseltmesiyle vadi tabanı boyunca uzanarak ilk ağaç sırasını aşmıştı. Gölün kuzey tarafının yarısında, ağaçların arasındaki bir mola, insanların sığ balıkçı teknelerini suya indirebilecekleri bir tür çamur iskelesi oluşturmuştu. Balık Gölü, en küçük trol motorları dışında hiçbir zaman yeterince derin olmamıştı. Rıhtıma varana kadar patika yol boyunca ilerledim ve Elvis'i durdurdum. Onu göl kıyısındaki ıslak kuma saplama riskini almak istemedim. Elvis pek çok şeydi, klasik ve seksiydi ama buzda iyi değildi ve dört tekerlekten gücüne sahip değildi.

Onu dışarı çıkarmak için Poupon'un yakasını çekiştirdim. Güneşli öğleden sonranın, ördeklerin ve gölün kıymetini bilmeliydi. Tanrı aşkına, o bir köpekti. Yeni bölgeleri koklamayı sevmezler miydi?

Gölden nemli bir koku yayılıyordu. Buna balık kokusu demek, buraya olta atan yerliler için fazla iyimserlik olurdu.

Poupon beni suyun kenarına kadar takip etti. Kum, son yağmurdan bu yana birçok kamyonetin bıraktığı izlerle işaretlenmişti. Adli tıp uzmanı olsam bile Jeremy'nin lastik izlerini asla tespit edemezdim. Suyun tembelce aktığı yere doğru yürüdüm. Neredeyse hiç esmeyen ve gelgitlerin yönlendirmediği Balık Gölü güneş ışığında parlıyordu. Poupon burnu yere değecek şekilde sol taraftaki ağaçlara doğru yöneldi. Daha iyi bilmesem kuyruğunun gerçekten sallandığını düşünebilirdim.

Gözlerimi suya diktim. "Nereye gittin Jeremy?" Endişe, pamuk ağaçlarındaki tırtıllar gibi içimi kemiriyordu. Telefonumu çıkardım.

Sinyal yok. Dünyanın geri kalanı hayatlarının her santimetrekaresinde "*Şimdi beni duyabiliyor musun?*" diyebiliyordu. Ancak Sandhills'de kulelerin pratik olmadığı bazı yerler vardı.

Endişelendim, bir plan yapmaya çalıştım ve hafif bir esinti yüzeyi karıştıran kadar birkaç dakika boyunca suyu izledim. Jeremy'yi Ted'e ondan daha iyi bir hafiye olduğumu kanıtlamak için mi arıyordum? Bunu zaten bir ya da iki kez kanıtlamamış mıydım?

Su, durduğum yerden yaklaşık kırk metre ötede garip bir girdap oluşturdu. Dalgalar yüzeyin büyük bir kısmında tekdüze bir hareketle dalgalanırken, bir izdihamın ortasında kafası karışmış bir öküz gibi biraz değişiyorlardı. Bir rüzgârın suyu itişini izledim ve güneş bir şeye çarpıp suda kıvılcım çıkarıyor gibiydi.

Başka bir rüzgâr bekledim ve onu tekrar gördüm. Suyun altında bir şey vardı. Bir araca benziyordu. Bir pikap mı? Bu bahar o kadar çok yağmur yağmıştı ki göl gerçekten de bir pikabı saklayacak kadar derin miydi?

Bir an duraksadım, gölü ve çevresindeki tepeleri taradım. Etrafta kimse yoktu. Yapılacak tek bir şey varmış gibi görünüyordu. Gömleğimi başımın üzerine çektim, sütyenimi çözdüm, ayakkabılarımı çıkardım ve kot pantolonumu çıkardım.

Poupon ağaçların arasında keşfe çıktı ve ben de ona, "Sakın kıyafetlerimi alıp gitmeyi aklından bile geçirme," diye bağırđım. Sanki içinde o kadar oyun varmış gibi.

Suya ilk attığımda tüylerim diken diken oldu. Derinlere indikçe daha da rahatlamadım. Sümüksü çamur ve kayalar ayak parmaklarımı yapış yapış etti ve soğuğa karşı nefes nefese kalarak, ayaklarımı kaldırıp yüzene kadar acele ettim. Göl berrak değildi, bu yüzden suyun altında gözlerimi açıp bir şey göremeyecektim. Ama etrafı hissedebileceğimi düşündüm. En azından suyun altındaki nesne hakkında fikir edinebilirdim.

O noktaya ulaşmak uzun zaman alacak gibiydi ve yönümü bulmak için sürekli suya basıp kıyıya dönmek zorunda kaldım.

En azından güçlü kulaçlarım ve tekmelerimle soğuk suya alışmıştım. Esinti güçlenmişti ve göl dalgalanıyordu. Bir kasırganın içindeymişiz gibi değil, ama küçük dalgaların içinde bir aşağı bir yukarı sallanmama yetecek kadar.

Tam olarak nerede olduğumu anlayamadım ve elim sert bir şeye çarpana kadar bir tür ızgarada göğsümü okşamaya başladım. Avucum yüzeydeyken suya bastım ve bir pikabın tavanına benzeyen bir şey hissettim. Ön tarafa doğru yüzdüm ve gerçekten de bir ön camın eğimini ve muhtemelen cam olan pürüzsüz yüzeyi hissettim. Su sıçratarak rengi seçtim. Mavi. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Arka tarafa yüzdüm ve ayaklarımla hissettim. Evet. Bir pikap. Mavi. Jeremy'ninki gibi.

Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Panik yapmaya gerek yok. Sakin ol. Jeremy kaza mı yaptı? Belki de kamyonetinin gaz pedalı sıkışmış ve aracı göle sürüklemiştir. Jeremy kasabaya yürüyerek dönmek zorunda kaldı. Ama belki de kestirmeden gitmeye ve tepeleri aşmaya karar verdi. Kayboldu ve sinyal alamadığı için tepelerde bir yerlerde dolaşıyordu. Bu durumda, sonunda kasabaya geri döndüğünde, hepimiz iyi bir kahkaha atacak ve Fox aile efsanesine bir hikayemiz olacaktı.

Ama bu mantıklı değildi. Jeremy güneşli bir öğleden sonra tepelerde kaybolmazdı. Güneş onu gitmesi gereken yere doğru yönlendirirdi.

Damarlarımı dolduran buzun sorumlusu göl değildi. Bir kız kardeşimi kaybetmiştim. Ne kadar büyük olsak da Fox ailesi için kotamız buydu. Evren bu tür bir yıkımı bize tekrar yaşatmazdı.

Dört kez Altın Yıldız kazanmış bir anneyle ilgili bir filmin anısı aklıma geldi. Evren kotalara ve adalete inanmıyordu. Ve işte mavi bir pikap gölde batmıştı ve kardeşim kayıptı.

Ciğerlerimi ve yüzeyin altına daldım, parmaklarım pikabın kapı kolunu arıyordu. Buldum ve çekerek açmaya çalıştım. . Sanki sıkışmış gibi değil, daha çok kilitlemiş gibiydi. Nefes nefese yüzeye çıktım ve diğer tarafa doğru yüzdüm.

Aşağı indim, kapı mandalını buldum ve çektim. Yine hareket yoktu. Hava almak için yukarı çıktım ve sonra etrafta yüzdüm, daldım ve camlarda kırık olup olmadığını kontrol ettim.

Neredeyse panik halinde kıyıya doğru ilerledim. Poupon beni karşıladı, hatta havlayarak selam verdi. Belki de Narciso' çocuklarıyla oynamak içindeki köpek yavrusunu uyandırmıştı. Kıyıya doğru sıçradım, kayalara ve çamura takılıp kaydım. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum ve giysilerimi topladım. Hepsini Elvis'in içine atarak Poupon'u sürücü koltuğunun üzerinden atlattım ve Naugahyde döşemenin üzerine ilk çamur tabakasını koydum. Kendimi çıplak ve ıslak bir şekilde içeri attığımda bir kat daha ekledim ve Elvis'in en yakın tepenin zirvesine doğru ilerlemesini sağladım.

Yol derinleşti ve yabani otlar Elvis'in alt tarafına sürtündü, ben de ortayı bulmaması için dua ettim. Tepenin yarısına kadar yaşlı adam için çok fazla oldu ve durdum, telefonumu aldım ve dışarı atladım. Henüz sinyal yoktu. Ayak parmaklarım çamur içinde, ayakkabılarımın içinde ve hâlâ çıplakken tepeye doğru koştum. Sonunda sinyal geldi.

Ted'in arayanın kimliğini gördüğünü ve sırf hıyarlık etmek için üçüncü zil sesini beklediğini düşündüm. "Şerif."

Telefonda nefes nefese kaldım. "Buraya gelmen gerek. Balık Gölü.

Jeremy'nin pikabı gölde ve onu çıkarmamız gerekiyor."

Güldü. *Güldü.* "Bu benim üzerimde işe yaramayacak Kate. Kız ya da erkek kardeşlerinden biri aradı ve Robert'la benim yeniden listeye alındığımızı söyledi. Beni tekrar kaybetmem için kandıramayacaksın."

"Şaka yapmıyorum. Kamyonetin kapıları kilitli ve içeri giremiyorum.

Jeremy içeride olabilir." Bağırığımı fark ettim.

"Gerçekten mi? Neden pencerelere bakmıyorsun?"

"Suyun altında."

" zaman orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tanrı aşkına Ted. Bir kamyon ve çekme halatıyla buraya gel."

Direkte şaklayan bir at nalı sesi ve bir tezahürat.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Kamyoneti gölde." Sesimdeki paniği taklit edemeyeceğimi biliyordu.

"Yola çıkıyorum."

Dört yaşındaki yeğenim Lucy'nin bir *kaka kafalı*. Kardeşim Douglas'ın ekleyeceği gibi *tam* bir *hödük*. Beni sayamayacağım kadar çok kez hayal kırıklığına uğratmış biri. Ama yine de güvendiğim biriydi. Bana ya da aileme pek çok kez yardım etmişti. Çoğu gün, çoğu durumda Ted'den nefret ederdim. Ama bazen... Sanırım boşanma evliliğinden daha karmaşık olabiliyor.

Elvis'i tepeden aşağı indirip giyindiğimde, adım atıp beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Ted'in gelmesi yarım saat daha sürdü.

Chester County Bronco'su engebeli patika yolda sarsılarak hızla ilerledi. Kayarak durduğunda lastiklerinden toz yayılıyordu. "Stormy çekicisiyle birlikte yolda. Pikap nerede?"

Kıyıya doğru koştuk ve ben işaret ettim. "Doğruca dışarı, yaklaşık kırk metre. Rüzgar estiğinde göreceksiniz."

Yan yana durduk, onun İrlanda Pınarı sabununu koklayacak kadar yakındık. Seviştikten uzun süre sonra vücudumdaki kokuyu hatırlamaktan nefret ediyordum. Uyluklarımın içindeki küçük fiske ve cımbız beni rahatsız etmekten daha fazlasını yapıyordu. Biriyle çarşaf değiştirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belki de Josh'u geceyi geçirmesi için davet etmeyi düşünmeliydim.

Ama yine de, bu bizi kadar eşleştirir. Josh'a göndereceği mesajdan bahsetmiyorum bile. Onunla bir ilişkiye hazır değildim. Ya da herhangi biri. Ama, ihtiyaçlar olduğu gibi.

Tüm bunlar, bir rüzgârın yüzeyi açması ve Ted'in bakması için geçen bir iki dakika içinde aklımdan geçti. "İşte orada," dedi Ted.

"Bu Jeremy'nin pikabı. Bunu biliyorum."

Stormy'nin kamyonu tepeyi aşır aşağıya doğru inmeye başladığında kükredi.

Biz.

Poupon fırçalanmış	karşıbenim	Dizler, ve	I
Basamaklı	Geri.		

Bir şey beni dürttü ve hareketim Ted'in dikkatini çekmiş olmalı. İkimiz de köpeğe baktık.

Ted kaşlarını çatı. "Elinde ne ?"

Uzandım ve Poupon'un çenesindeki pembe çubuğu çekiştirdim.

Bella'nın . Felicity, Narciso'nun çocukları eve doğru getirdiğini söyledi.

uzakta. Göle hiç gelmediklerini söyledi.

"Bir olta." Onu kuma bıraktım, daha çok göldeki pikapla ilgileniyordum.

Stormy'nin inişini izledik ve Ted bana baktı. "Çekme halatını araca nasıl bağlamak istersin?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Uçmayacağını biliyordum ama denemek zorundaydım. "Oraya yüzebilir ve kancayı takabilirsin."

"Zaten ıslanmışsın."

Kuruması çok uzun süren gür saçlarıma lanet olsun. Ona ters ters baktım, sonra dikkatimi Hodgekiss'teki oto tamirhanesinin sahibi olan babamın kuzeni Stormy'ye çevirdim. Rölantide çalışan kamyonuna doğru yürüdüm ve pikabın nerede olduğunu sordum.

Kıyıya doğru geri çekildi ve Ted ile Stormy bileğim kalınlığında, dev çelik kancanın takılı olduğu ipi açarken ben de kot pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp sutyenimi ve külotumu giydim. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Kanca elimde, kayaların ve çamurun üzerinden tekrar manevra yaptım ve halatın ve çeliğin ağırlığıyla mücadele ederek pikaba doğru yüzdüm.

Birkaç deneme yaptım, tekrar dibe dalmadan önce nefes nefese kalmak için yüzeye çıktım. Kancayı takmayı başardım ve ben ilerlerken Stormy'ye onu kıyıya çekmeye başlaması için işaret verdim.

Gömleğimi başımın üzerine attığımda ve pikabın karaya çıkmasını beklediğimde artan esinti beni çok az ısıttı. Suyun ve gölün ağırlığı pikabın içindeyken onu sürüklemek, Stormy'nin güçlü kamyonuyla bile yavaş ve zorlu bir işti.

Kalbim küt küt atıyordu ve kot pantolonumu sıırılsıklam olmuş bacaklarımdan üzerinden çekmeye zahmet edemiyordum. Ayaklarım bir kez daha çamurlu ve özensiz ayakkabıların içine gömülmüş, gömleğim tenimden ıslanmış ve saçlarımdan sırtıma düştüğü yer ıslanmış halde suyun kenarında durup yavaş ilerleyişi izledim.

Koyu mavi kamyon kasası bulanık, gri suda ilerliyordu. Jeremy'nin kamyonu olduğu kesin. Balık Gölü'ne batmış olması hiç mantıklı değildi. Jeremy buna nasıl bir açıklama getirebilirdi?

Ted'in elinde camı kırmaya ya da kapıyı açmaya hazır bir levye vardı.

Arka cam yüzeye çıkar çıkmaz ikimiz de içeri eğildik ve kabinin içindeki kirli suyu araştırdık. Güneş pırıl pırıl parlıyordu ama Balık Gölü tertemiz değildi ve kabini dolduran su bulanıktı. Kamyonun kasasından taşan su, derme çatma tekne rampasının çamuruna sığıyor ve göle geri akıyordu.

Stormy'nin tekerlekleri kumda döndü. Başını camdan dışarı çıkardı. "Kabinden biraz su akıtmazsan ancak bu kadar gidebiliyor."

Nefesim ciğerlerimde tılandı ve suyun içinden görmek için zorlandığımda kalbim kaburgalarımaya . Hayır. Buna inanmak istemedim.

Ted gözlerini kısarak pikaba baktı. O da benimle aynı anda görmüş olmalıydı. Karanlık ve yoğun bir gölge, galon kavanozdaki son turşu gibi kabinin içindeki suda yüzüyordu.

Bataklıktaki bir kütük gibi yüzeyin altında sallanıyordu. Nefes nefese suyun çekilmesini ve figürün arka camın altına düşmesini izledim.

Bir ceset. Hayır. Aman Tanrım. Kendimi bir şeyler yapmaya zorladım ama felç olmuş gibi hissettim. Jeremy. Hayır. Küçük kardeşim değil. Hayır. Olamazdı. Olmasına izin veremezdim.

Ted kıpırdayamadan ütüyü elinden kaptım ve pikaba doğru koştum. Bu kez içine girdiğimde suyun soğukluğunu fark etmedim bile. Kabinin sürücü tarafına geldiğimde göl bel hizama kadar geliyordu. İçerideki su gölden yaklaşık bir metre daha yüksekti.

İçerideki kişi yüzüstü düşmüş ve diğer kapıya yaslanmıştı. Onu teşhis edemedim.

Kollarımı kaldırdım ve pencereye vurdum. Bir kere. İki kez. Pencerenin yüzeyinde örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu. Bir vuruş daha onu paramparça edebilirdi.

Üçüncü bir vuruş için geri çektiğimde levye elimden kurtuldu. Ted durdu. "Geri çekil."

Silahlı kullanıp Jeremy'yi kurtarmak için parmaklarım kenetlendi. Onu kurtarmak için gereken buysa, vücudumu bir gülle gibi kullanarak pencereyi patlatabilirdim. Boğazımda bir gıcık hissettim ve çığlık atıyor olmam gerektiğini fark ettim.

Ted pencereye bir kez daha temas ettiğinde su akmaya devam etti ve cam çökerek çarpık tabakalar halinde düştü. İçeri uzandı, kapının kilidini açtı ve göldeki ve kamyondaki seviyeyi eşitleyen su akıntısına doğru kapıyı açtı.

Bakmak istemedim ama yine de kardeşimin bana ihtiyacı vardı. Bu son seferdi. Onu seven biriyle birlikte olmalıydı. Jeremy. Benim komik, sadık, tatlı büyücüm.

Ted'i geçmeye çalıştım ama yolumu kapattı. Çığlıklarımı sanki başka birinden geliyormuş gibi duydum.

Ted doğruldu ve bana döndü. "Kate. Dur. Bunu görmene gerek yok."

"Jeremy," diye bağırdım ve Ted'e karşı mücadele ettim. Omuzlarımı sıktı. "Jeremy değil."

Ne dedi? *Jeremy değil* mi dedi? Aman Tanrım. Jeremy olmaz. Kardeşim değil. Ölmedi.

Ağlayacak ya da kusacak gibi hissettim, belki de ikisi birden. Çamurlu suda yüzmüyordu.

Bekle. Yavaş yavaş kendime geldim. "Eğer Jeremy değilse, o zaman...?" "Buzz'ı bulduk."

Kıyıya nasıl döndüğümden emin değildim. Ama Stormy ve Ted, Jeremy'nin kamyonetini çekip suyun göle geri dönmesine izin verirken Ted'in Bronco'sunun yanında sıırıslıklam duruyordum.

Titreme omurlarımı yeniden hizaya sokma tehdidi oluşturdu ve dişlerim takırdamaya başladı. Kafamı kaldırdığımda güneşin aşağı doğru inmeye başladığını fark ettim. Saat sekize yaklaşmış olmalıydı. Ted bana doğru yürüdü. "Eve gitmelisin."

Titredim. "Evet. Tamam."

Bronco'sunun arkasını açtı ve eski bir yün battaniye çıkardı. Neredeyse nazik bir hareketle omuzlarıma örttü. "Eve git. Ilık bir duş al. Bu senin yetki alanın değil ve bununla uğraşmana gerek yok."

Onları sabit tutmak için dişlerimi sıktım, derin bir nefes aldım Ted'e baktım. "Bu Jeremy'nin pikabı. İçinde ölü bir adam var. Jeremy nerede?"

Ted başını salladı. "Bilmiyorum. Ama bunu burada, bu gece, sıırıslıklamken ve muhtemelen şok geçirirken öğrenmeyeceğiz."

Ted'e *"işte elindeki sepet, her yere sür"* bakışlarımdan birini attım. "Ben şok geçirmiyorum. Ben de senin gibi bir şerifim. Bir suç mahalliyle başa çıkabilirim."

Ted anaokulu öğretmeni tonuna büründü. "Biliyorum. Geçen yıl harika bir iş çıkardınız. Ama benim bu tür işlerde daha fazla deneyimim var."

Şey. Bırak ben halledeyim. Dediğim gibi, bunun gerçekten sizinle bir ilgisi yok."

"Jeremy hariç."

"Evine git." Sempatisini kaybetmişti ve şimdi emirlere uymadığım için sinirlenmiş görünüyordu.

Battaniye beni sıcak tutmak için uzun bir yol kat etti. Saçlarım nemli dalgalar halinde omuzlarımdan sarkmasına ve gömleğimin kurumamış olmasına rağmen, akşam sıcaklığı hâlâ seksene yakın olmalıydı. Üşüdüğümü hissettim, yani evet, belki de küçük kardeşimin öldüğünü düşünerek biraz travma geçirmiştım.

Poupon uzun zaman önce Elvis'in yanına çekilmiş ve sürücü tarafına kıvrılmıştı. O tüy yığını pek açık havacı bir tip değildi. Onu kendi tarafına çekmeye çalıştım ama bu durumu pek hoş karşılamadı. Eve dönerken, hâlâ pantolonsuzdum, Jeremy'nin cep telefonunu aradım. Telesekreteri boşalmamıştı ve mesaj bırakamadım.

Biraz nemli bir halde, yarım saat sonra Hodgekiss'e doğru ilerledim. Sıcak bir duş ve ev isteklerimin başında gelse de, demiryolu raylarını geçer geçmez sağa döndüm ve Fox Central'ı işaret ettim. Babamın eski Dodge'u dışarıda park halinde değildi, bu yüzden çalıştığını varsaydım. Babam BNSF'de kondüktördü ve haftada birkaç kez Lincoln'e gider, otuz altı ila yetmiş iki saat boyunca evden ayrılırdı.

İki katlı evimiz Ana Cadde'nin karşısındaki rayların üzerinde yer alıyordu. 1920'lerde inşa edilen ev, sıkışık odalarıyla dönemin tüm cazibesini ve karakterini koruyordu. Fox evinin ve klanının kalbi mutfaktı ve mutfak büyüyen aileye ayak uydurabilmek için genişletilmiş ve yenilenmişti.

Susan'ın külüstür arabası Fox'ların eviyle yaşlı komşumuz Beverly'nin evi arasındaki arsada duruyordu. Bu toprak alan park yeri olarak kullanılıyordu. Çocuklar evde yaşarken ya da şimdi toplandığımızda, o alan dolardı. Şimdi ise sadece annemin 83 model VW Vanagon'u ve Susan'ın küçük kırmızı Chevy'siyle yalnız görünüyordu.

Poupon'u uykusuna bırakarak kot pantolonumu aldım, aceleyle yürüdüm, evin yan tarafındaki mutfak kapısından içeri girdim ve *I Love Lucy* retro temasına adım attım.

Annem ve Susan, babamın Fox klanını ağırlamak için yaptırdığı piknik masasına oturdular. Susan annesinin kendi elleriyle yaptığı kahve fincanlarından birinden içti.

Susan taze görünüyordu ve belki de annemle birlikte uzun saçlarını sanatsal bir şekilde yapmışlardı. Muhtemelen saçını vurgulayan turkuaz ve mor çizgiler hakkında yorum yapmak isteyeceğini bildiğimden, yüzümü nötr tuttum. Louise'in vereceği tepkiden keyif almasına izin verdim.

Susan'ın kaşları havaya kalktı ve ben kot pantolonumun içinde kıpırdanırken şaşkın bir kahkaha attı. "Bu da demek oluyor?"

"Bir deniz canavarını iple bağlamak zorunda kaldım ama şimdilik güvendesin." Annem evden aldığı narin bir porselen fincandan çayını yudumluyordu.

Santa Fe'deki son gösterisinde. Daha önceki renkli güneş elbisesinin aynısını giymişti -şimdi Susan'ın saçlarına uyuyordu- ve vahşi gri bukleleri çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu. Gök mavisi gözleri dans ediyordu. "Eminim bir maceraydı Katie. Uğradığına çok sevindim."

Annemin sanatsal eserlerinden birine uzandım. Bu kupaları Batı'daki turistik yerlerdeki galerilerde 25 dolara satıyordu. kadar çok sevdikleri ya da kendi adıyla satacak kadar aşık olmadıkları ise dolaplarında yerini alıyordu. Kahve doldurdum, babamın benim için sakladığını bildiğim krema için kırmızı buzdolabına gittim. "Susan'la konuşmam gerek."

On dört yaş küçük halimin tıpatıp aynısı olan Susan, belki de renk tellerini fark etmemi sağlamaya çalışarak, kontrol edemediği saçlarından bir avuç aldı, düzeltti ve omuzlarının üzerinden geriye doğru savurdu. "O kupayı adil bir şekilde kazandık. Ted'le kaçıp gitmeniz benim suçum değil."

At nalı turnuvasını hatırlamam bir saniye sürdü. "Tebrikler. Ama konuşmak istediğim bu değil."

Sesi şüpheci geliyordu. "Ben şimdi ne yaptım?"

Duvar boyunca uzanan, onun karşısındaki banka geçtim. "Bir şey yok. Jeremy'yi arıyorum."

"Hâlâ mı?" Öne doğru eğildi ve turkuaz bir saç teli omzunun üzerinden kaydı. Gerçekten de güzel bir renkti. Belki de kendim için düşünmeliydim. "Kasabaya hiç gelmedi, bu da benim için iyi oldu."

"Rocking L'ye gitmiştim ve Felicity orada olmadığını söyledi."

Annem fincanını yere bıraktı ve kaşlarını çatarak bana baktı, ağızının kenarlarında küçük kırışıklıklar belirdi. "Ama burada olacağını söylemişti. Eğer çalışmıyorsa ve gelmediyse, bu Jeremy'nin yapacağı bir şey değil."

"Hayır, değil," dedim Susan'ı izleyerek.

Yorum yapmadan fincanına baktı.

"Tamam, Suzy-Q. Öksür bakalım." Kendisini genç ve kontrol edilebilir hissetmesi için takma adını kullandım. Daha önce hiç işe yaramamıştı ama belki şimdi yarayabilirdi.

Aynadan bana bakanlara çok benzeyen mavi gözleri, benim de sık sık yapmakla suçlandığım gibi, bana inatçı bir bakış attı.

Tıpkı benim başkalarını, özellikle de Ted'i kızdırdığım gibi o da beni . "şalgam ve sirke aşkına, Jeremy'nin bugün gelmeyeceğini başından beri biliyordun."

Annem Susan'ın koluna sert bir el koydu. Annem yaratıcı dehasının sancıları içindeyken, bırakın dokuz çocuğu, bir olduğunu bile kabul etmeden haftalar geçirebilirdi. Kendimize ve birbirimize bakmayı öğrenmiştik. Ama annemin bize geri döndüğu o anlara her zaman değer veren tek kişinin ben olduğumu sanmıyordum. Eskiden bu bir affetme meselesiydi; şimdi ise daha çok kabullenme. Hepimizi derinden seviyordu. Hem de elinden gelen en iyi şekilde.

Susan annesinin dokunuşuna tepki vermedi; belki de annesinin alişılmadık ebeveynlik tarzına karşı biraz kızgınlık besliyordu. Mavi sa telini omzunun üzerinden attı. "Jeremy'ye söylemeyeceğime söz verdim."

İlk tepkim ağır kupamı alnına fırlatmak oldu. Tabii ki bunu yapmazdım. "Sır saklamayı öğrenemedin mi?"

Gözleri parladı ve bana ters ters baktı. "Carly'nin kaçmasından ben sorumlu değilim. Sana benim evimde olmadığını söyleseydim bile, kaçmanın bir yolunu bulurdu. Bunu biliyorsun."

Evet. Bunu biliyordum. "Tamam. Ama şimdi Jeremy'yi bulmam gerek. Nerede olduğunu biliyorsan bana söyleyen iyi edersin."

"Yoksa ne olur?"

Annem tartışmamızı görmezden geldi ve bakışlarını bana çevirdi, gri saçları hafifçe hışırdıyordu. "Jeremy'nin başı dertte mi?"

Kahvemi yudumladım, su basan pikapta Jeremy'nin olmamasının verdiği rahatlamayla endişem savaşıyordu. "Bilmiyorum. Belki de."

Susan'ın yüzü dikkatle gerildi. "Ne tür bir sorun? Ellen ile mi?"

Bu ilginçti. "Neden Ellen ile başı belada olsun ki?"

Susan bakışlarını indirdi ve ellerinin arasında iterek fincanını inceledi. "Çünkü ona sahip olduğunu düşünüyor ve bilirsin, Jeremy sahiplenilmek istemiyor." Durakladı, ben de tam bir soru soracaktım ki, "Ellen tarafından, her neyse," diye ekledi.

Huh.

Annemin o soluk mavi gözleri vardı ki, size odaklanıp itirafları sürükleyebilir ya da içe dönüp dünyaya karşı körleşebilirdi. Şimdi de Susan'a odaklanmıştı. "Başka biriyle ilişki yaşamayı umursamayacağını mı söylüyorsun?"

Daha iyisini isteyemezdim.

Susan parmaklarını renkli saçlarında gezdirdi, belli ki ne söyleyeceğini tartıyordu. "Buna aldırmayabilir."

"Bu sabah birlikte olduğu kızla mı?" Ben sordum.

O da karşılık verdi. "Bilmiyorum. Onu bugün görmedim, hatırladın mı?"

Annemin sakın yüzü aydınlandı, ağzının etrafındaki çizgiler güneş ışınları gibi görünüyordu. "Jeremy sevdiği birini buldu mu?"

Susan sanki kaçacakmış gibi sandalyesinde kıpırdandı. İçinde biraz babalık vardı, yani sır vermekten nefret ederdi. "Bunu sana gerçekten Jeremy söylemeli."

"Ama o burada değil." *Ve bu hikayede daha fazlası var*, eklemedim.

Susan annesine başvurdu. "Yemin ederim Jeremy yanlış bir şey yapmıyor. Ama ona hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim. Beni onu ispiyonlamak zorunda bırakma."

Tanrım. Tartışmak için ağzımı açtım ama onlara Buzz'ın Jeremy'nin pikabında Balık Gölü'ne batmış halde bulunduğunu söylemek istemiyordum.

Susan ellerini saçlarından çekti ve bakışlarını sertleştirerek bana baktı. "Jeremy'ye yetişkin olduğu için biraz kredi verin. Hepiniz

Jeremy ve benim artık çocuk olmadığımızı unutmak için."

Annem lazer odağını bana çevirdi. Bu, yaratıcılık dönemindeki dalgın ya da ateşli gözlerinden çok farklı bir yüzdü. "Dürüst ol Kate. Eğer bu bir ölüm kalım meselesi değilse, Susan'dan kendinden ödün vermesini istemeye hakkın yok. Sen de baban gibi sır saklayan birisin. Susan'ın nasıl hissettiğini anlamalısın."

Anlamıştım. Sadece hoşuma gitmemiştir. ", yakında kasabaya dönecek mi?"

Susan muziplik ve zevkle gülümsedi. "Sanırım öyle." Susan onun dönüşünden bu kadar hoşlandığına göre, adam kendine çok büyük bir çukur kazmamış olmalıydı. Kahvemin geri kalanı boşa gitti. Jeremy gittiğine göre iyi bir gece uykusu için daha fazla engele ihtiyacım yoktu.

"Jeremy'yle konuşursan beni aramasını söyle," diyerek annemle

Susan'ı kendi hallerine bıraktım.

Sessiz bir akşam.

Jeremy'ye yapılan aramadan bir şey çıkmadı. Ted'e yapılan bir başka arama da aynı sonucu verdi. Susan bir şeyler biliyordu. Bunun umursamaz kardeşim için iyi bir şey olmasını umuyordum.

Kulübemdeki duş çamurla doldu, sonra nihayet lavanta şampuanı ve vücut yıkama suyu kokusu tozlu göl kokusunun yerini aldı. Titremeyi bırakıp dışarı çıktım, kabarık bir havluya sarındım ve ön verandaya doğru yürüdüm. Belki şehirde yaşamamanın restoranlar ve kültür avantajları vardı, ama benim düşünceme göre, evimde ve bahçemde bir dikiş atmadan dolaşma özgürlüğü beni mutlu ediyordu. Ayrıca çamurlu bir gölde çırılçıplak yüzebilmenin ve kendimi insan kalabalığına maruz bırakmadan ölü bir adamı geri alabilmenin bonusu da vardı - sadece Stormy ve Ted. Yine de bunu unutmak istiyorum.

Jeremy'nin sesli mesajı doluyken ve Ted beni görmezden gelirken, bu gece için yapabileceğim pek bir şey yok gibiydi. Buzz'ın Jeremy'nin pikabında olmasının bir açıklaması olmalıydı. Ama sevgili Teddy'nin de belirttiği gibi, Chester County benim yetki alanımda değildi ve Susan'ın da dediği gibi, Jeremy bir yetişkindi.

Josh'u aramalıyım. Temas kurup parktan ayrıldıktan sonra neler olduğunu öğrenmeliydim. Ona Buzz'dan bahsedemezdim ve başka birinden öğrendiğinde onu dışarıda bıraktığımı düşünebilirdi.

Kurulanmayı bitirdim ve telefonumu aldım. Parmaklarım Josh'u aramak yerine sanki kendi kendine çalışmış gibi başka birinin numarasını çevirdi.

Baxter ilk zilde telefonu açtı, sesi normalden daha rahattı. "Nasılsın Kate?"

Ön verandamdaki sandalyeye yerleştim ve gölün aşağısındaki vıraklamaları ve cırcır böceklerinin cıvıltılarını dinledim. "Büyükanmem Ardith'in dediğı gibi, kurbağı kılından daha ince."

Güldü ve sonunda öksürdüğünü duymadığıma sevindim. "Bu oldukça iyi."

Mırıldanan sesler ve hafif bir müzik hoparlörden süzüldü. "Neredesin? Meşgul müsün?"

Sesi sanki bir kalabalığın içinden geçiyormuş gibi dalgalanıyordu. "Meşgul değilim, hayır. Bir sanat sergisi açılışıdayım ama zamanımı harcadım ve ayrılmaya hazırım."

Diğer insanların gerçek hayatları vardı. "Sonra tekrar arayabilirim. Sorun değil." "Aslında ben de seni düşünüyordum."

Birinin aklında olmak güzel bir histi. "Nasıl yani?"

"Bu sergi. Genç bir sanatçı ve bir dizi at heykeli yaptı. Beğeneceğınızı düşünüyorum."

Gülümsedim. "Hareketsiz atlar soğuk bronzda yakalandı. Hmm. Açık bir kırdan dörtnala koşan gerçek atlar daha çok benim tarzım." Aklıma daha önce çayırda koşarken gördüğüm boyalı atlar geldi.

Bir klik sesi duyuldu ve sanki boş bir odaya adım atmış gibi arka plandaki gürültü kayboldu. "Olabilir. Ama bunlardan birinden düşüp boynunuzu kıramazsınız."

"Özür dilerim. Ben attan düşmem."

Güldü. "Affedersiniz." Bir süre sonra, "Müfettişten bir rapor aldım" dedi.

Ayaklarımı verandaya koydum. "Ve sen beni aramadın mı?"

"Ondan sadece bugün haber aldım. Korkarım yeni bir şey yok. Kaliforniya'daki o ipucundan beri."

Son on dört ay boyunca Baxter, Carly'nin izini bulmaya çalışan bir dedektifi maaşa bağlamıştı. On sekizinci yaş gününden iki hafta önce, hâlâ vasisi olarak benim gözetimim altındayken kaçmıştı. Carly'nin rahmetli babası Brian, lise yılları boyunca Baxter'la birlikte askeri okula gitmişti. Baxter kendini onların ailesinin bir parçası olarak görüyordu. Son derece zengin olan medya patronu Carly'yi bulmayı kendine görev edinmişti ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Geçen ay müfettiş Carly'nin izini sınıf arkadaşlarından birine kadar sürdü. Eski sınıf arkadaşlarından biriyle daha bağlantı kurmuş ama izini kaybettirmiş.

Baxter'ın sesi, verandamın ötesindeki yaz gecesi gibi alçak ve sıcak geliyordu. "Endişelenmemeye çalış."

"Bunu her söylüyorsun."

Sesindeki gülümseme telefona da yansdı. "Biliyorum. Ama her seferinde ciddiğim."

Milyonlarca soru sormak istedim. *Neden güçlü şirketiniz onu bulamıyor? Nerede ve ne yapıyor? Bir şeyden mi kaçıyor yoksa bir şeye doğru mu? Neden eve gelmiyor?*

Geçen ay kendi başıma bir araştırma başlatmışım. Brian ve bazı sınıf arkadaşlarının bir fotoğrafını buldum ve arama yapmaya başladım. Birkaç taneden fazla arama yapmamışım ki bana durmamı söyleyen isimsiz bir mesaj aldım. Carly'den geldiğini bildiğim için o kadar da anonim değildi. Ama Baxter'a bunların hiçbirini söylememişim.

"Aramak için biraz geç değil mi?" dedi.

Genelde pazar sabahları arardım. Bunu yapmak için yola çıkmamışım ama artık rutin hale gelmişti. "Bu sabah bir şerif toplantım vardı, sonra işler ilginçleşti. Bekle, senin dönmen gerekmiyor mu?"

"İnanın bana, sohbetiniz galeride olup bitenlerden daha ilgi çekici."

"Tamam, eğer eminsen." Ona Jeremy'nin pikabından bahsettim ama at nalı turnuvasından bahsetmedim.

Baxter her zaman söylediğim her şeyi dikkate almış gibi görünürdü. Ona söylediğim hiçbir şeyi unutmuyor gibiydi ve haftalar önce bahsettiğim birine atıfta bulunarak ya da uygun bir zamanda babamın sözlerinden birini tekrarlayarak beni sık sık şaşırtıyordu. "Kardeşinin kamyonetinde bir ceset görmek ve onun olduğunu düşünmek senin için zor olmalı." .

"Evet. Jeremy benden dokuz yaş küçük olduğu için ona hep ben baktım."

Baxter homurdandı. "Büyük ya da küçük tüm kardeşlerinle ilgileniyorsun."

Kaşlarımı çattığımı göremedi. "Jeremy'nin çok fazla belaya girmez ama saftır ve elinde olmadan bir şeylerin içine sürüklenir."

düşünen bir adam. O, size son dürümünü verecek ve yarın birinden onu beslemesini istemek zorunda kalacak olan adamdır."

Baxter bunu düşünüyor gibiydi. "Belki de Buzz'a kamyonetini ödünç verdi ve Buzz bir kaza geçirdi."

"Bu hiç mantıklı değil. Buzz ve Jeremy'yi son gördüğümde araları pek iyi değildi."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bu sabah. Odegard'ın evinde." Bu referansı bilmeyeceği için onu bir kenara bıraktım. "Bryant'taki benzin istasyonu-kafe-kahve dükkanı. Bryant-"

"Ted'in şu anda şerif olduğu bir sonraki kasaba."

Gördün mü? Ona söylediğim şeyleri dinledi. "Bu sabah orada tanıştık. Buzz, Jeremy'nin birkaç hafta önce işe alındığı çiftlik olan Rocking L'de çalışıyordu. Ama Buzz sanırım iki hafta önce kovuldu ve Jeremy ile Narciso'nun kavgasına karıştığından emindi."

"Narciso?"

Ona söylemediğim bir şey vardı. "Narciso'nun Rocking L'ye nasıl geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen çiftliğin sahibi olan ve Kaliforniya'da yaşayan Philip Lowe ile bir ilgisi vardır. Tek bildiğim birkaç yıl önce orada çalışmaya başladığı. Narciso, karısı Felicity ve küçük oğullarını da getirmişti. O zamandan beri bir kızları daha oldu. İyi biri olmalı çünkü ustabaşılığa kadar yükseldi."

Baxter güldü. "Basit bir 'Narciso çiftlikte çalışıyor' yeterli olurdu. Ama nasıl olduğunuzu anlıyorum. Herkesin hayatının her detayı herkesin ."

"Her sabah Barbie Drake postaları dağıtırken postanede bir şeyler konuşmak zorundayız."

"Anladım." Bir nefes aldı. "Yani şimdi elinizde kovulmuş ölü bir adam var. Karısı yok, onu sevmeyen bir kızı var, hiç arkadaşı yok. İntihar gibi görünüyor."

"Muhtemelen. Evet." Buzz'ı düşündüm. "Ama intihar edecek birine benzemiyor. Çok kızgın ama depresyonda değil. Ondan intikam kadar umutsuzluk da almadım."

"Kaza gibi görünmediğini söylüyorsunuz. Ve muhtemelen intihar da değil. Şimdi de cinayetten bahsediyorsun. Farz edelim ki

kardeşi onu öldürdü. Buzz'a başka kim kızgın olabilir?"

Karanlığın içinden göle doğru baktım, kurbağalar gerçekten gürültü çıkarıyordu. "Yeğenimin de dediğı gibi tam bir dangalaktı. Pek çok insan ona karşı kin besleyebilir. Narciso ile başlayabilirim. Buzz onu ICE'ye ihbar etmekle tehdit etti."

"Narciso yasadışı mı?"

Beni görememesine rağmen omuz silktim. Ted gibi ben de Narciso'nun vatandaşlığa kabul edilmediğini varsaymıştım. Neden kaçak olduğunu düşündüğümü şimdi düşününce, muhtemelen söylentiler yüzünden olduğunu anladım. Kaçak olduğunu *söylüyorlar*. Sandhills'de yaygın olan bu *söylentilere* karşı gerçek bir önyargım vardı. Narciso ve Felicity kalın bir aksanla İngilizce konuşuyorlardı ve ilgi odağı olmaktan uzak duruyorlardı. Bu vatandaş olmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Emin değilim. Ama Buzz onu ihbar etmekle tehdit ettiğinde oldukça sinirlenmişti."

"Narciso bunu yapmasını engellemek için Buzz'ı öldürür mü?"

"Bunu öne çıkaramam. Narciso çok iyi birine benziyor. O harika bir baba. Çocuklarına baktığında gözlerinin ışıldamasından bunu anlayabilirsiniz."

"Belki de ailesini korumaya çalışıyordur. Eğer kendisi ve eşi sınır dışı edilirse, onu çocuklarından ayırabilirler. Ya da belki sadece ABD vatandaşı olan kızını."

Hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. "Narciso bu sabah kızgındı ama cinayet işleyecek kadar değil."

Baxter bir an için hiçbir şey söylemedi. "Ama onu ya da karısını gerçekten tanımıyorsun. Jeremy onu iyi tanıyor olabilir ama Jeremy kayıp ve Buzz da Jeremy'nin kamyonetinde öldürüldü. İpuçları Jeremy ya da Narciso'yu işaret ediyor gibi görünüyor."

Bu hemen tüylerimi diken diken etti. "Bu çok aptalca. İkisi de değil. Olamaz."

Duraklama, Baxter'ın benim için kasıtlı olarak özetlemediğı mantıksal noktalarla dolu görünüyordu. "İkisi de olamazsa, o zaman başka kim olabilir?"

"Güzel soru." Durakladım. "Sanırım intihar olabilir."

"Bu sabah Odegaard'ın evindeyken etrafta başka kimse var mıydı?"

Bu yirmi soruluk oyun eğlenceli değildi. Chester County benim evim değildi. Oradaki beş nesil öncesine dayanan dinamikleri burada anladığım gibi anlamıyordum. Babam Grand County'de olan her şeyi biliyordu ve sırlarını ya da kaynaklarını asla açıklamasa da, sıkıştığında bir ipucu vereceğine güvenilebilirdi. Bu durum için böyle bir kaynağım yoktu.

"Sadece Ellen. Eve dönmesine yardım etti. Ama kızlar babalarını öldürmez."

Onun şüpheci bakışını hayal ettim.

"Herkesin babası Hank Fox değildir."

"Doğru. Ama Ted'i arayan oydu çünkü onun için endişeleniyordu. Onu öldürmüş olsaydı bunu yapmazdı."

"Kabul etmelisiniz ki cinayeti soruşturmak araç muayenesinden ya da trafik çevirmesinden daha ilginç."

"Şu hâline bak, *Adli Dosyalar*'dan başka bir şey bilmiyorsun. Yine de Carly'yi bulamıyorsun."

İç çekişinin sesi ağır ve hüzünlüydü. "Elimden gelse yapacağımı biliyorsun, sadece seni mutlu etmek için bile olsa."

Güldüm. "Çok ."

O da güldü. "Yakalandım. Teşekkür ve iyi geceler dilemeye gitmeliyim. Burada yatma vaktim geçti."

"Ne? Burası oradan sadece bir saat daha erken."

"Ve ben senden on yaş büyüğüm. Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Kırk dört yaş pek de yaşlı sayılmaz." Ama gecede sadece dört saat uyuduğunu biliyordum, bu yüzden mavi tabak özel ve moda akşam yemeği arasındaki saatler kimin umurundaydı?

Derin karanlıkta cırcır böceklerinin cıvıltısı ile serçelerin sabah 4:30'da gündüz alarmını çalması arasında çok fazla zaman yoktu. Yine de Baxter gibi ben de bir gece kuşundan çok sabah insanıydım, bu yüzden onların dinlemeye ve ısınan şafakta uzaklaşan serin gecenin gizli kokusunu koklamaya değer verdim.

Jeremy endişelenmemek için elimden geleni yapmıyor olsaydım bile, huzurun tadını uzun süre çıkaramazdım. Telefonum saat tam 5:00'te çalmaya başladı, sanki arayan her kimse "uygun bir saati" beklemişti. Yatağımdan sürünerek çıktım, ahşap zeminin serinliğini ayaklarımın üzerinde hissetmek hoşuma gidiyordu. Yaz mevsimi yılın en sevdiğim zamanıydı ve Sandhills bu mevsimin hakkını veriyordu. Bu yıl, şiddetli yağmurlarla birlikte her şey özellikle yeşil ve muhteşemdi. Güneş erken doğuyor, geç batıyor ve sıcak günler beni uzun otların arasındaki bir düveden daha mutlu ediyordu.

Yazdan kalma refah duygum Jeremy hakkındaki endişelerime yardımcı oldu ve arayanın kimliğini okuduğumda duyduğum rahatsızlığı hafifletti. Telefonu açtım ve Poupon'un yakasını çekiştirmek için kanepeye doğru sendeledim. "Günaydın, Louise."

Mutfakta kızartma tavaına spatula gibi bir şey vurdu. "Mose ve Zeke, hemen buraya gelin."

"Askerleri uyandırmak için biraz erken, değil mi?" Sundurmaya doğru ilerledim ve kapıyı iterek açtım.

Poupon. Sonra, çıplak ayaklarımdaki çiğge dayanamadığım için onu verandamın merdivenlerinden aşağıya kadar takip ettim.

Güneşin doğudaki tepelerin üzerinden doğup gölün üzerinde parıldaması kadar büyüğü bir şey yoktu. Yepyeni bir gün.

"Ruthie ikizleri iki günlüğüne Michael'ın yanına götürüyor. Samanlıkta ona yardım edecekler." Mose ve Zeke sekiz yaşındaydı. Birçok standarda göre bu yaş tarlada çalışmak için çok küçüktü. Ancak bu noktada yardım etmek, ekip traktörleri ve ekipmanları taşırken bir pikabı tarladan tarlaya sürmek anlamına geliyordu. Tüm gibi ben de bunu yapmıştım. Üzerine oturmak için bir sandık ve gaz ve fren pedallarına bağlanmış tahta bloklarla, bu standart çalışma prosedürüydü. Çocukları heyecanlandıracak, Michael'a biraz yardımcı olacak ve Louise'in iki gün boyunca şeytanları saçından uzaklaştırması için büyük bir rahatlama olacaktı.

Sandhills'de yazları geçirmeyi seven tek kişi ben . Bahse girerim Mose ve Zeke cennetteydi, Michael'ın kızları Lucy ve Kaylen de öyle, bir süreliğine iki büyük oyun arkadaşına sahip olacaktı. Ruthie, Michael için çim biçme makinesini kullanırken, Louise'in Grand County Consolidated'de ikinci sınıfını yeni bitiren en büyük oğlu David de tırmığı kullanıyordu. Michael'ın eşi Lauren ise ekip için yemek pişiriyor ve tamirat için kasabaya gitmeye hazır bekliyordu.

Bir arada kalan bir aile, bir arada kalır. Ya da öyle bir şey.

"Aramanın bir nedeni var mı?" Yarım düzine ördeğin gökyüzünden gölün yüzeyine süzülüşünü, pürüzsüz suyun üzerinde genişleyen daireler çizişini izlerken sordum.

"Buzz Steinman'ı duydum. Sen ve Ted bu yüzden mi dünkü turnuvadan çekildiniz? Onu bulduklarında gölde miydiniz?"

İlk şaşkınlığım ilk aramamın on saat sürmüş olmasıydı, hemen ardından Jeremy'nin pikabının olaya karıştığını duymamış olmasının rahatlama geldi. "Bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun. Buzz'ı nasıl öğrendiğinizi bilmiyorum ama size ayrıntı veremem."

Masaya çarpan tabakların sesi, bir başka feryattan önce geldi. "Ciddiyim. Hemen şimdi yiyin yoksa akşam yemeğine kadar açlıktan ölürsünüz." Şehirli arkadaşlarım Sandhills'de kahvaltı ile akşam yemeği arasında yemek olmadığını duyunca dehşete düşebilirlerdi,

Ama burada akşam yemeğinin öğlen servis edildiğini anlamıyorlardı. On iki buçuk ya da bir, hatta on bir buçuk bile değil. Öğlen. Çiftlik sahibi olmasanız bile mutlaka. Ve bu büyük bir yemektir. Aşağı yukarı saat altıda, çok daha az önemli bir iş olan akşam yemeğini yedik. Akşam yemeği aslında sandviç ya da donmuş pizza olabilirdi.

"Buzz, Susan'ın son senesinde bölgeleri kazandıklarında ona çok kötü davranmıştı. Hatırladın mı?"

Grand County Consolidated turnuvada Bryant ile oynayacaktı, bu da Ellen ve Susan'ın rakip olduğu anlamına geliyordu. Susan son sınıfta basketbol oynarken, ben de üçüncü sınıftaki Carly'nin peşinden koşuyordum. Zavallı çocuk. On iki yaşındayken annesini kaybetmiş, iki yıl sonra da babası Roxy ile evlenmişti. İnsanlar Carly ile bazı ortak özelliklerimiz olduğunu söylüyordu; inatçılık, sadakat ve adalet duygusu gibi. Ama bunların hiçbirisi Roxy hakkındaki duygularımız kadar derin değildi. Carly'yle onu kötülemekten hoşlanmazdım ama ikimiz de Roxy'yi şeytan olmaktan başka bir günahı olmayan biri olarak görüyorduk. Evlendikten sadece birkaç yıl sonra Carly'nin babası Brian, Cessna'sıyla Hodgekiss'teki havaalanının hemen kuzeyindeki bir tepeye çarparak ölmüştü.

Son bir patlamadan ve Louise'in bakımından kaçtıktan sonra Carly benimle ve Ted'le yaşamaya başladı. O birkaç yıl bizim için duyguların zirvesi gibiydi. Ergenlik çağındaki kızlar en iyi ihtimalle ele avuca sığmaz olabilirler ama Carly'nin bağımsız çizgisi, zekası, kederi ve geçmiş travmalarıyla kaos yarattı. Sonunda her şeyi çözmeye ve yerleşmeye başlamış gibi görünüyordu, zamanını bizim evimiz ve sevgili büyükbabası Eldon'un evi arasında bölüştürüyordu ki Eldon bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce öldürüldü.

Ölümü onu uçuruma sürükledi ve kaçtı. Görünüşe göre bu sefer temelli gitmişti. Onu gördüğümde bu yana geçen süre içinde nasıl büyüdüğünü ve değiştiğini sık sık hayal ettim, ama her zaman bir gencin sarı saçlarını ve güneşten çökmüş yüzünü gördüm. On dört ay, çocukluğunun son kırıntılarını da silip süpürmüş olabilirdi.

Louise'in ev halkıyla meşgul olması iyi bir şeydi çünkü Carly'yle ilgili anılarımı bir kenara bırakmıştım. Louise'in Susan ve Buzz hakkındaki sorusuna geri döndüm. "Hayır, hatırlamıyorum."

"Ne?" Anlaşılan o da konuşmamızı unutmuştu. "Buzz'ın Rocking L'deki işini kaybetmesine çok üzüldüğünü duydum."

"Evet." Odergard'dan çıkıp çocuklarının önünde Narciso'nun üzerine atlamak için yeterince zor.

Arka planda iki küçük çocuğun sesi duyuluyordu ama bu Louise'i dedikodu yapmaktan alıkoymadı. "Narciso tüm adamlarını işe almaya başlamadan önce Jeremy'nin orada işe alınmasına sevindim. Zeke. Mose'un tabağından yemeyi bırak."

Louise'in bunu Narciso hakkında söylediğine şüphe yoktu, ben de alıp soracaktım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir telaş içinde yükselen çocuk sesleri arasında Louise homurdanarak durakladı ve sonunda bir hikâye çıkardı. "Norm dün gece karakolun kapanış vardiyaındaydı. Işıkları kapatmadan hemen önce Meksikalı bir adam geldi. Telefonunda İspanyolca konuştukları o süper hızlı şekilde bir şeyler geveliyordu."

"Bu onların dili. Bizim İngilizce konuştuğumuzdan daha hızlı konuştuklarından şüpheliyim."

"Mose, eğer yumurtalarını yemezsen, Zeke hepsini alacak. Şimdi otur." Nefes aldı. "Tabii. Bu doğru. Her neyse, Norm adamın Lowe'dan bahsettiğini duyduğunu söyledi."

"Bunu duymuş mu?"

"Anlayamadığı bir sürü şey vardı ama Rocking L'yi duyduğunu sandı ve sonra Narciso Meksikalı olduğu için Norm oraya gittiklerini düşündü."

"Sadece bir mi var demiştin?"

Telefonu uzağa tuttu ve bağırdı. "Norm. Gel Kate'e dün geceki Meksikalıyı anlat."

Telefonla biraz uğraştıktan sonra Norm her zamanki heyecansız haliyle cevap verdi. "Evet, bir adam içeri girdi ve dört ya da beş paket cips ve en az bir o kadar da Rock Stars aldı. Şu yeni F-150'lerden birini kullanıyordu, Tremor. On iki inçlik dokunmatik ekranı var. Gümüş rengi. Eminim ızgarasındaki böceklerden nefret ediyordur ama yılın bu zamanında yapacak bir şey yok."

Araç konuşmalarını dinlemek için çok az sabrım vardı. "Yani yalnız değil miydi?"

"Tek başına geldi ama eşyaları park etmiş diğerlerinin yanına götürdü. Şu büyük at arabalarından birini çekiyorlardı, hani şu süslü benzeyenlerden. Ama benzin almadı."

Louise sanki Norm haberi vermiş ve işi bitmiş gibi tekrar söze girdi. "Norm gelen adamın ürkütücü olduğunu söyledi."

"Nasıl yani?"

"Bir saniye." Muhtemelen söyleyeceklerini Mose ve Zeke'den saklamak için mutfağı terk etmiş gibi görünürken bekledim. "Adamın kötü bir yüzü varmış, Norm öyle dedi. Sivri burunlu, gümüş uçlu kovboy çizmeleri vardı, biliyor musun?" Sesini alçalttı. "Ve Cheetos'a uzandığında, Norm belinde bir silah gördüğünü söyledi." Şimdi fısıldadı. "Narciso'nun şu Meksika kartellerinden biriyle ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Muhtemelen buradan geçiyorlardı. Ama Norm'a söyle bunu kendine saklasın." Dedikodular böyle başladı. Connecticut ve New Hampshire'ın toplamı kadar bir alanda yaşayan göçmen bir aile ve buradan geçen bir grup aynı dili konuşuyor. Birdenbire birbirlerine bağlandılar ve yasadışı bir şeyler dönmeye başladı. "Hey, seninle konuşmak güzeldi. İyi günler." Buzz hakkında daha fazla soru sormak için kendini toparlayamadan telefonu kapattım.

Buzz'ın ölümünün Grand County'de gerçekleşmemesinin pek çok iyi yanı vardı ama en iyilerinden biri, Louise dışında, meraklı vatandaşlardan gelen bir ton telefon bombardımanına maruz kalmamamdı.

Kendime kahve demledikten, çekici şerif kahverengi kıyafetlerimi giydikten ve Poupon'la ikimiz kahvaltılarımızı yaptıktan sonra adliyeye doğru yola çıktık. Son bir ay içinde mutfağımı doldurmak ve evde daha fazla yemek hazırlamak için gerçek bir çaba göstermiştim. Zimba ve temel ihtiyaçlar kilerimi kaplamıştı ve buzdolabımda gerçek anlamda taze meyve ve sebzeler vardı. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyi, bekâr olmayı öğreniyordum.

Poupon'u Grand County şerifinin Charger'ına geri götürmeden önce adliyede yaklaşık yarım saat parmak oynatmaya katlandım. Dışarıda yaz gününün tadını çıkarmak varken neden ofisimde oturayım ki? Bir şeylerin devriye gezmesi gerekiyor olmalı.

Bryant'a giderken başparmağımı sallamayı direksiyonda parmaklarımı oynatmaya değiştirdim. Alışkanlık gereği, tepeleri inceledim ve otoyol boyunca uzanan otlaklardaki ineklerin ve buzağıkların durumunu kontrol ettim. Her yıl bu kadar zengin ve bol bir ot mahsulü elde edemiyorduk. Eğer hala Frog Creek'i yönetiyor , şimdi çayırları biçiyor olurdum. Yoncanın ilk biçimi bitene kadar genellikle bu işlerle uğraşmazdık.

Artık bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Yine de aklım Frog Creek'e ve Ted'in babası Sid'in çim biçme işinde yardımcı bulmakta zorlandığından bahsetmesine takıldı.

Jeremy'nin numarasını tekrar aradım. Posta kutusu dolu. En azından bu bana Frog Creek dışında bir şey veriyordu. Eski hayatımı düşünmek istemediğimden değil, ama Jeremy için endişelenmek istemediğimden emindim.

Odergard'ın benzin pompalarının her iki yanında iki pikap duruyordu ve gömlek kollu iki çiftçi derin bir sohbete dalmışlardı. Marketin batısındaki park alanında yarım düzine araba ve pikap vardı. Bunlar kahve partisi olacaktı. Onlarla görüşmek için buraya zamanında gelmeyi umuyordum.

Pompaların başındaki Bruce Varner ve Tuff Hardy'ye el salladım. Jeremy'nin hayat boyu arkadaşı olan ve çocukluğunda Fox'un evinde bolca vakit geçirmiş olan Tuff bana seslendi. "Dün gece senin evde yağmur yağdı mı?"

Başka ne diyebilir ki? "Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Ya sen?"

Ben yaklaştıkça başını salladı. Tuff, Jeremy'nin yapmadığı şekilde şişmanlamıştı. Eski bir hasır kovboy şapkası ve kolları yırtık, önü çıtçıtlı pamuklu bir gömlek giymişti. Solmuş kot pantolonunun üzerinde kabarmıştı. Tipik samanlık üniforması. "Aynı. Ama Bruce onda ikisini aldığını söyledi."

Bruce'u Doğa Ana'nın cömertliği için tebrik ettim.

Muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında olan Bruce burnunu çekti ve alt dudağını dişlerine doğru sıkıca çekerek çiğnemenin şişkinliğini gösterdi. Tuff'tan daha uzun boyluydu ve yağla kaplı bir yem deposu şapkası takıyordu. "Ama yerde saman vardı."

Tarım dünyasının yolu. Yağmur yağmazsa şikayet . Yağarsa şikayet ederdiniz. Dünyadaki her anne gibi, Doğa Ana da suçu üzerine aldı.

Tuff boynunu kaşıdı. Komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Hey, Buzz Steinman'ı duydu mu?"

Bruce Tuff'a sinirli bir bakış attıktan sonra benimle konuştu. "Onu bulanın sen olduğunu duydum."

Tuff kaşlarını kaldırdı. "Yalan yok mu? Bunu hiç duymamıştım. Morarmış ve şişmiş miydi? Bir cesedi gölden çıkardıkları bir CSI/ izledim ve balıklar gözleri ve parmak uçlarını yemişti, bu yüzden hiç parmak izi yoktu." Bana döndü. "Onu tanıyabilir misin? Yoksa diş kayıtlarını mı incelemeniz gerekecek?"

Bruce tekrar burnunu çekti, bir Mountain Dew kutusunu dudaklarına götürdü ve içine tükürdü. "Dua et de diş kayıtlarını kullanmalarına gerek kalmasin. Buzz muhtemelen hayatı boyunca hiç dışıye gitmemiştir."

İkisi de güldü. Dün bu saatlerde hayatta olan ve şimdi bir daha asla yürüyemeyecek, konuşamayacak ve taciz edemeyecek bir adamdan bahsettikleri için komik bulduğum bir şaka değildi. Tuff'a seslendim. "Son zamanlarda Jeremy ile konuştun mu?"

Tuff göğsünün üzerindeki ekose kovboy gömleğini kaşıdı. "Myah Ortega ile birlikte olmaya başladığından beri değil."

Belki Susan'ın içeriden vereceği ipuçlarına ihtiyacım olmayacaktı.
"Buralardan mı?"

Tuff sanki birinci sınıfta sınıfta kalmışım gibi bana baktı. "Myah mı? O zeki bir üniversite profesörü."

"ile Jeremy?" I hemen keçe kötü hakkında
sondaj çok şaşırdım.

"Doğru mu?" Tuff güldü.

Bruce kutusuna tükürdü.

Tuff, "Onda ne bulduğunu bilmiyorum," dedi.

Ben buralardayken kimse Foxes'a bedava vuruş yapamazdı.
"Jeremy zeki. Sevimli. Komik. Onunla ilgili sevicecek çok şey var."

Tuff şapkasını çıkardı ve saçlarını ovuşturdu. "Beni yanlış anlama, ben ve Jeremy arkadaşız. Ama o liseyi zar zor bitirdi." Şapkasını tekrar kafasına geçirdi.

"Yeterince zeki olmadığı için değil. Okulu sevmiyordu." Peşinde olduğum bilgiye geri dönme zamanı gelmişti. "Myah'la nerede tanıştı?"

Tuff bana orantısız bir sırtış attı. "Kardeşlerini pek takip etmiyorsun, değil mi?"

Ona "et" der gibi baktım.

Tuff şapkasını tekrar çıkardı ve açık renkli saçlarını kaşıdı. Anlaşılan saman onu kaşındırıyordu. "Magnuson'da çalışıyor. Jeremy bir ay kadar önce bazı atları kurtlamak için onlara yardım etmeye gitti. Adamım, ilk görüşte kırbaçlandı ve bu onu son görüşüm oldu."

Douglas, ikizi Michael'ın tam tersi, Hodgekiss'in kuzeyinde, rezervasyonun yakınındaki üniversite araştırma çiftliğini yönetiyordu. Yüksek lisans öğrencileri her dönem tez projelerini tamamlamak ya da araştırmalara yardımcı olmak için gelip gidiyorlardı. Çiftlik, eğlence için en iyi şansın Long Branch olduğu Hodgekiss'e arabayla kırk beş dakikalık mesafede olduğundan, yüksek lisans öğrencileri genellikle çiftlikte kalırlardı. Yatakhaneler rahattı ve mutfak iyi stoklanmıştı ve grupların birlikte yemek yapabileceği kadar büyüktü. Araştırma çiftliği kendi kendine yeten bir topluluktu.

Arada bir, fazladan gündelik işçiye ihtiyaçları oluyordu. Jeremy'nin orada olmasının sebebi bu olmalı. Douglas'ı arayıp

Jeremy ve şu yeni kız Myah hakkında daha fazla bilgi toplayabilir.

Tuff şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Neden beni seşmedi bilmiyorum. En azından ben Scottsbluff'ta ortaokula gittim."

Bruce kamyonetinin kapısını açtı ve bir ayağını içeri soktu. "Sana ĉirkin olduğun için aşık olmadı."

Bu veda sözleriyle birlikte, direksiyonu kullanarak kendini uzun koltuğa attı ve kapıyı ĉarptı ve pikap kükreyerek canlandı.

Tuff yola ĉıkarken kaşlarını ĉattı. "Pislik herif."

"Yersizdi, orası kesin. O kadar da kötü değilsin."

Tuff sırtıtmaya başlamadan önce bana ters ters baktı. "şerif olmasaydın, sana bir ders verebilirdim."

Güldüm. "şerif olmasaydım bile, hayatının geri kalanında seni hizada tutmaya yetecek kadar pisliğe sahibim."

O da benim kahkahama katıldı. "Yeterince doğru. Hey, o kardeşini yakaladığında bana yirmi dolar borcu olduğunu söyle."

"Olur." Kahve topluluğu kaçmadan önce Odergard'ın yerine girdim. Üç kırmızı plastik kabin çoğunlukla gri saçlılarla doluydu. Birinde dört erkek, birinde dört kadın, son kabinde ise üç erkek ve bir kadın oturuyordu. Evlerinden getirdiklerini ve özel kullanımları için burada tutulduklarını hayal ettiğim uyumsuz kahve fincanlarından iğiyorlardı.

Onları isimleriyle tanıyordum ama Hodgekiss halkını tanıdığım kadar değil. Jeremy'nin yaptıkları hakkında biraz bilgi edinmek niyetindeydim, geręi Tuff'tan yeni sevgilisi hakkında az da olsa bir şeyler öğrenmiştim. Kabinlerin önündeki koridorda dolaşırken yarı dostane bakışlarla karşılaştım.

"Merhaba," dedim onlara resepsiyona özgü gülümsememi sunarak.

Çoğu kibar ama şüpheli bir şekilde başını salladı. Bir ihtiyardan sessiz bir "nasılsın" aldım. Ama kimse bana evlerindeki yağmur miktarı hakkında bilgi vermedi ya da babamı sormadı bile.

Onların bölgesine girmem işe yaramayabilir. Ted'den benimle gelmesini istemem gerekecek.

Margie'yi aramaya gittim. Belki dünden ekleyeceği bir şeyler vardır.

"Katie Fox." Garaja doğru giderken bir ses beni durdurdu. Kahve kulübündeki yaşlı kadınlardan biri beni dışarı kadar takip etmişti. Çocukluğumun karanlık bir mağarasından onun adını çıkardım. Mona Harris. Babamın başka ilçedeki kuzenlerinden birinin karısının erkek kardeşiyle evliydi.

"Gerald nasıl?" diye sordum. Kocasının birkaç ay önce hafif bir felç geçirdiğini duymuştum.

Başını öylece eğdi, kısa saçları otopark çakılı rengindeydi ve başının arkasını dayadığı yerde keçeleşmişti. "Hâlâ North Platte'deki rehabilitasyon merkezinde. Ama iyiye gidiyor." "İyileştiğini duyduğuma sevindim." İşte, bu da aradan çıktı.

Beni durdurmasının sebebini bekledim.

Kollarını sarkık göğsünün üzerinde kavuşturmuş, derin kırışıklıkları muhtemelen sırtırmaktan çok kaş çatmayı bilen ağzını aşağı doğru çekiyordu. "Buzz Steinman'ın Balık Gölü'nde boğulmuş olarak bulunduğunu söylüyorlar. Bu konuda bildiklerimi size anlatmak istiyorum."

İstenmeyen bilgi. Henüz kimse Jeremy'nin alındığından bahsetmemişti, yani belki de bu yaygın bir bilgi değildi. Ne kadar bilginin sızdığını bilmek istesem de, Jeremy hakkındaki endişemi bilmesini istemediğim için yüzümü nötr tuttum. "Ted'le konuştun mu? Artık buranın şerifi o."

Elini sinek kovalar gibi salladı. "Ted Conner'ın beş kuruşluk değeri yok. Dahlia ve Sid onu mahvetti."

Buna katılabilirdim ama söylemek istemedim. "O iyi bir şerif."

Bana içeriden bir göz kırptı. "Bizi kandıramazsın. Ekibin beyninin kim olduğunu biliyoruz. Açıkçası, Pete Grainger'ın Chester County şerifi olmasını Ted Conner'ın olmasına tercih ederdim."

Bunun peşini bırakmak istemediğim için bir elimi kaldırdım. "Pete muhtemelen iyi bir hapis karşı karşıya. Cinayet hafif bir suç değildir."

Homurdandı. "Ciddi değildim. Eğer dedikleri gibi o Kızılderiliyi öldürdüyse, o zaman cezalandırılmalı. Ama, bilirsiniz..." Belki de bu tür bir suçun o kadar da kötü olmayacağını ima ederek sözünü kesti.

Bir adam öldürüldü. Bunu Mona'nın yüzüne haykırmamak için kendimi çok zor tuttum. Mona'nın bir şey yapmadığına inanmak istedim.

bir Amerikan yerlisinin öldürölmesini göz ardı ederek. Bunun yerine, Margie'yi bulma görevime devam ederek ondan uzaklaştım.

"Size söylemek istediğim şey, Buzz'ı kimin öldürdöğüne dair oldukça iyi bir fikrim olduğu." Mona beni durdurmak için sesini yükseltti.

İşe yaradı. "Buzz'ın öldüröldüğünü kim söyledi?"

Asık suratını hafifletmeye yetmeyen sinsi bir gülümsemeyle başını eğdi. "Sıcak bir günde, akşam yemeğinden yarım saat sonra yüzmeye gidip boğulmadı, değil mi?" Kırıxıklıkları sarktı. "Dinle, ben Buzz ve Ellen'ın bitişğinde oturuyorum. Orada neler olup bittiğini görüyorum."

Her nasılsa, küçük yaşlı kadınların hepsinin iyi olduğu ve sizi ev yapımı kurabiyeler ve soğuk sütle beslemekten başka bir şey istemedikleri fikrine kapılmıştım. Ama Büyükanne Ardith'in bana defalarca söylediğı gibi, yaşlandıkça değişmezsin; sadece olduğun gibi olursun.

Mona saçkıran gibi derimin altında sürünüyordu. "Eğer elinde bilgi varsa, Ted'le konuşmalısın. Bu benim yetki alanımda değil."

Bunu görmezden geldi ve yağlı saçlarını kaşıdı. "Bu o *Messican*. Lowe'un çiftliğindeki mi? Teksas'tan buraya gizlice gelmiş. Diğer taco bükücüler gibi. İnsanları öldürmekten çekinmezler. Buzz'ın icabına baktı. Bundan eminim."

Tekrar elimi kaldırdım. "Bu şekilde dedikodu yaparak gerçekten zarar verebilirsiniz."

Dudaklarını içine çekerek kırıxıklıklarını derinleştirdi. "Bu dedikodu değil. Gerçekleri bilmek istersin diye düşünmüştüm. Belki de senin hakkında yanlışmışımdır. May Keller senin Tilkiler arasında en zeki ikinci kişi olduğunu söylüyor. Hepimiz Diane'in gerçek beyin olduğunu biliyoruz, bu yüzden senin ikinci olman oldukça iyi."

Teşekkürler May Keller, sanırım. May o kadar yaşlıydı ki muhtemelen Kral Tut'un mezarı üzerinde dans etmiş ve belki de onun güzellik sırlarını çalmıştı, çünkü bir mummyaya çok benziyordu. Çizme derisinden daha sert ve bir çingiraklı yilandan daha acımasızdı. Ömür boyu sigara içtiğı ve oksijensiz kaldığı için tüm pistonlarının hâlâ çalıştığından emin değildim.

Mona kolumu tuttu, parmakları kırıxmış ve artritten şişmişti. Beni çenesindeki iki siyah bıyığı görebileceğim kadar yakınına çekti. "Beni dinle. *Messican* olduğunu biliyorum. O *Messican* olduğunu biliyorum.

birlikte. O ve Buzz. Ne dediklerini duyamadım çünkü işitme cihazım evdeydi ve ben de bahçedeydim. Ama oradaydılar ve Buzz parmağıyla o adamı işaret etti."

Her ne kadar kaçmak istesem de, onu dinlemek için olduğum yerde kaldım. "Bu ne zaman oldu?"

Gözlerini kırptırdı. "Oh, geçen hafta olabilir." "Ted'le gerçekten konuşmalısın."

O bunu görmezden geldi. "Sonra *Messican* çekip gitti ve Buzz'a yumruk attı. Buzz da yerden aldığı eski bir boru parçasıyla *Messican*'ın peşinden gitti." Nefesini içine çekti. "Şikayet edecek biri değilim ama Buzz ve Ellen pek komşu sayılmazlar. Bahçeye bakmıyorlar. Her yerde çöp var, bu yüzden Buzz'ın o adamın üzerinde kullanacak bir şey bulması zor olmadı."

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar uzun süredir orada değiller." "Bu gurur ve sıradan olmaya gidiyor."

Mona'yı tokatlamamak için, kahve grubunun diğerleri Odegaard'dan çıkıp uzaklaşırken bakışlarımın otoparkta gezinmesine izin verdim.

Mona dikkatimi çekmek için beni çekti ve ben de o lanet olası bıyıklara odaklanmaktan kendimi . "Şu *Messican*, çok kızgındı. Geri çekildi ama hâlâ bağırdığını görebiliyordum ve sonra gitti."

"Bu mı? Tehdit ettiğini duymadın mı?"

"Bu yeterli değil mi?" Dudaklarını emdi ve dikkat çekici bir şekilde elma başlı bir bebeğe benzedi.

"Pek sayılmaz. Eminim Buzz'ın ne kadar aşağılayıcı olabileceğini biliyorsunuzdur. Onu lise maçlarında diğer oyuncuların aileleriyle neredeyse kavga ederken gördüm. *Onları Buzz*'ı öldürmekle suçlarken kendini rahat hissediyor musun?"

Parmaklarını tekrar saçlarına soktu. Bana dokunduğu parmaklarını. "Siz gençler birine hakaret etmekten çok korkuyorsunuz. Dürüst olun. Ya da en azından bazılarımız olduğu gibi söylemekten korkmadığında incinmeyin. Meksika sınırına yığılan o insanlar Amerikalı değil ve onların gelip işlerimizi elimizden almalarına, tüm sosyal yardımlarımızı ve sağlık hizmetlerimizi tüketmelerine izin vermemeliyiz."

Vay be. Bununla nereden başlayabilirim ki? "Narciso ve ailesi toplumumuzun bir parçasıdır."

"Aynen öyle." Tükürük ve sirke dolu dumanlı ses ancak May Keller'dan gelebilirdi.

Onu Odergard'ın içinde fark etmemiştim, arabasıyla geldiğini görmemiştim ve yaklaştığını da duymamıştım. Belki de ölmüştü ve bir hayaletti. Yeterince gerçek görünüyordu.

Boyu bir metre yirmi santimdi ve her zerresinde sert bir çizgi vardı. Sanki Mona olgunlaşmış gibi kokladı. "Senin gevşek dudaklarından duyduğum at elması yüküne inanamıyorum."

Mona'nın gözleri şok içinde açıldı. "Buna hakkın yok-"

May, Mona'yla benim aramda durmak için kendini zorladı. Eğri olduğu kadar tehlikeli bir parmak çıkardı. Mona'nın sarkan göğsüne sapladı. "Seni o küçük senyoritanın Piskoposluk pazarına getirdiği tamaleleri yerken gördüm. O küçük kahverengi bebeklerin kardaki panda ayları kadar sevimli olduğunu düşündüğünü inkâr etmeye çalışma."

May ve Mona'nın kavga etme ihtimaline karşı biraz hareket ettim ve müdahale etmem gerekti.

Mona geri çekildi ve sanki May onu yakmış gibi avucunu göğsünün üzerine koydu. "Bu, adamın halkının geri kalanı kadar vahşi olmadığı anlamına gelmez."

May'in midesi bulanıyordu, sanki bozuk süt yutmuş gibiydi. Sırtını Mona'ya döndü ve benimle konuştu. "O cahil ve hep öyle oldu. Boş ver onu. Narciso'nun iyi olduğunu söyleyebilirim. Buraya gelmek için Rio Grande'yi yüzerek geçmiş olması umurumda değil, o artık bizden biri ve eğer Buzz onu geri göndermeyi planlıyorsa, o zaman o adi anne-sevgiliyi öldürdüğümü kendim itiraf edeceğim."

Mona başını sallayarak ve yaşlı deli yarasalar hakkında mırıldanarak hışımla oradan uzaklaştı.

May inci düğmeli gömleğinin cebine uzandı ve Marlboro paketini kaptı. Bir tanesini dudaklarının arasına yerleştirdi, botunun tabanına vurduğu mutfak kibritiyle yaktı ve ben daha düşüncelerimi toparlayamadan içine çekti. May, Mona'yı bir iki basamak aşağı indirmişti ama yüzmeyle ilgili tüm o

Rio Grande beni kızdırdı. Sonunda tarafsız yaklaşmaya karar verdim. "Sizi Bryant'a getiren nedir?"

Eğer Energizer Bunny ve Marlboro Man'in bir bebeği olsaydı, bu May Keller olabilirdi. Bunca yıl devam edebilmesi her türlü mantığa meydan okuyordu. Kendimi bildim bileli ciğerleri kötü bir şekilde gurulduyor ve nefes nefese kalıyordu. Tekrar nefes aldı ve bir şarap uzmanının özel bir bağbozumunu takdir etmesi gibi tuttu. Düşünceli bir tavırla, burnundan akmasına izin vermeden önce başını çevirdi. "Gleasons'ın elden çıkarmak istediği birkaç buzağısı olduğunu duydum ve benim de buzağıya ihtiyacı olan yaşlı bir süt ineğim vardı. Ben de kontrol geldim."

"Buzağı aldın mı?"

Kıkırdadı. "Hayır. Ama o patroniğeyi Walt Gleason'a sattım. İyi bir sütçüdür ve gitmesine üzüliyorum ama sadece ben ve bir sürü kedi varken onu günde iki kez sağmak çok zahmetli."

İşte bu kadar.

"İyi ki ben de geldim. Mona seni kuyruğundan . Çok kötü biri. Sanırım Gerald ondan kaçmak için felç geçirdi."

Bunu takdir edebilirim.

May veda etmedi, sadece sigarasından bir kez daha büyük bir nefes çekti, ucu patladı, cızırdadı ve turuncuya döndü. İçindeki son güzel şeyi de çıkarmak istiyormuş gibi davranıyordu. İzmariti kaldırırma bıraktı, muhtemelen 1968'de aldığı kovboy çizmesinin altında ezdi ve aceleyle uzaklaştı.

Mona ve May'in şimdikinden farklı bir zamanda büyüdüklerini kabul etmek hakareti azaltmadı ve öfkemi bastırmak bilinçli bir çaba gerektirdi. Margie'yi aramak için Odegaard'ın garaj kısmına doğru yürüdüm. Oğlu eski bir Chevy Cavalier'in kaputunun altını kurcalarken kollarını yuvarlak göbeğinin üzerinde kavuşturmuş duruyordu. Beni görünce kaşlarını kaldırdı. Üzerindeki tişört dünkü DC turist tişörtünün aynısıydı ama garajdan mı yoksa yemekten mi bilemediğim birkaç yağ izi daha vardı. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

Söylemek üzere olduğum yarı yalandan dolayı irkildim ama sadece biraz. "Ted'e yardım ediyorum." Sayılır.

Güneşin bizi ısıttığı garajın kapısında benimle buluştu ve arabayı işaret etti. "Alternatörün neden güç kaybettiğini anlayamıyorum."

Sempatik görünmeye çalıştım. "Buzz'ın dün görmüş olabileceği kişilerle ilgili başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını kontrol edeyim dedim."

Oğlunun üzerinde çalıştığı arabaya baktı ve bodur at kuyruğunu sıktı. "Buzz gerçekten çok iyi bir çocuktur ama boğulduğunu görmekten nefret ediyorum. Ölmek için zor bir yol."

En azından bana şüpheliler teklif etmiyordu. "Çok düşmanı var mıydı?"

Bana Noel Baba'yı düşündüren bir sallantıyla güldü. "Çok fazla arkadaşı yoktu, orası kesin. Onu tanırdınız. Etrafta olması eğlenceli bir adam değildi." Margie yüzünü güneşe döndü ve kısa bir süre için gözlerini kapattı. O da yazın tadını çıkarıyor olmalıydı. "Ellen'in nasıl bu kadar iyi olduğunu bilmiyorum. Özellikle de annesi o kadar küçükken çekip gittiğinden beri."

Ellen ve Buzz'ın hikayesini bilmiyordum. "Annesinin neden gittiğini biliyor musun?"

"Büyük bir sır değil. Buzz onu fena benzetmiş. Çocuğunu arkada bırakması mümkün değil ama başka birinin aklından neler geçtiğini bilemezsiniz." Başıyla arabayı işaret etti. "Zavallı kız. Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu Ellen'in arabası. Dün burayla Hodgekiss arasında bozuldu. Çekmek zorunda kaldık. Alternatör bozuk. Babasının boğulması da cabası. Rocking L için yaptığı yemeklerle cenazeyi ve arabayı nasıl idare edecek bilmiyorum."

Bu beni şaşırttı. Onun da Rocking L'de çalıştığını bilmiyordum.

Ben daha bir şey söylemeden Margie kollarını açıp havada salladı ve göbeğinde dalgalanmalara neden oldu. Koşmaya başladı. "Sen! Çık oradan. ! Çık!"

Cüssesine göre etkileyici bir hızla garajın yanından geçerek arsanın arkasına doğru koştu. Arazinin köşesine büyük bir çöp konteyneri park edilmişti ve o da oraya yönelmiş görünüyordu.

Bir köpek mi yoksa bir rakun gördüğünü merak ederek peşinden koştum. Gördüğüm şey beni durdurdu ve kahkaha atmamı engelledi.

Kamuflajlı bir kemik torbası kafasını çöplüğün içinden kenara uzattı, onu başka bir kafa izledi. Margie'ye bakmak için bir saniye durakladılar, sonra kendilerini çöplükten dışarı attılar. İkisi de dikenli tel örgülere doğru ilerledi, leş yiyen vahşi hayvanlar gibi görünüyorlardı. Pratik bir kolaylıkla çitin ikinci ve üçüncü tellerinden geçtiler.

"Lanet olsun! Sana oradan uzak durmanı söylemiştim!" Margie nefes alıp veriyordu, koşarken tüm o ağırlığı taşımaktan yorulmuştu.

Newt ve Earl Johnson'ın Odergard'ın arkasındaki tepede koşuşturmalarını izlerken dudaklarımı ısırdım.

Margie bana doğru döndü ve şaşırtıcı bir şekilde yerin titrediğini hissetmedim. "Şu lanet olası beleşçiler. Çöplerimi karıştırmalarından bıktım usandım. Ted'le bu konuyu konuştum, ama o da bana tepeden bakan, oh-Margie, onlar tehlikeli değil gibi tavır takınıyor." Yüzünü bana yaklaştırdı ve ter kokusu aldım. "Sen bir şerifsin. Bir şey yapamaz mısın?"

Geri adım attım. "Pek sayılmaz. benim yetki alanım değil. Ama onlarla konuşacağım, bakalım vazgeçmelerini sağlayabilecek miyim?"

Ellerini tişörtüne silerek dükkâna geri döndü. "Buna minnettar olurum."

Aceleyle Charger'ıma gittim. İlçe polis arabasının biraz kalkış ve gidişi vardı, ancak en süslü veya en yeni değildi. Dört ilçeli kooperatifimizdeki diğer şerifler dört çeker kullanıyordu ama benim Charger'ım

biraz off-road yapmaktan korkmuyordu. Grand County, Omaha Polis Departmanından ikinci el olarak satın aldı. Dokuz çocuğun beşincisi olduğum için elden düşmelere alışkındım. Poupon ve ben kuzeye döndük ve yarım mil sonra Odegard'ın arkasındaki otlakta kıvrılan toprak yoldan doğuya gittik.

Çok uzaklaşmadan turkuaz Monte Carlo ve onun altın rengi ikizine rastladım. Newt ve Earl bu arabaları ben doğmadan on yıl önce yepyeni almışlardı. Görünüşe göre, onları değiştirmeye hiç gerek görmemişler. Bir Monte Carlo'yu diğeri olmadan neredeyse hiç göremezdiniz. Belki Newt ve Earl kimin arabasını kullanacakları konusunda bir türlü anlaşıyorlardı ya da aynı evi, aynı hurdacılık işini ve aynı arkadaşları paylaştıkları için araba kullanmak onlara tek yalnızlıklarını veriyordu ya da belki de sık sık yaptıkları yumruklaşmalardan biri her an patlak verebilir ve bir kazaya neden olabilirdi.

Şimdi altın renkli arabanın kaputu ile turkuaz Monte Carlos'un bagajı arasındaki boşlukta durmuş, çuval beziyle kaplı bir su testisini aralarından geçiriyorlardı. Yolun ortasında durdum ve Poupon'u dışarı çıkardım.

İkisinin de boyu 1.80'i geçmiyordu ve aralarında Margie'den çok daha hafiflerdi. Birbirine uyan kamuflaj kıyafetleri, içlerinde sadece bir miktar kemik barındırıyordu ve yıpranmış kolları ve pantolon paçaları vardı.

Newt mavi arabanın bagajına doğru ilerledi. Poupon'a baktı. "Ona suçlulara nasıl saldırılacağını mı öğretiyorsun?"

Earl, Newt'in omzunu itti. "Seni aptal. O polis köpeklerinden biri değil. Bu bir kaniş köpeği."

Newt rahatlamadı. "Bir kanişin hala dişleri var."

Poupon'un kabarık kafasını karıştırdım. "Onu bu sabah besledim, yani birkaç saat idare eder."

Newt ciddi olup olmadığımı karar vermeye çalışır gibi beni inceledi. Ağzının kenarındaki kir lekesi ona palyaço gibi bir görünüm veriyordu. "O ne istiyorsun ki? Sığırlarla arası iyi değil."

"değil. Benim sığırım yok."

Poupon, kardeşlere üstünkörü bir bakış attıktan sonra poposunu yola bıraktı ve canı sıkkın bir şekilde baktı.

Earl, ikisinden bir yaş büyük olan, su testisini bana uzattı. Tırnaklarındaki kir tabakasını temizlemek için iyi bir kazı yapabilirdi. Bugünlerde çoğu insan yalıtımlı kupa ya da termos kullanıyordu. Bu teknolojiyen önce insanlar testilerin etrafına çuval bezi sarar ve onları suyla ıslatırlardı. Buharlaşıma suyu düşündüğünüzden daha soğuk tutuyordu. Bununla ilgili bir sorun, ıslak çuval bezinin sağlıklı bir miktardan daha fazla kir toplama eğiliminde olmasıydı. Bir insan bu su testisinin üzerine mısır ekebilirmiş gibi görünüyordu.

Misafirperverliklerini reddettim.

Earl bunu kişisel olarak algılamadı. "Chester County'de ne işin var?"

Newt'in gözleri, pis sırtışının aksine endişeli görünüyordu. "Ted'le yeniden mi yakınlaşıyorsunuz?"

Earl, Newt'in omzunu itti. Newt misilleme yapmak için ateşlendi ve iki eliyle Earl'ü altın arabanın kaputuna doğru itti. Earl geri sıçradı, yumrukları hazırды.

Ellerimi kaldırdım. "Tamam, tamam."

Birbirlerine baktılar, ikisi de fırlamaya hazırды, aynı kamuflajlı palto askıları. Sanki sessiz bir uzlaşmaya varmışlar gibi yumruklarını indirdiler ve yavaşça bana döndüler.

"Margie Odegaard ile konuşuyordum. Çöp konteynırını karıştırmanızdan endişeleniyor."

Newt ve Earl birbirlerine yan gözle baktılar, sonra Newt konuşmak için ağzını açtı. Earl kaburgalarına dirsek attı. Şaşırtıcı bir şekilde Newt karşılık vermedi, sadece o palyaço suratıyla bana baktı.

"Bugün geç kaldık, hepsi bu," dedi Earl.

Anlamadan bekledim.

Newt daha fazlasını önerdi. "Her pazartesi öğlen çöpleri almaya geliyorlar. Pazar gecesi kontrol etmeyi severiz. Ama dün gece buraya gelemedik çünkü..."

Sustu ve ben yine bekledim. Bu Mose ve Zeke ile kullandığım bir taktikti. Eninde sonunda, sakladıkları sırları bana anlatırlardı.

Earl devam etti. "Gölde olup bitenleri kontrol etmek için."

Newt'in dudakları kısıldı ama kiri onu hâlâ neşeli gösteriyordu. "Jeremy'nin sudan çıkarılan kamyonetini gördük. Bir daha çalışacağını sanmıyorum." Ölü bir adamdan çok araç için endişeleniyor gibiydi.

"Muhtemelen hayır. Buzz'ın göle girdiğini gördün mü?"

"Hayır," dedi Newt. Elini kaldırıp burnunu ovuşturdu ve palyaço sırtışıyla aynı tonda Hitler bıyığı takındı. "Biz sadece Stormy'yi takip ettik ve tepeden izledik."

"Buzz'a zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

Earl ve Newt bakışarak bir şeyler anlatmaya çalıştılar. Earl liderliği ele aldı. "O küfürbazdan hoşlanabilecek tek bir kişi bile tanımıyorum. O Buzz, geldikleri gibi somurtkan."

Newt üstlendi. "Bir keresinde Rocking L'ye gittiğimizde bana ve Earl'e tüfek doğrultmuştu."

"Bu çok kötü." Buzz iyi bir adam değildi ama muhtemelen çiftliklerdeki özel çöplüklerde Newt ve Earl'e ateş eden tek kişi de o değildi.

Çiftliklerin çoğunun 1880'lerde ilk yerleşimlerinden bu yana kullandıkları özel çöplükler, yeni çevresel hassasiyetler nedeniyle artık yasaklanmıştı. Bu durum, en yakın komşularının kuş uçuşu yirmi mil uzakta olabileceği bir yerde yaşayan insanların, bir tepenin yamacında kumlu bir yer bulup, yüzeye lastikler ya da aletler atarak bölgeyi esen rüzgârlara karşı sabitlemelerine engel değildi. Eğer bazı ev çöpleri de oraya düşerse, kimsenin bundan haberi olmazdı.

Özel çöplükler genellikle tepelerin çok gerisinde yer alırdı. Bu yüzden eğer birisi başkalarının çöplerinde gizli hazineler ararken yakalanırsa, bu izinsiz giriş olarak algılanabilirdi. Elbette, Sandhills'deki çoğu insan Newt ve Earl'ü tanıyordu. Eski barakaları ya da çöplükleri temizlemek için kiralanırlardı ve sık sık müzayedelere ve emlak satışlarına gidip satılmayanları ya da üç kuruşa gidenleri alıp götürürlerdi. Bir şekilde geçimlerini sağladıklarını hayal ediyordum ama Bennies ile puro yakmıyorlardı.

"Sence Buzz'ı biri mi öldürdü?"

Newt bakışlarını Earl'e çevirdi ve ağabeyinin konuşmasını bekledi. "Bu düşünce benim ve Newt'in aklından geçti. Kesinlikle öyle."

Newt başını salladı, düşüncelerini açıklamasına izin verilmişti. "Karşılaştığımız sorun neden Jeremy'nin teçhizatını kullandıkları?"

"Ve o genç adam bugün nerede?" diye bitirdi Earl.

Evet, ben de aynı şeyi merak ettim.

"Bu aracı daha önce Buzz ve Ellen'ın evinde görmüştük."

Johnson'larla yapacağım bir konuşmanın boşlukları doldurmama yardımcı olabileceğini düşündüm. "Ellen, Jeremy ile aralarında bir ilişki olduğunu söyledi. Bir çeşit yan ilişki."

Newt'in ağzı bir karışık açık kaldı ve Earl'le birbirlerine şok olmuş gibi baktılar. Earl bana dedi ki, "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Jeremy'yi bu küçük siyah saçlı güzelle gördük."

Her zaman romantik biri olduğumu düşündüğüm Newt'in gözlerinde bir parıltı belirdi. "Çok tatlıydı. Benimle ve Earl'le bile konuştu. Biliyorsun, o şehrli kızlar genelde bizimle hiçbir şey yapmazlar. Biz onlar için fazla özgünüz."

Gülmek rağmen gülmedim. "Otantik, ha?"

Earl gururlu görünüyordu. "Jeremy'nin kızı bize böyle seslendi. Güzel bir kısrak. Ve kardeşinin ona takıldığını söyleyebilirim."

Kirli Hitler bıyığı ve palyaço sırtışıyla Newt'i ciddiye almak zordu. "Gerçek bir İspanyol prensesi," diye onayladı.

"Onları ne zaman birlikte gördün?"

Newt ve Earl başlarını doğru eğdiler, soluk mavi gözleri ve yıpranmış tenleri birbirlerinin yansımasıydı. Neredeyse yaşlı evli bir çift gibi tartıştıklarını duyabiliyordum. "*Schwan'ın adamından o güzel morinayı yediğimiz gündü.*" "*Hayır, o gün Maren ve Joe'nun bize geldiği ve pinochle oynadığımız gündü.*" "*Bahçeden patatesleri topladığımız gün Jeremy ve kız arkadaşını gördük.*" "*Televizyondaki o aptal programı izledikten hemen sonra olmadığına emin misin?*" En azından, başlarını önce bir yana sonra diğer yana eğdiklerinde hayal ettiğim buydu.

Sonunda Newt şöyle dedi: "Cumartesi günüydü. North Platte'in aşağısındaki çiftlik satışına gitmiştik ve buradan geçtik. Bir Mountain Dew almak için durduk ve Jeremy ile kızı Odegard'dan çıkıyordu."

"Jeremy'nin kamyonetini mi kullanıyorlardı?" Cumartesi gecesı. Onları pazar sabahı gördüm.

Earl başını salladı, boynu bir hindininki kadar inceydi. "Hayır, efendim." Durdu ve elini ağzına götürdü. "Affedersiniz. Hayır, hanımefendi."

Başımı salladım ve devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Kamyonetinin içindeydiler. Bu süslü SUV kıyafeti. Şehirli insanlar her zaman tüm zil ve düdükleri olan yeni araçları kullanırlar. Direksiyonda o vardı. Jeremy kullanmıyordu." Yine pis kokulu bir şeye basmış gibi baktı. "Yani, bugünlerde işler böyle yürüyor. Bilirsin, sadece erkeklerin yapabildiği her şeyi kızlar da yapabiliyor. Senin şerif olman gibi."

Newt kardeşine tiksintili bir iç çekiş fırlattı. "Katie şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi şerif. Ted Conner şerifken de çok iyiydi ve tüm beyin işlerini o yapıyordu. Şimdi ise sadece iyi."

"Güven oyu için teşekkürler çocuklar. Ama Grand County'de şerifliği Ted yaptı. Ben çiftçilikle meşguldüm."

İkna olmuş görünmüyorlardı.

"Cumartesi öğleden sonra Jeremy ve kız arkadaşını gördünüz..."

Newt burnunu tekrar ovuşturdu ve yanağında sırtıma iziyle kesişen bir çizgi bıraktı. En azından şimdi manyak bir Hitler gibi görünmek yerine banyo yapmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Daha sonra Buzz'ın evinde onun teçhizatını gördük."

Earl Newt'e baktı ve başıyla kesin bir onay verdi. "Bu doğru. O zaman merak ettik, Buzz'ın yeni Dodge'u varken Jeremy'nin kıyafeti neden Buzz'da olsun ki?"

Bu hiç mantıklı değildi. "Buzz'ın yeni bir pikabı mı vardı?" Earl ıslık çaldı. "Büyük, süslü, siyah bir Dodge."

Newt, "Bunun bir çiftlik olduğunu düşündük ama onu kovduklarında Buzz'ın evinin önünde hala o pikap duruyordu," dedi.

"Şimdi gitti ."

Buzz, Jeremy'nin kamyonetindeyken, yeni süslü aracın nereye gittiğini bilmek ilginç olurdu. "Sence Jeremy'nin kamyoneti neden Buzz'ın evindeydi?"

Newt'in omuzları kulaklarına doğru kamburlaştı, ısırtığı çıkarılmış komik görünümlü olanın altını çizdi ve tekrar yere düştü. "Buzz'ın Jeremy'nin kamyonetini aldığını düşündük, böylece artık bir işi olmadığı için yeni kamyonetine kilometre yaptırmak zorunda kalmayacaktı."

Bu kesinlikle merak uyandırıcıydı. "Teşekkürler, çocuklar."

Newt ve Earl omuzlarını geriye çekti ve sanki onlara altın yıldız vermişim gibi gülümsediler. "Yardım etmek için her zaman buradayız. Sandhills'in her yerinde gözlerimiz ve kulaklarımız var. Biz sizin muhbirleriniziz," dedi Newt, sesi son derece ciddiye ama kirli lekeleriyle komik görünüyordu.

Earl ekledi, "Televizyonda gösterdikleri gibi. Cİ. Gizli muhbirler demek. Bu biziz."

İçeriden yardım almak hoşuma gitti. Sadece Newt ve Earl'ün o kadar güvenilir olduklarından emin değildim. "Bunu takdir ediyorum. Ama bana bir iyilik yap; Margie'nin çöpünden uzak dur."

Çok üzgün görünüyorlardı.

"En azından seni görebildiği zaman."

Newt bana göz kırptı. "Casuslar gibi sinsi olacağız."

Onları su testisini ileri geri götürürken bıraktım. Pazartesi olduğu için bir sonraki duraklarının rezervasyonun dışında, otoyol boyunca bira kutuları toplamak olduğunu düşündüm.

Arabayı Ellen ve Buzz'ın evinin önüne çektim. Yandaki Mona ön verandasında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Yeşil bahçesinin genişliği ve Buzz'ın arsasını oluşturan güdük otların arasından asık suratını neredeyse hissedebiliyordum. El sallamadı ya da bir "nasılsın" bile demedi. Sanırım onu oldukça kızdırmıştım. Yine de el salladım.

Steinman'ların bahçesi Monanın tarif ettiği gibiydi. Yılın bu zamanı, karahindibalar ve aşırı büyümüş yabancı otlar, kışın kahverengiye dönecek olan peyzaj düzenlemesine yardımcı oluyordu. Orantısız çimento verandaya giden beton yolda, yüzeyde çaprazlama uzanan gündüzsefası otoyolları oluşmuştu. Ön kapının iyice kazınması ve boyanması gerekiyordu. Sinekleri dışarıda tutan bir perde evin içine açılıyordu. Eşikte durdum ve içeriden gelen country müzik sesini duyabilmek için sesimi yükselttim. "Merhaba. Ellen?"

Kapı aralığından kafasını uzattı ve küçük oturma odasına adım attı. Üzerinde dün giydiği spor şortu ve buruşuk bir tişört vardı. Saçlarını kazıyarak başının üstünde bir yuva haline getirmişti. "Oh, merhaba." Belli ki beni beklemiyordu.

Hâlâ sevgilisini kaybetmiş birinin mızız ses tonuyla bağırmaya ihtiyacım vardı. "Konuşabilir miyiz?"

Yüzünde hızlı bir isteksizlik ifadesi belirdi ve ardından çıplak ayaklarıyla odanın bir ucundan diğer ucuna, yıpranmış bir sehpa doğru ilerledi.

telefonunu yumruklayarak yumruk büyüklüğündeki hoparlörden gelen müziği kesti. "Özür dilerim. Babam müzikten nefret ederdi, bu yüzden istediğim şeyi istediğim kadar yüksek sesle çalarsam olanlar hakkında daha iyi hissedebileceğimi düşündüm." Dün kırmızı ve çiğ olan yanak şimdi morarmıştı, şişlik o kadar belirgin değildi ama çürük acıyor gibiydi.

"İşe yaradı mı?"

Başını salladı, ağzı buruştu ve zaten kızarmış olan gözleri yaşlarla doldu. "İnsanların babamı sevmediğini biliyorum. O gerçek bir orospu çocuğuydu, biliyorum. Ama," diye hıçkırarak bir iki nefes aldı, "o benim babamdı ve her zaman yiyecek yemeğim ve yaşayacak bir yerim olduğundan emin oldu."

Ebeveynlik çıtası oldukça düşüktü, ama sonra insanlar ailemin bizi yetiştirme şekli hakkında yargılarda bulundular.

Ona sarılıp her şeyin gireceğini söylemem gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Yine de birinin yapması gerekiyordu ve etrafta başka kimse yok gibiydi. İçimden gelen en iyi şey omzunu sıvazlamaktı. Avucumun altında ince ve dayanıksız bir his vardı ve sanki bu ona da bana olduğu kadar garip geliyormuş gibi sarsıldı. Elimi yanıma bırakmadan önce uzun süre dinlendirmedim.

"Buzz için üzgünüm. Her ne idiyse ya da her ne idiyse, bu şekilde ölmeyi hak etmedi."

Yüzünü koluna sildi. "İşini kaybettiği için kızgın olduğunu biliyordum. Ama yaptığı şeyi yapacağını bilmiyordum."

İki kez baktım. İntihar ettiğini düşündü. İntihar mı etmiş? "Ted burada mıydı?"

"Dün gece bana babamdan bahsettiğinden beri hayır." Beni geçip ön verandaya doğru yürüdü. "Dışarıda oturmamızın sakıncası var mı? Burası çok dağınık."

Çizilmiş sehpanın üzerinde duran bulaşıkları, etrafa saçılmış postaları, yerdeki kirli çorapları ve oraya buraya savrulmuş çeşitli botları, ayakkabıları, raptiyeleri ve ceketleri fark ettiğimi inkâr edemezdim. Ama insanlar nasıl yaşamak istiyorlarsa öyle yaşayabilirlerdi. Onlara kendi ahırlarını nasıl temizleyeceklerini söylemek bana düşmezdi.

Onu dışarı kadar takip ettim ve verandanın basamaklarına tünedik. Dimi şerif pantolonum serin, muhtemelen onun çıplak bacakları da soğuktu. Güneş ne kadar sıcak olursa olsun, kuzeye bakan bu basamaklar fazla ısınmıyordu.

"Buzz'ın Jeremy'nin kamyonetinde bulunduğunu biliyor musun?"

Gözyaşları yine sessizce yüzünden aşağı süzüldü. Alışılmadık derecede küçük, soluk yeşil gözleri vardı. Kederliyen bile bir şekilde sert görünüyorlardı. "Evet, bunun için gerçekten üzgünüm" dediğinde ağzı sulanmıştı.

Bundan nefret ediyordum. Onu yetiştiren ailesini kaybetmişti. Belki de sahip olduğu tek aileyi. Taze bir yarayı deşse bile Jeremy benim kardeşimdi ve şeriflik benim işimdi. Sertleştim. "Neden Jeremy'nin kamyonetinde olduğunu düşünüyorsun?"

Yutkundu ve ben de yumrunun boğazından aşağıya doğru inişini izledim. "Bu benim hatam. Arabam bozuldu ve Jeremy bana kamyonetini ödünç verdi."

"Dün sabah babanın pikabını mı aldın?"

Başını salladı, solgun, küçük gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Sanırım babam Jeremy'ninkileri göle götürmeye karar verdi."

"Babanın kamyoneti nerede?"

Göz temasını kesti ve gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum."

"Gittiğini ne zaman fark ettin?"

Başını hâlâ verandada nöbet tutan Monaya çeviren Ellen, "Kavgamızdan sonra bana vurduğunda kaçtım. Bilirsiniz, sadece yürüdüm. Geri döndüğümde iki pikap da gitmişti. Babamın kendi arabasıyla gittiğini ve Jeremy'nin de gelip kendi arabasını aldığını düşündüm."

Kaybolan bir pikap için endişelenmesi gerekirdi. "Öylece kayıp mı oldu? Sence biri mi çaldı?"

Gözlerini tekrar sildi ve derin bir nefes aldı. Yüzündeki deri, çürüklerin etrafında ince ve renksiz görünüyordu. Bitkin görünüyordu. "Bilmiyorum. Muhtemelen değil. Belki de geri alınmıştır. İlk nereden geldiğini bilmiyorum. Bu yüzden ortadan kaybolması o kadar da garip görünmüyor. Babamı uçuruma sürükleyen son damla olabilir."

"Pikap için birine borcu olduğunu ve işini kaybedince ödeyemediğini mi düşünüyorsunuz?"

Dişlerinin arasında ince bir dudak yakaladı. "Belki de. kaybetmek onu çok üzerdi. Babam o pikapla çok gurur duyardı. Yepyeni aldığı tek şeyin o olduğunu söylerdi."

"Bunun için parayı nereden buldu?"

Gözlerimin içine baktı. "Bunun için para biriktirdiğini söyledi."

"Buna inanıyor musun?"

Solgun gözleri aşağıya baktı, bakışları benden uzaklaştı. "Evet, tabii. Tabii. Yani, her ay biraz kenara koysa, peşinatı bir araya getirebilir. Başka nereden ki?"

Buzz'ın pikap için para biriktirdiğine inanmıyordu.

I.

"Jeremy'nin nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

Çenesi gerildi. "Dün onu hiç bulamadım. Tek istediğim onunla konuşmaktı. Babamın onu rahat bıraktığından emin olmak istedim. Ama telefonu doluydu ve bugün işte değildi."

"Bugün Rocking L'e gittin mi?"

Başını salladı. "Eğer çalışmazsam, para alamam. En azından ben öyle sanıyordum. Ama Narciso eve gitmemi söyledi. Bana haftalığımı ödeyeceğini ve işlerle ilgilenebileceğimi söyledi." Sesi kesildi ve gözlerinin etrafındaki deri sıkışmış gibi görünüyordu.

Narciso'nun yaptığı çok iyi bir şeydi. "Güzel. Cenaze hazırlıklarına başladın mı?"

Elleri kucağında kenetlendi. "Bunun için param yok. Broken Butte'deki cenaze evi beni aradı çünkü sanırım babamı oraya götürdüler."

Hayat sigortasını sormadım. Buzz bir çiftlik işçisi olarak çalışıyordu. Çok az çiftlik sosyal haklar sunuyordu. Daha müreffeh olanlardan bazıları sağlık sigortası yapıyordu ve bir çiftlikte emeklilik hesabı olduğunu duymuştum. Ama genellikle, işe alınan adamların yaşlılıklarını geçirmeleri için sosyal güvenceleri vardı.

Kasabadaki kasalarda bir kahve kutusu belirirdi. Sandhills'deki insanlar Buzz'a iyi bakıldığından emin olurlardı. Buzz'ı sevdikleri için değil, Ellen bizden biri olduğu için.

Ellen ve onun yalnız yası için üzülerək şarj cihazıma doğru yürüdüm.

Mona ön verandasında komşusuna ters ters bakıyordu. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Buzz gibi aşağılık bir adamla yaşamak bir kıza ne yapabilirdi?

Jeremy'nin kamyonetini Ellen'a ödünç vermesine ne anlam vereceğimi bilemedim. Kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu. Ve eğer Myah'ın onları için tekerlekleri varsa, bu mantıklı geliyordu.

Kapımı açmadan önce Ellen'ın ön kapısından yine country müzik sesi yükseliyordu. Bu kez şarkıcı zor olanı yapmakla ilgili bir hikâye anlatıyordu.

Sanki evren bana açık bir mesaj veriyor gibiydi. Yapmam gereken zor bir şey vardı ve ben bunu yapmak istemiyordum.

Poupon ve ben Chester County adliye binasının önünde durduk. Adliye binası kıt kanaat inşa edilen Grand County'nin aksine, Chester County'nin gururlu vatandaşları iyimser bir büyüme vizyonuna sahipti. Bu güzel ve eski bina, geniş bir ön yürüyüş yolu ve sütunlu bir platforma çıkan beş geniş beton basamakla asaletle doluydu. Bakımlı iki ahşap kapı, iki yanında ofisler bulunan ve ikinci kata çıkan basamaklara doğru geniş bir manzaraya sahip geniş bir girişe ve salona açılıyordu. Sahanlıktaki pencereler parlak güneş ışığını adliye binasının içine süzüyordu. Bir ilçe için ne kadar hoş ve etkileyici bir temsil.

Poupon'la birlikte geniş ön koridora girdiğimizde, güneşin kavurduğu saymanlık odasından kahkahalar yükseliyordu. Havadar ön lobi, zamanın başlangıcından beri ilçe komiserlerinin portreleriyle çevriliydi. Bir dizi siyah beyaz, yerini renkliye bıraktı ve bir kadının gülümseyen ilk yüzü görünmeden önce duvarın birkaç metresini kapladılar. Defterdarın kapısından geçtiğimde, ilçe tahakkuk memuru Virgil Hapsburg ve ilçe saymanı Rebecca Trumble tezgahın başında eğleniyorlardı. Bu Stepford'dan fırlamış mutlu bir sahneydi, aşağılayıcı bir söz dışında hiçbir şeyin duyulmadığı Grand County ile karşılaştırıldığında. Benim adliyemde, iki memur olan Betty ve Ethel'i birbirlerini öldürmekten alıkoyan tek şey, en sevdikleri düşmanlarını kaybetmeleriydi.

Biraz daha az güneşli olsa da, ikinci kattaki koridor genişti ve duvarlar boyunca birkaç ağır ahşap sandalye yerleştirilmişti. Çift kapısı kapalı ve muhtemelen kilitli olan mahkeme salonu bu katın bir tarafını kaplıyordu. Duvarları kaplayan çerçeveli tarihi fotoğrafları incelemek için duraklamadım, bunların Chester County ve Bryant'ın gelişiminin çeşitli aşamalarına ait olduğunu varsayıyordum. Ted'i mahkeme salonunun karşısındaki bir ofiste buldum.

Önünde bir tezgahı, halısı ve yaz esintisine açık iki yüksek penceresi olan, gerçek bir ofis. Benim ofisim şerif departmanına dönüştürülmüş bir depoydu ve çelik bir kapının arkasına sıkıştırılmış bir nezarethanesi vardı. Pencere yok, ön tezgah yok. Sadece devlet tarafından verilen antika bir metal masa, birkaç ezik dosya dolabı ve bütçeme gizlice eklediğim ucuz bir ofis koltuğu.

Ted devasa sarı meşe masasında, aynı derecede etkileyici deri bir sandalyede oturuyordu. Büyük bir düz ekranı inceliyor ve şık bir klavyeye dokunuyordu. Adliyede hâlâ çevirmeli bağlantı kullanılırken muhtemelen yeni olan bilgisayarım Bessy'ye hiç benzemiyordu.

Chester County'de, her iki hücreye de aynı anda ihtiyaç duyma olasılığı yok denecek kadar az olsa da, şerifin ofisinin koridorunun sonunda iki nezarethane vardı.

Poupon'la birlikte cilalı koridordan halı kaplı krallığına adım atarken, "Chester County şerifinin bütçesi Grand County'ninkinden daha cömert olmalı," dedim.

Parmaklarının sayfayı kapattığına hiç şüphe yokken aynı anda dikkat kesildi. Alışveriş mi, porno mu, film mi? Artık benim için bir önemi yoktu. En azından, olmamalıydı.

"Kate." Sanki hiç şaşırmamış gibi rahatça söyledi. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Her gün ofisine girip çıkmıyordum. Aslında, daha önce hiç olmamıştı.

Bakışlarının düşmesine izin verdi. "Ve Poupon."

Poupon tezgâhın etrafından dolaşarak Ted'in masasına geldi ve kulaklarının okşanmasına izin verdi. Bu, siyah bir labradorun iki metre havaya zıplamasına, havlamasına ve iki dakika boyunca kuyruğunu kovalamasına eşdeğerdi. Köpeğimin bile sadakati yoktu. Ya da belki Poupon, Ted'in

, geniş omuzlu, uzun bacaklı. Hay aksi. Bu düşünce tarzını bırakmam gerekiyordu.

Ted'in telefonu çaldı ve telefona uzanırken bir parmağını bana doğru kaldırdı. "Şerif."

Bunu söylediğini duymak çok doğal ve tanıdık geldi. Bir bebeğin annesinin rahatlatıcı kalp atışlarını duyması ya da bir köpeğin bir yerin ya da birinin kokusunu asla unutmaması gibi bir şey olmalı. Ted'in de aynı tonlamayla cevap verdiğini duymuştum, sanki her telefon görüşmesinde düzeltmesi gereken önemli bir şey olma potansiyeli varmış gibi biraz da merakla cevap veriyordu.

"Size gerçekten detayları anlatamam." Dinledi. Chester County'deki insanlar da Grand County'dekilerle aynıydı. Bazıları dedikoduları kaynağından, doğrudan şerifin ağzından duymak isterdi. Ted'in söylediği her şey, dökülen sütün masanın üstünü kaplaması kadar hızlı bir şekilde ilçeye yayılacaktı.

"Bu ilginç." Durakladı ve benimle göz teması kurdu. "Uh-huh." Gözlerini devirdi. "Aradığına dair bir kayıt yapacağım." Yine durakladı ve parmaklarını şıklattı. "Emin olabilirsiniz. Not alacağım." Daha fazla dinleme ve sabırsızlık belirtileri.

Tezgâhın etrafından dolanıp masasına doğru rahat adımlarla ilerledim ve dikkatimi resmi Nebraska mührü ekran koruyucusunu gösteren bilgisayar ekranına verdim.

"Bildiğim iyi oldu. Evet." Şimdi kaşları düştü ve kıpırdandı. "Dinle, Eyalet Devriyesi cep telefonumdan arıyor. Gitmem gerek." Sinirlendi. "Çünkü sessizde. Gelen aramayı görebilmek için ekran aydınlandı." Karşı taraftan daha fazla konuşma gelince araya girdi. "Aradığın için teşekkürler, Gretchen."

Telefonu sıkıştırdı. "O kadının telefon bağlantısını kesmek istiyorum."

Masasının karşısından ona sııttım. "Rocking L'den Gretchen Henson mı? Onun her zaman hoş bir yaşlı olduğunu düşünmüşümdür."

Kamburlaştı.

Bıyıklarının gölgesini ya da normalde kısa ve düzgün olan koyu renk saçlarının kesilmesi gerektiğini fark etmedim. Hayır, fark etmedim. Ben fark etmedim.

"Tatlı görünmek için iyi bir iş çıkarıyor. Sonra da haftada bir ya da iki kez bir şikâyeti için beni arıyor. Bugün yemin ediyorum

Birisi gece yarısından sonra çiftlik merkezinin arkasındaki tepelerde dolaşıyormuş."

"Bir şey düşünmüyor musun?"

Arkasına yaslandı ve dolgun dudaklarını büzdü. "Dale öldüğünden beri çok yalnız."

Ben de üzıldüm. "İnsanlar yardım etmeyi sever."

Ted sempatik bakışını şımarık bir çocuk kaş çatmasıyla bozdu. "Geçen hafta Gretchen beni gecenin bir yarısı uyandırdı ve havaalanında dokun ve git yapan biri olduğunu iddia etti."

İddiaya göre. Ted televizyondaki hukuki terimleri pek kullanmazdı.

Suratı daha da asıldığında yüzünde kalan yakışıklılığı sildi. "Ona Chester County pistinin ışıkları olmadığını hatırlattığımda, bana dolunay olduğunu hatırlattı."

Masanın diğer tarafında durdum, İrlanda Baharı'nın koklama menzilin tam dışında değildim. Kokunun duyguları tetikleyen en güçlü duyu olduğunu söylerler. İhtiyacım olan son şey Ted'in tenini hatırlamaktı. "Kontrol ettin mi?"

Kızgınlığını bir kenara bırakıp güldü. "Von Mehre olduğunu anlamıştım. Her türlü aptalca şeyi yapabileceğini biliyorsun. Pilot lisansı yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu biliyor musun? Ve bu konuda hiçbir şey yapmıyor musun?"

Parmağını masaya vurdu ve endişeli görünmedi. "Von babamdan daha yaşlı. Ben hayatta olduğumdan beri uçuyor. Eminim Sandhills'den öteye gitmiyordur, o zaman ne zararı var?"

Ted'in gökyüzünde ya da bölgesinde devriye gezmek bana düşmezdi. Şimdiden burnumu olması gerekenden daha derine sokmuştum. "Vatandaşları dinlemek bu işin doğasında var. Mona Harris beni Odergard'da köşeye sıkıştırdı. Narciso'nun Buzz'ı öldürdüğüne dair çılgın bir teorisi var."

Ted bilgisayar ekranına odaklandı, belki de eyalet mührünü büyüleyici buluyordu. Ya da bulmamıştır.

"Buzz'ın ölümüyle ilgili soruşturma nasıl gidiyor?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı, nefes aldı ve geniş omuzlarını doldurdu. Sinirli bir nefes verdi. "Her şeyden önce, hiçbir şey yok

araştırmak için. İkinci olarak da Ogallala'dan gelecek adli tıp raporunu bekliyorum."

" ettin mi?" Evlendiğimizde Ted'in başının etini yememek için çok uğraştım. İşleri olurla bırakmak gibi bir eğilimi vardı. Artık aramızdaki ilişkiyi dostane tutmam , onu dürtmekten çekinmiyordum.

Ağzının kenarındaki seğirme, zorlamamdan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu. "Eyalet Devriyesi bununla ilgileniyor."

"Trey?" Trey Ridnour ve ben arkadaştık. Soruşturmalarına burnumu sokmamdan hoşlanmazdı ama bu işte birlikte çalışabileceğimizi düşündüm. En azından Ted ile çalışmaktansa Trey ile çalışmayı tercih ederim.

"Yüzündeki ifadeyi görüyorum ve bunu unutsan iyi olur." "Ne?" Masasından zımbayı aldım ve inceledim. "Trey bununla uğraşmanı istemeyecektir."

Zımbayı yere bıraktım ve göz göze gelmeden bir kalem aldım.

"Hiçbir şeyle uğraşmıyorum. Sadece merak ediyorum, hepsi bu."

Ted öne doğru eğilip doğrulduğunda sandalyesinin yayları gümbürdedi ve sandalyesine geri çökmeden önce elimden kalemi aldı. Beni ona bakmaya zorladı. "Bildiğimiz kadarıyla Buzz işini kaybetti ve depresyona girdi."

Ellerimi masasının üzerine koydum ve onunla göz göze geldik. "Buzz'ın neden Jeremy'nin pikabında olduğunu bilmek istiyorum."

"Jeremy'ye sor."

"Bir yerlerde kayboldu ve sesli mesajı dolu."

Ted ellerini pes eder gibi iki yana açtı. "Bilmiyorum Kate. Her zaman kardeşlerinin işlerini büyötmeye hazırsın. Yardıma ihtiyaçları olsa bile, onlar için her şeyi halledemezsin."

Onu rahatsız edeceğini bildiğim için kalçamı masasının köşesine dayadım. "Bu doğru değil. Ben onların hayatlarını düzeltmeye çalışmıyorum." Bu Louise'in işiydi.

Kara gözlerini kalçama dikti ve bana doğru mırıldandı. "Siz Tilkiler birbirinizin arka ceplerini o kadar doldurmuşsunuz ki, herhangi birinizin oturabilmesine şaşıyorum."

Bu tartışmayı ilk kez yapmıyorduk ve replikler iyi prova edilmişti. "Senin hiç kardeşin olmadı, bu yüzden nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Nefes aldı, muhtemelen beni yorgun argümanlarından biriyle azarlayacaktı. Telefonu çaldı. "Muhtemelen Mona bana Ellen'in müziğinin sesinin yine çok yüksek olduğunu söylüyordur." Öne doğru eğildi ve telefonu kapı. "Şerif."

Diğer uçtan gelen ses erkekti ve tanıdıktı. Duymak için kulağımı hafifçe yaklaştırmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

Ted kıpırdamadan oturdu. Tüm dikkatini arayan kişinin söylediklerine vermiş, sözleri arasında duraksamıştı. "Elbette... Anlıyorum... Hayır, ben hallederim... Kesinlikle halledeceğim." Ve son olarak, "Teşekkürler. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattı ve masadan geriye doğru itti, ince deri sandalyesinin tekerlekleri plastik halı korumasının üzerinde yumuşak bir şekilde duruyordu. "Çok eğlenceliydi ama gitmem gerek."

Doğal akıcı hareketleriyle ayağa kalktı ve masasının etrafında döndü.

İttim ve yüzünü ona dönerek yolunu kapattım. Kahretsin, beni susturup gidemezdi. Ben iş arkadaşıydım, karısı değil. "Trey ne dedi?"

Ted bana ters ters baktı ve onun da benim gibi Frog Creek'teki mutfağımızda yaşanan bu tür tartışmaları hatırladığını düşündüm. "mi?"

Sahte bir masumiyetle gözlerimi açtım. "Ben öyle bir şey yapmazdım. Sesini tanıdım ve adli tabipten haber alıp almadığını merak ettim."

Ted beni atlattı ve kapıya doğru yöneldi. "Burası sizin bölgeniz ya da sizin soruşturmanız değil. Sizi görmek ne kadar güzel olsa da ziyaretimiz sona erdi." Kapıda durdu ve benimle Poupon'un ofisi boşaltmamızı bekledi.

"Resmi olarak burada değilim. Annem Jeremy için endişeleniyor ve ben de onun yerini bulmaya çalışıyorum."

Ted beni aceleyle dışarı çıkardı, kapısını kapattı ve kot pantolonunun cebinden bir anahtarlık çıkardı.

Ted şerifin kahverengi pantolonunu hiç giymemişti. Kendi kot pantolonunu giyme lüksüne sahipti. Kot pantolon giymeyi tercih etmedim çünkü bunun sarsılan otoritemi zayıflatabileceğini düşündüm.

"Nereye gidiyorsun?"

Anahtarı kilide soktu. "Resmi bir iş yapıyorum. Hodgekiss'e geri dön. Eğer şeriflikle ilgili bir işin yoksa, muhtemelen kefaletini ödemen gereken bir kardeşini bulabilirsin."

Merdivenlere doğru adım atışını izledim ve ben de inmeye başladım. Poupon'u da yanıma alarak Ted'in güneşli koridordan çıkış yolunu izledim. Uzun pamuk ağaçları adliye bahçesine bolca gölge sağlıyordu, park olarak kullanılabilecek kadar genişti, en azından Hodgekiss'teki Lejyon Salonu kadar güzeldi. Tabii ki Chester County'de de üstü kapalı piknik masaları ve öldürmek için tasarlanmamış oyun aletleriyle dolu bir park vardı. Chester İlçesi daha büyüktü, belki de bu yüzden tüm iyi şeyler onlarda vardı.

Trey Ridnour'un cep telefonu numarasını tuşladım. Benden haber aldığına her zaman sevinirdi. Eğer işler farklı olsaydı, Trey ve benim birlikte toka zıplatma şansımız olurdu. Ama değildik ve öyle olacak gibi de görünmüyordu.

Normalde açık sözlü ve dürüstlüğümlle gurur . Ama bunun etrafından dolanmak üzereydin. İçime sinmedi ama haklı . Büyük, ölümcul bir yalan değildi, sadece küçük bir .

Soğukkanlı ve masum bir şekilde başladım, "Ted seni aramamı istedi. Onunla buluşmaya gidiyorum, ona biraz destek vereceğim. Ama tüm gerçekleri doğru anladığından emin olmak için senden bir brifing almamı istedi."

Trey tereddüt etti. "Sen ve Ted bu işte birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Garip görüldüğünü biliyorum. Ama kooperatifte birlikte çalıştığımız için kişisel geçmişimizi bir kenara bırakmamız gerektiğine karar verdik. Ayrıca, o ve Roxy birkaç ay içinde hamile kalacaklar ve hepimizin onun yerini doldurması gerekecek." Kulağa yeterince sıradan geliyor muydu?

Trey rahatlamış bir iç çekti. "Bunu duyduğuma sevindim. Hepimiz bunun orada nasıl işleyeceğini merak ediyorduk. Sen onu seçimlerde yendikten sonra Ted'in söyleyecek pek iyi bir şeyi yoktu. Roxy ile ilişkisinden sonra senin de ona karşı pek sıcak duygular beslemediğini düşündük."

Söylemeye çalıştığım kadar tarafsız hissetsem ne güzel olurdu. Oraya varıyordum ve belki Ted birkaç santim ilerlemişti.

Beni öldürmek istemekten çok uzaktı, ama onun da benim gibi kendi kinleri olduğunu hayal ediyordum.

"Bana her şeyi anlat, belki Ted'le bu konuyu konuşup çözebiliriz." "Olayın" ne olduğunu bilmiyordum ama Buzz'la ilgili olabileceğine dair bir fikrim vardı.

"Otopsi henüz tamamlanmadı ama Ted'e Buzz'ın boğulmadığı haberini vermek istedim. Suya girdiğinde zaten ölüymüş. Ciğerlerinde su yok. Adli tabip Buzz'ın muhtemelen künt travmadan öldüğünü söylüyor. Kafasında kötü bir darbe var."

Bu büyük bir sürpriz değildi. Ama Ted'in kapıdan çıkmak için acelesi vardı. Neden? "Ted ve ben Buzz'ın öldürölüp Jeremy'nin kamyonetine bindirildiğini düşündük. Bu da bize Buzz'ı kimin öldürmek isteyebileceğini araştırmak kalıyor."

Trey de aynı fikirdeydi. "Seni kıskanmıyorum. Ailesi olan bir adamı tutuklamak zorunda kalmak her zaman zordur."

Bir aile mi? Bu Ted'in şüphelisi olarak Jeremy'yi elledi. Geriye kimin kalacağı hoşuma gitmiyordu. "Yine de onun yaptığına inanmak biraz zor."

Trey balık tutmaya fark etmemiş gibiydi. "Bazen insanlar çaresiz şeyler yaparlar. Benim tahminim bunun bir kaza olduğu yönünde. Biri sizi sınır dışı etmekle ve ailenizi terk etmekle tehdit ettiğinde, bu sizi edebilir."

Lanet olsun. Korktuğum başıma geldi. "Narciso'nun Buzz'ı öldürdüğüne inanamıyorum."

"Ben olsam onu seçmezdim. Onunla tanışmadım ama Ted iyi bir adam olduğunu söylüyor. Ama dışarıda olta takımlarını bulmuş olması onu oldukça güçlü bir şekilde işaret ediyor."

Ted'in direklere dikkat ettiğini sanmıyordum. Ted'in tek buysa, büyük bir hata yapıyordu. Poupon'a arka koltuğa geçmesini işaret ederek, "Beni bilgilendirdiğin için teşekkürler," dedim. "Seni haberdar edeceğim."

"Teşekkürler Kate," dedi. "Bu arada, Ted sana nereye gittiğini söylediğim için beni azarladığında, aptalı oynayacağım. Ted'in bu konuda senin yardımına ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum."

Direksiyonun arkasına geçtim ve Charger'ımı çalıştırdım. "Ted'in seni aramamı istemediğini biliyor muydun?"

Güldü. "Yalancı olduğundan daha iyi bir araştırmacısın. Ted'in davayı Eyalet Devriyesi'ne devretmesini sağlamaya çalıştım. Eminim bir yıl önce, Grand County şerifiyken, eski karısı onu seçimde ezip geçmeden ve ardından Eyalet Devriyesi olmadan kendi ilçesinde bir değil iki cinayeti çözmeye devam etmeden önce, bu işi bizim halletmemize memnuniyetle izin verirdi. Şimdi kanıtlaması gereken bir şey var."

"Öyleyse neden kanıtlamasına izin vermiyorsun?" İkna edici bir yalan söylemediysem, bu en başta denediğim için paçayı sıyırdığım anlamına mı geliyordu?

Bir an tereddüt etti. "Ted'i severim. İyi bir adamdır. Ama kabul edelim ki roket bilimcisi değil."

Trey'in ya da Mona'nın Ted'in zekasını sorgulaması adil görünmüyordu. Yani, adamla evlendim ve sekiz yıl boyunca onunla yaşadım. Eğer sadece güzel olsaydı ve hiç zekâsı olmasaydı , değil mi? Ama şu anda Trey'in bana içeriden bilgi vermesinden memnundum. Ona teşekkür ettim ve gaza daha sert bastım.

Yaz başında hiçbir şey Kum Tepeleri'ne rakip olamaz. Koyu yeşil çimenler, sarı salkımotu ve mor koni çiçeğinin parlak lekeleriyle inişli çıkışlı tepeleri kadife gibi kaplıyordu. Penceremi açmak, çayır kuşlarının civıltısını dinlemek ve güneşin tenime yerleşmesine izin vermek harikaydı. Kuzeye doğru sürdüğüm yirmi dakika boyunca bu huzurlu manzarayı içime çektim.

Rocking L yoluna dönerken, oyuncu tayları ve sakın at sürüsünü bekliyordum. Çayırı taradım ama o yeşil alanda otlayan tek bir at bile yoktu. Çayır ile ahırın arkasındaki ağıllar arasındaki çit hattında bir yel değirmeni vardı ama atlar orada da dolaşmıyordu.

Siteye girerken Narciso'nun evine bir göz attım. Ön kapı açıktı, evi böceklerden koruyan bir paravan vardı ve pencereler esintiyi içeri almak için açıktı ama bahçede kimse oynamıyordu.

Ted'in Bronco'su ahırın önüne park edilmişti. Taze beyaz boyalı, geleneksel tarzda devasa bir yapı ve saman biçme makinesinin üzerinde kırmızıya boyanmış Rocking L markası. Geniş kapılar aralıktı ama güneş ışığı karanlık içeriye girmiyordu.

Poupon ve ben erkek seslerinin gümbürdediği ahırın girişine doğru ilerledik. Taze saman, deri ve canlıların kokusu, ahırların bana her zaman yaptığı gibi tanıdık ve davetkâr geliyordu. Ted ve Narciso sokağın ortasındaki gölgede duruyordu.

Yaklaştığımda Ted'in kaşları bir Ocak kar fırtınası kadar sertti. "Yine mi sen?"

Başımı Narciso'ya doğru eğdim. "Sadece sana destek veriyorum."

Narciso'nun yüzü taş kesilmişti ve gözlerinde dün Odegard'da bana sunduğu o sıcak karşılama yoktu. Kaskatı kesilmişti, içindeki her şey gergindi.

Sokak, Ted ve Narciso'nun ötesindeki bir ağıla boşalıyordu. Kapılar ardına kadar açıldığında içeriye yumuşak bir hava doldu.

Ted muhtemelen neyin peşinde olduğunu nasıl öğrendiğim konusunda beni sorguya çekmek istiyordu ama bunu kendine sakladı. Omuzlarını geriye atarak daha uzun ve geniş görünmesini sağladı. "İşimi yapmak için desteğe ihtiyacım yok."

"Bak, bence biliyorsun. Narciso'yu tutuklarsanız hata ."

Narciso başını hızla salladı, kaşlarında umut dolu bir kavis vardı. "O haklı."

Ted uzandı ve parmaklarını Narciso'nun üst koluna doladı. Narciso şok olmuş bir nefes aldı ve korku dolu gözlerini bana çevirdi.

"Hey," dedim. "Dur."

Ted Narciso'yu dürttü, Narciso sadece saniye tereddüt ettikten sonra yavaş adımlarla gün ışığına doğru ilerledi.

Ted, Narciso'yu gereksiz bir şekilde çekerek beni geçti. "Benim bölgame gelip bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok."

Narciso başını bana doğru çevirdi ve hızla konuştu. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum."

Ted, Narciso'nun kolunu sıkıca kavradı ve gergin dudaklarıyla, "Buzz Steinman'ın öldürülmesiyle ilgili olarak tutuklanıyorsun," dedi.

Ted'in Narciso'nunkini kavrayan kolunun pazısını tuttum. Ted'in gergin kaşları dokunuşumla irkildi ve benden uzaklaştı.

Bıraktım ve önlerine geçtim. "Bu çok erken. Elinizde kanıt yok."

Ted, Narciso'yu etrafımda dolaştırdı ve uzun bacaklarıyla hızla ilerleyerek beni geride bıraktı. Bana hiç bakmadı. "Makul şüphelerim var."

Yanlarına doğru koştum. "Gerçekten mi? Kıyıdaki oltalar makul mü?"

Ted, Narciso'yu Bronco'ya doğru sürüklemeye devam etti. "Hepsi bu kadar değil.

Ellen, Narciso'nun babasını tehdit ettiğini duymuş."

Karanlıktan kızgın güneşe adım attığımızda gözlerimi kırptım. "Ellen mı? Onunla ne zaman konuştun?"

Ted Bronco'ya odaklandı ama gözlerinin etrafında sinirli çizgiler belirdi. "Ellen'la henüz konuşmadım. Ama konuşacağım. Mona Harris, Narciso onu kovduktan sonra Buzz ve Narciso'yu kavga ederken gördüğünü söyledi. Mona, Ellen'in da orada olduğunu söyledi. Yani o duymuş olmalı."

"İyi araştırma yapmışsın Ted."

Yavaşlamadı. "Canın cehenneme."

"Narciso Buzz'ı mı kovdu?" Buzz'ın onu yere sermeye hazır olmasına şaşmamalı.

Ted'in Narciso'nun kolunu tutmaya devam etmesine ve ahırdan garip bir şekilde ilerlemesine rağmen Narciso dik durmayı ve odaklanmayı başardı. "Buzz'ı ben kovmadım. Bay Lowe'a Jeremy'nin iyi bir yardımcı olduğunu söyledim. Buzz'ın iki katı iş yaptığını söyledim. Sonra Bay Lowe beni geri aradı ve ustabaşı olduğumu ve Buzz'ın kovulduğunu söyledi."

Ted onu çekmeyi bıraktı. En azından kelepçeleri çıkarmamıştı. Yüzünü Narciso'ya yaklaştırdı. "Jeremy işe alındığı için Buzz kovuldu mu? Ve sen de Buzz'ın yıllardır yaptığı işe mi terfi ettin?"

Narciso rahatsız görünüyordu. "Buzz çok sinirliydi. Beni ICE'ye ihbar edeceğini söyledi. Ben de devam et dedim. Çünkü biliyorsunuz, belgelerim var."

İşte oldu. Zaferle Ted'e döndüm. "Görüyorsun ya. Hiçbir sebep yok. Bu aptalca."

Ted düşündü ve Narciso'ya, "Belgelerini göreyim," dedi.

Narciso'nun yüzünde korkulu bir ifade belirdi. "Yanımda değiller."

Kulağa yasal gelmiyordu. "Neden olmasın?" Ona sordum.

Bakışları benden Ted'e kaydı. "Henüz bende değiller."

Ted neredeyse kına yakacaktı. "O zaman bu pek yasal değil, değil mi? Buzz ortalığı ayağa kaldırırsa başın derde girebilir, sınır dışı edilebilirsin. Bu Felicity'yi de ifşa eder." Narciso'yu yanına çekti.

"Ama Buzz'ı ben öldürmedim." Meydan okuyan öfkenin altında belirgin bir korku notası vardı.

Elbette korkuyordu. Özgürlükler ülkesi, farklı olmanın her zaman güvenli olduğu anlamına gelmiyordu.

John aniden köşeden ahıra daldı. "Baba! *Dónde está el gato?*" Kısa bir süre durdu ve yuvarlak, neredeyse siyah gözlerle bize baktı. "Baba?"

Narciso hiddetlendi. Hızlı bir İspanyolca ile konuştu. "*No te preocupes. Bu sadece bir oyun, ve annenle.*"

John emin görünmüyordu ve beni ve Ted'i analiz etti.

"Devam et," dedi Narciso İngilizce olarak. "Annene yakında evde olacağımı söyle."

John yavaşça geri çekildi ve sonra eve doğru koştu.

Ted biraz da kuşkuyla, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

Narciso Ted'e öldürücü bir bakış fırlattı. "Ona bunun bir oyun olduğunu söyledim çünkü korkmasını istemiyorum. Bunu çocuklarımdan önünde nasıl yaparsın? Burası Amerika. Evime gelip çocuklarıma korkutmamalıyım. Benim karımı."

Tüm bu karşılaşma Ted'in içini kemiriyor gibiydi. Narciso'nun gerçekten bir tehdit olduğunu düşünseydi kelepçe kullanırdı. Narciso'yu çekiştirerek Bronco'nun yolcu tarafına götürdü, arka koltuğa oturmasına yardım etti ve kapıyı kapattı.

Ted şoför mahalline giderken ben de ön kapıyı açtım ve Narciso'ya doğru eğildim. "Bugün Jeremy'yi gördün mü?"

Narciso bakışlarını evinden çekti ve sanki Jeremy'nin Ted'in eylemleriyle bir ilgisi varmış gibi sözlerini tükürdü. "Jeremy dün gece çiftliğe gelmedi."

Bu hoşuma gitmedi. "Sana biraz izne ihtiyacı olduğunu söyledi mi?" Ted kapısını kırarak açtı. "Geri çekil, Kate."

Narciso bana başını salladı, ben de doğrulup kapıyı kapattım.

Felicity ön verandaya doğru yürüdü. Durduğu yerden Narciso'nun kafasını Bronco'nun arka koltuğunda görebiliyordu. Bir eli ağzına gitti ve dehşete kapılmış bir ifadeyle bir an durdu. Arkasını döndü ve evin içinde kayboldu. Onun sınır dışı edileceğini mi düşünüyordu? Sıradakinin kendisi olacağından mı korkuyordu?

Hiçliğin ortasında yer alan Rocking L'de ne kadar huzurlu görünürse görünsün, Salazarlar sürekli olarak yüzeyin altında yüzen belirsizlikle yaşamak zorundadır. Felicity'yi toplantılarda gördüğümde bunu hiç düşünmemiştim. Sessiz ve utangaç olsa da arkadaş canlısı görünüyordu. Bu, birileri ondan hoşlanmazsa onu sınırın ötesine gönderecekleri korkusundan mı kaynaklanıyordu? Ve eğer geri dönerse, ne bulacaktı?

Narciso'nun ailesinin başına gelen bu felaketi durdurmak için çaresizce kekeledim, "Narciso'yu almayın. Biraz araştırma yapalım. Narciso'nun Buzz'ı öldürmediğini garanti ederim."

Ted aceleciliğimi anladı ve benimle alay etti. "Peki bunu neye dayanarak garanti ediyorsun? Sezgilerine mi? Onun iyi bir adam olduğuna dair hislerine mi?"

Narciso'nun evine baktım. "Yıllardır burada. Ailesini burada büyütüyor. Buzz'ın onu kızdırmasına izin vererek riske atacağı çok şey var ve önyargı ve cehaletin sırtından kaymasına izin verme konusunda çok fazla pratiği var."

Ted'in sesi ekşi bir küçümseme kokusuyla çıktı. "Herkesin iyi bir adam olduğunu ve kimsenin yanlış bir şey yapmayacağını düşünüyorsun. Benim kadar uzun süre şeriflik yapınca bu kadar duygusal olmayı bırakıyorsun. İnsanların en kötü yanlarını nasıl saklayabildiklerini anlıyorsunuz."

"Oh, sosis aşkına. Sen trajik bir kahraman değilsin. Sen şerif olduğun sürece ben de seninleydim. Senin gördüğün insanlardan ben de gördüm, o yüzden o yüksek attan in."

Bana ters ters baktı.

Narciso'nun evinin ön verandasını işaret ettim, orada Bella mor bir tütü, , kovboy şapkası ve kırmızı yağmur çizmeleriyle belirdi. Kendi neşesi için bir bale dansı yaptı. "Bunu bütün bir aileye yapıyorsun."

Sözlerim kemiğe çarpmış gibi irkildi ama çenesindeki o lanet olası inatçı sertlik hemen geri geldi. "Bunun için üzgünüm. Çocukları ve karısı acı çekecek diye mutlu değilim. Narciso'nun bir aile babası olması ve insanların onu sevmesi, Buzz'ın da hıyarın teki olması, cezasız bir şekilde cinayet işleyebileceği anlamına gelmez."

Tekrar denedim. "Hadi ama Ted. Elinde kanıt yok."

Kendini Bronco'nun ön koltuğuna attı. "Sezgileri olan tek şerif sen misin? Bir cinayeti çözebilen tek kişi

dava mı? Egon çok büyük Kate."

O uzaklaşırken ben de hiddetlendim. Poupon'u arabamda uykusuna devam etmesi için bırakarak dikkatimi Narciso'nun tuğla evine çevirdim. Ahırdan araziye doğru ilerlerken botlarım çakıl taşlarına sürtünüyordu.

Bella eve yaklaştığımı görünce verandanın merdivenlerinden atladı ve avluya doğru süzüldü. "Dansımı görmek ister misin? Bugün yaptım."

Bir yusufçuk böceği kadar keyifliydi. Narciso sınır dışı edilirse onu karanlık günler bekliyor olabilirdi, bu yüzden ona en azından bir neşe anı daha yaşatacaktım. "Dansını görmeyi çok isterim. O zaman annenle konuşmam gerek."

Evden acı biber, soğan ve kızarmış sığır etinin tuzlu aromaları yayılıyordu. Felicity'nin yemeklerinin kokusu kadar tadının da harika olduğunu deneyimlerimden biliyordum. Tamalelerinin ve enchiladalarının satışlarda neden her zaman hit olduğu bir sır değildi.

Bella merdivenlere doğru koştu, sonra döndü ve elini kaldırdı. "Sen burada, gözcülerin kaldığı yerde kal. Sahneye ıkamazsın."

"Elbette." Bu kadarı çok açık görünüyordu.

Dansı, avazı çıktığı kadar şarkı başladı. *Frozen* temasını fark etmem bir anımı aldı. "Let It Go" sözlerine geldiğinde havaya sıçradı ve dönüp durdu, tütüsü sallanıyor, saçları uçuşuyor ve kırmızı yağmur çizmeleri verandaya çarpıyordu. Bir dakika kadar daha devam etmesine izin verdim ve tam

Felicity alkışlamaya başladıktan sonra paravan kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı. Kot pantolon ve kısa kollu parlak bir bluz giymişti. Yirmili yaşlarının sonlarında, vücudu yerini yumuşaklığa ve rahatlığa bırakmıştı. Uzun siyah saçları pratik bir örgü halinde sırtından aşağı sallanıyordu. Bir podyum güzeli olmasa da Felicity'nin sevgi dolu evcimenliğinden doğan bir çekiciliği vardı.

Bella etrafında döndü, avuçlarını Felicity'nin kalçalarına koydu ve onu içeri itmeye çalıştı. "Dansımı mahvediyorsun."

Bella'ya dönmeden önce endişeyle bana bakan Felicity sessizce İspanyolca konuştu.

Bella dudaklarını uzattı ve ayağını yere vurdu. Kollarını kavuşturdu ve gözlerini Felicity'ye dikti. Açmaz uzun sürmedi ve Felicity'nin kendini tekrar etmesine gerek kalmadı. Bella kapıyı hızla açtı ve hışımla verandadan çıktı.

Felicity'nin benimle konuşmak istemediği açıktı. Onunla ilgili her şey kendini sıkıyor gibiydi ve gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı. Benimle buluşmak için merdivenlerden çıplak ayakla indi.

Şerif olmak beni her türlü rahatsız edici duyuruyu yapmaya zorladı. "Özür dilerim. Buzz Steinman dün Fish Lake'de ölü bulundu."

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Evet. Narciso söyle bana." Narciso'nun bilmesi beni şaşırtmıştı ama Sandhills'de haberler asla uzun süre gizli kalmazdı.

Gerginlik onu bir arada tutuyor gibiydi. Narciso ile tehlikeyi ve belayı arkalarında bıraktıklarını umduklarını hayal ettim.

Ne kadarını kabullenmişim? Şans eseri iki ebeveynli bir ailede doğmuştum, her ne kadar annem alışılmadık biri olsa da. En iyi arabaya, en çok kıyafete, en süslü evlere sahip olmayabilirdim ve yakın zamana kadar benden en az yirmi yıl daha eski olmayan bir buzdolabına sahip olmamıştım. Ama hiçbir zaman çetelerden, açlıktan ya da yoksulluktan endişe etmedim. Hiçbir zaman yasaları çiğneyip sınırı geçecek kadar umutsuz olmadım. Her gün uyanıp maaş alabileceğim, çocuklarımın okula gidebileceği, bakkalda yemeyi hayal edebileceğim her şeyin bulunduğu bir ülkede kalmama izin verilmesini umut etmedim.

"Ted bir açıklama yapıyor." Anlamamış gibi görününce açıklamaya çalıştım. "Buzz'ın ölümü bir kaza değildi ve Ted insanlara bunu kimin yaptığını bulmak için çalıştığını göstermek istiyor."

Başını eğdi ve gözlerini kırıştırdı. "Ve Narciso'nun Buzz'ı öldürdüğünü mü düşünüyor?" Sesi benim hissettiğim kadar inanmaz geliyordu.

"Yapmadığını biliyorum. Sadece biraz zaman ver, her şey yoluna girecek. Endişelenmemeye çalış."

Sesi güçlüydü ama alnında derin bir endişe vardı. "Şerif Narciso'yu ICE'ye gönderecek mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Onu bir an önce serbest bırakmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Ne kadar emin görünmeye çalışsam da onu ikna edemedim.

John'un figürü kapının içindeki perdeye yaslanmıştı. Beş yaşındayken neler olduğunu pek anlayamazdı ama annesinin ruh halini bilirdi. Dehşete düşmüş olmalıydı.

Felicity ciddiyle konuştu, muhtemelen korku sellerini bir kenara itmeye çalışıyordu. "Narciso yanlış bir şey yapmadı. Bay Lowe için çok çalışıyor. Burayı çok güzel tutuyor. Bana ve çocuklara bakıyor. Şerif onu neden alsın ki?"

Harekete geçmeye odaklanmalıyım. "Narciso evrakları olduğunu söyledi. Burada olmadıklarını söyledi. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Felicity başını salladı, yuvarlak gözlerinde derin bir endişe kıvılcımı vardı. "Bay Lowe'un yanındalar. Benim ve John'un evrakları da. Onun için çalıştığımızı söylemesi gerekiyor ve sonra da ücretleri ödeyeceğine söz verdi. Bu yüzden bekliyoruz."

"Ama süreci başlattınız?" Başını salladı, yüzü gergindi.

"O zaman iyi olacaksın." Umarım.

"Kanunla başım derde girmedigi sürece." Sesi sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi cızırtılıydı. "Narciso'yu dışarı çıkarmalısın."

"Narciso'nun dün çocukları balığa götürmediğini söylemişsiniz. Ama çocukların oltaları gölde bulundu."

Onu izledim, kaçamaklarını ya da yalanlarını tespit etmeye çalıştım. Kolayca cevap verdi. "Narciso direkleri Jeremy'nin kamyonetinin arkasında unuttuğunu söyledi."

Ama direkler dün sabah Narciso'nun kamyonetindeymiş. "Buzz'ın komşusu Narciso ve Buzz'ı bahçede tartışırken gördüğünü söyledi. Ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı, gözleri yaşlıydı. "Narciso bana işle ilgili kötü şeyler söylemez. Endişelenmemi istemiyor. İşimin tamales ve niños olduğunu söylüyor. Ama eve geldiğinde çok kızgındı."

O konuda bana pek yardımcı olmadı. "Peki ya balığa çıkmamaya karar verdikten sonra?"

Burnunu çekti ve bir an düşündü. "Çocukları buraya getirdi. Öğle yemeğinden sonra dışarı çıktı. Pazar onun izin günü."

"Onunla birlikte giden oldu mu?"

Başını salladı ve saç örgüsü omuzlarında dans etti. "Hiç sanmıyorum. Bazen atları görmeye gider."

Dün büyük at sürüsünün otladığı çayıra baktım, şimdi bomboştu. "Atlar nereye gitti?" Başımı çayıra doğru eğdim.

Üzerinden bir durgunluk geçti ve yüzü sertleşti. "Atlar mı? Bilmiyorum. İşe hiç dikkat etmiyorum."

Evet. Buna inanmıyorum. "Yani Narciso atları görmeye gitti ama çiftliktekileri mi?"

Ağzı gerildi. "Hayır. Onlar değil..." Sanki çürük bir şalgamın tadına bakıyormuş gibi durdu. "Narciso, kesici atları seviyor."

Kesim atları, tıpkı border collie cinsi atların koyunları idare ettiği gibi, sığırları idare etmek üzere yetiştirilir ve eğitilirdi. Tekrar çayıra işaret ettim. "Bunlar neydi?"

Yumuşak bir ifade takınmaya çalışsa da ağzının kenarında bir öfke, hatta belki de korku belirtisi yakaladım. "Damızlık kısraklar mı? Yarış için."

Çeyrek at yarışı mı? Belki de Philip Lowe yeni bir işe girişiyordu. "Ama Narciso yarışları sevmiyor mu?"

Açıkça bilmem gereken bir şeyi tercüme ederken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Atları kesmek. Pazar günleri Flying C'de. Sadece birkaç kişi ve çok bira içmeyi seviyorlar. Bu yüzden Narciso fazla kalmıyor. Ama atları görmeyi sever."

Uçan C. Greg ve Tim Burke'ün eski bir Sandhills ailesinin dördüncü kuşağı olduğunu biliyordum. çoğu, o zamanlar

kuzenleri ve geniş ailesi bölgede kalmıştı. Çiftlik bölünmemiş ama birleştirilmişti. Bu arada Burke'ler at yetiştirmeye başlamışlardı. Hâlâ çok sayıda ticari sığır besliyorlardı ve bu da muhtemelen küçük de olsa istikrarlı bir gelir sağlıyordu. Ama at kesimi konusunda büyük bir ün kazanmışlardı. Ve bu iş onlara Super Dome büyüklüğünde bir kapalı arena ve yılın bu zamanında mükemmel olacak başka bir açık arena gibi tüm ekstraları sağladı.

Pazar günleri kesim yaptıklarını duymuştum ama Chester County'nin kuzeyinde olduğu ve atların yüksek fiyatlı dünyasıyla ilgilenmediğim için hiç araştırmamıştım.

"Sence Narciso dün Flying C'ye uğramış olabilir mi?" Bu ona iyi bir mazeret verirdi.

Omuzları kulaklarına kadar kalktı ve geriye düştü. "Bilmiyorum. Eve döndüğünde John düşüp dizini kanattı ve Bella onun dansını izlemesini istedi. Akşam yemeği hazırı ve sonra..." Omuzları yine yukarı kalktı. "Burası çok kalabalık."

"Narciso, Jeremy'nin dün eve gelmediğini ve bugün de işe gitmediğini söyledi. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Ağzı buruştu ve başını iki yana salladı.

Önce Narciso'nun Jeremy'nin ismine tepkisi, şimdi de bu. "Nedir bu Bu mu?"

Cevap vermekte isteksizdi, sonunda şöyle dedi: "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Ama kızlar, onun başını belaya sokuyorlar." "Hangi kızlar?"

Bana bakmadı. "Bir şey yok. Onlar genç, hepsi bu."

Jeremy ne zaman bir sorunla karşılaşsa, genellikle işin içinde kızlar olurdu. Felicity'nin elini tuttum ve çok çalıştığı belli olan elinin yumuşaklığına hayret ettim. Elini sıktım. "Bu işi . Endişelenmemeye çalış."

Öğleden sonra sıcaklığında ayak seslerim gürültülü bir şekilde ahıra doğru çakılların üzerinde ilerledim. Arabama geri dönmeden önce avlunun karşısındaki küçük, köhne fıçı tahtası eve baktım. Burada olduğum sürece en iyi şekilde yararlanacaktım.

Ben oraya doğru yürürken Gretchen Henson bahçesinde duruyordu. Evi karargâhın kuzey ucunda yer alıyordu. Belki de

Rocking L'deki en eski konutlardan biriydi ve inşası geçen yüzyılın başlarına denk geliyordu. Kesinlikle Buzz ve Ellen'ın son on yıldır yaşadıkları ana evin vitrini değildi ve Narciso ve Felicity'nin tuğla çiftlik evi kadar güzel değildi, yine de içi rahat ve konforlu olacaktı.

Gretchen yeşil bahçe hortumunu küçük bir fıskiyeyle ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu ve görünüşe göre fıskiyeyle kalın çimlerin başka bir bölümüne yönlendiriyordu. Aslanağzı ve petunyalar, kadife çiçekleriyle birlikte bir bordürü dolduruyordu. Her zaman çok yaygın olan leylak çitleri bahçenin iki yanında doğal bir sınır oluşturuyordu. Her yer temiz ve düzenli görünüyordu.

Evi benim Stryker Gölü'ndeki küçük kulübemden daha büyük değildi. Bildiğim kadarıyla hep burada yaşamıştı. Kocasını tüm hayatı boyunca işçi olarak çalışmıştı. Genel söylentilere göre, sığırları nasıl idare edeceğini, çitleri nasıl onaracağını ve samanları nasıl yerleştireceğini bilen harika bir işçiydi. Gretchen ile iki kızları vardı; biri Broken Butte'de yaşıyordu, diğeri ise Choker County'de bir çiftçiyle evlenmişti. Chester County'deki insanları tanımadığımı söyledim ama meğer Chester County'de yaşayan herhangi bir kişi hakkında, Diane'in Denver'da yıllardır yan yana yaşadığı komşuları bildiğinden daha fazla şey biliyormuşum. Kişisel bilgiler burada bahar polenleri gibi uçuşuyor gibiydi. Sandhills'de sır saklamak zordu ama yapılabilirdi.

Ben temiz bahçesine yaklaşırken Gretchen bekledi. Ne sıksa ne de şişman olan Gretchen, omuzları biraz çökük olsa da uzun boyluydu. Kolları normalden daha uzun görünüyordu, bu da ona genel olarak garip bir görünüm veriyordu. Uzun beyaz bir şort giymişti ve soluk baldırları damarlardan oluşan bir yol haritası çizik kanvas ayakkabılarına kadar uzanıyordu. Belirgin bir rengi olmayan düz saçları başını örtüyordu ve yaşlı bir yüzü vardı ama kırılganlıkları azdı. Onu tek kelimeyle tarif etmem gerekseydi, nötr derdim. Tam bir bej rengi insan.

Islak çimlerin kokusu çocukluğumun bitmek bilmeyen yazlarının tüm anılarını barındırıyordu.

Gretchen hortumu düşürdü. "Kate Fox. Seninle arkadaşlık etmekten hoşlandığımı söyleyemem."

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Şu Ted Conner. Onu neden bıraktığını anlayabiliyorum. Gün gibi değersiz. Onu arıyorum ve hiçbir şeyi kontrol etme zahmetine girmiyor." Kendine özgü cırtlak sesi, mülayim görünüşünü telafi ediyordu.

Bu sefer Ted'in savunmasına geçmedim.

Gözlerini güneşe karşı gölgeledi ve çorap kuklasına benzeyen ince dudaklarıyla çok geniş görünen bir ağız açtı. "Onunla neden evlendiğini hiç anlamadım. Dahlia onu neredeyse mahvedecekti. Şimdi, siz Tilkiler iyi bir stoksunuz."

Sesi karşısında kulaklarımı kapatma isteği duysam da şu ana kadar hiçbir şeye karşı .

"Özellikle de şu Glenda. Biliyorsun, o ve benim en büyüğüm okulda aynı sınıftaydı. Çocukları da aynı dönemde doğdu ve birbirlerinden hiç kopmadılar. Dale vefat ettiğinde Glenda'nın yaptıklarını asla unutmayacağım."

Bu bilmediğim bir hikâyeydi ve bunu duymak için onun sinir bozucu sesini seve seve aşabilirdim. "Ne oldu?"

Gretchen elini indirdi ve bahçesine odaklandı. Sesinin tizliği yumuşadı. "Dale aniden öldü, hatırlarsın. Bizim damgalama işindeyken o acemi tay onu ezip geçmişti. Bir de papaz okulundan yeni çıkmış değersiz bir papazımız vardı. Cenaze törenini yapamayacağını ve kiliseyi kullanamayacağımızı çünkü Dale'in ECLU olduğunu ve Missouri Synod olmadığını söyledi. Benim düşünceme göre Lutheran, Lutheran'dır. Ve biz her zaman buradaki kiliseye giderdik."

Bej rengi yüzü neredeyse renklenmiş ve geniş ağzı yüzünü yarmıştı. "Glenda bunu duydu ve oraya hücum edip o papazı bir güzel patakladı, benden söylemesi. Ben orada değildim ama duydum. Ayini kilisede yapmamız gerekiyordu ve Glenda Broken Butte'tan papazın gelip bu işi yapmasını ayarladı."

"Glenda'ya benziyor." Tanrım, kız kardeşimi özledim.

Gretchen ellerini birbirine vurdu. "Her neyse, Ted Conner denen ahmağın Narciso ile ne işi var?"

"Bunu kendine saklamayı istemek zorundayım. Ted, Narciso'nun Buzz'ın ölümüyle ilgisi olduğunu düşünüyor."

Gretchen'in sesi kulakları bir oktava yükseldi. "Hayır. Bu çok . Narciso yapmazdı."

"Buzz ve Narciso iyi anlaşıyor muydu?"

"Buzz ile kimse anlaşılamazdı. Ölü'nün arkasından kötü konuşmaktan nefret ederim ama huysuz bir serseriydi. Yine de Narciso'da dengini buldu."

Bu beni yakaladı. "Narciso'nun öfkesi mi var?"

Alay etti. "Öyle bir şey yok. Küçük çocuklarına ya da Felicity'ye sesini yükselttiğini hiç görmedim. Halkı gibi hayvanlarla, özellikle de atlarla iyi geçinirdi. Bilirsiniz, Meksikalılar atlarla aralarının iyi olmasıyla tanınırlar."

Ah, kardeşim. "O zaman neden Buzz gibi olduğunu söylüyorsun?"

"Buzz *gibi* olduğunu söylemedim." Sesi limon suyunun tadı gibi geliyordu. "Buzz'ın zorbalığına boyun eğmeyeceğini söyledim."

"Bunu sana söyleten nedir?"

Narciso'nun evine doğru baktı. "Çocuklarla birlikte çalışmıyorum, sadece arada bir samanlığa kurabiye götürüyorum ya da damgalama yardım ediyorum. Ama bir şeyler görüyorum."

Neden insanlar beni kendilerinden bilgi almaya zorluyor? "Ne gibi?"

Dikkatimi o kadar çekti ki gözlerinin bej değil, gerçek bir renk olduğunu fark ettim. Elaydı. "Buzz bağırp çağıran ve etrafta tepinen bir tipti. Sığırları çalıştırırken bu tür davranışlar gergin bir durumu daha da kötüleştirir. Bir keresinde Narciso, Buzz bağırp çağırmaya başlayınca onu ağıllardan uzaklaştırmıştı. Narciso'nun, Buzz'ın öfke nöbetlerinden birinin ortasında Buzz'dan birden fazla kez gördüm."

"Narciso hiç karşılık verdi mi?"

Bunun üzerine atladı. "Oh, evet. Sadece bir kez gördüm ama çok fena bir şeydi. Yol boyunca Narciso'nun tarafındaydım."

"Ne oldu?"

"Buzz ona bazı isimler takmaya başladı. Söylemeyeceğim kelimeler. Sonra da Narciso ve Felicity'yi sınır dışı ettireceğini söyledi. Narciso Buzz'ın tam öpücüğüne vurdu. Yumruğu bir anda ortaya çıktı. Bam. Ve Buzz yığıldı." İnce dudakları bir çubuk figüründe görebileceğiniz türden bir gülümseme oluşturdu.

"Bu ne zaman oldu?"

"Çok uzun zaman önce değil. Buzz kovulmadan hemen önce."

Durdu ve ağız açık kaldı. "Dün gece kamyonla ilgili aradığım için Ted Narciso'yu almaya mı geldi?"

Kulaklarım dikildi. "Dün yarısından sonra bir kamyon sesi duydun. Ted neden bunun Narciso ile bir ilgisi olduğunu düşünsün ki?"

Gretchen sinirlenerek alt çenesini dışarı çıkardı. "Şu yılan. Bana sanki aptal ve yaşlı bir kadınmışım ve neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi davranıyor. Asla gelip bir şeyleri kontrol etme zahmetine girmiyor. Sonra da gidip bunu bana karşı kullanıyor."

"Bana yardım etmen gerekecek."

Ela gözleri tetikte, "Ted'e İspanyolca duyduğumu söyledim. Sadece biraz orada burada. Çoğunlukla sessiz kalmaya çalışıyorlarmış gibi."

"Eminim bunun Ted'in Narciso'yu neden yanına aldığıyla bir ilgisi yoktur.

Ama İspanyolca duyduysanız, neden Narciso olduğunu düşünmediniz?"

"Çünkü," dedi Salazarların evine doğru başını sallayarak. "Bunu duyduğumda endişelendim. Narciso'nun evinin ışıkları yanıyordu, ben de neler olduğuna bakmak için oraya gittim. Narciso'ya kamyonu bahsettiğimde biraz endişelendi. Sonra bana söyledi. Ben de endişelenmedim."

"Ama bu sabah Ted'i bu konuda aradınız, yani biraz endişelenmiş olmalısınız."

"Doğruyu söylemek gerekirse, Ted'i arayana kadar Buzz'ın öldüğünü öğrenmemiştim. Kamyonu duyduğumda Buzz'ın iyi bir şey yapmadığını düşündüm. Kovulması ve Narciso'nun dün atları evdeki otlaktan çıkarması falan. Buzz'ın birkaç haydut toplayıp atları çaldığını düşündüm."

"Narciso atları dün mü taşıdı? Saat kaçta olduğunu biliyor musun?"

"Oh, emin değilim. Akşam yemeğinden bir süre sonra. Ama dolmadan önce karanlık."

Gretchen'den ayrıldıktan ve Poupon'a bir mola ve içecek verdikten sonra, merkezden otoyola doğru geri geri gittik. Karatavuklar çit direğinden çit direğine süzülüyor, açık pencerelerden öğütler yağırdıyordu. Otoyola dönmek için durduğumuzda, trafik beklemediğimden sağa sola hızlıca bir göz attım.

Parlak gümüş rengi bir Ford pikap, Lowe'un sapağının birkaç metre kuzeyinde park etmiş olması gereken yerden otoyola çıktı. Belki de polis aracını görünce ürküp kaçmıştır. Kamyonet önümden geçerken hızlandı. Sürücü önündeki yola odaklanmadı. Onun yerine yüzünü bana doğru çevirdi ve göz göze geldik.

Kısa da olsa bakışı beni ürpertti. Norm haklıydı. Kötü bir yüzü vardı.

O birkaç saniyelik uzak bakışın beni sarsmasından nefret ediyordum. Karavanın ve ekibinin nereye gittiğini bilmiyordum ama bu adam bana sadece buradan geçip gittiği izlenimini vermemişti. O yoğun bakışlarıyla değil. Ama bazı insanlar kolluk kuvvetlerini sevmez. Narciso'yla bir ilgisi var mıydı?

Kasabaya dönerken Ted'i aradım ve hoparlöre verdim. Cevap vermedi ve ben de aykırı karaktere lanet ettim. Telefonuma cevap vermeyerek beni cezalandırmak ona yakışırdı. Otuz saniye bekledim ve tekrar aradım. Sonra bir otuz saniye daha bekledim ve aradım.

Bu kez, otlakların yumuşak yeşili ve canlı kır çiçekleri ruh halim için hiçbir şey yapmadı. Şimdi tepelerde yaz başının heyecanı, bir şey yapmadan önce bu kadar çok mil kat etmek zorunda kalmamın sabırsızlığını işaretlemeye hizmet ediyordu. Altı denememi aldı ama Ted sonunda toparlandı.

"Ne?"

"Bir hata yapıyorsunuz. Narciso yapmadı."

Telefona doğru hırladı. "Bunu zaten söyledin."

"Felicity ile konuştum. Vatandaşlık belgelerinin Philip Lowe ile birlikte hazırlandığını söyledi." Yol gürültüsünü bastırmak için sesimi yükselttim.

Yüzündeki alaycı ifadeyi hayal ettim. "Şüphelinin karısı Felicity diyor ki. İyi araştırmaydı, Kate."

Parmaklarım direksiyonda sıkılaştı, tıpkı onun boynuna dolanmalarını gibi. "Ve bir mazereti var."

Şimdi sesi kızgın geliyordu. "Oh, peki bu ne olabilir? Çocukları bütün öğleden sonra onlarla kestirdiğini mi söyledi?"

Ne pislik ama. "Flying C'nin kesimindeydi. Bu onu serbest bırakmak için yeterli olmalı."

Ted kısa bir süre konuşmadı. "Greg ya da Tim'den bir yeminli ifaden var mı, Kolumbo?"

"Bu senin soruşturman, Kojak. İpucunu takip etmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Sinirli bir nefes verdi. "Peki. Greg'i arayacağım. Ama senin için bu kadar. Bu soruşturmanın dışındasın. Bütün bunlar bitene kadar seni Chester County'de görmek istemiyorum. Anladın mı?"

Gülümsedim. Eski kocayı kızdırmaktan daha iyi bir şey olamazdı. "Anladığım kadarıyla eve gitmemi istiyorsun."

Yüzü muhtemelen öfkeden parlıyordu. "Benimle kelime oyunu oynama."

"Şu telefon görüşmesini yap." O daha contasını patlatamadan ben onu yumrukladım.

Bryant'a varmamız yirmi dakika daha sürdü. Poupon ve ben Josh ve onun Ted'e karşı bir şeyler hissettiğime dair yanlış düşüncesi hakkında konuştuk. Elbette ona karga yedirmek her zaman eğlenceliydi ama beni motive eden şey bu değildi. Ted'i kızdırmaktan hoşlandığım çünkü ona hâlâ aşık olduğum fikri de saçmaydı. Kar fırtınasındaki gök gürültüsü kadar yanıltıcı.

Sonra Carly hakkında konuştuk ve neden Baxter'ın bana söylemediği bir şey bildiğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Belki de ellerinde yeni bir ipucu vardı ve Baxter nedense bana söylese soruşturmayı mahvedeceğimi düşünüyordu. Poupon söylemedi ama konuşabilseydi söyleyebilirdi ve eğer benimle ve sorunlarımla biraz olsun ilgileniyorsa, muhtemelen Ted'in benim işe karışmamı istemediği fikrini Baxter'ın benim işe karışmamı istemediği fikrine aktarıyordum. İşte o zaman Poupon'un iyi bir danışman olmadığına ve beni hiçbir yere götürmeyen otlarla kaplı bir yolda ilerlediğime karar verdim.

Ve bakın, işte oradaydı. Chester County adliyesi. Oraya nasıl gelmişim? Madem buradaydım, bir uğrayıp bakabilirdim.

Narciso'nun eve bırakılması gerekiyordu. Poupon arka koltukta oturmaktan mutluydu.

Grand County'de saat neredeyse beşte, Betty ve Ethel bilgisayarları kapatıyor, kahve fincanlarını yıkıyor, panjurları çekiyor ve anahtarları şingirdatıyor, saat beşi vurur vurmaz ve bir saniye önce değil, kimin ofisini kapatıp ön kapıya ilk vuracağını görmek için yarışa hazırlanıyorlardı.

Chester Countyde, sayman, değerlendirme ofisinin kapı pervazına yaslanmıştı. Adamın söylediği bir şeye güldü ve içeri girdiğimde bana gülümsedi. "Merhaba Kate. Bugün zaten burada değil miydin? Buraya doyamadın mı?"

Kaşlarını kaldırışından düşüncelerini duyduğuma yemin edebilirdim: *Yoksa Ted yeter mi?*

Hayal gücümün ahırdan çıkmasına izin veriyordum. Ted'le aramızda bir şey yok. "Ortam böyle." Onlara el sallayıp gülümsedim ve duvardaki yerlerinden bana bakan eski komisyon üyelerini görmezden geldim.

Merdivenlerden koşarak çıktım ve koridordan Ted'in neşeli, geniş ofisine indim.

Masasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyordu. Kafasını kaldırdığında, tuşlara bastı. "Ne be? Sana eve gitmeni söylediğimi sanıyordum."

Dirseklerimi girişle çalışma masasını tezgâha dayadım. "Yıllar boyunca bana pek çok şey anlattın."

"Ne istiyorsunuz?" Güçlü, kare çeneli yakışıklı yüzünü bilgisayarına çevirmişti, ancak ekranda artık ilçe logosunun görüldüğünden şüpheleniyordum.

Birkaç rahat adımla tezgâhın etrafından dolandım, artık onun bölgesine girmiştım. "Narciso'nun eve bırakılmaya ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Nerede o?"

Ted inatçı bir çene yapısıyla devasa koltuğunda arkasına yaslandı. "Narciso nezairethanede ve olduğu yerde kalacak."

Ted şimdi beni yemliyordu ve bunu iyi yapıyordu. "Hadi ama. Greg ya da Tim'le konuşmadın mı? Oraya benim mi gitmem gerekiyor?"

Ted kendini beğenmiş bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Greg'le konuştum.

Narciso dün orada değildi."

Lanet olsun. Ted'e atmak yerine aramalıyım. Narciso'yu temize çıkarmadığına iki kere lanet olsun. "Narciso'nun Buzz'ı öldürdüğüne gerçekten inanıyor olamazsın."

Ted başını eğdi. "Kabul ediyorum, bu çok uzak bir ihtimal. Ama söyle bana, diğer şüpheliler nerede?"

Masasına doğru ilerledim. "Elinizdekilerin en iyisi olduğu için onu tutuklayamazsınız." Ve birbirimize kırılmış tonlarla ateş ederek ayrıldık.

"Makul bir sebebim var. Ve o yüksek bir uçuş riski."

"Ne? Bir karısı ve iki küçük çocuğu var."

"Onlarla birlikte kaçabilir. Burada ailesi yok. Onu tutan bir mülk ya da çapa yok."

"O bu toplumun bir üyesi. İşi ya da saklanacak bir yeri yokken ailesini alıp götürmeye çalışmayacaktır. Nereye gidebilirler ki?"

"Meksika'ya dönüyoruz."

"Meksika'da kaçacak bir yer olsaydı zaten burada olmazlardı diye düşünmüyor musunuz?"

Ted yumruğunu masaya vurdu, anlaşılan bu konuşmadan sıkılmıştı. "Defol git ofisimden. Benim şehrimden. Benim ilçemden."

Bir süre ona baktım. Pencerelerinden içeri süzülen güneş, kahverengi gözlerinin gerçek bir öfkeyle parıldamasını engellemiyordu. Havalı bir ses tonuyla, "Vay canına. Bu çok fazla tescilli ilgi demek." dedim.

Parlak öfke çizgileri yanaklarını aydınlattı ve cinayet yasal olsaydı ölü bir kadın olacağım mesajını net bir şekilde verdi. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

İyi ve kızgın, ona kelimeler tükürdüm. "Buna ne dersin? Pazar günü Rocking L merkezindeki çayırdaki at sürüsü vardı. Gretchen dün gece kamyon sesleri duymuş ve şimdi atlar gitmiş. Belki de Buzz ve atlar hakkında biraz araştırma yapmalısın."

Bana ters ters baktı. "İspanyolca duyduğunu da söyledi."

"Norm, Louise'e dün gece geç saatlerde büyük bir römork taşıyan bazı Meksikalı adamların benzin istasyonunda durduğunu söyledi."

Bir kaşını kaldırdı. "Gördün mü? Tüm bunlar Narciso'yu işaret ediyor."

"Meksikalı olduğu için mi?"

Gözlerinde öfke parıltıları belirdi. "Her şey birbirine bağılı."

Kim olduğunu sanıyordu ki, kendi fantezisine uygun bir senaryo yaratıyordu? Öfkeyle titriyordum. "Kolay lokma olduğu için masum bir adamı demiryoluna atmana izin vereceğimi sanıyorsan, insanlara söylediğim kadar zeki değilsin demektir."

Öne doğru eğildi, sandalye sessiz ve pahalı bir şekilde gıcırdadı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki ciddi bir eğitime ihtiyacın var." Döndüm ve kapıdan çıktım.

Belki Margie'den biraz daha bilgi toplayabilirim. İnsanlar Odegard'ın etrafında takılıyordu ve muhtemelen dedikoduları o topluyordu. Poupon'la birlikte otoparka girdik ve boynumdan yukarı buzlar fışkırdı. Parlak gümüş renkli F-150 ön tarafa park edilmişti ve Odegard'dan uzun boylu, zayıf bir adam kasıla kasıla geliyordu. Uzun bacakları, topuklu çizmelerinin üzerinde göllenen dar kot pantolonuyla belirginleşmişti. Siyah saçları kuyruk şeklinde toplanmıştı ve yüzü kayaları parçalayacak kadar sertti. Norm'un "kaba" terimi çok solgun görünüyordu.

Beni görünce durdu ve karanlık bir tehditle bana odaklandı.

Bu adam her ne istiyorsa, onu olarak karşılayacaktım. Onun yanında bir yere yerleştim. "Beni korkutmuyor," diye yalan söyledim Poupon'a.

Ona hitap etmeye kararlı bir şekilde aracımın önünü temizledim. Kamyonetinin kapısını çoktan açmış ve bir ayağını içeri sokmuştu. Donuk bir suratla ama kan çekecek kadar keskin gözlerle ayağını içeri çekti ve kapıyı çarptı, motor çoktan ateşlenmişti. Gümüş burunlu çizmenin kıvılcımını görecektim kadar zamanım olmuştu.

Sola döndü ve kasabanın dışına çıktı. İyi kurtuluş. Umarım.

Odegard'ın içindeki klima uğulduyordu. Şimdiye kadar, kahve çeteleri evlerine dönmüş, erken akşam yemeklerini bitirmiş ve *CSI*/tekrarlarını izlemeye koyulmuşlardı. Markette tezgâhtarlık yapan yirmili yaşlarındaki Waylon Eaton'a sorduğumda, Margie'nin de gece için gittiğini söyledi.

Dondurulmuş, pane edilmiş her şeyin içinde yüzdüğü yoğun yağ kokusu ve dükkânın arkasındaki ocakta durmadan dönen sosisli sandviçler ve salamlar karşısında burnumu kırıştırmamaya çalıştım.

Kum rengi saçları ve rahat tavırlarıyla Waylon, Jeremy'nin Grand County Consolidated'dan zar zor mezun olmasından birkaç yıl önce Bryant Lisesi'nden mezun olmuştu. Çoğu çocuk kırsal Amerika'nın gençlik göçü modelini takip ettiğinden, Jeremy'nin yaşında pek kimse yoktu. Bu yüzden Jeremy ve Waylon'un birbirlerini oldukça iyi tanımaları doğaldı.

Soğutucudan bir buzlu çay aldım ve parasını ödedim. "Az önce burada olan adam. Sana bir şey söyledi mi? Nereli olduğunu söyledi mi? Nereye gittiğini?"

Waylon'ın gözleri tedirginlikle kapıya kaydı. "Hayır. Ama onu daha önce görmüştüm."

"Ne zaman?"

Waylon düşünceli düşünceli gözlerini tavana doğru çevirdi. "Kış. Şubat olabilir mi? O ve Buzz Steinman otoparkta bir tür kavga mı ettiler?"

"Kavga mı? Darbeler gibi mi?"

Waylon'ın dostane yüzü buruştu. "Oh, hayır, üzgünüm. Buzz Meksikalılardan nefret ederdi, o yüzden sırf burada olduğu için adama saldırdığını düşünüyorum. Ama o adam korkunç bir herif. Keşke buradan uzak dursa."

Evet. Ben de öyle. Boğazımı serinlettiği için şükrederek çayımı yudumladım. "Son zamanlarda Jeremy'yi gördün mü?"

Waylon kasadan uzaktaki tezgâhın arkasına yaslandı. Babamın dediği gibi, Waylon uzun boylu bir su içiciydi. Kot pantolonu aşağıya doğru sarkıyordu ama gangster tarzı değil, kalçanız olmadığında olduğu gibi. Giydiği soluk gri ekose flanel gömleğin kolları yoktu, bu iyi bir şeydi çünkü muhtemelen çok kısa olacaktı. Aşınmış kovboy çizimleri, kasabada giyilebilecek kadar şık olmakla kırışık yerleri aşınmış olmak arasında gidip geliyordu. Plastik bir pipeti çiğniyordu, muhtemelen ülkenin başka yerlerinde balinaları öldürdükleri için yasaklandıklarından habersizdi.

"Jeremy'yi Magnuson'daki o kızla takıldığından beri görmedim." Uzun sarı bıyıkları sivri çenesine yapışmıştı.

"Myah?"

Konuşurken kamışı ve bıyıkları zıpladı. "Evet. Fena biri değil. Kendini beğenmiş ve züppe biri olduğunu düşünürsün. Ama öyle değil. İyi bir mizah anlayışı var."

"Belki sana Rocking'de çalıştığını söyler diye düşündüm.

L. Artık Chester County'de yaşadığına göre onu daha sık göreceksiniz."

Waylon'ın ağzı sanki yeni hatırlamış gibi açık kaldı. Pipet olduğu yerde kaldı. "Buzz'ın öldürüldüğünü duydum. İlk başta hepimiz intihar olduğunu düşündük. 'Bu da ne böyle? Buzz intihar edecek birine benzemiyordu. Belki de işini kaybettiği için böyle olduğuna karar verdik. Bunca zaman sonra onu gerçekten kovduklarına kimse inanmadı. Ama sonra cinayet dedikleri zaman, 'Bunu kim yapar ki?' dedik."

Anlayışla başımı salladım. "Peki bir önerin var mı?" En azından Ted'in Narciso'yu getirdiğine dair söylentiler adliyeden sızmaya başlamamıştı.

Waylon sanki bana söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını pipetin etrafında sıktı. Bıyıkları çenesinde düğümlendi.

Onu rahatlatmak için kıkırdadım. "Bu bir ifade gibi değil. Sadece merak ettiğim için soruyorum."

Waylon sanki bir sır saklıyormuş gibi önce soluna, sonra sağına baktı. "Doogie Ellen olabileceğini düşündü. Buzz ona vurduğu için yüzünde bir çürük vardı."

Bunun pek olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca, Jeremy'nin bir başka çağdaşı olan Doogie'yi tanıyordum ve analitik düşünme konusunda ona pek güvenmiyordum. "Başka bir fikrin var mı?"

Waylon bir an beni düşündü, ellerini kullanmadan pipeti ağzının bir tarafından diğer tarafına geçirdi. "Bruce Varner, Narciso olduğundan oldukça emin. Bütün Meksikalıların şiddet yanlısı olduğunu düşünüyor."

Vay be. Belki de Mona'yla bir araya gelmeliydiler. "Ne düşünüyorsun?"

Waylon pipetini çiğnedi. "Sandhills'den biri olduğunu sanmıyorum. Elbette hepimiz iyi insanlar değiliz. Mesela Buzz'a bakın. O gerçek bir pislik. Öyleydi. Ama hepimiz uzun zamandır birbirimizin etrafında yaşıyoruz. Belki hepimiz nasıl geçineceğimizi çözemedik ama birbirimizden nasıl kurtulacağımızı çözdük."

Çok zekice sözler. "Narciso olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Waylon bana küçümseyici bir bakış attı. "Narciso bizden biri, dostum. Uzun zamandır burada ve bir sorunun olduğunda sana ilk yardım edecek kişi o olur."

Başımı salladım. "Katılıyorum." Buzlu çayımı yudumladım. "Peki Ellen değilse ve Narciso da değilse, kim zaman?"

"Sanırım Buzz'a Dodge'u kim verdiyse o."

"Peki sence bu kim olabilir?"

Omuz silkti. "Keşke bilseydim." Güldü. "ölüm olmasını istemiyorum ama Buzz'ın sahip olduğu fırsatlara sahip , sanırım elimi daha akıllıca oynardım."

"Ne kırıldı?"

Waylon uzun bacaklarını kaydırıp ve bileklerini karşı tarafa geçirdi. "Rocking L'de iyi bir iş buluyor. İyi para veriyorlar, et veriyorlar ve haftada bir deponu doldurmana izin veriyorlar. Ve eğer onların tam zamanlı çalışanlarından biriysen, yaşamak için bir evin oluyor. Dale ve Gretchen Henson'ı tanıyor musun? Otuz yıl kadar Rocking L için çalıştılar ve Dale orada öldürüldüğünde Lowes, Gretchen'in o evde istediği kadar yaşamasına izin verdi."

"Yani Buzz kovulduysa, bunun haksız olmadığını söylüyorsunuz. Muhtemelen işini yapmıyordu."

Waylon gözlerimin içine bakarak bir noktaya değindi. "Dediğim gibi, Narciso iyi bir adam. Philip Lowe ona ustabaşı işini vererek ve Buzz'ı kovarak onu zor bir duruma soktu. Biliyorsun, Los Angeles'ta insanlar buraya göre daha açık fikirlidir. Bazıları bir Meksikalının ustabaşı olmasından hoşlanmayacaktır." Buzz konusuna geri dönmeden önce bu konuda kesin bir tavırla başını salladı. "Ve kim bilir Buzz bir yandan ne yapıyordu. Bütün o atlar. Ve o tatlı Dodge'u aldı."

Bu ilgimi çekti. "Atlar hakkında ne biliyorsun?" geri kalanı kadar uzun olan yüzünde endişe açıkça kendini gösteriyordu, Sanki başını derde sokabilecek bir sır vermiş gibi. "Fazla bir şey değil.

Buzz onları aldıktan sonra bazen çiftliğe dönerken benzin almak için uğrardı. Atları kendisi için satın alırken Rocking L'in yakıt parasını ödemediğini söyledi. Çok fazla atı varmış gibi görünüyordu."

"Ne sıklıkla?"

Muhtemelen başını belaya sokup sokmayacağını görmek için cevabını tarttı. "Bilmem. Belki ayda bir. Sanırım biraz sattı." Sanki önemli bir şey hatırlamış gibi durdu ve yutkundu. "Dostum, bunu hiç düşünmemiştim. Ama az önce burada olan adam birkaç kez at taşımıştı. Belki de Buzz'la bu yüzden kavga ediyorlardı."

"Bu çok ilginç."

"Umarım Jeremy artık dışarıdayken işleri berbat etmez."

"Neden ki?"

Waylon pipeti ağzından çıkardı ve çöp kutusuna attı. "Kardeşini bilirsin. Her zaman kolay yolu arar. Eğer kestirme bir yol bulabilirse, o zaman bunu yapar."

"Huh." Buzlu çayımı yudumladım. "Jeremy'nin her zaman oldukça güvenilir olduğunu düşünmüşümdür."

Waylon beni rahatlatmak için acele etti. "Jeremy kesinlikle tembel değildir. Sana bir şey yapacağını söylerse, onu yapar. Ama uzun vadeli planlar yapan biri değildir. Bir nevi anı yaşar."

O zaman neredeydi ve neden Narciso'ya gideceğini söylememişti? Kardeşim için iyi şeyler söylemeliyim. "Bir işe kendini adadıysa, ona sadık kalacaktır. Bence Rocking L'de iyi olacak."

Waylon, dağınık keçi sakalıyla uyumlu sarı bir kaşını kaldırdı. "Muhtemelen. Ama işe girdikten bu kadar kısa süre sonra çıkmak hiç hoş değil."

"Ve nereye gittiğini bilmiyorsun?" Kendime Jeremy'nin bir yetişkin olduğunu ve onun için endişelenmemem gerektiğini hatırlattım.

Cam kapı açıldı ve Von Mehre içeri girdi. Waylon sanki öğretmen sınıfa yeni dönmüş gibi doğruldu. Kasanın üstündeki rafta duran çiğneme kutularını yeniden doldurmaya başladı.

"Hey, Von," dedim.

Yaşlı ama keskin gözlü Von, düz omuzlu, şık kot pantolonu, beyaz Western gömleği ve gümüş bolo kravatıyla duruyordu. Muhtemelen beni tanımaya çalışarak bir saniye beni inceledi. "Tilki. Sen hangisisin?"

Geçen sonbaharda yapılan Grand County şerif seçimleri çok konuşulduğundan ve ben de çirkin kahverengi üniformayı giydiğimden, insanlar beni bir Fox hatta Grand County şerifi olarak tanımlayabilselerdi adımı öğrenirlerdi. Ama ailemde dokuz çocuk olduğu için insanların kafasının karışmasına alışkındım. "Kate. Seni gördüğüme sevindim."

Nezaketen gülümsedi ama gerçek bir sıcaklık yoktu. "Şu çocuğa bak." Waylon'u işaret etti. "Buraya geldiğim çoğu zaman bir kızla flört ediyor ya da kitap okuyor. Sanırım sonunda Margie'yi onu ateşlemeye ikna ettim."

Waylon'ın gülümsemesi gergin görünüyordu. ", Von?"

Von boş dükkânı taradı. "Kahvem için sütüm bitti. Burada böyle bir şey var mı?"

Waylon'ın yüzü rahatladı, muhtemelen doğru cevabı aldığına sevinmişti. "Elbette." Uzun, sırkı gibi koluyla bir soğutucuyu işaret etti. "İşte orada. Portakal suyu ve tereyağı da var."

Von onu talepkâr bir bakışla çiviledi. "Yani, bana da mı aldıracaksın?"

Waylon bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra anladı. "Ah, tabii. Bekle biraz." Tezgâhın arkasından çıktı ve bir koridora doğru yürüdü.

Von başını bana doğru salladı. "Bu ülke için korkuyorum. Gerçekten korkuyorum. Müşteri hizmetleri kavramını anlamayan koca bir neslimiz var. Herkesin kendileri için bir şeyler yapmasını istiyorlar. Nasıl sıkı çalışılacağını bilmiyorlar."

Waylon'ı izledim. "Bundan emin değilim. Herkeste gibi gençlerde de iyi ve kötünün, çalışkan ve tembelin aynı karışımını görüyorum."

Von'un romatizmalı gözleri bana şüpheli bir bakış attı. "Sana söylüyorum, bunu onlar için kolaylaştırarak bütün bir çocuk neslini hayal kırıklığına uğrattık. Onlara gösterdikleri için kurdeleler veriyoruz ve bisikletten düştüklerinde onları korumak için her uzuvlarına pedler takıyoruz. Okullarımız liberallerin herkesin el ele tutuşup duyguları hakkında konuşmasını istediği yerlerden başka bir şey değil."

Onunla tartışabilirdim ama bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Buzlu ayımı geri yudumladım ve dūřüncelerimi kendime sakladım.

"Gençlerin iři biraz daha zor olsa, elde ettikleri řey için çalıřmak zorunda kalsalar, daha iyi durumda olurlar. Daha yardımsever de olurlardı." Bununla birlikte, soėutucudan sūt çeken Waylon'u iřaret etti. "řu genç adamı Rocking L'den al."

Dikkatimi ekti. "Kardeşim mi?"

Von'un yūzū kızgınlıkla buruřtu. "Hayır, topun üzerinde bir řeyler olan bir çocuktan bahsediyorum. Ve bu hale řımartılarak gelmedi."

"Jeremy'nin şımartıldığını sanmıyorum."

Von parmağını tezgâha vurdu. "Burada Tilki'den bahsetmiyorum. *Messican*'dan bahsediyorum. Rocking L'deki. Yasadışı olan."

"Narciso Salazar," dedim.

Von elini salladı. "Evet. Kendine ne diyorsa artık. Hiçbir řey ona teslim edilmedi ve nasıl çalışacağını biliyor. İnsanlara yardım etmekten de ekinmez." Von bu son cūmlenin üzerine, soğutucudan aceleyle çıkan Waylon'a .

Waylon bize geri dōndū ve sūtū tezgâhın üzerine koydu. "Ben de Kate'e bunu söylüyordum. Çünkü Bruce Varner, Buzz'ı öldürenin Narciso olduėunu dūřünüyor."

Von ofladı pufladı. "Bu saçmalık. Ama bunu yapsaydı, bana kalırsa bir kahraman olurdu."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?" diye sordum.

Von Levi's'ının cebini derinlemesine kazdı ve düzgünce sarılmış bir tomar para çıkardı. "Bir , karısını dövdi ve kaçmasına neden oldu. Sonra kızı da dövdi. Sürekli havaalanının etrafında dolanıyordu ve ona güvenmiyordum. Benzin hortumluyor olabileceğini dūřündüm ama bunu kanıtlayamadım."

Temel olarak, Von Buzz'ı sevmiyordu. Ama sonra, neredeyse hiç kimse .

Waylon sūtleri saydı ve Von faturaları soydu. "Bak ne diyeceğim. O Narco nasıl iyi bir komşu olunacağını biliyor. Daha dün beni otoyolda lastiğim patlamış halde gördü. şimdi, değiştiremezdim demiyorum. Tanrı bilir, yüzlerce kez değiştirdim.

ve doksan bin lastik . Ama söylemekten nefret etsem de bugünlerde sırtımdan aşağısı tutmuyor. Yani Narco-"

"Narciso," diye düzelttim.

"Ben de öyle dedim. Narco geldi ve sadece yardım etmeyi teklif etmekle kalmadı, yedek lastik patladığında, kıyafetime takmadan önce doldurmak için beni çiftliğe geri götürdü. İki saatini aldı ve bitirdiğinde akşam yemeği vakti yaklaşmıştı. Sonra da oraya vardığımdan emin olmak için beni evime kadar takip etti."

Bingo. "Saat kaçtı?"

Von'un sabırsızlığı beni hedefinde yakaladı. "Sana söyledim.

Dün öğleden sonra. Akşam yemeğine üç kala diyebilirim."

"Şerif Conner'a bunu anlatacak vaktin var mı?" Von sütünü aldı. "Ne zaman?"

"Şu anda. Narciso'yu Buzz'ı öldürmek suçundan nezarethanede tutuyor ama Narciso seninle birlikteyse gölde olamaz."

Von başını salladı. "Şu lanet olası Conner. Yemin ederim şerif olmasaydı, o aptaldan daha iyi durumda olurduk."

"Sütün ısınmadan seni eve götüreceğim."

Odergard'dan adliyeye giden kısa yolda tüm enerjimi Ted'in bugün gitmemiş olmasını ummaya harcadım. Onu daha önce bıraktığım gibi eve, Roxy'nin yanına koşabilirdi. Yine de ofiste oyalanırsa onu suçlayamazdım. Roxy'yi tanırdım. Onunla vakit geçirmek için acele etmezdim.

Ona evlilikte mutluluk dilememeliydim, özellikle de yolda bir bebek varken. Belki de terapiye ihtiyacım vardı. Ya da belki kendime ait bir hayata.

Huysuz Von'u merdivenlerden yukarı çıkardığımda Ted hâlâ ofisindeydi. "Hava bu kadar sıcakken, bu iş çok uzun sürerse süt kesilecek."

Ofise girdiğimizde Ted'in bilgisayar başında her zamanki telaşı vardı. İçeri girdiğimde sinirli sesi bana çarptı. "Şimdi ne var?" Arkamda Von'u görünce gülümsemeye başladı. "Hey, Von."

Beyaz gömleğini düzgünce içine sokmuş ve bolo kravatını şık bir şekilde bağlamış olan yaşlı adam tezgâha yaklaştı ve parmağını açtı. Önsöz vermeden başladı. "O *Messican*'ı kilit altına aldın. Narco o alçak kemirgen Buzz Steinman'a hiçbir şey yapmadı."

"Narciso," dedi Ted.

"Benimle tartışma," diye bağırdı Von. Biraz daha sakın bir sesle, "Buzz'ı kimin öldürdüğünü bilmiyorum ama onlara yetişirsen madalya verirsin, ki bunu yapacak zekâyâ sahip olduğundan emin değilim. Belki de Tilki kızı görevlendirmelisin. Her neyse, Narco dün bütün öğleden sonra lastik değiştirmeme yardım ediyordu."

Her bir noktayı parmağıyla tezgahı delerek vurguladı.

Ted hakaretler ve ses tonu karşısında çenesini sıkı. Uzun zamandır şeriflik yapıyordu ve kendini her zaman haklı olan seçmen ifadesiyle eğitmişti ve vatandaşlarla sık sık tartışmazdı. Von gittikten sonra azar işiteceğimi düşünmüştüm ama Ted şimdilik sert bir yüz ifadesiyle onu dinledi.

"Öyleyse devam et ve o çocuğu hapisten çıkar." Parmağını kaldırdı ve tezgâha vurdu. "Kamyonetimde bozulan süt var." Dönüp ofisten çıktı, botları koridorda takırdayarak ilerliyordu.

Ted sandalyesini geriye itti. Bana ters ters baktı. "Orada bekle, Von. Birkaç sorum var."

Von koridorda durdu ve Ted'e romatizmalı gözlerinden ölümcül bakışlar fırlatmak için arkasını döndü. "Dediğim gibi, süt dönecek."

"Açık olmak gerekirse, Narciso Salazar'ın dün lastiğinizi değiştirdiğini ve tüm öğleden sonra sizinle birlikte olduğunu söylüyorsunuz." Ted'in sesi televizyondaki hukuk programlarına benziyordu.

"Ben de dedim, değil mi? O kadar uzun sürdü ki neredeyse Red's'teki cribbage'e geç ."

Bu sözler üzerine hepimiz durduk. Sessizlik ivme kazanıyordu.

Lanet olsun. Bunu bir kenara atmak yok, çünkü Ted'in bunu benimle aynı zamanda anladığını görebiliyordum.

"Cribbage cumartesi Red'de değil mi?"

Von çenesini kaldırdı. "Elbette öyle, seni aptal. Her zaman öyleydi. Şimdi gitmeliyim."

Von merdivenlerden inip ön kapıdan çıkarken Ted acı bir parıltıyla üzerime doğru yükseldi. "Yeterince eğlendin mi?"

"Bunu Narciso'nun yapmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Buzz'ı gerçekten kimin öldürdüğünü bulmamız gerekiyor."

Ted'in her yerinde dikenler büyümüş gibi görünüyordu. "Buzz'ı kimin öldürdüğünü bulana kadar.

Burada *biz diye bir şey yok.*"

Belki Ted o kadar da ikna olmamıştı. Ellerimi kaldırdım. "Tamam. Haklısın."

Bana sırtını döndü ve ofisine doğru yürüdü. Uzun boylu, uzun bacaklı, dar kalçalı, Hollywood yürüyüşlü.

Soruşturma benim müdahalem olmadan yoluna devam edecekti. Muhtemelen. Yine de...

Sormamalıydım, çünkü bu ayrıntıyı hallettiğinden emindim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yaptığı ilk şey buydu. Ama yine de sormaya devam edecektim çünkü onu ateşlememin bir önemi yoktu. Onunla yatmak zorunda değildim. "Buzz'ı almak için arama emri çıkartmışsın." Sesim boş salonda yüksek çıkıyordu.

Durdu. Dönmedi.

"Aman Tanrım. Bunu sen yapmadın." Düşünmeden fışkırttım.

Tekrar yürümeye başladı. "Benim defol git."

"Şimdi yapacaksın, değil mi?" Sonra, sırf kaba olmak için: "Narciso'nun dışarı çıkmasına izin vermelisin ve ne kadar hatalı olduğunu anladığında seni haksız yere hapse atmaktan dava etmemesini ummalısın."

Ted döndü ve şaşırtıcı bir hızla bana doğru ilerledi. Bana vuracağından korkmuyordum ama gözlerindeki ateşi fark ettim. "Vatandaşlık belgeleri yok. İstesem ona bazı sorunlar çıkarabileceğimi düşünmüyor musun?"

Lanet olsun, Kate. Ted'i dürtüklemeye edersen, hıncını başkasından çıkarabilir. Narciso gibi. Ted'le olan küçük ego yolculuğumdan çok daha fazlası vardı. Von Mehre ve Burke'lerle yaptığım hataları at kesim yerinde de yapmak istemediğimden, Ted'e söylemeden önce Philip Lowe'u Narciso'nun evrakları hakkında arayacaktım. "Ben bu işten çekiliyorum. Üzgünüm."

Grand County'ye ve ofisime dönmem yarım saatimi aldı. Los Angeles'ta bir saat önce bir avukat muhtemelen hâlâ ofisinde olurdu. Tabii Philip Lowe, Pazartesi akşamları erken saatlerde golf oynayan ya da havuz başında margarita içen yarı emekli ortaklardan biri değilse. Hızlı bir internet aramasıyla hukuk bürosunu buldum ve şansına asistanı benimle konuşmaya istekli görünüyordu. Bazen şerif unvanı bir ya da iki kapıyı açar.

"Philip Lowe." Adını öyle bir otoriteyle selamlayarak söyledi ki daha dik oturdum.

"Kate Fox, Grand County şerifi."

"Kuzey Kaliforniya'da mı? Şarap ülkesi, belki?"

"Nebraska. Grand County, Chester County'nin bitişiğinde." *Bitişik* mi? Yasalmış gibi mi davranıyordum?

Durakladı.

"Çiftliğiniz, Rocking L, Chester County'de." "Doğru."

Bir duraklama daha. "Ve?"

"Narciso Salazar ve karısı Felicity hakkında bazı bilgiler bulmaya çalışıyorum. Sizin için çalışıyorlar-"

"Kim olduklarını biliyorum. Bir sorun mu var?"

Philip Lowe çene çalmayı pek sevmezdi. "Çiftlikteki son ustabaşınız Buzz Steinman dün öldürüldü ve soruşturma Narciso'yu da kapsıyor. Vatandaşlık belgelerinin sizde olduğunu duydum."

"Tanrım. Yasal olup olmadığını mı bilmek istiyorsun? Yeşil kartı var. Karısının da. İşe giriş beyannamesi burada bir yerde. Muhtemelen henüz dosyalanmamıştır. Fark etmez. O ilçede yaşayan üç kişi mi var? Narciso, yasal olanın yanında. Ve dürüst bir adam."

Philip Lowe gibi önemli ve güçlü birinin bu geniş arazide kanun, suç ya da herhangi bir gerçek sorununuz olmadığını varsayması mümkündü. "Yani bildiğiniz kadarıyla Narciso ve Felicity vatandaşlığa kabul edilmemişler."

"Buzz Steinman'ın öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz? Ve dışarıda binlerce insan varken kimin yaptığını bulamıyorsunuz, bu yüzden suçu bir göçmene mi atmak istiyorsunuz?"

Philip Lowe'dan hoşlanmamaya başlamıştım. "Başvuruyu tarayıp Salazar'lara yardım etme niyetinizi belirtip Chester County şerif ofisine gönderebilir misiniz? Narciso'ya ve soruşturmaya büyük yardımı dokunabilir."

"Asistanım ilgilenecek. Hepsi bu kadar mı?"

Babamın her zaman dediği gibi, insanlara iyi davranmaktan zarar gelmez. Sanırım bunu Bay Lowe'a kimse öğretmemiş. "Elimde olduğun sürece, Buzz'ı neden kovduğunu söyleyebilir misin?"

"Nebraska kendi isteğiyle çalışan bir eyalet, bu yüzden kimseyi kovmak için bir nedene ihtiyacım yok."

Bana kanunları anlattığın için teşekkürler. "Farkındayım. Sadece soruşturma için Buzz hakkında biraz bilgi edinmeye çalışıyorum."

"Grand County'den geliyorsunuz, doğru mu?"

"Nüfusumuz o kadar küçük ki dört ilçede ortak operasyon var. Büyük bir davaya yardım ediyoruz." Bu yalan sayılmaz.

"Gretchen Henson bana Narciso'nun yeni bir işe alım yaptığını ve çocuğun iyi çalıştığını söyledi. Buzz'ın artık dışarı bile çıkmadığını söyledi. Narciso ile konuştum. Ondan iyi, Buzz'dan ise pek iyi olmayan bir izlenim aldım."

"Buzz yıllardır oradaydı. Kontrol etmeden başkalarının sözüyle mi onu kovdunuz?"

İç çekişi telefonun içinden geçip kulağımı ısıttı. "Bak. O yerle fazla zamanım ya da ilgim yok. Görevim gereği elimde tutuyorum. Belki bir varis bir gün kovboy olmak istiyordur. "Belki de

Ranch bir süredir para kaybediyordu. Son iki yıldır ise dibe vurdu. Yeni bir yönetimin zamanı geldi."

"Yani atlar senin için işe yaramadı mı?"

Durakladı. "Atlar mı?"

"Çeyrek at yarışları için damızlık kısıraklar."

Arka plandaki sesler mırıldanıyordu ve Philip Lowe sabırsızlanıyor gibiydi. "Muhasebecim defterlere bakıyor. ineklerimiz, atlarımız ya da fillerimiz var mı bilmiyorum. Yapacak çok işim olduğunu biliyorum, bu yüzden başka sorunuz varsa asistanıma bir e-posta gönderin ve bir görüşme ayarlayalım."

"Şerif Narciso'yu göndermeyi unutma-" Ölü havaya konuştuğum için kapattım.

Eve vardığımda güneş gözden kaybolmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Verandamdaki ayakkabı kutusu büyüklüğündeki bir paket UPS perisi tarafından ziyaret edildiğimi gösteriyordu. Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamadığım için şaşkınlıkla Poupon'un meraklı burnunu yoldan ittim ve paketi .

İade adresi Chicago'da bir yerde. Hah. Onu içeri taşıdım ve paketini açtım, sonra arkama yaslanıp baktım. Akıcı bir şekilde hareket eden küçük bronz bir at heykeli nefesimi kesti. yemek masamın üzerine koydum ve etrafında yürüdüm, akan yelesi ve kuyruğunun yakaladığı zarafet ve hareketle göğsümün genişlediğini hissettim. Çıplak bir kadın uçan hayvanın üzerinde oturuyordu, kollarını açmış, başı arkada, gözleri kapalı, kendi saçları dörtnala koşan dinamik atla birlikte arkaya savrulmuştu.

Nefesimi tutmam ve tehditkâr gözyaşlarımı yutmam birkaç dakikamı aldı. Bu da neydi böyle? Hayatım boyunca heykeller görmüştüm. Annem çok fazla sergiye katılmazdı, ama bir galeri sahibinin ricaları onu etkilediğinde birkaçına gitmiştim. Hiçbir figür ya da oyma bu kadar güçlü olmamıştı.

Bu kadar abartılı bir hediye kabul etmemeliydim ama artık asla vazgeçemeyecektim. Sesimin çatlamayacağına güvenmediğim için Baxter'a mesaj attım. *Bayıldım. Teşekkür .*

Geri dönüşü neredeyse anında oldu. *Hoşuna gideceğini .*

Her nasılsa, Baxter'ın heykelin benim üzerimdeki gücünü anladığından emindim. Ne olursa olsun, açıklamaya başlayamazdım.

Heykeli bir süre hayranlıkla seyrettikten sonra kıyafetlerimi değiştirdim ve bahçemi kontrol etmek için dışarı çıktım, küçük yeşil domatesleri değerlendirdim ve saydım, hasat beklentimi hissettim. Poupon doğal olarak pek ilgi göstermedi.

Josh'un külüstür siyah pikabı evime giden tepeyi aşarken, çakıl taşları üzerindeki tekerlek sesleri ve dizel motorun gürültüsü başımı kaldırıp bakmama neden oldu. Ayağa kalktım, ellerimi kotuma sürdüm ve onu bekledim.

Charger'ın yanına park etti, motoru kapattı ve elinde bir avuç çan çiçeği ve sarı koni çiçeği ile dışarı çıktı. Kır çiçeklerini seviyordum, sadece bu gece sürecekseler bile. Sabaha kadar onları atmam .

Josh metal kapıyı açtı ve gün ışığının son kırıntısıyla birlikte içeri girdi. "Dünkü davranışım için özür dilerim."

Çiçekler düşünceliydi ama özür konusunda kafam karışmıştı. "Ne demek istediğinden emin değilim. Neredeyse kazanıyorduk. Ted aramasaydı kazanacaktık."

Görünüőüne özen gösterdiği belliydi. Yeni duş almış ve tıraş olmuştu, fildişi kokuyordu ve neyse ki İrlanda Pınarı kokmuyordu. Temiz bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Eski botlarını bile parlatmış gibi görünüyordu. Bakışları her zamanki gibi utangaç bir şekilde etrafta dolaştı. "Kaçtığında seni sorgulamamam gerekiyordu. şerif işi olduğunu biliyorum. Sadece eski kocanla birlikte yapıyorsun."

Kıskanç mı? Beni ve Ted'i mi? Bu çok saçmaydı. Çiçekleri suya koyabilmek için Josh'a beni eve kadar takip etmesi için el salladım. "Ted'le aramızda artık hiçbir şey yok."

Sesinde karakteristik olmayan bir alay vardı. "Belki rekabet hariç."

"At nalı turnuvası tamamen eğlence içindi." Ben daha iyi biliyordum ve görünüşe göre Josh da biliyordu.

"Ve kimin daha iyi şerif olduğunu görelim mi?"

Mutfak dolabının en üst rafında duran ve büyükannem Ardith'e ait olan kalın bir vazoyu gösterdim. Bir buçuk metre boyumla, bir tabure olmadan o rafa ulaşamayacak kadar kısaydım. Josh hiç zorlanmadı. "Bu bir kooperatif. Birlikte çalışıyoruz, rekabet etmiyoruz. Kyle Red Owl ve Milo Ferguson da bunun bir parçası."

Utangaç bir gülümsemeyle vazoyu bana uzattı. "Her neyse. Yaşlı bir tavuk gibi sinirlenmeye hakkım yok."

Vazoyu suyla doldurdum. "Ted ve ben birlikte olmayalı bir yıldan fazla oldu."

Yanımdaki tezgâha yaslandı. "Bir yerde okumuştum, evlendiğiniz her beş yıl için bir yıl geçmesi gerekiyormuş."

Ona bakmak için döndüm. "Gerçekten mi? Sekiz yıldır evliyiz. Sona yaklaşıyor olmalıyım, değil mi?"

Yüzü aydınlandı. Sırıttığını söyleyemem, çünkü Josh normalde kasvetli bir ifade takınırdı. Ama o poker suratını okumakta giderek daha iyi oluyordum.

Josh, "Düşündüğün kadar kötü durumda değilsin," dedi.

Bugün Ted'in en iyisi olmaya çalışırken Narciso'nun sorununu gözden kaçırarak kadar kendimi nasıl kaptırdığımı bilmiyordu.

"Ted'le tekrar birlikte olmak istediğimden değil. Kaybetmekten nefret ediyorum. Ve evliliğimde çok büyük bir kayıp ." Çiçekleri masaya bıraktım, gözlerim heykelin üzerinde gezindi ve içimi yine o heyecan dalgası doldurdu.

Josh arkamda durdu. "Hey, bu gerçekten çok hoş. Annenin yaptığı bir şey mi?" Parmağını atın kalçalarında gezdirdi, ben de onu kapıp götürmek istedim.

"Hayır. Bu sadece sahip olduğum bir şey." Bunu söylemenin daha belirsiz bir yolu varsa da bulamadım. Ona bu parçanın beni ne kadar mahrem ve açıkta hissettirdiğini söylemenin bir yolu yoktu. Ruhum sergileniyormuş gibi hissettiğimi bilmesini istemiyordum. Neyse ki Josh rahatsızlığımı anlamış gibi görünmüyordu.

Mutfağa girdim ve buzdolabını açtım. Bu harika aleti takdir etmek için neredeyse her zaman bir an duraklardım. Benden daha uzun ve genişti, parlak siyah bir yüzeyi vardı, alt kısmında buzlanmayan çekmeceli bir dondurucu bölmesi vardı ve gümbür gümbür çalışmıyordu.

Kafamı içeri soktum. "Akşam yemeğini yedin mi?"

Josh yemek odasından kapıya doğru birkaç adım attı. "Hayır. Buraya sana yemek yaptırmak için gelmedim. Üzgün olduğumu söylemek ve hâlâ iyi olduğundan emin olmak istedim."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Biz iyiyiz. Ama açlıktan ölüyorum. Çözölmüş bir paket hamburgerim var. Git ızgarayı yak, hamburger ve salata yiyelim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana ne oldu böyle? En son beklenmedik bir şekilde uğradığımda buzdolabında bir bira ve paslanmış yarım marul vardı."

"Bu yeni ben."

"İlerlemenin önünde durmaktan nefret ederim." Mutfağın arka kapısından çıkıp gazlı ızgarayı sakladığım bahçeye gitti.

Bu talimi hatırladım. Bütün gün çalış, yorgun argın eve gel, kocana ve daha sonra Carly'ye akşam yemeği hazırla. Yemek yapmayı umursamıyordum. Ama yemek yapmak zorunda kalmamayı tercih ederdim. Ve yalnız yaşarken, sevdiğim şeyleri hazırlamayı ve her gün başkalarını memnun etmek için endişelenmemeyi takdir ediyordum. Yine de bu o kadar da kötü hissettirmiyordu.

Burada birinin olması ve yapacak bir şeylerin olması Jeremy için endişelenmekten yardımcı oldu. Susan'ın sızlanmalarından esinlenerek akşam için bir mantra seçtim ve bunu kafamda sürekli çaldım. *Jeremy bir yetişkin. Jeremy bir yetişkin.*

Josh ekmekleri ızgaraya attı ve ben salata için sebzeleri doğrarken buzdolabından çeşnileri çıkardı ve her hazır olduğunda tabaklarımızı hazırlayıp ön verandaya götürdük. Poupon mamasını yemişti ama ona hamburger pişirmedığımız için hakarete uğramış gibiydi. Verandaya çıktı ve onaylamayan duruşuyla ikimizin arasına oturdu, gözlerini geceye odakladı.

Takvim yaza döndüğünden beri çoğu akşam verandada dinlenmenin, kurbağaları ve cırcır böceklerini dinlemenin keyfini çıkarıyordum. Bu gece, huzuru Poupon dışında biriyle paylaşmak güzeldi.

Josh, babası Enoch'tan ve onun nasıl biraz daha kayıyor gibi görüldüğünden bahsetti. Enoch bunama hastalığıyla mücadele ediyordu ve Josh son bir yıldır Enoch'un sevdiği küçük çiftlikte ona bakmaya çalışıyordu. "Korkarım onu bir eve yerleştirmek zorunda kalacağım zaman yaklaşıyor."

"Özür dilerim." Annem ya da babamın da Enoch gibi kafalarının karıştığını düşündüm. Bundan daha kötü bir kader olamazdı.

"Bunu yaptığımda onu öldüreceğim."

Muhtemelen haklıydı. İnatçı, sert ve bağımsız Enoch, kapasitesi azalmış olsa bile, içinde bir yerlerde, her zaman sevdiği evinden alındığını biliyordu.

sessizliğin büyümesine izin verdik. Jeremy mantramla iyi bir ilerleme kaydettim, endişeyi uzak tuttum, tıpkı demiryolu raylarının yanında yaşamak ve sonunda düdüğü susturmak gibi.

Havadan sudan konuşmayı düşündüm, sonra Josh'la konuşmayı sevdiğim kadar onunla konuşmamayı da önemsemediğime karar verdim. Eğer ona doğru titreşimler gönderirsem, belki bir hamle yapabilirdi. Beni öper miydi? Daha ileri gider miydi?

Elbette, kontrolü ele alabilirdim. Hiçbir şey beni eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmaktan alıkoyamazdı. Genelde cinsiyet kalıplarına bağlı biri değildim. Bir çiftlik işletiyordum ve işin manuel tarafıyla ilgili bir sorunum yoktu. Dağlama işlerimiz ve saman ekibimiz olduğunda talimat vermekten çekinmezdim. Açıkçası, şeriflik işiyle de ilgilenmiyordum, ancak ilçemdeki pek çok insan bir kadının bu işin kalkabileceğine şüpheyile yaklaşıyordu. Bu modern çağda bile.

Ama bu sefer, içimdeki kız gibi bir parça Josh'ın liderlik etmesini istedi. Her seferinde değil. beni risk alacak kadar istemesini istedim. Çok küçük bir seviyede, Josh'un benim için savaşmasını istedim.

Bekledim. Josh'u öpmek isteyip istemediğimi ya da sadece *birini* öpmek isteyip istemediğimi tartıştım. Ya da asıl mesele birinin beni öpmek istemesi miydi? Grand County'de yaşarken, Ted'in ilişkisi ve ardından boşanmamız duyulur duyulmaz, sayamayacağım kadar çok tek gecelik ya da daha doğru bir ifadeyle bir saatlik ilişki teklifi almıştım. Bunların çoğu kendileriyle yatmanın bir çeşit adalet olacağını düşünen evli erkeklerden geliyordu. Birden fazlası Ted'in başka biriyle birlikte olduğumu öğrenir öğrenmez kıskançlık yüzünden bana koşacağını iddia ediyordu.

Bu türden bir mantıktı.

Josh kıpırdandı. Patentli utangaç gülümsemelerinden birini daha sundu ve bunun pişmanlık mı yoksa sadece kibar bir iyi geceler mi içerdiğini anlayamadım. "Sanırım eve gitmem gerekiyor."

Poupon ve ben kör edici sabah güneşinden şerifin arka taraftaki park yerine adım attığımızda adliyenin karanlığı etrafımı sarmış gibiydi. Geniş ana kata çıktık ve yanık kahve kokusunu aldık. Salı günü Ethel'in günü demekti, bu yüzden demleme güveç gibi yoğun olacaktı. O sabah bahçemdeki yeni bitkileri incelerken ve evimi çevreleyen tepelerde açan kır çiçeklerinin tadını çıkarırken iki fincan içmiştim. Josh'un dün getirdiği çiçekler çoktan solmuştu ama dışarıdaki yeni çiçekler bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Jeremy'nin numarasını tekrar aradım. Hâlâ telesekreter doluydu ve mesaj bırakma şansım yoktu. Burayı kontrol ettikten sonra annemlere gidip Susan'ın başka bir haberi olup olmadığına bakacaktım. Biri Jeremy'ye pikabından bahsetmeliydi. Ted onu Bryant'taki tamirhanede kanıt olarak saklıyordu.

Merdivenleri çıktık ve koridorun sonundaki büyükçe bir depo odası olan ofisime yöneldik. Ted'in Bryant'taki taht odasının aksine, benim ofisim karanlık ve sıkışık, hiç de bir yer değildi.

İlçe saymanı Betty, her gün kahve fincanı savaşının yapıldığı, kimsenin olmadığı komisyon üyelerinin odasından fırladı. "Merhaba Kate. Seni günlerdir görmedim."

Betty, Ted'le aramızdaki savaşta benim tarafımı tuttuğu için, onun iyi tarafını tutmaya devam ettim. Gerçi Betty ile

kötü bir tarafı yoktu. "Son zamanlarda pek bir şey yapmadım." Eğer başkasının yetki alanında dolaşmayı saymazsanız.

Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen Betty parlak pembe bir kapri ve omuzları açıkta bırakan bir üst giymişti. Elinde kendisini bir numaralı büyükanne ilan eden bir kupa tutuyordu; bu unvanı yasal olarak kazanmış olabilirdi. "Ted ofisinde çok zaman geçirirdi. Yapacak pek bir işi de yoktu ama bunun onu pek rahatsız ettiğini sanmıyorum."

Bryant'a ne zaman gelsem bilgisayarındaki sayfaları kapattığını düşündüm. Acaba internette zamanını geçirecek ne buluyordu? "Oturmaktan huzursuz oluyorum. Belki de samanlıkta birine yardım etmeliyim."

Bart Simpson'ı andıran dikenli saçlarıyla Betty kahvesini yudumladı ve yüzünü buruşturdu. Fincanını işaret ederek fısıldadı: "Bu cadı demi göğsünde kıl çıkmasına yeter."

Mavi saçlı Ethel, haznedarın mağarasının karşısındaki ininden dışarı fırladı. "Sizin çıkardığınız anemik içkiden çok daha iyi."

Anlayabildiğim kadarıyla bu kavga her gün devam ediyordu. Betty pazartesi ve çarşamba günleri kahve yapıyor, Ethel de salı ve perşembe günleri yapıyordu. Cuma günleri değişiyordu. Ben hiç katılmamaya çalıştım, çünkü ekibin Goldilocks'u gibi görünüyordum ve ikisi de bana uymuyordu.

Jack Sprat ve karısı gibi, Ethel'in de yuvarlak, büyükannemsi bir vücudu vardı ve Betty her an kemikleri derisini delip geçecekmiş gibi görünüyordu. Ethel örgü pantolonları ve düz renkli, şekilsiz üstleri tercih ederken, Betty Target'ın genç reyonundan alışveriş yapar gibi giyiniyordu.

İlçe tahakkuk memuru ve katipliği için biçilmiş kaftan olan Ethel, adliye binasına köpeklerin girmesi yasak olmasına rağmen, anlaşılabilir bir şekilde Poupon'a tutulmuştu. Poupon Ethel'in sevdiği tek canlı olabilirdi, bu yüzden aralarındaki tuhaf ilişkiyi teşvik ettim.

Gri üzerine gri giyinen Ethel bana alüminyum folyoya sarılmış bir paket uzattı. "Dün gece T-bones yedik. Poupon'un bu ikramı takdir edeceğini düşündüm."

Sanki tütsü ve mürden oluşan bir hediyeymiş gibi davrandım, ancak kaçabileceğini düşündüğüm için altın vermekten kaçındım.

Betty'nin yüzü düştü, sanki o da bir adak getirmediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

İkisini kendi çatışmalarıyla baş başa bırakarak "görüşürüz" dedim ve koridordan geçerek ofisime gittim. E-postalarımı kontrol etmem ve bazı resmi ilçe işlerini halletmem uzun sürmedi.

Madem bugünlerde başkalarının soruşturmalarıyla uğraşıyordum, de bu eğilimi sürdürebilirdim. Carly'nin dosyası yavaş yavaş büyüdü ve önüme koyup açtım ve sayfalarını .

Carly'nin babası Brian, beşinci sınıftan itibaren devam ettiği askeri okulun sınıf toplantısında çekilen bir fotoğraftan bana gülümsedi. Beş arkadaşı da onunla birlikte sırtıyordu, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. Belki Baxter kameranın arkasında duruyordu ama ben onun da bu çetenin bir parçası olduğunu biliyordum.

Carly'nin Brian'ın eski sınıf arkadaşlarından bazılarıyla temasa geçtiğini öğrendiğimde bu grubu araştırmaya başlamıştım. Üçünü bulmak kolaydı. Bir avukat, bir emlak komisyoncusu ve çeşitli şirketlerde profesyonel yönetim kurulu üyesi gibi görünen bir adamın hepsinin görünür platformları vardı. Diğer ikisi kolay bulunabilecek yerlerin dışına sürüklenmişti. Onları bulmak için çok fazla çaba sarf etmedim, çünkü Baxter'ın müfettişinin davayla ilgilendiğini varsayıyordum.

Üç Büyükler'in açık telefon numaralarını aramama rağmen, asistanların güvenlik duvarlarını aşmayı asla başaramamıştım. Son birkaç haftadır hep beni geri arayacaklarına söz veriyorlardı ama telefonum çalmıyordu. Tekrar deneme zamanı.

Avukat mahkemedeydi ve mesajları alan genç adam bana avukatın kesinlikle bana geri döneceğini söyledi. Doğru.

Emlak ofisindeki nazik kadından da benzer bir yanıt aldım.

Şirket yönetim kurulundaki zengin adamı aradığımda, birinin telefonu açması için birkaç kez çalması gerekti. "Westfield Enterprises."

Bir merhabadan sonra, profesyonelce davrandım. "Ben Kate Fox, Grand County şerifiyim." Eyaletten bahsetmedim tabii ki. "Aubrey Westfield ile görüşebilir miyim lütfen?"

"Eğer bu onun mirasıyla ya da herhangi bir yasal hak talebiyle ilgiliyse, avukatını aramanız gerekecek. Size numarasını verebilirim."

"Bekle. Hayır. Aubrey ile konuşmak istiyorum. Eski bir sınıf arkadaşı hakkında."

Tereddüt etti. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama Bay Westfield iki hafta önce vefat etti."

Sandalyeme geri oturdum. "Oh. Ben. Başınız sağ olsun." "Teşekkür ederim."

"Bana onun ölüm koşullarının ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Yine sessizlik oldu. Anlamıştım. Soru kaba ve rahatsız edici gelmişti. Ama bilmem gerekiyordu.

"Bay Westfield bir tekne kazası geçirdi. Yelkenle açılıyormuş ve bir şekilde suya düşmüş. Yelkenin kafasına çarptığını onu bayılttığını söylüyorlar."

Başsağlığı dileyip teşekkür ettim ve telefonu hemen kapattım. Brian'ın uçağı bir tepeye çarpmıştı, Brian iyi bir pilot olmasına ve uçağının yıllık muayenesini yeni tamamlamış olmasına rağmen. Aubrey Westfield bir kazada ölmüştü. İkisi de kırklı yaşlarının başındaydı.

O kadar da garip değil. Hadi ama. Yine de Carly'nin bu adamlarla ilgili bir şeyin peşinde olduğunu bilmek tüylerimi diken diken etti.

Muhtemelen bir saat daha yataktan çıkmayacak olan Susan'ı görmeye gitmeden önce devriyeye çıkmaya karar verdim - başka bir deyişle, pencerelerim kapalı olarak güneş ışığında arabayla dolaşmaya.

Annem Susan'ın evde olmasını severdi. Boş bir evden nefret ederdi, bu yüzden yıllardır yapmaya çalıştığı gibi evi çocuklarıyla dolduramasa bile, çocuklarını, torunlarını, arkadaşlarını istedikleri kadar takılmaları için teşvik ederdi. Onlarla her zaman etkileşim halinde değildi ve aslında zamanının büyük bir bölümünü bodrum katındaki heykel atölyesinde geçiriyordu.

Susan sadece buradan geçiyordu. Sonbaharda dersler yeniden başlayana kadar bir staj için Omaha'ya gitmeden önce Nebraska Üniversitesi'nde (Go Big Red) derslerin bitimine kadar birkaç hafta geçirecekti.

Adliyenin ön kapısı açılıp Kyle Red Owl içeri girdiğinde henüz dışarı çıkıp arabama binmemiştim. Beni ve Poupon'u görünce yüzü aydınlandı. "Tam da kişi."

Kyle ve ben, yemin ettikten kısa bir süre sonra onu şerif yardımcısı olarak işe beri çok iyi arkadaş ve müttefik olmuştuk. Şimdi ise

Spinner County, benim kuzeyimde ve Antelope Ridge Lakota Rezervasyonu'nun karşısında.

Poupon tırısyla Kyle'ın yanına gitti ve bir gösteri köpeği gibi güzelce oturarak demir attı. Kyle onunla Lakota dilinde konuştu ve Poupon'un kuyruğu sallandı.

"Sizi Grand County'ye getiren nedir?"

"Bryant'a giderken buradan geçiyordum. Shelly ziyaret için eve geldi ve biraz kızarmış ekmek yaptı. Beğenebileceğinizi düşündüm."

Bu dünyada kızarmış ekmekten daha çok sevdiğim çok az şey vardı.

Ve muhtemelen bir vücut için daha kötü olan çok az şey vardır.

"Kalbini kutsa ve ona da lanet et. O nasıl geçiniyor?" Kyle'ın küçük kız kardeşi Shelly, kocasıyla birlikte Doğu Yakası'na taşınmıştı. Rezervasyondaki liseden birincilikle mezun olmuştu ve sonbaharda üniversiteye başlayacaktı. Ayrıca ilk çocuğunu doğurmak üzereydi.

"Sanki fazladan aldığı kırk kilo onu hiç yavaşlatmıyormuş gibi davranıyor. Doktor ona sürekli çok fazla kilo aldığını söylüyor ama o kendini harika hissediyor."

"Bu çok fazla kilo ama çabucak düşecektir. Genç olması bu bir avantaj." Sarah ya da Roxy gibi değil, onlar daha dikkatli olmak zorunda. da benim, eğer benim de bir çocuğum olursa. "Bryant'ta neler oluyor?"

Kyle biraz rahatsız görünüyordu. "Ted aradı ve öğleden sonraya kadar şehir dışında olması gerektiğini söyledi. Benden Narciso'ya bakmamı istedi."

Öfke göstergem kırmızı bölgeye fırladı. "Narciso'yu etrafta kimse yokken hücrede mi bıraktı? Kahvaltı ne olacak? Ya bir şey olursa?"

Kyle elini kaldırdı. "Ted, Red's Cafe'ye sıcak kahvaltı getirtti ama Felicity'nin yiyecek bir şeylerle uğradığını söyledi. Virgil ve Rebecca bir şey olursa etrafta olacaklar. Otuz dakika içinde orada olacağım, yani her şey halledildi."

"Beni aramalıydı. Chester County'ye senden çok daha yakınım."

Kyle'ın sevimli gülümsemesi bana ne kadar önemsiz görüldüğümü gösterdi. "Evet, senden bir iyilik istemeyebilir."

Ted büyümeli. "Narciso en başta hapiste olmamalıydı."

Kyle başıyla onaylama anlamına gelebilecek bir işaret yaptı. "Muhtemelen hayır, ama burası Ted'in bölgesi. Eminim Narciso'yu tutmak için bir nedeni vardır. Eğer yoksa, en azından yarın onu serbest bırakmak zorunda kalacak."

Ted'in Narciso'yu tutmasının nedeni muhtemelen Ted'in beni yerine geçmem için çağırmasıyla aynı nedendi. Seçimlerde onu yenmemden dolayı hâlâ sıkıntılıydı ve kendi ilçesinde onu bir adım öne çıkarmamı istemiyordu. "Ted sana neden şehir dışına çıkacağını söyledi mi?"

"Evet, ama senin bilmeni istediğinden emin değilim." Kyle elimdeki alüminyum folyoya sarılı pakete baktı.

"Hadi ama. Bu herkesin bildiği bir şey ya da en azından kolluk kuvvetlerinin bildiği bir şey." Aslında Ted'in bana bir şey söylemesine gerek yoktu. "Benimle konuşabilirsin."

Kyle sanki onu sokmuşum gibi gözlerini kısarak bana baktı. "İkinizle de çalışmak zorundayım. Ted bana güvenemezse, bu hiçbirimiz için iyi olmaz."

O haklıydı. Ama bu beni daha az meraklı yapmadı. Bakışlarına karşılık verdim ve bekledim.

Yüzünü gevşetti ve bana neredeyse gülümsedi. "Amcam Lloyd Walks His Horse her zaman, eğer biri hayatını kurtarırsa, seni sonsuza kadar kontrol edebilir derdi. Ve işte buradasın, sana söylememem gereken şeyleri söylüyorsun."

Onu kırmak hiç de zor olmamıştı. "Amcanın söylediklerinin bununla hiçbir ilgisi yok. Başından beri bana söylemek istedin. Hatta Shelly'ye uğramak için bahane olarak kızarmış ekmek bile yaptırdın."

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Çılgınca fikirlerin var. Ben sadece önerdim."

"Yeterince makul. Peki Ted neden şehir dışında?"

Kyle bana doğruyu söyledi. "Buzz'ın pikabı için BOLO'da bir isabet var."

Bu beni hemen . "Nereye? Kime?"

Kyle'in parmakları Poupon'un tüyelerine dolandı. "Omaha'da. 70-Second'daki Hampton Inn'de. Ted güneş doğmadan ayrıldı. Kamyonu kimin aldığını bilmiyorum ama Ted onları geri getiriyor."

"Böylece en azından Narciso'nun çıkmasına izin verebiliriz."

Kyle'in ağız onaylamaz bir ifadeyle kapandı. "Bunu yapamam. Ted'in planlarını bilmiyorum."

Ted'in beni bilgilendirmemesine kızdım; ama bunu bana borçlu değildi. "Bryant'a kendim bir gezi yapabilirim."

Kyle dirençli ama boyun eğmiş görünüyordu, yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik yoktu. "Keşke yapmasaydın. Fazla bir şey yapamazsın."

Muhtemelen haklıydı. "Belki de buralarda takılırım." Poupon ve ben Kyle'la ön kapıya doğru yürüdük.

"Umarım yaparsınız. Chester County zaten cinayetten hüküm giymiş bir şerif kaybetti. İki tane kötü görünür." Bu kez kara mizahı gözlerinde dans ediyordu.

Ofisime dönüp Shelly'nin kızgın yağdan çıkardıktan sonra üzerine pudra şekeri serptiği kızarmış ekmeği mideye indirmeden önce onun gidişini izledim.

"Gidip Susan Jeremy'nin nereye biliyor mu bakalım. Yeterince bekledim." Poupon ofisimin bir köşesine yerleştirdiğim köpek yatağından bana baktı. Onu yalnız bıraktığımda sandalyeme tırmanmasını engellemiyordu ama en azından bir sonraki fırsatı beklemesi için ona rahat bir yer sağlıyordu.

Babamın eski Dodge'u, annemin VW Vanagon'u ve Susan'ın küçük, kırmızı arabasının yanına park edilmişti. Douglas'ın üniversite pikabı da oradaydı. Douglas'ı gördüğüme her zaman sevindiğim için hızımı artırdım. Fox ekibinin oyuncak ayısı, pek konuşmazdı ama konuştuğunda da dinlemeye değerdi.

Douglas kasabaya pek sık gelmezdi. Yüksek lisans öğrencilerini gütmeyi, onlara ve projelerine göz kulak olmayı severdi. Douglas'a mükemmeliyetçi demezdim ama her şeyin kendi istediği gibi olmasını isterdi. Yine de Douglas her zaman sinirli görünmezdi. İkizi Michael, ikisi arasındaki tüm yaygara ve ateşi aldı ve Douglas hayatın fırtınalarından neredeyse hiç sallanmadan yelken açtı. Ya da öyle görünüyordu. Fox çocuklarının çoğundan daha uzun ve yuvarlak olan Douglas, çoğu zaman benim çapamdı.

Poupon ve ben evin yan tarafındaki mutfak kapısına giden yürüyüş yolundan geçtik. Üç tekerlekli bisikletlerin, bir kaykayın, birkaç parlak plastik oyuncağın -yeni yürümeye başlayan çocuklardan ergenlik çağındaki yeğenlerimin tüm döküntülerinin- yanından geçtik. Annem ailenin karışıklığını severdi. Bir süre düşündüm.

Stryker Gölü'ndeki sessiz, yalnız ve düzenli bungalovumun mutluluğu üzerine bir an. Kendi çocuğumun olmasını çok istememe rağmen, Fox ailesinin kasırgasında büyüdüğüm için birden fazla çocuk istemeye karşı aşılınmış olabilirdim.

Mükemmel bir dünyada, bebek sahibi olmadan önce bir eş bulurdum. Birinin beni öpmesini sağlamak bu kadar zaman alsaydı, çocuk odamı planlayana kadar May Keller kadar yaşlanmış olurum.

Mutfağa girdiğimde kahve kokusuyla karşılaştım. Tezgâhın üzerinde Louise'in orada olduğunun kanıtı olan bir tabak kek duruyordu. Louise unlu mamullerini mutfak sunaklarına adak olarak bırakarak ailesine tapardı. Louise'in otoriter tavırları her zaman hoşuma gitmezdi ama yaptığı güzellikler bunu telafi eder gibiydi.

Mutfakta kimse yoktu, ben de el yapımı kalın bir fincana kahve doldurdum ve koridordan arka bahçeye giden yolu takip ettim. Pantolon ve tişört giymiş olan Susan çimlere oturmuş, saçlarındaki renkli çizgiler güneşte parlıyordu. Douglas, kahve fincanını avucuna sıkıştırmış, metal bir çim sandalyede oturuyordu. Annem bahçenin kenarında, çiçeklerini çoktan açmış leylakların yanında dolaşıyordu. Yumuşak mavi geniş paçalı bir kapri ve dökümlü beyaz bir bluz giymişti, tabii ki yalınayaktı. Bir dala odaklanmıştı ve sanırım bir sonraki heykelini düşünüyordu. Yaratıcı dehasının harekete geçtiğini anladığım o uyanık ama odaklanmamış ifadesi vardı.

Babamı göremedim, o yüzden uyuduğunu düşündüm.

Poupon kapıyı açtığımda dışarı fırladı ve tırısla Susan'ın yanına gidip sırt üstü yattı.

Bana baktı ve merhaba dedi, sonra da karnını okşamaya başladı. Bana bu yönünü hiç göstermemişti. Narciso'nun çocuklarıyla oyuncu, Kyle'a itaatkâr ve sadık, Ethel'e arkadaş canlısı ve bana, onu besleyen ve Diane'in Denver'daki evinde onu büyük şehirdeki bakımsız hayattan kurtaran kadına karşı kayıtsızdı.

Douglas iri bir pençeyle yanındaki sandalyeye vurdu. Sanki bir toplantıya geç kalmışım gibi, "Oturun," dedi.

"Erken kalkmışsın," dedim Susan'a.

Douglas'ın yuvarlak yanakları sinsî bir sırıtişla büküldü.

Susan ona ters ters baktı ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "O olmasaydı ayağa kalkamazdım."

Douglas çim sandalyesinde arkasına yaslandı ve sandalye onun ağırlığının altında gerildi. "Günün yarısı bitti. O zavallı kışını yataktan zamanı geldi."

Ona el salladı ve çimlerin üzerindeki büyük boy kahve fincanına uzandı. "Louise kek bıraktı, eğer istersen."

"Daha önce kızarmış ekmek yedim."

Douglas'ın zeki gözleri dikkatle büyüdü. "Kızarmış ekmek mi? Ve sen bana hiç getirmedin mi?"

Ona yeterince kızarmış ekmek yemiş gibi söyleyecek kişi ben olamazdım. "Burada olduğunu bilmiyordum. Ama geldiğine sevindim."

O da başıyla onayladı. "Etrafımda olduğum için herkes her zaman mutludur."

Susan, onun asla beceremeyeceği yerde bağdaş kurmuş bir pozisyonda ona hırladı. "Uyudukları zamanlar hariç."

Yudumladım ve Douglas'ı izledim. "Jeremy'nin yeni kız arkadaşının Magnuson'da bir proje yaptığını duydum."

Douglas yüzünü nötr tuttu ve elindeki yontulmuş kahve fincanına baktı. "Myah Ortega'dan mı bahsediyorsun?"

Susan birden göbek ovma tekniğiyle çok ilgilenmiş gibi göründü. Renkli dalgaları yüz ifadesini maskeliyordu.

"Evet, Myah. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Douglas'a sordum.

Başını iki yana salladı. "Jeremy'nin Myah'la başı dertte, o kadarını biliyorum."

Susan başını kaldırdı ve saçları yüzünden fırlayarak kaşlarını çatmış olduğunu gösterdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Douglas sanki gökten yardım istermiş gibi gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Projesinde atları kurtlandırmak için dışarı çıktı. Jeremy'yi bilirsin, ondan cazibe sızar. Myah Chicago'lu ve tez çalışmasını Nebraska'da yapıyor. Diplomasını o kadar da önemseydiğini sanmıyorum. Atları seviyor ve bu alışkanlığını finanse edebilecek birini bulmak istiyor."

Güldüm. "Jeremy'nin bırakın süslü gösteri atlarını, bir çiftlik atına bile gücü yetmez."

"Yarış atları sanırım onun için daha büyük bir tutku." "Safkanlar mı?"

Kahvesini yudumladı. "Çeyrek atlar. Önemli yarışlarda oldukça büyük vadeli işlemler. Daha prestijli yarışların bazıları milyonlar kazandırıyor."

Huh.

"Her neyse," dedi Douglas. "Myah'nın da Jeremy kadar cazibesi var. İki yıl önce bir profesöre atlarla ilgili bir projede yardımcı oluyordu." Kaşlarını oynattı. "Yardım ediyordu ama maaş bordrosunda değildi."

"Ve bu yıl geri mi döndü? Öğrencilerin geri dönmesi alışılmadık bir durum değil mi?" Ben sordum.

Susan giderek artan bir kızgınlıkla bizi izliyordu. Ona surat asmayı bırakmazsa, sonunda benim gibi ağzının etrafında küçük kırışıklıklar olacağını söylemek istedim. Ama ne olursa olsun sonu böyle olacaktı.

Douglas kendisi için çok küçük olan sandalyede kıpırdandı. "Demek istediğim de bu. Bir şekilde iyilik yapan o güzel kızlardan biri."

Susan doğruldu ve elini Poupon'un karnından çekti. "Myah iyi. Kendini beğenmiş falan değil."

Douglas'ın gözleri bir sinire dokunduğunda parıldardı. Bu, Tilkilerin sevgi dilinde bir kucaklaşma kadar iyiydi. "O iyi. Ama anladığım kadarıyla çiftlik hayatı ve taşrada olmak ona saçma geliyor. bir bukalemun ve şu an için ayakları yere basıyor ve büyük şehre ve parlak ışıklara ihtiyaç duymuyor. Bence bu sadece işini bitirirken giydiği takım elbise."

Susan sert bakışlarıyla onu çiviledi. "Sen bir çeşit uzman mısın? Onunla ne kadar zaman geçirdin? Oradaki yurtlarda takılıyorsun? Öğrencilerle yemek yiyor musun? Projeleri üzerinde çalıştın mı? Onların danışmanı bile değilsin."

Douglas onun sözlerinin üzerine gelmesine izin verdi ve yüzünü buruşturmadan kahvesini yudumladı. "Haklısınız. Çiftliği ben yönetiyorum, öğrencileri ve araştırmalarını değil. Bu sadece benim gözlemim."

Sessiz olmasına rağmen Douglas çok gözlem yapardı. Her zaman onun fikirlerini dinlerdim.

Susan'a odaklanarak, "Jeremy ve Myah hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Hâlâ sırt üstü yatan Poupon bir pençesini Susan'ın eline uzatarak onu şef olarak görevine geri dönmeye teşvik etti. Susan yüzünü ona odaklayarak tekrar ovuşturdu. "Bir şey yok. Onunla bir kez karşılaştım."

Douglas benimle beş yıldır olduğu gibi göz teması kurdu. "Bir kez mi? Ve sen onun en sadık savunucusu musun?"

Öne doğru eğildim, kollarımı dizlerime dayadım. "Jeremy sana ne söyledi?"

Susan dudaklarını inatla büzdü ve annesinin leylak çalılarına bakmasını izledi.

"Susan," diye ittim.

Sinirli bir nefes verdi ve Douglas'a pis bir bakış fırlattı. "Peki. Artık bir önemi yok zaten."

"Neyin önemi yok ki?" Annem katlanır bir kamp sandalyesine gömülerek yanımıza gelmişti. Renkli, dökümlü giysileri ve uzun gri dalgalı saçlarıyla çimenlere düşen çiçek yaprakları gibi yerleşmiş görünüyordu.

Douglas, "Jeremy son kız arkadaşıyla ne yapıyor," diye cevap verdi.

Annem bize o sakın ve güzel gülümsemelerinden birini verdi, solgun gözleri hülyalıydı. "Jeremy'nin yeni bir kızı daha var. Son tanıştığımızı sanmıyorum. Ya da ondan öncekiyle."

Douglas rahat bir pozisyon bulmak için kıvrandı. "Bu çocukla takip etmek zor."

Susan'ın yüzü gerildi ve bana ve Douglas'a odaklandı. Saçlarını tekrar savurdu ve turkuaz rengi ışığı yakaladı, bu da bana röflelerle kurtulup hala sert bir şerif gibi görünüp görünemeyeceğimi merak ettirdi. "Doğru. Küçük Jeremy'ye patronluk taslayın. Hepiniz benden ve Jeremy'den çok daha yaşlı ve bilge olduğunuzu düşünüyorsunuz ve fark edecek kadar zaman ayırmadınız. Bizi hâlâ küçük çocuklar olarak görüyorsunuz. Hatta Louise'in geçen hafta telefonda Diane'e bunu söylediğini duydum. 'Küçük çocuklar turnuvada eşleşecek' dedi."

Douglas ona odaklandı, başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Biliyorsun. Haklısın. Jeremy dışarıdaki bazı araştırmacılarla aynı yaşta.

Orada. Çok genç değilsin. Düzeltiyorum."

Annem başını arkaya yasladı ve saçları aşağıya doğru sallandı. Gözlerini güneşe doğru kapattı. "Jeremy'nin gençliğine bir gönderme yapmıyordum. Sadece kalbine."

Susan yatışmış görünmüyordu. "Bu kez kalbini sıkı sıkıya sardığı kesin."

Annem yüzünü kaldırıp Susan'a baktı. "Birine mi aşık oldu?"

Susan'ın kırışmış tüyleri biraz yumuşadı ve yüzü yumuşadı. "Evet. İşte bu o."

Hepimiz sessizliğe gömüldük. Diğer ikisi adına konuşamazdım ama Jeremy'yi sadece bir kadınla hayal etmeye çalışıyordum. Bu son olur muydu? İlk gençlik yıllarından beri oynadığı kalp ile sonsuza dek dönmeyi bırakmaktan memnun olacağını düşünemezdim.

Dişlerimi emdim. "Bir yaz kaçamağı düşünüyorum."

Susan onu tekrar ayağa kaldırdı. "Kendini kendi çukurundan çıkar. Sen gerçek aşkı bulamadın diye herkes mahvolacak diye bir şey yok."

Touché, Susan.

Annemin gözleri parladı. "Onu bulup bulamayacağını hep merak etmişimdir." Susan şaşkın görünüyordu. "Kimi?"

Annemin mutlu bakışları hepimizi içine aldı. "Gençken ben de Jeremy gibiydim. Tanıyacak o kadar çok insan, keşfedecek o kadar çok aşk vardı ki. Tek bir kişide karar kılmak için en ufak bir arzum yoktu. Karşılaştığım her sevgili yeni bir dünyaydı."

Annemin sevgililerden bahsettiğini duymak, çoğul olarak, parmaklarımı kulaklarıma sokup "Bohemian Rhapsody" ıslığı çalmak istememe neden oldu.

Douglas'ın da solungaçları biraz yeşil görünüyordu.

Susan ise Poupon'un göbeğini okşama hakkını yine unutarak öne doğru eğildi.

Annem bizi fark etmemiş gibiydi. Mavi gözleri anılarla derinleşti. "Sinek kuşlarının tüm çiçekleri tattığını, her birinden farklı bir şekilde beslendiğini görürsün. Jeremy için de durum böyle."

Neyse ki kendinden değil de Jeremy'den bahsetti. Belki de Douglas'ın ve benim onun Jeremy'den bahsetmesinden duyduğumuz rahatsızlığı anlamıştır.

Birden fazla sevgiliyle birlikte olmak. Bu kelimeyi hiç kıkırdamadan kullanamamıştım.

"Sonra birdenbire Hank'le tanıştım. Çoğu kızın üniformalı bir erkek karşısında başının dönmesi gerektiğini biliyorum ama benim için üniforma onun en büyük zararıydı. Üniformayı çıkardığı anda ona aşık oldum."

Babam kıyafetlerini çıkarıyordu. Bu bizi tekrar sallantılı bir zemine oturttu. Annemin gözleri sevinçle parlıyordu. "O daha yeni Vietnam'a ve Nebraska'ya dönmek üzereydi. Bu yüzden gitmeden önce sahilde biraz zaman geçirmek istedi. Bir grup çocukla birlikte Oceanside'da donanma üssüne yakın küçük bir koyda yaşıyordum. Hank bir gün çıkageldi. Ona hiç dikkat etmemiştim ama bana hemen aşık olduğunu söylüyor. Yüzmek için üniformasını çıkardığı anda tüm dikkatim ondaydı. Gözlerimi ondan alamıyordum."

Botumun altındaki bir karahindibaya odaklandım, göz teması kuramadım. Douglas öyle sert kaydı ki sandalyesi neredeyse devriliyordu.

Susan hiç de korkmuş görünmüyordu. "Neden?"

Annemin sesi bana doğru geldi ama ona bakamadım. ". Hiçbir zaman bir aura okuyucusu olmadım ve Hank'in etrafında renkler görmedim. Ama onda bana birbirimiz için yaratıldığımızı söyleyen bir şey vardı. Sevgi ve kabullenme yayıyordu."

Annemle babamın başlangıç hikâyesini hiç bu kadar duymamıştım. Genel hatları bilmek istiyordum ama onları çıplak gösteren grafik detayları değil. Lisans eğitimimi psikoloji üzerine yapmıştım. Bu düşüncenin ne kadar berbat olduğunu biliyordum ama bir faydası olmamıştı. Annemle babamın bir zamanlar genç ve maceracı olduklarını anlamak bir şeydi. Annenin çiçekten çiçeğe konan bir arı gibi olduğunu duymak başka bir şeydi.

"Ertesi gün onunla birlikte Nebraska'ya giden otobüsteydim. Bundan hiç pişman olmadım."

Konuşmanın renkli kısmının sona ermesini umarak nefesimi tuttum.

"Jeremy için de böyle olacağını hayal etmiştim. Pek çok yönden bana benziyor. Tahminimce, eğer sana aradığını bulduğunu söylediyse, bu güvenebileceğimiz bir ifadedir."

Sonunda başımı kaldırıp bakma cesaretini gösterdim ve Susan'ın bana haklı bir yoğunlukla baktığını gördüm. "Doğru. "Doğru." diyecek kadar yaşlı ve akıllı.

kendi aklını biliyor." Telefonunu çıkardı, kaydıldı ve dokundu ve aynı anda Douglas'ın cebinden bir cıvıltı geldi ve evden bir zil sesi duyuldu.

Douglas ve ben, Jeremy ve Myah'nın kollarını birbirlerine dolamış, birbirlerinin gözlerine hayranlıkla baktıklarını gösteren mesajı açtık. Telefonumu anneme uzattım. Yorum yapmadan fotoğrafı inceledi.

"İyi," dedim. "Birlikte mutlu görünüyorlar."

Douglas kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Jeremy aşık olabilir ama Myah konusunda o kadar emin değilim."

Annem dikkatini Douglas'a verdi ve telefonu dalgınca bana geri uzattı. "Nedenmiş o?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi. "Belki de bahsettiğin sinek kuşu gibidir ve Jeremy de etrafında dolaştığı birkaç çiçekten biri olabilir."

Annemin gözlerinde bir hüznün vardı. "Umarım kalbi onarılamayacak kadar kırılmaz."

Susan önündeki çimenleri tokatladı. "Yanılıyorsun. Kız da erkeğe, erkeğin kıza aşık olduğu kadar aşık. Bu yüzden gittiler. Omaha'ya evlenmeye gittiler."

Annem şaşırılmış görünüyordu. "Evli mi? Bunu neden yapmak istesinler ki?"

Susan hayal kırıklığı içinde bağırdı. "Hiçbir fikrim yok. Ben de ona aynı şeyi sordum. Tek söylediği onu sevdiği, onun da kendisini sevdiği ve istediklerinin bu olduğuydu."

Douglas başını salladı, Bassett'in tazi bakışları tüm yüzünü gölgeliyordu. "Bunu duyduğuma sevindiğimi söyleyemem."

Annem durumu değerlendiriyor gibiydi. Bir elini Douglas'ın dizine koydu. "Merak etme. Evlilik sonsuza dek sürmez."

Üçümüz de ona bakakalmıştık.

Arkasına yaslandı. "Olabilir tabii ki. Ama olmak zorunda değil." Bana sert bir bakış attı.

Hatırlattığın için teşekkürler. Ablam Diane de boşanma kulübündeydi, ancak söyleyebileceğim kadarıyla benim üzerime çöken başarısızlık duygusunu hiç yaşamadı.

Douglas'ın telefonu çaldı ve yan tarafındaki kılıfından geri çıkardı. Avluda yürümek için sandalyesinden kalktı. "Lo."

O mırıldanıp dururken, şüphesiz yem da saman sipariş ediyor ya da bir öğrenciye gerekli malzemeleri bulmasında yardımcı oluyordu, Susan, annem ve ben Jeremy ve Myah'nın birbirlerini ne kadar zamandır tanıdıklarını konuşuyorduk. Uzun zamandır değil.

Louise'e baklayı ağzından çıkarmaktan kaçınmanın en iyisi olacağına karar verdik. Susan'ın bize itiraf etmemesi gerektiğine göre, Jeremy ve Myah iyi haberlerle ortaya çıkana kadar beklemek en akıllıca hareket tarzı gibi görünüyordu.

Douglas telefonu kapattı ve bize doğru yürüdü, yüzü alışılmadık bir fırtına bulutuydu. "Sanırım düğün hediyesi seçmeyi bırakmalı ve Jeremy'yi tekrar bir araya getirmek için bir kamyon dolusu yapıştırıcı almalıyız."

Ona baktık ve açıklamasını bekledik. "Arayan Myah'tı. Sesi oldukça üzgün geliyordu. Bana hiçbir ayrıntı vermedi. Tek söylediği Omaha'da mahsur kaldığı ve onu alması için birini göndermemi istediğiydi."

Susan'ın ağzı açık kaldı. "Ne? Onu Omaha'dan alması için dört saatlik bir yolculuğa birini göndermenizi mi istiyor? Neden?"

Onun da kafası karışmış görünüyordu. "Aracı olmadığını söyledi." Her zaman pratiktir, neşelendi. "Her şey yoluna girecek. Yüksek lisans öğrencilerinden biri oradan dönüyor, onu da getirecek."

Ben . "Ellen yepyeni bir cipi olduğunu söyledi. Bir kaza geçirdi ve araba hurdaya mı döndü? Jeremy iyi mi?"

Douglas kaybolmuş görünüyordu. "Arabası yanlarında değildi. Görünüşe göre Bryant'ta bırakmışlar."

Susan ayağa kalkarak Douglas'tan cevaplar istedi. "O zaman ne kullanıyorlardı, Jeremy'nin külüstür pikabını almak isteyeceğinden şüpheliyim."

sürünen, karanlık bir hissin yükseldiğini hissettim. "Tam olarak ne dedi?"

Sanki göz kapaklarının arkasından okuyormuş gibi yere baktı. "Bryant'a dönmek için bir araca ihtiyacım var. Jeremy'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Bir aracım yok. bu kadar. O kadar telaşlıydı ki, onu nereden dışında başka bir şey sormadım."

"Peki orası neresi?"

"Yetmiş İkinci Cadde'deki Hampton Inn."

Poupon'u gölgeye park edilmiş kruvazörün arka koltuğuna uzanmış halde bıraktım ve Chester County adliyesinin merdivenlerini hızla çıktım. Parlak yaz güneşi pencerelerden içeri giriyor, etrafı neşeli bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Ama ben mutlu bir hali içinde değildim. Ted'in ofisine uçarak girdim. Tezgâhı tokatladım ve boş masayı görünce döndüm.

Koridordaki birkaç adımı aceleyle geçip bir sonraki kapıya ulaştım, botlarım cilalı zemine çarpıyordu. İki nezarethane koridora bakıyordu ve önlerinde bir kişinin duvarda durabileceği ve hücredeki birinin ulaşamayacağı kadar geniş bir boşluk vardı. Burada yerler eski muşamba karolarla kaplıydı. Floresan lambalar hastalıklı bir parlaklık yayıyordu ve çıplak, renksiz duvarları hiçbir kurucu baba ya da tarihi sahne süslemiyordu. Her hücrede bir karyola ve kapağı olmayan paslanmaz çelik bir tuvalet vardı. Koku bana büyükannem Ardith'in dolabını hatırlatıyordu, eski, bayat, hüzünlü.

Kyle, Ted'in kapının hemen içindeki büyük boy deri ofis koltuğuna oturdu. Narciso hücreesindeki karyolaya tünemiş, yüzü endişeyle asılmıştı.

Kyle geldiğimi duymuştu elbette ve kahverengi gözlerinde bir hayal kırıklığı vardı. "Keşke evde kalsaydın."

"Ted nerede?" Sesim tiz çıkıyordu ve çalıştım.

Narciso karyoladan ayağa kalktı, gerginlik gözlerinin etrafındaki deriyi geriyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Sakin, soğukkanlı ve dikkatli olan Kyle cevap vermekte gecikmedi. "Henüz dönmedi. Muhtemelen her an gelebilir."

Sabırsızlık içimi kemiriyordu ve Narciso'ya seslendim. "Pazar öğleden sonra neredeydin?"

Narciso'nun yüzü meydan okumayla sertleşti. "Mackleprang otlağındaki yel değirmenlerini kontrol ediyorum."

Bu, genişleyen Rocking L'nin en kuzeydoğu köşesinde olmalı. "Bir düşünün. Evinizden ayrıldıktan sonra herhangi birini gördünüz mü?"

"Hayır," dedi düşünmek için yeterli zamanı olmadan.

"Pazar günü çiftliğe gittiğimde, karargahtaki çayırda büyük bir at sürüsü vardı. Dün oraya gittiğimde atlar gitmişti. Ne oldu onlara?"

Omuzları hafifçe kasıldı, yüzüne gerginlik yayıldı. Yavaşça, aksanlı kelimeleri odayı doldurdu. "Sürüyü başka bir meraya taşıdık."

"Tek mı? Jeremy orada değildi."

Gözlerimin içine baktı. "Evet."

"Neden onları taşıdınız?"

Şimdi biraz da meydan okuyarak, "Çayırdaki otlar çok iyi. Atlar bulabilir."

Kyle'a baktım. O da görmüştü. Narciso yalan söylüyordu.

"Onları ne zaman taşıdın?" Pazar günü Buzz'ı gölde bulmadan hemen önce Felicity ile konuşuyordum. Narciso'nun evde olmadığını söylediğinde gergin görünüyordu.

Narciso bir an tereddüt etti mi, belki de hikayesini doğru tutmaya çalışıyordu? "Dün yel değirmenlerini kontrol ettikten sonra eve geldim."

Merdivenlerden gelen bir takırtı beni koridora fırlattı, kalbim boğazıma düğümlendi. Gördüğüm manzara beni beklediğimden daha çok etkiledi. Ted parmaklarıyla Jeremy'nin sol üst kolunu kavramıştı. Jeremy'nin elleri Ted'in kelepçeleri tarafından tutulduğundan kuşku duyulmayacak şekilde sırtına dolanmıştı. Jeremy'nin yüzünde iki günlük bir sakal vardı ve Ted onu yukarı çekerken hafifçe tökezleyerek merdivenlerde ayaklarını izledi.

Ted beni gördü ve vücuduna çelik dolmuş gibiydi. "Lanet olsun. Hiç evde kalamaz mısın?"

Jeremy başını kaldırdı ve yuvarlak, korkmuş gözleriyle beni yakaladı. Sağ gözünün etrafında mor bir çürük vardı. "Kate." Bu cümleyi, onu ve Tuff'ı Stryker Gölü'nde bulduğum gece, onlar on dört yaşındayken ve Wild Turkey'nin beşte birini bitirmişken söylediği gibi söylemişti. Kusmadan hemen önce. Rahatlama ve utanç karışımı bir şeydi.

En üst basamağa çıktılar ve ben Jeremy'yi sağ kolundan tutup Ted'den uzaklaştırdım. "Ona vurdun mu? Bu polis vahşeti."

Ted kaşlarını çatı. "Tabii ki ona vurmadım. Pazar günü bu şeref Buzz'a aitti. Ya da Odegard'daki birkaç tanık bana öyle söyledi."

Bunu görmezden geldim. Yarım yamalak soruşturmasının bir anlamı yoktu. "Şu kelepçeleri. Ne yapıyorsun?"

Ted Jeremy'yi bırakmadı ve üçümüz nezarethanelere doğru garip bir şekilde ilerledik.

Ted'in çenesi sıkıştı ve cam çiğneyecek kadar kızgın görünüyordu. "Burada hiçbir yetkiniz yok ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikriniz yok."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve sesimi zorlukla dengede tuttum. "Kardeşimi kelepçelediniz ve bir hücreye götürüyorsunuz. Mutfak masamızda yemek yiyen ve çiftlikte sana sayısız kez yardım eden aynı kardeşi. Onu için bir neden olmadığını biliyorsun." Narciso'ya karşı hiç kelepçe kullanmamıştı. Neden şimdi kullanıyordu ki?

Bir tutam saç Jeremy'nin alnına düştü ve bana göz kırptı. "Kate. Ben yapmadım."

Ted'in ağzı gerilmişti. "Ne yapmak?"

Jeremy kurtulmaya çalışırcasına omuzlarını savurdu ama Ted'in tutuşu da sıkılaştı. "Her ne yaptığımı düşünüyorsan. Bilmiyorum bile. Ama ben hiçbir şey yapmadım."

Ted bizi ilerletmeye devam etti. "O zaman neden Omaha'da Buzz'ın kamyonunu sürüyordun?"

"Bu bir çiftlik kamyonu." Jeremy'nin sesi kafası karışmış ve korkmuş gibiydi, bu da sallanmaya başlamama yetti.

"Bunun bir çiftlik pikabı olduğunu kim söyledi?" Ben sordum.

Jeremy ağzını açtı ve kekeledi. "Ben. Ben. Hiç kimse. Sadece düşündüm."

Ted sert bir ses tonuyla karşılık verdi. "Hayır, yapmadın. Herkes bunun bir çiftlik teçhizatı olmadığını biliyor."

Jeremy gözlerini Ted'den yere kaydırды.

"Bundan emin misin?" Ted'e meydan okudum. Lanet olsun, Jeremy'ye bu şekilde davranamazdı. "Mülkiyeti kontrol ettin mi?"

Ted ters ters baktı.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedim.

Ted Jeremy'yi daha hızlı çekti ve sesi ateşli geliyordu. "İzinsiz aldı. Bu hırsızlıktır."

Kyle Ted'in sandalyesini hücrelerin bulunduğu odadan dışarı çıkardı ve bizi koridorun ortasında karşıladı. Hiçbir şey söylemedi ama Ted'in arkasından bana sorgulayıcı bir bakış attı.

İlerlememizi yavaşlatmak için geri çekilerek, "Hadi Ted. Jeremy'yi bırak. Hiçbir yere gitmiyor. Bunu garanti ederim." Sesimdeki açık öfkenin altındaki korku ve çaresizliği duydum.

Ted durmadı. Beni ve Jeremy'yi koridorda sürükledi. "Bırak beni."

İki hücreli hapis haneye adım attığımızda Jeremy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Narciso. Ne oluyor be?"

Narciso, Jeremy'ye zehir dolu bir bakış fırlattı.

Ted bizi açık hücreye sürükledi ve Jeremy'yi içeri itti. Jeremy'nin kelepçelerini çözdü, geri çekildi ve kapıyı çarptı. Anahtarı çevirerek kilitledi, sonra da koridordan ofisine doğru yürüdü.

Silahımı çekip onu vurmak, mantıklı konuşmak için peşinden gitmek ya da sakinleşip önce Jeremy'den bazı cevaplar almak arasında kararsız bir şekilde onu izledim.

Kyle nezarethaneye döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak benim kontrolü ele almamı bekledi.

Bıyıklarına rağmen Jeremy'nin yüzü genç ve solgun görünüyordu, morarmış gözü yüzünden hasar görmüştü, normal neşesi tükenmişti. Sanki bacakları onu taşıyamıyormuş gibi kendini karyolaya bıraktı ve yüzünü ellerine gömdü.

Narciso, aralarındaki kül blok duvarla birlikte sert bir ses tonuyla konuştu. "Ne oldu?"

Jeremy yüzünü ellerinden kaldırdı. "Bilmiyorum. Myah'yla bana kahve almak için simitçiye gittim. Dışarı çıktığımda bu iki polis üzerime atladı. Sonrasında bildiğim tek şey bana araba hırsızlığı hakkında bağışladıkları ve beni hapishaneye götürdükleriydi. Sonra bu sabah Ted ortaya ." Nefes nefese kaldı. "Myah ile konuşmama izin vermediler. Nerede olduğumu bilmiyor."

geldiğinde onu rahatlatmaya çalıştım. "Myah için endişelenme. Douglas'ın yüksek lisans öğrencilerinden biri Omaha'dan dönüyor ve onu buraya getirecek."

Başını geriye attı ve acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı. "Hapiste olduğumu öğrenirse ne yapacak?"

"Bunun için şimdi endişelenmeyin. Her şeyi daha sonra halledebilirsiniz. Ted oraya vardığında neler olduğunu anlat bana."

Jeremy ayağa kalktı ve parmaklıklara yaklaştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuz ve endişeli bir gece geçirdiğini kanıtlıyordu. "Beni çıkarmak için orada olduğumu sanıyordum. Ama beni Bronco'nun arkasına attı ve buraya getirdi. Yine de bana tek kelime etmedi. Yemin ederim, neler olduğunu bilmiyorum."

"Yol boyunca seninle konuşmadı mı?" Omaha polisi araba hırsızlığından bahsetmişti ama Ted bunu doğrulamamıştı. Bunun ne anlama geldiğini düşününce içim burkuldu.

Jeremy'nin normalde alaycı olan gözlerinde Ted'in uyanışı olarak tanıdığım şaşkınlık ve ihanet vardı. "Biliyorum, geçen gün Odegaard'ın yerinde onun taşaklarını patlattım. Ama Ted'le arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Eğer bu tür saçmalıklara katlanmak zorunda kaldıysan, iyi ki ayrılmışsınız."

Kyle ve ben hem Narciso'yu hem de Jeremy'yi görebiliyorduk ama birbirlerini göremiyorlardı. Narciso sanki Jeremy'yi suçluyormuş gibi duvara baktı. "Stok karavanını sen mi aldın?"

Jeremy elini başının üzerinde gezdirdi. "Evet, yaptım. Bu gece dönecektik ve bugün yel değirmenlerini kontrol etmeyi planladığımı söylediğin için buna ihtiyacın olmayacağını biliyordum."

Narciso'ya göre, bunu dün yapmış. Yarım yamalak mazereti bile geçerli değildi. Narciso duvara bakarak düşüncelere daldı ama bir şey söylemedi.

"Neden bir karavana ihtiyacın vardı?" Ben sordum.

Jeremy cevap vermek istemiyormuş gibi başını çevirdi, gözünün etrafındaki derin morluk ona daha da suçlu bir ifade veriyordu. "At satışına gidiyorduk."

Bu beni şaşırttı. "Atlara paran yetmez."

Tekrar düşündü. "Benim için değil. Myah, paralı bir aileden geliyor. Bir ya da iki damızlık kısarak almak istiyordu. Çiftlikteki atlarla birlikte çalıştıracaktım." Sesini yükseltti ve onları ayıran duvara döndü. "Önce sana soracaktım, Narciso. Ama bunun büyük bir mesele olacağını düşünmedim."

Narciso'nun çenesi gerildi ama cevap vermedi.

"Omaha'ya evlenmek için gittiğinizi sanıyorduk," dedim.

Narciso hızlı bir nefes aldı.

Kaşlarını çatarken Jeremy'nin alnında derin kırışıklıklar oluştu. "Kahretsin, Susan. Dökeceğini bilmeliydim."

"Yani? Evli misin?"

"Henüz değil."

Bugünkü tek iyi haber. "Buzz'ın pikabını ve at römorkunu çiftlikten mi çaldın?"

"Hayır. Yani, karavanı ödünç aldım. Buzz'ın kamyoneti de Ellen'a yumruk attığı için tam bir pislikti. Birkaç günlüğüne onun kamyonetini almamın adaletli olacağını düşündüm."

"Bu yüzden mi gözünü morarttı?"

Çürüğü eliyle sildi ve yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu daha önce oldu. Ona pikabı alacağımı söylemedim."

"Daha önce kavga mı ettiniz?" Bu iyi görünmez.

Elini bıraktı ve adaletin o ateşli parıltısı yüzünü aydınlattı. "Ellendan bir şey almak için uğradım ve ona ne yaptığını gördüm. Bu pislik yanına kalamaz. Bu yüzden onu Odegard'dan dönerken buldum ve tartışmaya başladık."

"Ellen arabası bozulduğu için kamyonetini ona ödünç verdiğini söyledi. Buzz'ın pikabını o zaman mı aldın?"

Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar uzaklaştı. "Evet. Bu doğru."

Ancak Ellen yürüyüşe çıktığında iki pikabın da orada olduğunu söylemişti. Ayrıca Jeremy'nin nerede olduğunu bilmediğini ve Buzz'ın ona mor bir göz verdiğinden hiç bahsetmediğini söyledi. "Ama sen

Ellen'dan bir şey alacağını söylemiştin, bir şey bırakacağını değil."

Tıpkı küçükken yaptığı gibi arkasını döndü ve ben de onu son kurabiyeyi yemekle suçladım. "Kes şunu, Kate. Sen başımın etini yemeden de düşünecek yeterince şeyim var. Buzz ve ben kavga . Ben biraz yaladım ama Buzz gözüme iyi bir tane indirdi."

Buzz'ın yaptığı gibi yapacağımdan değil ama ben de birini yumruklamak istedim. Ted'i. Ted'i yumruklamak istedim. Suratının ortasına. "Bunu halledeceğim." Sesim çok sakın ve kendinden emin geliyordu. Küçük kardeşimi parmaklıklar ardında görünce hiç de öyle hissetmemiştim. "Ama önce bilmen gereken bir şey var." Jeremy'nin endişesini arttırmak için kendimi hazırladım. Sesimin tonu onu uyarmış olmalıydı çünkü kıpırdanmayı bırakıp bana baktı.

"Buzz Steinman Pazar günü öğleden sonra ölü bulundu." Tepkisinden ne bekleyeceğimi bilmediğim için alçak sesle konuştum.

Daha da soldu, öyle ki siyah gözü bir hedef gibi görünüyordu. "Lanet olsun." Bir an için gözlerini yere indirdi, sonra "Zavallı Ellen. O iyi mi?"

"Ellen iyi olacak ama anlaşılabilir bir şekilde üzgün."

Yoğun bir bakışla bana doğru eğildi. Kadınların ona aşık olmasını sağlayan, yakışıklılığının yanı sıra bu temel nezaketiydi. "Onunla konuştun mu? Demek istediğim, çok fazla arkadaşı yok ve etrafında birine ihtiyacı var. Sahip olduğu tek aile o. Tam bir pislik olduğunu biliyorum ama onu seviyor."

"Ona vurduğunda bile mi?"

Jeremy'nin yumrukları sıkıldı. "Bu doğru değil. Defalarca taşınmasını sağlamaya çalıştım. Ama o sadık ve onu affetmeye devam ediyor."

"Mesele şu Jeremy." Bana bakmasını bekledim. "Buzz öldürüldü."

Gözlerinde şoktan çok korku vardı, her zamanki alaycı ışıltısından çok farklıydı. "Ne?"

"Sen ve Myah otele ne zaman giriş yaptınız?" Omaha'ya yolculuk süresini de hesaba katarsak saat yediden önceyse, bu ona sağlam bir mazeret sağlayacaktı.

Jeremy sorumu duymamış gibiydi. Dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi görünüyordu. "Öldürüldü mü? Chester County'de mi? Kim

Bunu yapmak mı? Neden?"

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Bilmiyorum. Ted'in bazı teorileri var." Kyle tek kelime etmemişti ama her şeyi izliyordu.

Jeremy aniden ayırıcı duvara odaklandı. "Narciso mu? Bu yüzden mi burada? Ted, Narciso'nun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsa saçmalıyor."

Başımı salladım. "Katılıyorum." Dırdır ettim. "Ne zaman giriş yaptınız?"

Jeremy'nin ifadesi tekrar bana kaydı. Kireçli yüzünde inançsızlık okunuyordu. "Ben mi? Ted, Buzz'ı benim öldürdüğümü mü düşünüyor?"

Daha fazla kötü habere vereceği tepkiye hazırlandım. "Buzz senin bulundu. Balık Gölü'nde batmış."

Sanki onu itmişim gibi sallandı, gözlerinde korkmuş koyu halkalardan başka bir şey yoktu. "Hayatta olmaz."

Onu rahatlatmak için ona dokunmak istedim. "Biri kafasına vurmuş, senin kamyonetine koymuş ve kamyoneti göle sürmüş. Sanırım onu asla bulamayacağımızı düşündüler."

Jeremy şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Pikabımda mı? Nasıl?"

"Ellen'in kasabadaki evinin önüne park edilmişti. Anahtarların olduğuna eminim. biri almış olabilir."

Beni gördüğünden bile şüpheliydim. Zihni dönüyor, parçaları yerine oturtuyor gibiydi. Geri çekildi ve karyolaya çöktü, başını sarkıttı, kollarını dizlerine dayadı ve ellerini sarkıttı. Çok gençti, çok kaybolmuştu.

Zorla tekrar "Otele kaçta giriş yaptınız?" diye sordum.

Sanki soruyu anlamaya çalışıyormuş gibi bana göz kırptı. "Uh. Sanırım on buçuk civarı."

Lanet olsun. Buzz'ı bulduğum andan itibaren katilin Omaha'ya gitmesi için bolca zaman kalmıştı.

"Jeremy," dedim. "Ne biliyorsun ki?"

Başını kaldırmadı. "Muhtemelen bir avukat tutmam gerekiyor. Annette Stromsburg bana yardımcı olabilir mi?"

Duymak istediğim cevap bu değildi. Annette, babamın Broken Butte'taki kuzeniydi. "O bir dava avukatı değil."

Jeremy, "Mahkemeye gidiyor," dedi.

Elbette, ama cinayet davaları için değil. "Senin için birini bulacağım."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve korku, keder, kafa karışıklığı ve umuttan oluşan bütün bir küme bana doğru parlayarak bunun geçmesi için yalvardı. Jeremy'nin normal şapşal sırtışını görmekten başka bir şey istemiyordum. Ama bunu uzun bir süre daha yapamayacaktı.

"Şimdilik benden başka kimseyle konuşma. Ted seni kırk sekiz saat içinde serbest bırakmak zorunda kalacak çünkü seni tutmak için bir nedeni olmayacak."

Tabii Buzz'ı gerçekten kimin öldürdüğünü bulamazsam, çünkü şiddetli bir çatışma, "ödünç alınmış" bir pikap ve bölgeden kaçmak neden olarak görülebilir.

Ted'in ofisine uçtum. İlk defa bilgisayarının başında değildi. Masasının diğer tarafındaki pencerenin yanında durmuş, belki de adliye bahçesindeki ağaçların gölgelerine bakıyordu. Bir esinti odaya kesilmiş çimen kokusu yayıyordu. İçimdeki çalkantı için ne kadar da mutlu bir kokuydu.

Ted dönmedi. "Başlama, Kate. Onu buraya getirmek zorundaydım."

Ofisin ortasına doğru yürüdüm, halı botlarımın sesini bastırıyordu. Roxy'nin at sırtında, Ted'le kol kola çekilmiş resimleri ve anne babasının fotoğrafları bir duvardaki kitaplığın tepesinden bana gülümsüyordu. Masasını aramıza alarak durdum. "Bu saçmalık. Omaha polisleri onu yakaladı ama onunla konuşmadan dört saat araba sürmene ve sonra onu parmaklıklar ardına atmana gerek yoktu. O kamyoneti çalmaya niyetli olmadığını biliyorsun."

Pencereden yana döndü, arkasındaki ışık yüzünü okumamı zorlaştırıyordu. "Onu pikabı aldığı için tutuklamıyorum."

Lanet olsun. "Sonra ne olacak?"

Ted kollarını kavuşturdu. "Onu cinayet şüphesiyle tutuyorum."

Beni korkutmadığını göstermek için kuru bir kıkırdamaya . "Bir çiftlik pikabı olduğunu düşündüğü şeyi aldı. Almamalıydı ama Ellen'a vurduğu ve Narciso'ya saldırdığı için Buzz'ı cezalandırmaya çalışıyordu. Bu onu katil yapmaz. Biliyorsun Jeremy her zaman sor-

affedici-izin vermeyen tip. Peki ya Narciso? Onu da aynı suçlamayla tutuklamadınız mı?"

Sanki gaza neden olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Belki birlikte çalışmışlardır.

Her ikisinin de gerekçesi vardı."

Ted'in suratına yumruk atıp burnunu kanatabilseydim, kendimi daha iyi hissedebilirdim. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Ted sandalyesine çöktü. "Bu benim için senin için olduğundan daha kolay değil."

Nasıl oldu da masanın üzerinden uçup onu boğazlamadım? "Tekrar söylüyorum, saçmalık."

Dirseklerini masasına dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu konuda kavga etmesek olmaz mı?"

Söyleme şekli beni şaşırttı. Çok üzgün ve yorgun. Birinin akordu bozuk bir gitarı çalması gibi kalbimde tıngırdadı. Yemin ederim, istemedim ama sormaktan kendimi alamadım. "var?"

Kollarını indirdi ve cevap vermeden önce iki saniye boyunca gözlerini kırıştırdı. "Artık seninle kavga etmek istemiyorum."

"O zaman beni kızdırmayı bırak." Neden onun narsist sirkine katlanayım ki?

Gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyordu. "Gördün mü?

Bunu söyleyeceğini biliyordum." Ellerimi kalçalarıma vurdum.

"Ne o zaman?"

Arkasına yaslandı ve gözlerini bana dikti. "Eskiden iyi arkadaştık. Hatırlıyor musun? Aynı şakalara gülerdik. Aynı şeylerden zevk alırdık."

Beni kıvrandırıyor ve nedenini analiz etmek istemiyordum. "Aynı şeylerden hoşlandığımız kesin. Roxy hariç. O kısım gerçekten aramıza girdi."

Başını salladı. "Evet. Orada çuvalladım."

Bezelyelerin üzerinde domuz teri. Duymak istediğim şey bu değildi. "Ama. Jeremy. Onu dışarı çıkarmalısın."

Ted başını salladı. "Sen ve ben. İyi bir şey yaşadık. Frog Creek'te olmak. Doğruydu, biliyor musun? İkimizin de yapacak işleri vardı. Senin çiftlikle, benim de şeriflikle. Ama sonra birlikte geçirdiğimiz zamanlar da oldu."

"Ne zaman ki 'senin şeylerin' Roxy'yi de içine aldı, işte o zaman bizim için son oldu." Bu konuya girmeme nasıl izin vermiştim? Daha güçlü olmalıydım ve

Beni bu şekilde kandırmasına izin vermekten daha akıllıca. "Bu tartışmayı seninle yapmak istemiyorum."

Kaşları, o içten kara gözlerinin üzerine samimi bir şekilde eğildi. Kalbimi bir neşterin kasları delip geçmesi gibi kesen o bakış. Bir zamanlar beni güvenle yanına çeken ve onun bir parçasıymışım gibi hissettiren bakış. Çekimine karşı gözlerimi kapattım.

Kadife gibi sesiyle, "tek kişi sensin. Yani, *gerçekten* konuşabildiğim. Her zaman tek kişi sen oldun."

Etrafımda döndüm. Eğer oradan çıkmazsam, onu pencereden aşağı itecek ve aşağıdaki kaldırıma çarpacaktım. Ya da kollarına düşecektim. Ve eğer bu olursa, kendim atlamak zorunda kalacaktım.

"Bekle," dedi.

Neden o ağlamaklı sesin beni etkilemesine izin verdim? Durdum ve bunun için kendimden nefret ettim.

kalktı. "Roxy sürekli konuşuyor. Hiç susmuyor. Hep kendisiyle, nasıl hissettiğiyle ve bebeğin nasıl hissettiğiyle ilgili. Ve benim nasıl hissettiğimi soruyor ve nasıl hissettiğim hakkında konuşmadığımı ama ona söyleyemediğimi çünkü anlatıyor."

Kendime dönme izni verdim, kendi duygularım yumuşak ve karmaşıktı. "İki şey var Ted. Roxy bir seferde üç dakikadan fazla konuşmayı hiç bırakmadı ve sen bunu ezelden beri biliyorsun. Ve bu hep onunla ilgiliydi, senin de bildiğin bir şey. Ama bir şey daha var, bir bebeği olacak ve bu büyük bir olay. Bu onu değiştiriyor ve sizin hayatınızı da değiştirecek."

Üzgün gözlerle bana baktı. Sesi tam olarak titretilen olmasa da daha zayıf geliyordu. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Ugh! Şimdi Ted'in onsuz daha iyi olacağım yönünü hatırladım. Ona tekrar aşık olacağıma dair en ufak bir endişem yoktu, bu yüzden ofise geri döndüm. "Kendini toparlasan iyi edersin, çünkü bunu yapmak zorundasın."

Sanırım karısı olduğum zamanlardaki gibi daha sempatik ve ölçülü bir tepki bekliyordu, çünkü yüzündeki o zavallı bebek sarkıklığı kayboldu. Makul bir ses tonuyla sertleşti. "Sen ve ben çocuk sahibi olmayı planladığımızda, ben tamamen buna odaklanmıştım. Bütün bu kardeşlerin vardı ve sen ne yapacağını ve ne bekleyeceğini biliyordun. Her şeyi halledebileceğine güveniyordum."

Bunu bana söylememeliydi, o kadarını biliyordum. "Baba olacaktın, biliyorsun. Biraz sorumluluk alacaktın."

Gözlerinin etrafında, kaçmaya hazır bir at gibi beyaz bir panik çemberi vardı. "Ama sen çok emin ve yeteneklisin. Bana nasıl olmam gerektiğini göstereceğini hep biliyordum. Ama Roxy..." Sustu.

Onun nesi vardı böyle? Onun bebeği benim sorumluluğumda değildi ama yine de doğmayı bekleyen bu küçük serseriye yardım etmek çekildiğimi hissettim. O bebek benim akrabam değildi. Ama garip bir şekilde yeğenimmiş gibi hissediyordum. "Roxy seçtiğin ve sahip olduğun şey. İki ay sonra seninle ilgili olmaktan çıkacak. O zaman sen ve Roxy'nin önce bebeği düşünmeniz gerekecek. Yani daha iyi bir insan olmak için zamanın var."

Hafif gülümsemesi ona güçlü, kare çeneli bir görünüm veriyordu. "Gördün mü? İşte demek istediğim bu. Her zaman ne yapılması gerektiğini biliyorsun ve beni doğru yola getirme konusunda çok iyisin."

Asit ve mide ekşimesi aşkına. "Ben senin akıl hocan değilim. Şunu anla, Ted. Baba olacaksın ve bir baba gibi davranmaya başlamalısın."

Ciddi bir yüz ifadesiyle, "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ama Roxy konusunda ne yapacağım? Beni deli ediyor."

Kiminle konuştuğunun farkında değil mi? "O senin hayatının aşkı. En azından liseden beri bir var bir yok olduğun için öyle görünüyor. Ben bir ara istasyondum. Sen ve ben ruh eşi değiliz. Bunu kendi başına hallet."

Perişan görünüyordu. Belki de bundan keyif ama almadım. "Sanırım bir hata yaptım," dedi. "Hayat akıp gidiyordu ve biz bir rutinin içindeydik. O yanımdaydı ve bana istendiğimi hissettirdi. Senden hissetmediğim bir şey."

Tanrı aşkına, bunu duymama gerek yoktu. Öfkeme kement atmazsam hiçbir yere varamazdım. "Jeremy ve Narciso'nun o hücrelerden çıkması gerekiyor."

Sanki beni duymamış gibi davrandı. "Roxy bana ne kadar zeki ve başarılı olduğumu söyledi. Ne kadar seksi."

Hem Ted'i raydan çıkarmak hem de onu öldürmek için duyduğum derin arzuyu bastırmak için elimi kaldırdım. "Philip Lowe'dan Narciso'nun vatandaşlık durumuyla ilgili bir mesaj aldınız mı?"

Hüzünlü tavrını sürdürdü. "Heyecan ve risk için gittim. Ve bir süre için eğlenceli göründü. Ama şimdi burada, Chester County'de olmama rağmen sevdiğim işi kaybettim. Ve artık çiftlikte değilim. Ve hayatımızdaki huzuru özleyorum."

Ofise bir adım daha yaklaştım, göğsüm öfkeyle yanıyordu. "Bana yalan söylenmesini özlemiyorum. Ya da ihanete uğramayı."

Ted, etki yaratmak için uydurduğundan şüphelendiğim gözyaşlarının eşiğinde bana baktı. "Özür dilerim. Sana kötü davrandığımı biliyorum. İyi olanın kaybolup gitmesine ikimiz de izin verdik. Acaba artık çok mu geç?"

Sesimi yükseltmeden edemedim. "Tabii ki çok geç. Aptal mısın sen?"

"Ne için çok geç?" Ses bana çarptı ve muhtemelen nefesim kesildi.

"Roxy!" Dedim. "Beni korkuttun."

Kıkırdadı. "Beni nasıl duymadın bilmiyorum. Bu bebek o kadar büyüyor ki merdivenleri çıkarken ejderha gibi oflayıp pufluyorum." Şort ve dekolteli bir hamile tişörtü giymişti ve Tanrı olsun, temiz, taze ve... güzel görünüyordu.

Ofise girip Ted'e doğru ve onu kucakladı. Yüzünü kaplayan kocaman gülümsemesiyle etrafına önce hızlı bir öpücük paylaştılar. "Bir hafta içinde birbirimizi iki kez göreceğimize inanamıyorum. Susan ve Michael'ın at nalı turnuvasını kazandığını duydum. Şanslılar ki Ted turnuvadan çekilmek zorunda kalmış, yoksa Fox'un hakkını gasp etmiş olacaktı."

Arada sırada Roxy konuşmalarına, onun tam bir boş kafalı olduğuna dair inatçı fikrime meydan okuyan bir kelime katıyordu. *Gasp*. Bu beni rahatsız ederdi. "Bu sadece bir oyun."

Neşeli tavrı biraz azaldı. "Bu doğru. Buzz'ın cinayeti için çok endişelendim."

Yani Ted onunla polis meseleleri hakkında konuşuyordu. Ona huysuz bir bakış attım.

Roxy devam etti. "Bunun Chester County'de olabileceğine inanamıyorum. Eldon'ın vefatından sonra tüm o kötü şeyleri geride bıraktığımızı sanıyordum."

Carly'nin büyükbabası Eldon aynı zamanda Roxy'nin kayınpederiydi. Onun öldürülmesi ve Carly'nin kaçması hakkında uzun bir hikaye vardı ve Roxy

Ted ve benim yeni şerif olmamızla sonuçlandı. Bir ömür önceymiş gibi geliyordu ama sadece bir yıldan biraz fazla olmuştu.

Roxy ile konuşmak istemediğim o kadar çok şey vardı ki. Ted'i kızdırabilecek bir konu üzerinde karar kıldım. "Bugünlerde nasıl hissediyorsun? Üçüncü üç aylık döneme giriyorsun, ha?"

Gözleri parladı ve Ted'den uzaklaşarak bana yaklaştı. Açık bir avucunu karnına sürttü. "Bir at kadar güçlüyüm. Ama biraz hazımsızlık çekmeye başladım. Küçük bir oğlumuz olacağından eminim. Onu şimdi görebiliyorum, küçük kovboy çizimleri ve şerif rozetiyle. Tıpkı babası gibi."

Bir şekilde kusmamayı başardım. "Uykunu kaybetmeye hazır mısın?"

Bununla alay etti. "Dahlia Ted'in çok kötü uyuduğunu söyledi. İki yaşına gelene kadar onu yataklarına almak zorunda kalmış. Sanırım Dahlia küçük oğlu için bu fedakârlığı yapabildiyse, ben de kendi oğlum için yapabilirim."

Bizimkini söylemediğini fark ettim. Zavallı Ted. Her zaman ilgi odağı olan Ted, şimdi ilgi odağını kendisinin küçük bir versiyonuyla paylaşmak zorunda kalacaktı. Paniklemesine şaşmamalı. "Sonsuza dek sürmez. Eninde sonunda büyürler." En azından çoğu.

Bana yaklaştı. "Sarah hâlâ mide bulantısı yaşadığını söyledi. Ona daha fazla potasyum yemesi gerektiğini söyledim."

Sanırım konuşmaya devam etti, ama merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğumda ve uzun, parlak siyah saçlı bir Latin güzeli belirdiğinde tüm ilgimi kaybetmiştim. Bu sadece Myah Ortega olabilirdi ve şimdi Jeremy'nin neden bu kadar sert düştüğünü anlıyordum.

Kısa şortu ve incecik pembe parmak arası terlikleriyle başında duraksadı, yolunu bulmak için etrafına bakındı. Ted'in ofisinden çıkıp koridora adım attım. "Myah?"

Beni fark etti ve aceleyle yoluma çıktı, tabanları topuklarına nazikçe vuruyordu. "Kate." Belli ki Jeremy geçen gün beni ona tanıtmıştı. "Aman Tanrım. Jeremy burada mı? O iyi mi? Neler oluyor?" Geniş ve neredeyse siyah gözleri panikle parlıyordu ve nefes alış veriş sanki bir rodeo arenasında koşuyormuş gibi geliyordu.

Onu sakinleştirmek için elimi koluna koydum. Sıcak ve bebek yumuşaklığındaydı. Ah, gençliğin güzelliği. "Jeremy'nin burada olduğunu nereden biliyordun?" Kasabada yerine aileme söylemek istedim. Eğer haber çoktan , çok geç kalmıştım.

Jeremy'nin yerini bulmaya çalışır gibi benden öteye baktı. "Çiftliği aradım. Önce Ellen'ı bulmaya çalıştım. Ama orada değildi. Sonunda Felicity'ye ve bana Buzz'dan ve Narciso'nun burada olduğundan bahsetti. Buzz'ın pikabı bizde olduğu için Jeremy'nin burada olabileceğini düşündüm."

Belki onun yerinde olsam ilk aklıma gelen şerifin ofisini kontrol etmek olurdu ama bundan şüpheliydim. Her neyse, haberin adliyeden çıkıp Hodgekiss'e kadar ulaşmasının biraz zaman alacağını umuyordum. Ya da en azından ben ona söylemeden önce annemin kulağına gitmezdi.

"Nerede o? Ne için tutuluyor?" Sesi birkaç oktav yükselmişti.

Ted ofisinden dışarı sızdı. Bir kadınla ilişkisi olan ve onunla evlenen eski kocamın benimle başka bir ilişki kurmaya çalıştığını fark etmek için birkaç dakikam olmuştu. Bu gerçeği kabullenmek istediğimden çok daha fazlaydı. Şimdi o ahmak heriften yepyeni bir düzeyde nefret ediyordum.

"Jeremy, Buzz Steinman cinayetinin şüphelisi olarak tutuluyor." Sesim hissettiğim kadar iğrenç çıkıyordu.

Soluk soluğa kalmış Viktorya dönemi genç kızları gibi narin elini boğazına götürdü. "Hayır. Bu olamaz."

Ted ona ataerkil, güven verici bir baş selamı verdi. Onu daha önce baba olma düşüncesiyle neredeyse ağlarken görmeliydi. "Korkarım öyle. Suçluluğuna dair bazı ikna edici kanıtlar var."

Nasıl böyle bir pislik olabilir? Sert bir ses tonuyla cevap verdim. "Kes şunu, Ted. Ödünç alınmış bir pikap cinayet için ikna edici bir kanıt *değildir*."

Eğer bir boz ayı olsaydı sesi daha tehditkâr çıkmazdı. "Ve kurbanla girdiği bir münakaşada morarmış bir göz."

Bir yumruk atıp ona da aynı şekilde bir morluk vermeyi hayal ettim. "Yine de bir şey ifade etmiyor."

Ted bana odaklandı, tekrar dürttü. "Ve kurban Jeremy'nin kamyonetinde bulundu."

Myah'nın inanılmaz derecede pürüzsüz, koyu renkli yanakları soldu. "Jeremy hakkında ne biliyor olursan ol, Buzz'ı onun öldürmediğini biliyorum."

Roxy şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle ofisten fırladı. "Jeremy Buzz'ı mı öldürdü? Bunu hiç düşünmemiştim ama çok mantıklı. Burada olmana şaşmamalı, Kate. Çok üzgünüm."

Myah ve ben birlikte, uyum içinde tekrarladık. "Buzz'ı Jeremy öldürmedi."

Roxy ikimize de sempatik bir ifadesi verdi. "Bu çok zor. Sevdiğin birinin cinayetle suçlanmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yaşadığınız çok zor bir şey. Ama benim durumumda suçlamalar yanlış."

Ona çenesini kapatmasını söyleyemeden Ted kolunu omzuna doladı ve onu koridora çekti. "Geç kalabilirim. Merak etme."

Benim için akşam yemeği hakkında. Eve gelmeden önce bir şeyler atıştırırım."

Kızın alt dudağı daha da şişti. "Bu akşam doğum dersimiz varken bunu yaptığina inanamıyorum."

Çenesi seğirdi, sabrının azaldığının kesin bir işaretiydi. "Bu işin doğası böyle bebeğim. Elden bir şey gelmez."

Bebeğim. Blech. Benimle evli olmasının daha az karmaşık olabileceğini görebiliyordum. Geç saatlere kadar çalışması gerektiğini söylediğinde hiç şikayet etmedim. Elbette, evliliğimizin son yılında, bu geç saatlere kadar çalışma Roxy'yi de içeriyordu, bu yüzden belki de .

Roxy yoluna devam etti, hamileliğinin son dönemine girmekte olan otuzlu yaşlarındaki bir kadın için fazla sevimli görünüyordu.

Ted geri döndü. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi Myah'a, sesi derin ve nazikti.

Kıpırdandı ve koridorun aşağısına bakmaya devam etti, nezarethanenin nerede anlamıştı. "Elbette. Jeremy ile konuştuktan sonra."

Bu genç ve güzel kızın Ted'e ne yapıp ne yapmayacağını neredeyse gülecektim.

Ted tereddüt etti. "Ziyaretçi kabul etmesi gerektiğini sanmıyorum."

Ne kadar kararlısın. Bir elimi onun sırtına koydum. "O burada. Ben gözetmenlik yapacağım ve işin bittiğinde Ted'le birlikte ifadeni alacağız."

Uzun kirpikli gözleri belirsizlikle benimkilerle buluştu. "Açıklama mı?"

Ted bana ters ters baktı ama dikkatini Myah'ya çevirdi ve ataerkil bir ton takındı. "O yakalandığında Omaha'da onunla birlikteydin, değil mi?"

Başını salladı ve yemin ederim gözlerini ona dikti.

"Ne kadar süre birlikte olduğunuza ve faaliyetlerinize dair tüm ayrıntılara ihtiyacımız olacak."

"Oh." Masum gözleri ve dalgalı saçlarıyla tipik bir dertli prenses gibiydi. Bahse girerim ki yaşlı Teddy bunu yutuyordu ve onunla röportaj yapmak ve rahatlatıcı olmak için elinden geleni yapmak için sabırsızlanıyordu.

Koridorda *ilerlemeye* başladık ve Ted'in botlarının çıkardığı sesler bizi takip etti. Hapishanenin tamamen dolu olacağını tahmin ediyordum.

Jeremy Myah'yı görünce ayağa fırladı ve ileri atıldı. Sanki onu kendine çekiyormuş gibi parmaklıkları kavradı. "İyi misin? Ben iyiyim.

Özür dilerim. Seni aramama izin vermediler."

Narciso'nun hücresinin önünde durdum ve onun aceleyle Jeremy'ye gidişini izledim.

Kadın uzandı ve elleri parmaklıkların arasından birbirine dolandı. Ted'in onlara geri çekilmelerini söylemesini bekledim. Ama hiçbir şey söylemedi.

Yorgunluğun verdiği koyu halkalar ve gözündeki morlukla Jeremy bitkin görünüyordu. Onu hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim. "Seni gördüğüme çok sevindim. İyi olduğuna emin misin?"

Kocaman gözyaşları pürüzsüz yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu ama hiç şaşırmadım, ağladığımızda hepimizde gibi ağzı sulanmıyor ve gözleri kızarmıyordu. Gözyaşları onu daha da masalsı bir prenses güzelliğine büründürmüştü. "Douglas hemen birini gönderdi. Ben iyiyim."

Narciso ranzasında oturuyordu, ağzı düz ve gözleri sertti. Yeniden bir araya gelmek onu pek de mutlu etmemişti.

Jeremy Myah'yı kendine doğru çekti ve yalvaran gözlerle ona doğru eğildi. "Söyledikleri şeyi yapmadım. Buzz'ı öldür."

Yutkundu ve fısıldadı, "Biliyorum. Bunu yapamazsın."

Beni aradı. "Kate bana bir avukat bulacak ve ben de buradan gideceğim."

Omzunun üzerinden bana bakmak için başını çevirdi. "Teşekkür ederim." Sanki onun ortağıymış gibi.

Kaygısız kardeşimin kalbini vermesini kabullenemiyordum. Jeremy onunla okyanusun dibini boylamış gibi görünmüyordu. Birlikte olalı daha birkaç hafta bile olmamıştı ama şimdiden solungaçları filizlenmişti. Gerçek aşk böyle mi işliyordu?

Annem babama o kadar çabuk aşık olduğunu söylemişti. Herhangi bir ilişkide durup durup düşünmem, yeniden düşünmem ve tekrar tekrar düşünmem gerektiği için bunun en iyi yol olduğu anlamına gelmiyordu. Belki de aşık olmanın en doğru yolu, kalbin açık çayırdaki kaçak bir tay gibi kontrolü ele almasına izin vermektir.

Ted etrafımdan dolandı ve ben de yanlışlıkla dirseğimi onun kaburgalarına geçirdim. Dirseğimi görmezden geldi. "Bu kadar yeter. Şimdi seninle konuşmam gerek."

Myah endişeli gözlerini Jeremy'ye kırıştırdı. "Sorun . Geri geleceğim. Bir şey izin vermeyeceğiz. Söz veriyorum."

Jeremy'yi rahatlatmak için aklına ne gelirse sayıklıyor gibiydi. Ben daha pratik yol seçtim. Balık Gölü'nde ne olduğunu bulmamız gerekiyordu. Jeremy ve Narciso'yu temize çıkarabilecek tek şey buydu.

Jeremy'nin elini sıkmak için durakladım. "Bunu halledeceğim. Biraz dinlenmeye çalış."

Elimi tuttu. "Anneme söylemek zorunda değilsin, değil mi?"

Midem bulandı. "Bunu nasıl atlatabilirim bilmiyorum. İnsanların uzun sürmez."

Gözleri, kırıştırdığı parlıyordu. "Evet, haklısın. Haklısın. Ona önce sen ulaşabilir misin? Bu onu yuvarlayacak." Ben de kabul ettim. "Hemen oraya gidiyorum."

Myah ile konuştuktan sonra.

Koridorda aceleyle Ted'in ofisine geri döndüm. Kapısı kapalıydı ve tokmağı denediğimde kilitli olduğunu gördüm. Kapıya vurdum. "Beni içeri al."

Sesi diğer taraftan geldi. "Seni ilgilendirmez. Evine git."

"Hadi ama Ted." Bir işe yaramayacağını bile bile denedim. Sekiz yıl boyunca bir adamla yaşayıp da ses tonundan anlamamak olmaz. Ted beni içeri almayacağını açıkça belli etmişti. Bunu yapmak zorunda değildi, o kadar. Her ne kadar beni kızdırsa da, bu raundu ona vermek zorundaydım.

Kapıyı bir kez daha çaldım, koridorda botlarımı duyduğunu anladığımda on beş dakika daha volta attım ve sonra aşağı indim.

Ted'in penceresinden görmemesi için arabamı bloğun etrafından dolaştırdım ve Poupon'la birlikte Myah'yı parka benzeyen adliye binasındaki bankta beklemek için geri döndük. Güneş ışığında yürümek beni ısıttı ve terim çukurlarımın altında ve diğer yerlerde birikti. Şerif'in polyester dimi elbisesi yazın giyilebilecek en nefes alabilir kıyafet değildi.

Poupon, işlevsiz bir fıskiye başlığının yarattığı su birikintisinden su aldı ve ben de bankın üzerine çöktüm. Otomatik fıskiyeler bir bölümden kapanıp başka bir bölümde canlanarak ıslak çimlerin ferahlatıcı kokusunu bana doğru gönderdi. Beklerken fıskiye'nin içinde koşarsam muhtemelen ofisime saygısızlık etmiş olurum.

Ellen hakkında konuştuğumuzda Jeremy'nin verdiği tepkide beni dürten bir şey vardı. Kamyonetini ona ödünç verdiğinden bahsettiğimde şaşırılmış gibiydi. Ondan bir şey almak için evine gitmişti ve Ellen konuda hiçbir şey söylememişti. Çok büyük bir sorun değildi ama hikâyeleri uyuşmuyordu. Telefonuma numarasını girdim ve cevap vermeyince mesaj bıraktım.

Adliye binasının önünde beyaz bir Land Rover park etmişti ve onun Myah'ya ait olduğunu düşündüm, çünkü bana süslü arabaları olduğu söylenmişti. Ellen'ı hızlıca kontrol etme riskini almaya karar verdim. Buralarda takılmasını isteyecek ve Myah'nın söyleyeceklerini dinledikten sonra onunla konuşmak için geri dönecektim.

Poupon neden tekrar arabaya bindiğimizi sorgulamadı ve ben de Bryant'a doğru ilerlerken açıklama yapmayı teklif etmedim. Yanından geçerken Ellen'ın evi sıkıca kilitlenmişti. Mona ön verandada oturuyordu, yüzünde aynı onaylamayan ifade vardı ve eminim çoğu zaman da öyle kalıyordu. "Hey, Mona," dedim, yürüyüş yolunun yarısında durup gözlerimi gölgeledim. Onu son gördüğümünden beri saçlarını yıkamamış gibi görünüyordu.

"Kate." Selamdan çok, "hadi oradan" der gibiydi.

Sanırım hoşbeşle vakit kaybetmeme gerek yoktu. "Bu sabah Ellen'ı gördün mü?"

Onu sorgulamamdan hoşlanmadığını belli etmek için bana üç saniyelik bir bakış attı. Çenesindeki iki siyah bıyığı görebildiğime yemin edebilirim. Sonunda konuştu, çünkü diğer insanlar hakkında konuşmak en iyi yaptığı şeydi. "O kızın tam olarak ne zaman gittiğini söyleyebilirim. Dün gece yedi buçukta. O uğultulu müzik nihayet o zaman sustu. İyi de oldu. Çünkü sekizden sonra devam etseydi şerifi buraya çağırırdım. Biz sakın bir mahalleyiz ve buralarda erken yatarız." Ağzı durdu ve dudakları tekrar kaşlarının arasında kayboldu.

"Teşekkürler." Gevezelikten hoşlandığı izlenimini edinmedim, bu yüzden Poupon'u Myah'nın Land Rover'ının oturmaya ve kalmaya devam ettiği adliye binasına geri götürdüm.

Myah'nın adliyeden çıkması bir on dakika daha sürdü. Poupon ve benim beklediğimiz adliye bahçesinin yan bahçesindeki bir çınar ağacının altından ona seslendim.

Şaşkın görünüyordu ama aceleyle yanıma geldi. Çaresiz, küçük bir kız sesiyle, "Şerifin seni neden içeri almadığını bilmiyorum. Keşke orada olsaydın. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi hissettim."

Bu Ted'in yapacağı bir şey değildi. Kurnaz stratejilerden pek hoşlanmazdı. "Buzz'ı gerçekten kimin öldürdüğünü bulabilmem için benimle konuşman gerekiyor."

İri gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Eğer Jeremy'ye yardımı olacaksa, sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım."

Çimenlerin üzerindeki dekoratif bir banka doğru ilerledik ve oturduk. Göğüs cebimden küçük spiralli bir defter çıkardım ve açtım. "Pazar günü bütün gün Jeremy ile miydin?"

Gözleri, çok koyu, çok yuvarlak. Disney onları daha iyi çizemezdi. "Evet. Cumartesi gecesi onunla kaldım."

"Yeni evinde mi?"

Yine başını salladı. "Evet. Hiç mobilyası yoktu, sadece yatağı vardı." Kızın yüzü al al oldu.

"Pazar günü ne yaptın?"

"Ben geç kalktım. Jeremy şafakta kalktı çünkü bir gün önce biçtikleri samanı kontrol etmesi gerekiyordu. Eğer kuru olursa kaçamayacaktı ve Narciso ve çocuklarıyla balığa gitme planları yapmıştık."

Bunu karaladım. "Peki sonra ne olacak?"

Düşünüyormuş gibi duraksadı, sonra daha da derin bir kırmızıya boyandı. "Bir süre sonra Narciso ile balığa gitmek için buluştuk. Ondan hemen sonra seni Bryant'ta gördük."

"Buzz, Narciso'nun peşine o zaman mı düştü?"

Başını salladı. "Balığa çıkmamaya karar verdik. Jeremy'nin evine geri döndük. Ve, um." Doğal rengini geri kazanmaya başlamıştı ama şimdi yine kızarmıştı. "Omaha'ya gitmeye karar verdik ve Jeremy Narciso'yu bulup ona söylemeye gitti. Ben de Douglas'la konuşmak ve birkaç günlüğüne ayrılırsam projemin karşılanacağından emin olmak için Magnuson'a geri döndüm."

"Saat kaçtı?"

"Magnuson'a on iki buçuk gibi vardım, yani çiftlikten öğlen saatlerinde ayrılmış olmalıyım."

Sadece patronlarına planlarından bahsetmemişlerdi.

Bu burktu.

"Neden Omaha'ya gitmek için plan yaptın?"

Kucağındaki ellerine odaklandı. "Birkaç nedeni var.

Jeremy, Omaha'daki bir çeyrek at satışıyla ilgileniyordu." Jeremy ilgileniyordu, ha? "Diğer sebep neydi?"

Bana baktı. "Biz, belki de evlenecektik."

Kimdi bu kız? Bu kesinlikle beni . Kardeşlerim özel hayatıma karışma hakkına sahip olduklarını düşündükleri için kaç kez tepinmiş ve öfkelenmişim? Müdahale bile etmediler. Arkamdan yürüttükleri bütün o seçimler vardı.

Kiminle çıkmam gerektiğini. Bunu düşününce bir utanç ve öfke dalgası hissettim ama sonunda baldızım olabilecek bu kıza duygularımı göstermemeye odaklandım.

"Ama evlenmediniz mi?" Duygularımı saklamakta iyi değildim, çünkü sesim kararsız ve çatırtılı çıkıyordu.

Gözlerini bana kırıştırdı. Çarpan gözler ve çırpınan eller beni savaşa soktu. Kadınların gerçek insanlar gibi davranması gerekiyordu, femme fataleler gibi değil. "Hayır. Son dakikada Jeremy bunu yapamadı."

Şurada. Ne de olsa biraz akıllı varmış.

Ellerine baktı. "Bana sordu. Yüzüğü bile vardı." Kendine bir gülümseme verdi. "Mükemmel bir yüzük. Prenses kesim." Tabii ya.

Jeremy'nin Long Branch'ta bir içki alacak kadar hazır parası yoktu. Elmas yüzük alacak kadar parayı nereden buldu?

"Giymiyor musun?"

Neredeyse somurtacaktı. "Beklememiz gerektiğini düşündü. Yani, çok romantik bir şekilde ayarladı. Beni şehir merkezinde çok güzel bir restorana götürdü ama... yapmadı. Hepinizin, kardeşlerinin, eğer bunu bizimle paylaşmazlarsa ona kızacağınızı söyledi."

Kalemimi tıkladım. "Gerçek düğün, evet, muhtemelen haklı."

Bana tatlı bir gülümseme verdi. "Annenin anlayacağını söyledi. Baban anlamayacakmış ama bizi affedecekmiş. Ama geri kalanlar için endişeleniyordu. Özellikle de senin için."

Bu beni şok etti. "Ben mi?" Kendimi açık fikirli ve kabullenici biri olarak görüyordum. Belki Jeremy söz konusu olduğunda hariç. Ya da Susan. Ya da Carly. Ailemden herhangi biri, gerçekten. Jeremy haklıydı.

O kara gözler beni arkadaşı olmaya davet etti. Douglas haklıydı, gerçek bir büyücüydü. "Jeremy gerçekten seni örnek alıyor. Onu senin büyüttüğünü söyledi."

"Ben ondan o kadar da büyük değilim." Savunmacı tavrım, yaşım ile ilgili hassasiyetimden çok, ailemi iyi gösterme isteğimden kaynaklanıyordu.

"Ona ilgi gösterdiğini söyledi. Ablalar kendi işleriyle çok meşguldü, oğlanlar da kendi başlarındaydı. Bana annenin bu büyüleri olduğunu söyledi, onlara böyle diyor, ne zaman

ona bakamadığını söyledi. Ona ve Susan'a göz kulak olduğunuzu söyledi."

Jeremy ve Susan her zaman benim gibi hissetmişlerdi ama onun hissettiğini bilmiyordum. Boğazımı temizledim. "Bana Magnuson'a gittiğin birkaç saat dışında bütün gün Jeremy ile birlikte olduğunu ."

Güven dolu bir göz kırpmayla başını salladı.

Kalemimi defterime vurdum. "kaçtı?"

Muhtemelen Ted zaten sorduğu için uzun süre düşünmek zorunda kalmadı. "Öğlenle beş arasıydı, aşağı yukarı on beş dakika."

"Seni Magnuson'da gören oldu mu?"

Yele gibi siyah saçlarını salladı. "Etrafta kimse yoktu. Bazen Pazar öğleden sonraları şehre giderler, Rapid City'ye falan gibi."

Hayal kırıklığı içinde başımı ağaç tepelerine doğru kaldırdım. "Bunun bize bir yararı olmayacak. Buzz saat beşten önce ve ikiden sonra göle girmiş."

Yere yığıldı. "Şerif Conner bana bunu söylemedi."

Muhtemelen Ted, Margie'yle Buzz'ın bira alması konusunda konuşmamıştı. Paniklememeye çalışarak nefesimi tuttum. "Jeremy neden Buzz'ın pikabını aldı?"

Myah'nın elleri kucağında birbirine kenetlendi. "Bu onun fikriydi. Ben arabamı almak istedim ama o at alırsak diye bir karavan almak istediğini söyledi."

"Satış dündü. At aldınız mı?"

En ufak bir tereddüt sezdim mi? "Hayır. Jeremy istediğini göremedi."

Hmm. Parası olmayan ve nişan yüzüğü almayı başaran bir adam ne tür bir at ister?

"Ona pikabını alıp almayacağını sordum." diye devam etti. "Peki o ne dedi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Kendisi Rocking L'de çalıştığı ve Buzz çalışmadığı için yeni pikabı kullanacağını ve beni Omaha'ya şık bir şekilde götüreceğini söyledi."

"Bu sana doğru geldi mi?"

Omuz silkti. "Bunu sorgulamadım."

Başka bir yola atladım. "Douglas bunun Magnuson'daki ikinci projeniz olduğunu söyledi."

"Evet." Endişesini üzerinden atmaya çalışır gibi boğazını temizledi. "İki yıl önce kısıraklarda yeni bir antibiyotiğin tayların doğum ağırlıkları üzerindeki etkisine dair bir ilk çalışma yaptım. Bazı korelasyonlar olduğunu gösterdi. Buradaki çalışmayı o kadar çok sevdim ki başka bir çalışma için gönüllü oldum. İlişkili olmaması umurumda bile değildi ve değil de."

"Geçen sefer çalışmanın başında kim vardı?"

Dolgun dudaklarını büzdü ve çenesini hafifçe indirerek bana baktı. "Bunu Jeremy'ye söylemeyeceksin, değil mi?"

Başımı salladım. Teknik olarak bu bir söz değildi ve bana bir seçenek bırakıyordu.

"Dr. Welton'a yardım ettim ama aslında ekipte değildim. Yani, işi ben yaptım. Ama Dr. Welton ve benim bir ilişkimiz vardı. Yani benim adım çalışmada geçmiyordu."

"Anlıyorum." Douglas'a Dr. Welton'ı soracağımdan eminim.

"Sorun değil. Tanınmak ya da başka bir şey için bu işin içinde değilim. Atları ve işimi gerçekten seviyorum. Dr. Welton'la işimiz bittiğinde çalışmaya devam ettim. Çoğunlukla gönüllü olarak. Buraya geri dönme çıkınca da hemen atladım."

Bunu bir saniye beklettim. "Waylon Eaton o zamanlar Ellen Steinman'la çok takıldığınızı söyledi."

Eğlenen bir ifadeyle beni inceledi. "Jeremy haklıydı. Onu takip ediyorsun. Birlikte olduğumuzu öğrendikten sonra mı etrafı soruşturmaya başladın?"

"Suçluyum. Buradaki neredeyse herkesi tanıyorum. Senin hakkında bir şey duymamıştım ve Jeremy'nin sonunda nasıl bir kıza aşık olduğunu öğrenmek istedim."

Sesinde güven ve neredeyse bir flört vardı. "Peki sen neye karar verdin? Ben nasıl bir kıyım?"

Tanrım. Onunla ilgili bir şeyin beni rahatsız ettiğini söylemek istemedim.

-Newt ve Earl'e ne diyordu? *Gerçek.* Myah'ya verdiğim tepki üzerine Susan'ın değil Douglas'ın takımına katıldığımı söyledi. Daha diplomatik bir şekilde cevap verdim. "Jeremy seni sevdiğini söylüyor. Önemli olan da bu."

Bunu temkinli bir bakışla kabul etti. "O yaz Rocking L'de çok zaman geçirdim. Ellen ve ben iyi anlaştık."

"Magnuson'daki öğrenciler genellikle kendi hallerinde takılırlar. Sen ve Ellen nasıl tanıştınız?"

Myah bunu bir an düşündü, sonra mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Ama tabii ki mükemmel olacaktı. "Şimdi hatırladım. Ellen, Jeff Taylor'a aşıktı. O yaz devam eden bir domuz projesi vardı. Bir Cumartesi gecesi Bryant'a gitmiş ve Ellen'la takılmıştı. Ondan sonra Ellen birkaç günde bir çiftliğe gelmeye başladı. Sanırım Jeff için bu bir tür ganimet arayışıydı. Ama Ellen ona karşı *bir subay ve bir centilmendi*. Jeff'in onu Sandhills'den götürmesini ve ona her gün çiftlik çalışanları için yemek pişirmek zorunda kalmayacağı bir hayat vermesini umuyordu."

Bu daha önce duymadığım bir hikâyeydi. "Ve onunla çiftlikte mi tanıştın?"

Myah'nın yüzü sanki bu anının tadını çıkarıyormuş gibi yumuşadı. "Hayvancılık araştırmalarında çalışan çok fazla kadın yok. Ellen o yaz iyi bir arkadaştı. Çok takıldık ve araştırma çiftliğindeki onca erkekten sonra Rocking L'ye gitmek rahatlatıcıydı. Hepsi beni yakalayacaklarını düşünüyordu, ya da her ne diyorlarsa. Rahatlamak için Rocking L'e giderdim."

"Buzz'la da o zaman mı tanıştın?"

Burnunu buruşturdu. "Onunla tanıştım ama onu gerçekten tanıyamadım. Geceleri çok içiyordu ve Ellen ondan uzak durmak istiyordu."

Bunu anlayabilirim. "Sen ve Ellen hala iyi arkadaş mısınız?"

Bir anlık kızgınlık parladı ve kayboldu, onu o kusursuz güzellikle baş başa bıraktı. "Keşke öyle olsaydı. Yeni proje için onay aldığımda çok heyecanlandım çünkü Ellen'la tekrar vakit geçirebileceğimi biliyordum. Ve ilk birkaç hafta harika vakit geçirdik."

"Peki sonra?"

"Sonra Narciso Jeremy'yi işe aldı." "Bu işleri nasıl değiştirdi?"

O geyik gözleri anlamamı istiyordu. "Yemin ederim, eğer Ellen ve Jeremy'nin birlikte olduklarını düşünseydim, asla

İşler başlar. Bu bir daha Rocking L'e gitmemek anlamına gelse bile."

"Ellen, Jeremy ile aralarında bir şey olmadığını mı söyledi?"

Önce bana, sonra da parmak arası terliklerinin altındaki çimlere baktı. "Ona sordum ve biraz çıktıklarını ama ciddi bir şey olmadığını söyledi. Bana devam etmemi söyledi. Bunun onu rahatsız etmeyeceğine söz verdi."

"Ama öyle ?"

Myah başını kaldırıp bana baktı. "Evet. Belki bir sorun olacağını düşünmedi ama bizi birlikte gördüğünde yandığını söyleyebilirim. O zamana kadar Jeremy ve benim için bir şeyleri durdurmak için çok geçti."

Beni bakışlarının merkezine aldı. "Onu seviyorum Kate. O da beni seviyor."

Bu beni çok sevdiğim kardeşim için sıcak ve mutlu hissettirmeliydi. Ama öyle olmadı. " gibi ileri derecede bilim eğitimi almış ve önünde büyük bir kariyer olan bir kadının Jeremy gibi bir adamda ne bulduğunu sorabilir miyim?"

Bu onun yüzündeki tatlılığı biraz azalttı. Bir an için öfkелendiğini fark ettim. "Üniversiteye gitmediği için mi? Kiralık bir adam olduğu, eski bir pikap kullandığı ve büyük bir banka hesabı olmadığı için mi?"

Omuz silktim. "Herhangi bir banka hesabı."

Omuzlarını dikleştirdi. "Jeremy akıllıdır. Nazik ve komik. Cömert ve sevgi dolu."

Bunların hepsini biliyordum. "Ama o hırslı değil."

"Onca insan arasından bana bunu söylediğine inanamıyorum. Geçimimi sağlamak için bir erkeğe ihtiyacım yok."

Oh, tabi. Beni kurtaran gözlerinle. "Geleceğini mü? Nerede yaşayacağını? Akademide ya da araştırmada olacaksın, varlıklı ve eğitilmiş insanlarla sosyal etkileşim içinde olacaksın. Jeremy buna nasıl uyum sağlayacak?"

Ayağa fırladı. Küçük kız sesi ağırlık kazanıyordu. "Aman Tanrım. Ona öyle sınırlar koyuyorsun ki. Onun potansiyelini biliyor musun? Hayallerini ve hedeflerini biliyor musun?"

Beni orada yakaladı. Jeremy'nin her gece farklı bir kızı hayal ettiğini söyleyebilirim. Hedefleri arasında pikabını çalışır durumda tutmak, bira içmek, balık tutmak ve birileriyle takılmak için yeterli zaman ve paraya sahip olmak vardı.

Arkadaşları. Dürüst olmak gerekirse, bazen Jeremy'nin sonunda yalnız ve beş parasız kalacağından, ne birikimi ne emekliliği, ne çocuğu ne de karısı olacağından endişelenirdim.

Başını eğdi, hâlâ . "Tek istediğim bir çiftlikte yaşamaktı. Onunla ilgili her şeyi seviyorum."

Evet, ben de. Ama nedense süslü arabasına ve bakımlı güzelliğine bakınca samimiyetini sorguladım. "Ve pahalı çeyrek at yarış hayvanları mı yetiştiriyorsun?"

"Atları seviyorum, o yüzden beni dava edin. Bu, onlara sahip olmam gerektiği anlamına gelmiyor." Sanki devam edip etmemeyi tartışıyormuş gibi önümde durdu.

Tekrar oturmasını işaret ettim. "Özür dilerim. Bu Jeremy'nin yeni bir yönü ve alışmak zaman alabilir. Yine de ona yardım etmeye çalışıyorum, bu yüzden benimle konuşmanı gerçekten çok isterim."

Yerine oturdu ama bankın onun tarafına doğru kayıldı.

"Ellen ve senin yollarınız ayrıldı mı?"

Barış işareti olarak çenesini kaldırdı. "Hayır, gerçekten kavga falan etmedik. Ama Jeremy'yi sahiplenmeye başladı."

"Ne demek istiyorsun?"

Ağzı o küçük, yarı somurtkan şeyi yaptı. "Jeremy onun yemekte en iyi et parçalarını ya da en büyük tarta dilimlerini ayırdığını söylerdi. Ona benim hakkımda hikayeler anlatır, iyi bir insan olmadığımı düşünmesini sağlamaya çalışmış."

"Ne dedi?"

Myah elini savuştururcasına salladı. "Bilmiyorum. Jeremy bana ayrıntı vermedi. Duygularımı incitmek istemedi."

"Yani Jeremy'nin seni bırakıp ona geri dönmesini mi sağlamaya çalışıyordu?"

"Sanırım öyle." Myah bir bacağını çaprazladı ve manikürlü ayak parmağından pembe bir parmak arası terlik sarkıttı. "Jeremy'den sürekli yardım isterdi. Lavabo tıkanıyordu ya da çim biçme makinesinin fişlerinin değiştirilmesi gerekiyordu. Sanki her gün bir şey oluyor gibiydi."

"Jeremy de buna katılıyor muydu?"

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ağabeyini bilirsin. Başı dertte olan kadınlara hayır demek zorlanır." Somurtkanlığı geri döndü. "Ve sonra, Pazar günü, Jeremy'yi arayıp durdu."

"Neden onunla temasa geçmeye çalışıyordu?"

Myah omuz silkti. "Gerçek bir sorun mu vardı yoksa onun oyunlarından biri miydi bilmiyorum. Buzz'ın sarhoş olduğunu ve korktuğunu söyledi. Jeremy ona gitmesini söyledi."

"Omaha'ya gitmeden önce onunla en son o zaman mı konuştunuz?" "Jeremy onu gördü, yapmamasını söylememe rağmen. Ona ödünç verdi. sonra da Buzz'la kavga etti."

Not defterimi kapattım. "Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Tüm bunları Ted'e anlattın mı?"

Ayağa kalktı. "Senin kadar çok soru sormadı. Ona bilmek istediklerini söyledim."

"Ona Ellen'dan bahsettin mi?"

Uzaklaşmaya başladı. "Hiç sormadı."

Land Rover'ına doğru ilerleyip arabasını sürerken parmak arası terlikleri topuklarına vuruyordu.

Yanımızdaki gölgeli çimenlikte yan yatmış olan Poupon'a kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl bir bencil diva senin gibi yakışıklı bir adamı fark etmez bile?"

Kendimi hâlâ bir papatya kadar taze hissetmiyordum -aslında biraz solgun hissediyordum- Poupon arkamdan gelirken kendi arabama doğru yola çıktım. Ellen'la temasa geçmeyi çok isterdim. Bana babasını sevdiğini ve ölümünden dolayı çok üzgün olduğunu söylemişti. Ve şimdi ortadan kaybolmuştu. Bir şeyler tam olarak yerine oturmuyordu.

Hâlâ düşüncelerimin içinde dolaşırken arkamdan gelen bir sesin farkına vardım. Ted. Yürümeye devam ettim.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hemen şimdi gidiyorum."

Beni durdurmak için kolumdan çekti.

Baskı karşısında döndüm ve kolumu çekerek kurtardım. Bu, ölümcül bakışlarımın aynı seviyede olması için bir adım daha yüksek olmak istediğim anlardan biriydi.

Bana ters ters baktı. "Tanığımı mı sorguluyordun?" Buna güldüm. "Çok fazla televizyon izliyorsun. Her şeyden önce, Myah hiçbir şeyin tanığı değil, belki bir at müzayedesi hariç. İkincisi, aşağı yukarı onun nişanlısı olan kardeşimi tartışıyorduk. Sizi ilgilendirmez."

Boynunda kırmızı bir leke belirdi. "Beni kendi bölgemde kötü göstermeye çalışıyorsun. Bu soruşturmayı bana bırakın."

"Sonunda aptal durumuna düşerseniz özür dilerim ama kardeşimi tutukladınız. O yanlış bir şey yapmadı ve şimdi ben onun masum olduğunu kanıtlamak zorundayım."

Hodgekiss'e dönmeden ve Jeremy ile ilgili haberleri anneme vermeden önce Chester County'de biraz bilgi toplama fırsatı buldum. Odergard's'a uğrayıp kendime kraker ve peynir, Poupon'a da Slim Jim aldım. Sonra şehir dışına çıktık.

Von Mehre'nin Buzz hakkında bazı şüpheleri vardı, yüzden oradan başlayacağım. Onu çiftliğinde yakaladım. Yeni ev bir tepenin yarısına kadar yükselmişti ve artık harap olmuş, yabancı otlarla kaplı bir bahçeyle çevrili orijinal yere bakıyordu. Von'un karısı birkaç yıl önce ölmüştü ve yetişkin çocukları ve torunları dört bir yana dağılmıştı. Büyük resmi biliyordum ama nerede yaşadıklarına ve kaç torunları olduğuna dair ayrıntıları bilmiyordum.

Öğleden sonra erken saatlerde Von içerideydi, televizyonda kablolu yayın haberleri paravan kapıdan geçip ahıra gidiyordu, eminim tavuklar bir sonraki başkanlık seçimi için taraflarını seçiyorlardı. Oh, kimi kandırıyordum. Burası Nebraska'ydı, burada tavuklar bile Cumhuriyetçilere oy verirdi.

Kapısına birkaç yumruk attım, sonra ekranı açtım ve televizyondaki hızlı tartışmanın üzerinde bağırdım. Yattığı koltuğun hemen üstünden görünen beyaz saçlarıyla başının arkasını tespit ettim. Beklenmedik bir ziyaretçinin onu ürkütüp kalp krizine neden olabileceğinden korkarak, yeri sarsacak kadar ağır adımlar attım ve tekrar bağırdım.

Bu işe yaradı. Başını sandalyesinin kenarına eğdi ve neredeyse kendini yere atacaktı. Kalp krizi geçirmesini bekledim ve gelmediği için minnettar oldum. Kendini sandalyesinden dışarı attı, ayaklarını tekrar çalıştırmak için birkaç deneme adımı attı ve her adımda daha da gevşeyerek bana doğru topallayarak yürüdü.

"Nasıl, Kate. gizlice yaklaşıp neredeyse beni öldürüyordun." Televizyondaki tartışmanın üzerinde bağırdı. Botlarını çıkarmış ve bir parmağı delikten görünen çoraplı ayaklarıyla duruyordu. Ekose kovboy gömleği kalçasının altındaki kemerin içine sokulmuştu. Levi's'inin koltuğunun boş kaldığından emindim. Eski kovboyolar böyleydi. Yetmişli yıllarda bir yerlerde, cinler içeri sızmış ve kışkırları çalmıştı.

Kapıyı gösterdim ve "Konuşmak için dışarı çıkmamızın sakıncası var mı?" diye bağırdım.

Kabul etmiş görünüyordu ve kapıyı benim için açık tuttu. Verandada aval aval bahçeye baktı. "Bu da ne böyle?"

Kafamı çevirdiğimde Poupon'un bahçesinin kenarında oturduğunu gördüm, kafasını başka yöne çevirmiş, kasıtlı olarak bizi görmezden geliyordu. "O benim köpeğim."

Von gözlerini kıstı. "Köpek mi dedin?"

İçeride devam eden kablolu haber çamur güreşiyle arama biraz mesafe koymaya çalışarak merdivenleri çıktım. Önemli olan ne söyledikleri değildi, çünkü içeriğini gibi söyleme şekillerini de dinlemedim. Fox'un aile güç ve sesle, ama çok daha fazla zehirle.

Von verandanın merdivenlerinin dibine kadar geldi. "Sanırım dışarıda Buzz'a ne olduğunu anlamaya çalışıyorsun."

Başımı salladım.

Bana baktı. "Ted Conner'ın kardeşinizi Buzz'ı öldürmekten duydum."

Haberin yayılması uzun sürmedi. Umarım Grand County'ye henüz ulaşmamıştır. "Jeremy yapmadı."

Von dişlerini emdi. "Eğer , benim kahramanım olurdu. Ama Ted'in onu getirmiş olması, onun hakkında biraz daha yüksek düşünmemi sağlıyor."

Kardeşıme olan inancının güçlü olmasına çok sevindim. "Jeremy'nin Buzz'ın ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, hayır. Ama Narco ve Jeremy arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, Tilkilerin her ne kadar iyi bir aile olduğunu düşünsem de kardeşini seçerdim."

"Bunu takdir ediyorum. Jeremy'den şüphelenmenize ne sebep olabilir?"

Von sıırttı ve parmağını bana doğru salladı. "Tüm Zamanlayıcılar'a sahip olduğumu düşünüyorsun ama beynim hala şarj oluyor. Narco'nun lastiğini tam olarak hangi gün değiştirdiğini konusunda biraz kafam karıştı ama sonra Pazar öğleden sonrasını hatırladım."

"Tamam."

"Havaalanında uçağımın yağını kontrol ediyor ve lastiklerini dolduruyordum. Çok fazla uçmuyorum ama her ihtimale karşı uçağımı hazır tutuyorum."

"Bu çok iyi."

"Havaalanının Rocking L sapağının hemen karşısında olduğunu biliyorsunuz."

Gretchen bu yüzden gece geç saatlerde yapılan uçuşlardan rahatsız oluyordu. Havaalanı asfalt bir pist, üç adet tek uçaklı hangar ve bir yakıt pompasından oluşuyordu.

"Havaalanından gelirken otoyola dönüyordum ve Rocking L tabelasının yanında Narco ve kardeşini gördüm. İkisinin de yüzü kıpkırmızıydı, sanki yumruk yumruğa kavga edecek gibiydiler."

Jeremy ve Narciso ne için kavga ediyor olabilir? "Saat kaç civarıydı?"

"Öğleyi biraz geçmiş olmalı, çünkü çoktan yemiştım." Von kıkırdadı. "Genç adamlar. İçmiyorlarsa kavga ediyorlar. Bazen ikisi birden. Ama benim hatırladığım o iki küçük çocuk. Babalarını ve Jeremy'yi göremiyorlardı, bu yüzden harika vakit geçiriyorlardı. Mavi pikabın arkasında duran o küçük kız ve kırmızı pikaptaki çocuk, yanlarından sarkan sopalarıyla." Kıkırdadı. "Sanki bir teknedelermiş ve çayır da gölmüş gibi oynuyorlardı."

Bu, oltaların Jeremy'nin kamyonetinin arkasına nasıl girdiğini ve gölde nasıl son bulduğunu açıklar. Eğer grup balık tutmaktan vazgeçip çiftliğe döndüyse, belki de Jeremy kendi kamyonetiyle yola çıkmış ve Narciso da tartışmaya neden olan şeyi konuşmak için ona yetişmişti. "Buzz'ı kimin öldürmüş olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Senin bir fikrin olabileceğini düşündüm."

Von memnun bir şekilde mırıldandı. Onu yumuşatmak için dalkavukluk yaptıysam beni dava edin.

"Chester County'nin nabzını tutuyorum, Şerif."

Başlığın tadını çıkarmak için bir an durdum. Pek fazla kişi kullanmıyordu ve kulağa hoş . "Bana Buzz Steinman'ı havaalanında dolaşırken gördüğünüzden bahsetmiştiniz. Bunun ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kaşlarını çattı. Beyaz saç tutamları pembe kafa derisini tam olarak örtmüyordu. Şapkası olmadan dışarıda fazla vakit geçirmediğini tahmin ediyorum. "Kesin olarak bilmiyorum. Tahıl rakun gibi dışarıda sürünüyor gibi görünüyor."

Bu pek yardımcı olmadı.

Von bir noktaya işaret etmek için parmağını tekrar uzattı. "Ve sana bir şey daha söyleyeceğim. Kardeşinin vakit geçirdiği o kızıdan hoşlanmıyorum."

"Myah?"

"Adını bilmiyorum ama Narco ile konuşurken yanında olan Meksikalı kadın."

"Neden ondan hoşlanmıyorsun?"

"Bir gün onu havaalanında Buzz ile birlikte gördüm. İkisi de kötü bir mizah içindeydi. Arabayla geldiğimde kaçıp gittiler. Ne bir merhaba ne de başka bir şey."

Myah ve Buzz. İlginç. "Onları tekrar birlikte gördün mü? Belki günün belli bir saatinde?"

Nazik olmaya çalışmıştım ama yine de sinirlenmişti. "Nasıl hatırlayabilirim ki? Bana 1952 Haziran'ında havanın nasıl olduğunu sorarsanız, size bunun gibi yağışlı bir bahar olduğunu ve Ağustos'ta saman mahsulümüzün bol olduğunu söyleyebilirim. Ama dün akşam yemekte ne yediğimi sorarsanız, eğer her zamanki sucuklu sandviçim değilse, cevap veremem."

Bir an bana kaşlarını çattı. "Düşündüm de. Dün gece ızgara peynir yedim çünkü Gretchen bana kendi yaptığı domates çorbasını getirdi."

Düşünceli görünebilmek için havaalanı hakkında hafızasını canlandırmanın bir yolunu bulmaya .

Bana bilgece bir bakış attı. "Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Domatesler bu kadar erken mi? Ama onları hep Wall O' Water'da yetiştirirdi.

ve erken olgunlaşıyorlar. Çorba kesinlikle güzeldi."

Bahçecilik ve yağış. Sandhills'in konuları. Gretchen için iyi ki domatesleri varmış.

"Dolunay gecelerinde uçmayı sever misin?"

Sırıttı. "Eskiden öyleydim. Gökyüzü orada eğlenceli zamanlar geçirirdim. Bir keresinde Grace ve Stewie Messersmith'i Two Mile Gölü'nün güneyinde bir battaniyenin üzerinde görmüştüm. Alçaktan vızıldadım ve spot ışığını üzerlerine tuttum." Kıkırdadı ve kalçasını tokatladı. "Grace'in bir daha gözlerimin içine bakabilmesi için on yıl geçmesi gerekti." Biraz daha güldü, sonra içini çekti. "Artık o kadar iyi görmüyorum. Bu yüzden bırakmak zorunda kaldım."

"Buralarda gece uçan başka birini tanıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Doktor Torrance bir arama yapmak zorunda kalmadıkça olmaz." Doktor Torrance, Hodgekiss'in Doktor Bunner'ına karşılık Bryant'ın veterineri.

Doktoru aramak için not aldım.

Birkaç soru daha sordum ama kayda değer bir şey çıkmadı.

Ahırdaki ağillara açılan küçük bir otlakta, kır ve doru bir at, yırtık bir pamuk ağacının altında uyukluyordu. Bu bana bir fikir verdi. "Atlar hakkında çok şey biliyor musun?"

Von alay etti. "Birbirinize bağlandığınız, birbirinizin zihnini okuyabildiğiniz bir ata sahip olmanın nadir bir şey olduğunu biliyorum. Çoğu zeki değildir ama onları seversin. Şuradaki büyük at senin aklından geçenleri bilen bir at."

Ne demek istediğini anladım ama ihtiyacım olan şey bu değildi.

Bir anısına takıldı. "Buddy'nin en iyi zamanlarını görmeliydin. Zevk için koşardı. Kuyruğu havada, başı dik, sanki yanıyormuş gibi merada yarışırdı."

"Görünüşe göre Lowes çeyrek at yetiştirmeye başlamış. Bundan haberin var mı?"

Zihnindeki çarkların yüzünde yavaşça dönmesini izledim. "Evet. Bu mantıklı."

"Ne?"

"Buzz'ı otoyolda römorklarla bir aşağı bir yukarı koşarken gördüm. olduğunu merak ettim. Eğer bu saçmalıkla ilgileniyorsa,

gömleğini kaybedecek. Atlar kesilmedikçe ya da yarışmadıkça pek değerli değildir."

Sorularım bitti ve ona teşekkür ettim. Arabaya doğru yola çıkmama yetecek kadar vedalaşmam bir beş dakika daha sürdü.

Ayaklarını sürüyerek verandaya geri döndü. "Buzz'ın artık buralarda olmayacağına sevinmediğimi söyleyemem. Ama lanet olsun, birinin onu öldürmüş olmasından nefret ediyorum. Ve eğer bunu yapan kardeşinse çok üzgünüm."

"O ."

Von tekrar dişlerini emdi ve televizyondaki diziye geri döndü.

Bu yoldan geçtiğime ve Ted hapishaneyi izleyeceğine göre, Rocking L'ye uğrayayım dedim. Ted'in Gretchen'in kamyonlarla ilgili şikâyetini kontrol etmemiş olması iyi bir bahis olabilirdi ve ben de atları merak ediyordum.

Çiftlik merkezine dönmek yerine, bir sonraki kapıya kadar devam ettim ve kendimi meraya bıraktım. Poupon'a "Sakın kalkma," dedim. Kalkmadı.

Tel kapıyı geri çektim ve yakın zamandaki yoğun trafiğin kanıtı olan toz haline gelmiş kuma ve derin lastik izlerine dikkat ettim. Bunu asla kanıtlamayacaktım ama birkaç büyük römorkun bu yoldan geçtiğini tahmin ediyordum.

Pencereler kapalı halde, Gretchen'in evinin hemen arkasındaki bir tepenin etrafındaki tozlu patika yolu takip ettim. Poupon konuşmaya hiç ilgi göstermediğinden, çayır kuşlarının tiz seslerinin ve zıplayan çekirgelerin sürekli hareketinin bana eşlik etmesine izin verdim. Neredeyse kraliyet mavisi bir gökyüzüne karşı bir silüet olarak yel değirmenini görmekten, esintide şingırdadığını duymaya, bir stok tankına soğuk su pompalamaya doğru ilerleyerek on beş dakika geçirdim. Etrafta hiç at yoktu. Otlakta yarım saat daha dolaştım ama at bulamadım.

Narciso hapse atıldığından ve Jeremy firar ettiğinden ve Gretchen ya da Felicity'nin atları eyerleyip güttüğünü sanmadığımdan

daha uzakta, tahminimce Norm'un gördüğü karavanlar ile Gretchen'in duyduğu sesin kaynağı aynıydı.

Kapıya ve güneye, karargâha doğru ilerledik ama Poupon'un yer değiştirdiğimizi fark edecek kadar uzun süre gözlerini açmadığından emindim. Buranın terk edilmiş bir havası vardı. Ana evin önünde park etmiş araç yoktu elbette. Narciso'nun kırmızı pikabı evinin önündeydi. Ön sundurma boştu, bahçede çocuk yoktu. Gretchen'in evi sessizdi. Ahırın önüne park ettim ve dışarı çıktım. Poupon'u serbest bırakmak için arka kapıyı açtığımda -tamam, dışarı çıkmasını emretmek için- ahırın içinden keyifli bir yip sesi geldi.

John ahırdan dörtnala çıkarken Poupon arka koltuktan fırladı. Kot pantolon ve kovboy çizmeleri giymişti ve çok sevilen bir sopa ata biniyordu. Yeleleri uçuşarak koşan bir atın logosunu taşıyan siyah bir şapka başını yutmuş, neredeyse gözlerini kapatıyordu.

Poupon kuyruk bayrağını salladı ve ayağa fırlayıp John'un peşinden dörtnala gitmeden önce eğildi.

Otoyoldan gelen bir motor sesi, beyaz bir Land Rover'ın yanaşmasıyla dönmemi sağladı. Myah aracın yanında durdu ve hala kısa şortu ve parmak arası terlikleriyle araçtan indi.

Yüzünde beliren geniş gülümseme fazlasıyla davetkâr görünüyordu. "Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Bir şeyleri kontrol . Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri büyük evde gezindi. "Ellen'in konuşmak isteyip istemeyeceğini merak ettim."

Bu bir yalandı. "Ellen artık şehirde yaşıyor."

Myah'nın dikkati John'a kaydı. Bir an için sinirlenmiş gibi göründü, sonra o gülümseme yeniden ortaya çıktı. "Hey, küçük adam." Gülüşü sahteydi ve aceleyle ona doğru koştu.

Kız onu yerden kaldırırken endişeli görünüyordu, bu ikisine de doğal gelmeyen bir şeydi. Belki Poupon'a bile öyle gelmemişti çünkü pek de dostça olmayan bir şekilde havladı.

Myah, John'u yere bıraktı ve başındaki şapkayı aldı, ardından saçlarını karıştırdı.

bir anne ayı . "Ve a la casa. Ahora. Prisa."

Annesinin emri karşısında John'un gözleri büyüdü. Tekrar Myah'ya döndü ve şapkasına uzanmaya başladı.

Felicity tekrar bağırarak kendini Myah ve John'un arasına soktu. Kadından bir dizi İspanyolca sözcük döküldü ve John daha fazla tereddüt etmeden eve doğru yola koyuldu.

İki kadın arasında hararetli konuşmalar geçerken Myah'nın ısıltılı yüzü gergin görünüyordu. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kurabiye tariflerini karşılaştırmadıklarından emindim.

Myah aniden döndü ve aceleyle yanıma geldi, parmak arası terlikleri topuklarına sertçe vuruyordu. "Sanırım Jeremy olmadan hoş karşılanmıyorum. Ellen burada olmadığına göre, ben gideyim." Aracına doğru ilerledi ve döndü. "Jeremy'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Bu beni kızdırdı. Sanki kardeşimle ilgilenmeyip Myah'a iyilik yapıyormuşum gibi.

Myah uzaklaşırken Felicity ve ben sessizce durduk. Sonra ona doğru yürüdüm. "Bütün bunlar da ?"

Evine geri dönmeye başladı. "Çocuklarımı görmem gerek."

"Bekle. İkinizin bu kadar kızgın olduğunu bilmek istiyorum."

Durdu ama belli ki benimle konuşmak istemiyordu. "Sana söyledim. Şu kızlar. Çok kötüler."

Suçlayıcı değil, davetkâr görünmeye çalıştım. "Bana Narciso ve atlardan bahset."

"Söyleyecek bir şey yok. Atlarla hiçbir ilgisi yok."

Ona inanmadım. "Pazar öğleden sonra onları taşıdı ve sen gittiğini söyledin."

Bana doğru bir adım attı ve kara gözleriyle beni deldi. "Benim ne söylediğimin ne önemi var? Narciso'nun ne yaptığının? Çok çalışıp çalışmadığı ve iyi bir adam olup olmadığı kimin umurunda? Meksikalıyız diye gelip onu götürüyorsun. Söyleyecek bir şeyim yok."

Çakılların üzerinde yürüdü ve kapısından geçti.

Gretchen ön bahçesinden bana o doğal olmayan uzunluktaki kollarından birini salladı. Ben geldiğimde dışarıda değildi ve tahminimce bir ziyaretçi sesi duyunca aceleyle dışarı çıkmıştı. Elinde kuru bir hortuma bağlı fıskiyeyle, çimlerinde zaten yeşil ve sağlıklı bir noktaya doğru yürüdü.

Poupon ve ben oraya gittik.

Bahçesinden geçerken cırtlak sesi beni tokatladı. "Neyin peşinde olduğunu tahmin edebiliyorum. Kardeşinin serbest bırakıldığını görmek istiyorsun."

Güneş ışığı sırtıma ılık ve hoş bir his veriyordu ve sözleri Bryant'taki hücrede kilitli olan Jeremy için içimi sızlattı. "Gerçek bu. Buzz'ı Jeremy öldürmedi." "Narciso da öldürmedi." diye ekledim. En azından ben öyle düşünmüyordum.

Gretchen fıskiyei bıraktı ve akan bir hortumla nasıl püskürtebileceğini düşündü. "Hayatım boyunca garip şeylerin olduğunu gördüm. Dürüst ve namuslu olduğunu düşündüğünüz insanlar gizli içici çıktılar. Ya da yaşlı bankacının Helen Farrar'dan çaldığı zamanı hatırlıyor musunuz? Bu herkesi şaşırtmıştı."

Kardeşimin cinayetten suçlu olduğunu söylemese iyi olurdu. "Buzz'ı Jeremy öldürmedi." Bunu gerektiği kadar tekrarlardım.

Tüm kibarlığıyla, "Ama öyle olsaydı onu suçlamazdım," dedi. Yanımdaki Poupon'u inceledi. "Bahçeme işemeyecek, değil mi? Asit onu sarartmaya meyilli."

Onu okşadım. "Hemen hemen ." Umarım bu doğrudur. "Ted'e gece havaalanına uçan insanlar hakkında yaptığın aramaları sormak istiyordum."

Fıskiyei çimlerin üzerine yerleştirdi. "Yani, Buzz Jeremy'nin burada çalışmasını istemediğini açıkça belirtti."

Farklı bir yöne gitmek istedi. Ben de ona izin verdim. "Buzz'ın onu kovma yetkisi vardı, değil mi?"

Hâlâ şahin-fare vuruşu frekansında konuşarak, "Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Ne de olsa Buzz ustabaşıydı. Ama asıl işi Narciso'nun yapmasına izin veriyordu. Buzzın bütün gün ne yaptığını sana söyleyemem. Kesinlikle söyleyemem."

Gretchen'in anlattıklarına güvenilebileceğimden emin değildim ama dinlemekten zarar gelmezdi. "Buzz birlikte çalışmıyor muydu?"

Homurdandı ve evinin yanındaki musluğa doğru yürüdü. "Çalışmak mı? Buzz'ın üç ya da dört yıldır çizmelerine çamur bulaştığını görmemiştim." Elinin bir hareketiyle fıskiyeden su fışkırdı, Poupon'a çarptı ve onun irkilerek

avulunun sonunda. Uzun kollarını kavuşturdu ve suyu inceledi. "Narciso tüm planlamayı ve işe alımları yapıyordu. İşleri sıraya koyuyor ve hepsinin yapıldığından emin oluyordu."

Islak çimenler fıskiye den damlayan damlaları yakalıyor ve güneş ışığında . "Madem bu kadar tembeldi, Buzz nasıl bu kadar uzun süre ustabaşı olarak kalabildi?"

Gretchen eğilip hortumu aldı ve fıskiye yi bize doğru birkaç santim çekti. "Narciso'nun bir şey söylemesini bekledim. Ama Philip Lowe'u aradım. Bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Bu çok cesurcaydı."

Sert bir şekilde başını salladı. "Babasını tanırdım, yaşlı Philip. En azından o her göz kulak olurdu. Genç olan şeye dikkat etmiyor. Babası o atların buraya gelmesine asla izin vermezdi. Bunu duyması gerektiğini düşündüm."

"Philip bunu nasıl karşıladı?"

Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Kim bilir? Çiftçilik hakkında hiçbir fikri yok. Ama bak ne diyeceğim, Philip Lowe üç kez aradığında gitmemiş olsaydı Buzz muhtemelen konuşarak bu işten sıyrılabilirdi."

Bazen dedikodu amaca hizmet eder. "Neredeydi?"

Hortumu bıraktı, görünüşe göre suyun konumundan memnundu. "Tahminimce Güney Dakota'daki şu gölde bir yeri var."

"Ne gölü? Neden düşündün ki?"

Ela gözleriyle beni inceledi ve genç bir kadın olarak güzel olabileceğini tahmin ettim. "Lütfen bundan kimseye bahsetme. Kızlarımdan birinin başına gelmesini hiç istemem."

"Tamam" anlamında başımı salladım.

"Pierre'de bir arkadaşım var." Göz kırptı. "İyi bir arkadaş, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Vay canına. Eğer göz kırparak ima ettiği şeyi , beni şaşkına çevirdi.

Sinsi sırıtışı beni kıvrandırdı. "Birkaç ayda bir Herb'ü görmeye giderim. Aslında çok eskiye, liseye kadar gideriz.

İyi vakit geçiriyoruz, sonra eve dönüyorum ve kimsenin haberi olmuyor."

Çok uzun kolları olan bej rengi Gretchen Henson bile biraz uzamaya başlamıştı. Hayatımda yanlış olan neydi?

Gözlerini fıskiyeiden ayırmadı. "Burnumu sokmak istemem ama kendine böyle özel bir arkadaş bulmaya çalışabilirsin. Kocam öldükten sonra May Keller bana böyle söylemişti. Bana Sandhills'den uzak bir yerde -kendi deyimiyle- botlarını vurmaya gittiğini söyledi. Dedikodulara tahammül edemiyordu ama arkadaşlık için can atıyordu," derken duraksadı, "arkadaşlık".

Lanetleneneceğim. May de bana aynı tavsiyeyi vermişti. Bu tatlı yaşlı kadının ateşli bir ilişki yaşamasına şaşırma hakkım yoktu ama önyargılarımı daha sonra keşfetmem gerekecekti.

"Buzz ve göl hakkında mı konuşuyordunuz?" Ben ısrar ettim.

Tekrar yola koyuldu. "Bir keresinde oradaydım ve marinada yayın balığı yemeği yiyorduk ve Buzz'ın olta takımlarıyla süslenmiş bir şekilde geldiğini gördüm. Yem alıyordu."

"orada bir kulübesi var mıydı?"

Dudakları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı. "Şaşırdığımı söyleyebilirim çünkü tam da ot biçme zamanıydı ve yılın o zamanlarında Rocking Ln'in herkese ihtiyacı olur. Ama o . Ve marinanın sahibinin onunla sohbet ettiğini gördüm. Yani, müdavimlerinden olduğunu biliyorum."

"Sahibine Buzz'ı tanıyıp tanımadığını sordun mu?"

Burnunu çekti. "Şaka mı yapıyorsun? Orada gizli görevdeydim. Broken Butte'taki kızımı görmeye gittiğimi söylediğimde Buzz'ın oraya gittiğimi anlamasını istemedim."

Ben de bunu düşündüm. Buzz işten kaytarıyor. Süslü pikabı.

Diz boyuna ulaşan samanlarla yeşillenmiş çayıra baktım. Poupon çimenlerin üzerine uzandı ve işemesi gerekebileceğine dair en ufak bir ipucu vermeden gözlerini kapattı. "Ellen'in nerede olabileceğini biliyor musun?"

Gretchen kaşlarını çatı. "Şu kız. O doğru değil."

Ted'in Gretchen'in çok şikayet ettiği yönündeki görüşü sandığımdan daha doğru olabilir. "Nasıl yani?"

"Belki de çoğunlukla annesiz büyüdüğü içindi, gerçi Tanrı biliyor ya yardım etmek için elimden geleni yaptım. Kızlarım biraz daha büyüktü ama o kızla hiçbir şey yapmak istemediler."

"Bana iyi biri gibi geldi. Belki biraz üzgün."

Gretchen uzun koluyla havaya vurdu. "Ben de öyle düşünmüştüm. İlk başlarda. Zaman zaman onu buraya getirirdim, kızlara özgü şeyleri öğretmeye çalışırdım. Ona yemek yapmayı ve temizlik yapmayı öğreten bendim. Buzz bunu yapmazdı. Ama bir şeyler aşırırdı."

"Bir şeyler çalmak mı?"

"Bilirsiniz, kızlarımın saç tokalarını ya da CD'lerini çalar. Her zaman inkar ederdi. Ama sonunda onu burada tutmaktan vazgeçmek zorunda kaldım ve ziyaret etmek için yukarı çıktım." Başıyla büyük evi işaret etti.

"Yine de hırsızlık durmadı ve evde olmadığımız zamanlarda evimizi kilitlemeye başladık."

Bu Sandhills'de duyulmamış bir şeydi.

Gretchen pişman görünüyordu. "O kızıdan hoşlanmaya çalıştım ama bir türlü hoşlanamadım."

"Onu nerede bulabileceğime dair bir fikriniz var mı?"

Yerleşkenin karşısındaki büyük eve baktı ve sanki bir sırrı ifşa ediyormuş gibi sesini alçalttı. "Bir tahminde bulunmaya kalkışmazdım. Ama sana şunu söyleyeyim. Eğer Buzz'ı öldüren Jeremy değilse, Ellen'ı kesinlikle kontrol ederdim."

"Buzz'ı Jeremy öldürmedi." Bunu daha kaç kez duyması gerekiyordu? "Ellen hakkında hiçbir şey duymadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Ellen hakkında *bir* şey duydun mu? Sizin bölgenizden değil ve çoğunlukla içine kapanık biri. Neden duymuş olasın ki?"

. Zaman ayırdığı için teşekkür ettim, bahçesini ve Wall O' Water kurulumundaki muhteşem domatesleri gezdim ve olgunlaşan meyvelere hayran kaldım. En azından şimdi, yalıtılmış ve bireysel seralar yaratan koni şeklinde bağlanmış plastik su tüplerinden oluşan bu sihirli girdap için bir görselim vardı.

Baharın yağışlı geçtiğinden ve ot biçmek için havanın kuruması gerektiğinden bahsettik. On beş dakika sonra nihayet Poupon'u yükledim ve kaçtık.

Ön camımdan içeri süzülen güneş, öğleden sonrayı kaçırmış olma ihtimalime karşı, artık etkisini göstermeye başlamıştı. Yaz mevsimi tepelerin en güzel zamanıydı ve Jeremy ile Narciso'nun karanlık, bayat havada kilitli kaldığını düşünmekten nefret ediyordum. Bryant'ta durdum ve hapishaneye götürmek üzere Odegaard'dan birkaç hamburger ve shake aldım. Siparişi pişirmelerini beklerken bir paket cipsi mideye . Yetişkin diyetim buraya kadarmış.

Adliyeye girdiğimde alt kattaki ofislerden hiçbir hareket sesi gelmedi ve Von Mehre'nin dedikodu kanallarının diğerlerinden daha etkili olduğunu düşündüm. Eğer insanlar Narciso ve Jeremy'nin hücrede olduğunu , adliyede iş yapmak için bir bahane bulurlardı. Merdivenleri tırmandık. Poupon'un ayak tırnakları koridorda botlarımın aynı anda tıkırdıyordu. Adliyenin ikinci katında pek bir hareketlilik yoktu.

Ted ofisinin dışındaki koridorun ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve gözlerinde savaşı bir parıltı vardı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Etrafından dolaşmaya çalıştım. "Jeremy ve Narciso'ya atıştırmalık bir şeyler getirdim."

Ted beni engelledi. "Karınları doydu."

"Onlar altı ve altıda bir kase koyduğunuz köpekler değil. O senin ailen sayılır." Poupon'a bir kenara çekilip, "Özür dilerim. Sen de ailedensin."

Ted ellerini yağlı poşete ve sallama bardaklara uzattı. Sert bir sesle, "Bunları onlara götüreceğim. Ziyaretçi kabul etmiyorlar."

Ya yüzüne donmuş bir shake dökseydim? "Narciso yirmi dört saatten fazladır elinizde. Yarına kadar ya onu suçlayacaksın ya da serbest bırakacaksın. Jeremy ondan hemen sonra çıkacak. İkisini de suçlayacak kanıtınız yok, o yüzden neden onları serbest bırakmıyorsunuz?"

Çenesini kaldırdı. "Neye sahip olduğumu bilmiyorsun."

Von Mehre'yi görmeye gitmediğini ve Gretchen'i takip etmediğini biliyordum. Ellen ortalıkta yoktu ve Myah onunla yaptığı görüşmenin oldukça yüzeysel geçtiğini söyledi. "Jeremy'yi tutarak beni cezalandırmaya çalışıyorsun."

Alay etti. "Seni ne için cezalandırmam gerekiyor?"

"Çünkü bir suçu araştırmadığınızı biliyorum. Tek yapmak istediğin üniforma giymek ve önemli biri gibi davranmak." Bunu ağzımdan kaçırdığım anda, çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum.

Ses tonu zehirliydi. "İstediğimi düşündüğün şey bu mu?"

Daha iyi bilsem bile duramadım. "Eğer değilse, sahip olduğun şey kesin. Ama üniforma içinde her zaman iyi görünmüşsündür, en azından bu var."

Çantayı kaptı ve sallamaya başladı, ben de bir an için tutundum ve tüm karmaşanın üzerimde patlamasını önlemek için bıraktım. Onu çok zorlamıştım ama şimdi pes edecek değildim. "Beni Jeremy ile konuşmaktan alıkoymaya hakkın yok."

Bir an bana ters ters baktı, yemeği bana geri itti ve ofisine doğru yürüdü. "Keyfine bak." Bana dönmeden önce kapı aralığından geçmeyi başardı. "Philip Lowe aradığını söyledi. Oyunun her , benim bölgemde oynamayı bırak. Buzz'ın cinayetini araştırıyorum."

Hah. Ted gerçekten bu davada çalışıyor olabilir. Muhtemelen birlikte çalışarak daha fazla ilerleme kaydedebilirdik, ama bu midemin kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

Jeremy ranzasından kalktı, normalde hayat dolu olan biri için yavaş bir hareketti bu. Hatta normalden daha yavaş konuşuyordu. "Dostum. Bize yemek getirmene gerek yoktu."

Narciso'nun gözleri . "Bizi mı geldin?"

Parmaklıkların arasından ona bir shake uzattım ve diğerini Jeremy'ye verdim, sonra da hamburgerleri paylaştırdım. "Henüz değil. Ama üzerinde çalışıyorum."

Jeremy hamburgerini açtı. En azından yiyemeyecek kadar üzgün değildi. "Ted, Annette Stromsburg'u aramama izin verdi. Ted'in beni neyle suçladığını görmek için beklememi söyledi. Sonra beni savunması için kimi bulacağını bilecekmiş. Sadece kimseye bir şey söylemememi istedi."

Ona verdiğim tavsiyenin aynısıydı ama saat başına fatura kesmiyordum. Annette de muhtemelen öyle yapmazdı ve benden çok onu dinlerdi.

Narciso hücrenin ortasında durdu. "Felicity ve bebekler için endişeleniyorum." Hamburgeri yatağın , fincanı da yere koydu ve yemekle pek ilgilenmedi.

"Az önce Rocking L'den geldim. John sopa atına biniyordu. Felicity endişeli ama ."

Jeremy ağzı dolu bir şekilde konuştu. "Myah ile konuştun mu? O iyi mi?"

"Magnuson'a geri dönüyordu."

Yutkundu ve biraz solgun görünüyordu. "Peki ya annem? Ona söyledin mi?"

"Hodgekiss'e döner dönmez uğramayı planlıyorum. Senin yanında olacağını biliyorsun, o yüzden endişelenmemeye çalış."

Bir ısırik daha attı ama hamburgerin kaybettiğini söyleyebilirdim. Yavaşça gitmem gerekiyordu. "Myah hakkında ne biliyorsun?"

Yutkundu ve bana sert bir bakış attı. "Ne sorduğunu bilmiyorum ama yüzünde o kadın savaşıcı bakışı var ve bu hoşuma gitmiyor."

Onu korumak için sadece kale duvarları inşa etmekle kalmamış, bir de hendek kazmıştı. "Atlara çok meraklı olması ve senin bir at hakkında iki sent bile verdiğini bilmediğim halde bir at satışına gitmen bana tesadüf gibi geliyor."

Başını eğdi ve yarısı yenmiş hamburgerine bakarak konuştu. "Atları her zaman sevmişimdir."

Bir insanın yatakta uyumayı her zaman sevmiş olması, milyarlık Mısır pamuğu çarşaflarda ve som altından bir yatakta ısrar etmek yerine

Başlık. "Von Mehre dedi o gördüm sen ve Narciso Pazar gününü tartışırken. Konu neydi?"

Jeremy sustu ve onları ayıran kül bloklı duvara doğru döndü.

İkisini de görmek için geri adım attım. "Narciso? Bana anlatmak ister misin?"

Endişe Narciso'nun gözlerinin etrafına derin çizgiler çizdi. Duvara düşmanca bir bakış attı ve başını bana doğru salladı.

Jeremy'nin hücrelerine yaslanarak en azından biraz mahremiyet sağladım. "ama. Bana her şeyi anlatmazsan sana yardım edemem."

Yüzü öfkeyle aydınlandı. "Peki. Hepiniz devam edin ve üstünüze gelin. Narciso Myah'dan hoşlanmadığı için kavga ettik."

"Neden olmasın?"

"Asıl soru bu, değil mi Narciso?" Ses tonu onu hiç duymadığım kadar alaycıydı.

Narciso'nun hücrelerine bakmak için arkama yas. Bana sert bir yüz ifadesiyle başını salladı, sanki Myah hakkındaki hislerine katıldığımdan şüphelenmiş gibiydi.

Jeremy duvarı işaret etti. "Gördün mü? İşte bulduğum şey bu. Bana nedenini söylemiyor, sadece uzak durmamı istiyor."

Narciso'nun görüşünü destekledim, ancak Narciso'nun hoşnutsuzluğu için belirli nedenleri olup olmadığını içtenlikle bilmek isterdim. "Myah ve Ellen iki yıl önce, Buzz'ın pahalı damızlık kısıraklar almaya başladığı dönemde dost oldular. Chester County'ye geri döndü ve Buzz ölü bulundu."

Pipetini emdi ve bakışlarını bana dikti. "Carly kaybolduğunda kar fırtınası vardı ama bu onun donarak öldüğü anlamına gelmez."

Eğer beni deşmek isteseydi, bu beklenmedik darbe ona çok yaklaşırdı.

Yüzü daha çok tanıdığım küçük kardeşime benziyordu. "Kahretsin, Kate. Özür dilerim."

Belki de cinayeti bir yabancıнын üzerine yıkmaya çalışıyordum. Myah'nın Jeremy'nin sevdiği bir kadın olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Hayatını birlikte geçirmek bir kadın. "Aşırı korumacı olabilirim ama onu tanımıyorum ve tüm bu ilişki çok hızlı ilerliyor. Endişeleniyorum."

Yüzüne yumuşak bir renk geldi ve birdenbire savunmasız ve genç göründü. "Myah ve benim için endişelenmene gerek yok. Ben hiçbir zaman

çok emindim. At satışına gitmem için beni ikna etmedi. Onu ikna eden bendim. Magnuson'daki projesinden ayrılmak istemedi ama ben onu ikna ettim."

Narciso'ya baktım. Beni izliyordu ve ona döndüğümde bana sert bir bakış fırlattı, sonra gözlerini kaçırarak yere baktı. Sallama bardağı, kâğıt parçalarıyla birlikte hâlâ ayaklarının dibinde duruyordu.

Jeremy parmaklıklara yaklaştı. "Benim için Myah'ya göz kulak olur musun?"

"Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Buzz hakkında bir şey bilmiyorsanız bana söylemeyin."

Narciso ranzasındaki şilteyi tokatladı. Yüksek sesle değil, sadece ona bakmama yetecek kadar. Başını hızla sallama bardağına ve kâğıda doğru salladı.

"Buzz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim." Jeremy'nin sesi çok samimiydi.

"Bir şeyler hakkında bir şeyler biliyorsun. Bunu söyleyebilirim. Ve bahse girerim bunun Myah ile bir ilgisi vardır. Ona deli gibi aşık olduğunu biliyorum ama..." Nasıl bilemedim. "Douglas bile bir terslik olduğunu düşünüyor."

Gözleri kırıştı ve solgun yüzünde parlak renk çizgileri belirdi. Başını bana doğru itti ve onun için alışılmadık sert bir tonda konuştu. "Tabii ki. Sen ve Douglas. İki evlenmemiş kadın. Sen bir hilekârla evlendin ve o da seni sonsuza dek bir ilişki için mahvetti. Douglas'ın da kışında bir sopa var ve hiç kimse onun için yeterince iyi olamayacak."

"Vay be." Bunun acıttığını inkar edemezdi.

Narciso'nun hücrelerinden ayak sesi gibi bir ses geldi ve bir bakış attım. Göz teması kurduğumda Narciso'nun çenesi aşağı indi ve yere baktı. Madem dikkatimi çekmek istiyordu, neden başka tarafa bakıyordu?

Jeremy ses tonunu yumuşatmadı. "Ciddiyim. Gerçek aşk diye bir şey vardır ve onu bulduğunuzda, yakalamanız gerekir. Hayatım boyunca onu aradım ve sonunda ruh eşimi buldum."

"Yirmi üç yaşındasın. Bir şeyi aramak için uzun bir süre değil." Daha küçümseyici olabilir miydim?

İyi ki yemeğini çoktan bitirmişti, çünkü şimdi benden geri çevireceğinden emindim. "Her zaman her şeyin cevabını biliyor olmak senin için güzel olmalı. Her şeyi bilen büyük, sert şerif. Myah'yı tanımıyorsun, beni de tanımıyorsun. Ve gerçekten aşkı bilmiyorsun."

Bu ifadede yanlış tek kısım, cevapların bende olduğunu düşünmesiydi. Kendimi Jeremy'nin yüzü kadar morarmış hissederek, "Ben şimdi eve gidiyorum. Yarın tekrar kontrol ederim."

Narciso garip bir şekilde bir kez alkışladı. Bardağının yanındaki yere maksatlı bir bakış attı. Kâğıt parçaları saman paketinin çöprü olmaktan çıkmıştı. Beş harf oluşturacak şekilde yırtmış ve bükmişti. E-L-L- E-N.

Gözlerimiz buluştu ve başını Jeremy'nin hücreğine doğru eğdi.

Ted'in botları koridorda gümbürdüyordu. "Zaman doldu."

Narciso saman paketini aldı ve avucunun içine doldurdu. "ama Poupon," diye homurdandım ve döndüm.

Anneme oğlunun cinayetten hapiste olduğunu ve onu oraya eski damadının koyduğunu nasıl söyleyecektim? Birkaç farklı versiyon denedim ama hiçbirisi doğru gelmedi.

Jeremy çocukken bile kendi yolunu izledi. Ağabeyleri onu davet ettiğinde spor yapmayı severdi ama kız kardeşleriyle takılmayı da severdi. Susan'la takılırlardı ama benim en çok hatırladığım şey onu arka bahçede tek başına bulmamdı. Hepimizden daha uzun yıllar boyunca leylakların dibindeki oyukta oynadı. Bahçede ejderhalar ve kötü adamlarla savaştığı ve günü kurtardığı hayali senaryolar yaratırdı. Verandadaki salıncakta yanıma sokulduğunda onun tatlı, terli küçük çocuk halinin kokusunu alabiliyordum.

Anneme döndüğümde Douglas'ın kamyoneti gitmişti. Şimdiye kadar Magnuson'a dönmüş, yüksek lisans ve doktora öğrencilerini sıraya dizmiş olmalıydı.

Susan'ın arabası hâlâ anneminkinin yanında duruyordu. Bu haberi iyi karşılamayacağından emindim. Louise'in soluk vişne çürüğü Suburban'ını ara sokakta görmek de endişemi gidermedi. Eninde sonunda tüm Tilkiler Jeremy'yi öğrenecekti. Haber aile telefon ağacından yayılırsa benim için daha kolay olurdu.

Poupon'a "Elçiye zeval olmaz klişesinin sebebi Fox klanıdır," dedim.

Sanki ziyaret için pufunu kabartıyormuş gibi başını salladı.

Şarj cihazını kapattım ve kendime nefes almak için son bir an verdim. Evin yan tarafına doğru ilerleyip kendimi neşeli mutfağa bıraktığımda güneş hâlâ omuzlarıma sertçe vuruyordu. Louise lavabonun başında duruyordu, üzerinde dizlerinin hemen üzerinde kıvrılmış bol bir pantolon ve streç bir tişört vardı. Sarı yaz kabaklarının ve koyu yeşil kabakların üzerinde su gezdiriyordu. Mutfak taze bahçe toprağı ve yaz kokuyordu. "Bahçem dolup taşıyor. Sana kabak getirdim."

Lavabodaki yığını düşündüm. "Şimdiden ürün yetiştirmeniz nasıl mümkün olabilir? Sezon daha yeni başladı."

Bana o üstün kokusunu verdi. "Sana Su Duvarı'ndan bahsettim ama hiç dikkat etmedin. Domatesler gelecek hafta olgunlaşacak."

"Bu çok etkileyici. Birkaç domates alacağım ama kabağı kullanamam."

Tezgâhtan plastik bir Walmart poşeti aldı ve neredeyse bir düzine sarı ve yeşil denizaltıyı içine attı. "Domates istiyorsanız, kabak almak zorundasınız."

Parmaklarım çantanın üzerine kapandı çünkü onu bana itmişti ve başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Ama ben kabak sevmiyorum."

"Kabaklı ekmek yap."

"Bunun için zamanım yok. Neden bana biraz yapmıyorsun?"

Eminim diğer kardeşleri için daha fazla kabak poşetlemiştir. "Dondurması kolay. Bir Ziploc'un içine rendeleyin, böylece pişirmek istediğinizde hazır olur."

Sonsuza kadar böyle devam edebilirdik. Ben hayır diyorum, Louise ısrar ediyor. Artık bıraksam iyi olacak. Elimdeki çantayı salladım. "Annem ve Susan nerede?"

Kapı tam zamanında açıldı ve kucak dolusu yumuşak söğüt ve pis kedi kuyruğı taşıyarak içeri girdiler.

Annemin ince yüzünde sağlıklı bir renk vardı ve gri saçları birbirine karışmıştı. "Bakın ne bulduk. Tepenin hemen arkasındaki bir su birikintisinin etrafında büyüyorlardı."

"Orada daha önce hiç gölet görmemiştim," dedi Susan, annemin güzel bir vazoyu almak için rafa uzanırken. Onları gördüğüme sevindim.

birlikte ve mutluydu. Bir nedeni olmadığından değil, ama Susan annesini ve onun sınırlarını kabul etmekte zorlanıyordu.

Annemin tuttuğu kadifemsi tomurcuklardan birini parmakladım ve "Bu yıl o kadar çok yağmur yağdı ki her yeni göller oluştu" dedim. Jeremy hakkında konuşmama gerek kalmayacaksa bütün gün salkım söğütler ve kedi kuyrukları hakkında konuşmaya razıydım.

Susan vazoyu akan suyun altına ittiğinde Louise Susan'a sinirli bir koklama verdi. "Traktörleri alçak zemine indirecek kadar kurumazsa çayıra nasıl saman ekeceğiz bilmiyorum." Başını geriye çekti ve Susan'ın başına baktı. "Saçındaki mavi ve yeşil mi?"

Annem içeri girdiğinden beri yüzüme odaklanmıştı. Kedigillerini kasap bloğunun üzerine koydu ve masanın başındaki her zamanki yerine oturdu. Yüzeyi okşadı. "Gel otur ve bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söyle."

İçimden ona aklımda hiçbir şey olmadığını söylemek geldi ama beni kimsenin kadar iyi okuyordu. Kabak torbamı masaya götürdüm ve kucağıma koyarak oturdum. "Ben Jeremy."

Bunun üzerine Susan bitki örtüsünü bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yürüdü. Kuyruksallayan avının mutlu ışıltısı artık yoktu. Kucağımdaki plastik torbayı karıştırırken annem serin ve sert parmaklarıyla ellerimi kapadı ve alçak sesle konuştu. "Bize ne olduğunu söyleyen iyi olur."

Çocukluğumdan beri sakladığım tüm sırları ortaya çıkarmak için kullandığı ses tonuydu bu. Annem tam anne modundayken çok iyiydi. İçime çektim ve dışarı verdim. "Jeremy Bryant'ta hapiste."

Susan kollarını iki yana açtı ve "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Annem bir şey söylemedi ama devam etmemi söylemek için elimi sıktı.

"Ted onu Buzz Steinman cinayetiyle bağlantılı olarak tutuyor."

Louise musluğu kapattı. "Bu saçmalık." Susan'ın sesi mutfığı doldurdu. "Bu saçmalık."

Annem bir anlığına gözlerini kapattı. "Bize her şeyi anlat."

Louise tezgâhtan kurabiye kavanozunu aldı. Muhtemelen daha önce geldiğinde doldurmuştu. Masanın üzerine bıraktı ve karşımdaki banka oturdu. Üçü de sabırsızlıkla beni izliyordu.

"Buzz, Jeremy'nin pikabında bulundu. Kafasına vurularak öldürülmüş, kabine konulmuş ve pikap Balık Gölü'ne atılmış. Katilin kamyonetin suyla ve asla bulunamayacağını düşündüğünü sanıyorum."

Annemin yüzündeki renk soldu. Louise, "Onu gölde bir pikapta bulduğunuzu duydum. İntihar ettiğini söylediler. Ama Jeremy'nin olduğunu duymamıştım."

Susan saçlarını omuzlarının arkasına attı. "Jeremy'nin pikabı mı? Ama bu doğru değil."

Başımı salladım. "Gördüm. Hiç şüphe yok."

"Tüm bunlar Jeremy Omaha'da değil miydi?" Annem sordu.

Louise kurabiye kavanozunun kapağını açtı ve olgun bir kaplumbağa büyüklüğünde çikolata parçacıklı bir kurabiye çıkardı. Bir ısırık aldı ve endişesini çiğnedi.

"Margie Buzz'ı bir ya da bir buçukta görmüş. Ben onu beşte buldum. Jeremy ve Myah otellerine saat ondan sonra giriş yapmışlar. Yani mazereti yok."

Susan kızgın bakışlarıyla beni delip geçti. "Pikap ya da Jeremy'nin nerede olduğu umurumda değil, o kimseyi öldürmedi. Ted bunu bilmeli."

Bu konuda ona katılmak zorundaydım. "Kötü görünüyor çünkü Jeremy Buzz'la kavga etti ve o ve Myah Omaha'da Buzz'ın pikabını aldı."

Hepsi bana bakıyordu. Tek ses Louise'in .

"Ve Jeremy otelin parasını nakit olarak ödedi. Ve muhtemelen çok pahalı bir akşam yemeğini de aynı şekilde."

Annemin yüzü, vahşi gri halesinin ortasında endişeyle çatıldı. "Jeremy o kadar parayı nereden bulmuş olabilir? Ona maaş avansı mı verdiler?"

Susan başını çevirdi ve ön pencereden dışarı baktı.

"Susan," dedim. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Çamurlu tenis ayakkabılarına baktı ve bana cevap vermekte ağır davrandı. "Geçen hafta Jeremy bana bir tenis ayakkabısı ödünç alıp alamayacağını sordu."

birkaç yüz dolar."

"Öyle mi? Neden paraya ihtiyacı vardı?" Birkaç hafta önce, Rocking L'deki yeni işi başlayana kadar benzin ve yiyecek masraflarını karşılaması için ona yüz dolar borç vermiştim.

Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Myah'a bir yüzük almak ve onu evlenmek için Omaha'ya götürmek istiyordu. Rocking L'den ilk maaşını almıştı ama daha fazlasına ihtiyacı vardı."

Bu birazını açıklar, ama Omaha'da yaşamak için bir tomar para değil. "Ona borç para mı verdin?"

Anneme bakmaktan kaçındı ve utangaç bir ifade takındı. "Yapamadım çünkü oda arkadaşıma geçen ayın kirası için iki yüz dolar borcum var."

Annem dilini şaklattı. "Madem paraya ihtiyacın vardı, neden bizden istemedin?"

Susan bıkkınlık içinde başını tavana doğru eğdi. "Çünkü benim tam işlevli bir yetişkin olmam gerekiyor. Diane ve Kate okula gittiklerinde hiç yardıma ihtiyaç duymadılar. Bu kadar beceriksiz olduğumu bilmeni istemedim."

Annem küfürlere ses çıkarmadı ama babam duysaydı bu kadar hoşgörülü olmazdı. "Hepimizin zaman zaman yardıma ihtiyacı olur," dedi annem.

Susan bana ters ters baktı. "Kate'in yok."

Bu bana nasıl döndü? "Jeremy bir şekilde onu ve Myah'yı Omaha'ya götürecektir kadar para topladı." Anneme döndüm. "Bu arada evlenmediler."

Pasif yüzünde bir rahatlama belirtisi var mıydı?

Susan biraz ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Dahası da var. Jeremy Cuma günü buraya uğradı ve bana üç yüz dolar verdi."

Louise bir kurabiye daha aldı. "Üç yüz mü?"

Sinirleri ve şokuyla ilgili bir şey bana ipucu verdi. Onu inceledim. "Ne biliyorsun?"

Isırdı ve çiğnedi, biz de izledik ve bekledik. Sonunda yutkundu ve kurabiyeyi kağıt peçetenin üzerine koyup parmak uçlarındaki kırıntıları temizledi. Tüm bunları yaparken göz temasından kaçınıyordu. "Jeremy de geçen hafta benden borç istedi."

Bana tekrar asılmadığı için kendimi dışlanmış hissediyordum.

"Ona yardım etmek istediğimi söyledim. Bana yüzük için olduğunu söylemedi, yoksa ona aceleyle evlenmemesini söyledim. Evlilik gibi şeyler emek ve bağlılık ister ve hafife alınacak bir şey değildir. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir Kate."

Tekrar soruyorum, bu bana nasıl geri döndü?

"Kamyonentinin söyledi. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum, bu yüzden ona güvenebileceğimden emin değilim. Neden bana yalan söylemek zorunda hissettiğini bilmiyorum."

"Çünkü," dedi Susan düz bir sesle, "sana planlarından söz etseydi, ona evliliğin kutsallığı ve neden Myah'yla kaçmaması gerektiği konusunda bir ders verirdiniz."

Louise başını Susan'a doğru çevirdi. Duraksadı, belki de Susan'ın sözlerini tartıyordu.

Louise'in yeni bir kişisel gelişim yaşamasını ne kadar istesem de, tartışmayı ilerletmem gerekiyordu. "Ona parayı vermedin mi?"

Bakışlarını yavaşça tekrar bana çevirdi. "Çünkü ona da söylediğim gibi, Mose ve Zeke'in diş teline ihtiyacı var ve ortodontiste başlamak için beş yüz dolar ödemek üzere para biriktiriyorum."

Annemin yüzü düştü. "Louise. Biliyorsun, sadece sorman yeterli. Sana yardım ederiz."

Louise'in sesi boğuklaştı. "Senin ve babamın sağa sola saçacak paranız yok. Çocuklarımız bizim sorumluluğumuzda. Norm ve ben bir yolunu buluruz." Aslında annemin etrafa saçacak parası olabilirdi.

Santa Fe ve Jackson Hole gibi yerlerdeki galerilerde heykel ve çömlek satıyordu. Bundan ne kadar kazandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babam son kırk beş yıldır olduğu gibi demiryolunda çalışıyordu. Eminim ki

Her an emekli olabilirdi ama trenlere binmekten hoşlanıyor gibiydi.

Louise kurabiyesini aldı ve bana anlamlı bir bakış attı. "Jeremy Cuma öğleden sonra eve geldi ve bana beş yüz dolar verdi."

"Sekiz yüz dolar." Nefesimi dışarı verdim.

Ethel ve Betty saat beşte ön kapıya koşma yarışını en az bir saat önce tamamlamış olmalarına rağmen hâlâ öğleden sonra gibi hissediyordum. Vücut ritmim baykuştan çok tavuğa meyilli olduğundan, yazın daha uzun günleri bana uyuyordu. Poupon ve ben adliye binasının arka merdivenlerini hızla çıkarak ofisime döndük. Birileri öğleden sonra patlamış mısır atıştırmıştı ve havada hâlâ o yanık kokusu vardı.

Omaha'daki at satışı dün yapıldı, bu yüzden şimdiye kadar internette satış sonuçları olabilir. Birkaç dakikalık arama beni şehrin hemen dışındaki Gretna'daki konsinye satışına getirdi.

Web siteleri günün en çok satanlarını listeledi. En yüksek satışın 52.000 dolar olduğunu ve ilk on satışın ortalamasının 21.500 dolar olduğunu görmek nefesimi kesti. Çeyrek atlarda bu kadar çok para olduğunu kim bilebilirdi? Frog Creek'te geçirdiğim onca yıl boyunca müzayededen hiç at satın almamıştım. Komşularımızdan birine dört ya da beş yüz dolar ödemiştik. İyi ve kötü olmuştu ve ben kovulduğumda Frog Creek'te kalan Cactus'ü hâlâ özlüyordum.

Konsinye satış yapan firma alıcıları isim isim listelemediği için biraz daha hafiyelik yaptım. Müzayede evinin iletişim numarasının telesekreteri bana o gün için kapalı olduklarını bildirdiğinde, sahibinin adını not ettim ve ev numarasını buldum.

Üç çaldıktan sonra cevap verdi, sesi biraz yaşlı ve biraz da hırçındı. "Evet."

Kendimi Grand County şerifi olarak tanıttıktan sonra ona dünkü satışı sordum.

"Bakın, biz burada her şeyi dürüstçe yaparız. Bu atlar satıcılardan sertifikalı, yani bir sorun varsa, bunu onlarla halletmelisiniz." Sesi bütün bu lanet şeyden bıkmış gibiydi.

Daha otoriter görünmek için sesimi alçalttım. "kadarıyla mülkiyet ya da sağlık kayıtlarıyla ilgili bir sorun yok. Tek ihtiyacım olan alıcıların bir listesi."

"Ben bunu bilmem. Bak, ben bu işi kırk yıldır yapıyorum. Detaylarla ilgilenen insanlarım var. Sırtım ağrıyordu ve dün orada bile değildim."

Beklemem ve yarın ofisi aramam gerektiği için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, zaman ayırdığı için teşekkür etmeye başladım.

"Karen! Hey, Karen." Telefonda gürledi. "Hey, bu bayanla konuşabilir misin? Satışla ilgili sorular soruyor."

Arka plandan bir hışırtı ve bir kadın sesi geldi, sonra tekrar açıldı. "İşte kızım. Ofise o bakıyor. Bak bakalım sana yardım edebilecek mi?"

Net, tiz bir ses "Alo?" dedi.

Tanışmaları tekrar gözden geçirdim ve bana dünkü alıcıların bir listesini gönderip gönderemeyeceğini sordum.

"Şerif? Grand County hangi eyalet?"

Kardeşim. Her on yılda bir Panhandle'ın Nebraska'dan ayrılıp Wyoming'e katılması için bir çağrı yapılırdı çünkü eyaletin doğu kısmı varlığımızdan haberdar değildi. Bu fikir biraz haklıydı. "Nebraska Sandhills. Yaklaşık 300 mil batınızda."

"Oh." Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. "Yarın size bir liste gönderebilirim."

Tabii ki. "Bu iyi olur. En çok satanları ya da sıra dışı bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz." İyi ki ona düşünmesi için bir an vermişim, çünkü çan sesine benzer bir sesle devam etti. "Şimdi sen söyleyince, daha önce hiç tanışmadığım yeni bir müşterimiz vardı. Genç bir çift. Kadın atlarla ilgileniyordu, bilirsiniz, adama neye teklif söylüyordu. Ama nakit parası vardı."

Bu iş iyi bir yöne doğru gitmiyordu. "At mı aldılar?"

Kahkahası çınladı. "Evet, öyle diyebilirim. En çok satanlardan ikisini satın aldılar."

Kalbim yerinden fırladı. "Bu belki elli bine yakın eder. Nakit mi ödediler? Bu alışılmadık bir şey mi?"

Sesi neredeyse müzikal gibiydi. "Pek sayılmaz. Atlar bir tutkudur ve çok parası olan insanlar harcama yapmaya isteklidir. Ama bu adamı fark ettim çünkü genç ve deneyimsiz görünüyordu ve... yani bir at yetiştiricisinden çok bir çiftlik işçisi gibi giyinmişti."

Kavrulmuş fasulye ve haşlanmış fare kuyruğu. "Adını hatırlıyor musun?"

Sanki bir akort çatalına dokunuyormuş gibi küçük bir ses çıkardı. "Hayvan gibi bir şey. Ayı gibi. Hayır."

"Fox."

"İşte bu "

Karen iletişim bilgilerimi aldı ve sabah tüm listeyi göndereceğine bana güvence verdi. Göndermemesini diledim, çünkü bu sadece Jeremy'yi yüzeyin altına sürükleyen kayaları daha da büyütüyordu.

"Şimdi ne olacak?" Poupon'a sordum. Bana herhangi bir öneride bulunmak şöyle dursun, gözlerini açma zahmetine bile girmede, ben de Douglas'ı aradım.

Douglas doğrudan konuya girdi. "Duyduğuma göre eski kocanın küçük kardeşini hapsetmesine izin vermişsin."

Bu nasıl benim hatam haline gelmişti? "bakarsanız, bunu düzeltmeye çalışıyorum. Bana Myah Ortega hakkında ne bildiğini anlat."

Ahududu üfledi. "Bu sabah sana söylediğimden çok daha fazlası değil."

"Kimin projesi üzerinde çalışıyor?"

Homurdandı ve ben onun cüssesini yeniden konumlandığını hayal ettim. "Bu yaşlı savaş baltası atçılık uzmanı. Havadan daha yaşlı ve tüm bu bağışları alıyor, ama sanırım araştırmacılarını serbest bırakıyor ve onları hiç kontrol etmiyor."

"Myah'ın çok fazla gözetimi yok. Bu profesörle konuşup Myah hakkında biraz bilgi alabilir misin?"

"Evet, onu yarın ararım."

Bir dakika oturdum. "Myah, geçen sefer Magnuson'da Dr. Welton'la birlikte olduğunu söyledi."

Bir sandalye gıcırdadı. "Evet. Ondan o zaman da hoşlanmamıştım, şimdi de hoşlanmıyorum. Herkese yaptıran o güzel kızlardan biri. Ama akıllı biri. Gerçekten önemsiyormuş gibi davranıyor ve insanlar da buna kanıyor."

"."

"Beni kandırmak zordur."

"Ona güvenmemen için bir sebep var mı?"

"Parmağımı koyabileceğim şey yok." Bunu beklettim ve dedi ki, "Bir dakika. Dr. Welton hakkında bir şeyler duydum." dedi. Masasında olmalıydı çünkü bilgisayar tuşlarına vurduğunu duydum.

"Peki ya Dr. Welton?"

Yazmaya devam etti ve cevabı dikkati dağılmış bir şekilde geldi. "Hatırlamıyorum. sorun ... işte burada." Konuşmayı kesti ve ben de okuduğunu düşündüm.

Birkaç saniye sonra daha da arttı. "Ne?"

"Dr. Welton bir yarış pistinde atlara doping vermekten tutuklandı."

"Dang. Myah, tayların sağlığını iyileştirmek için antibiyotik araştırdıklarını söylemişti. Performans ilaçları üzerinde çalışıyor olabilirler mi?"

"Olabilir. Çalıştığı atlar büyük yarışlar kazanıyordu ve sonra çalıştığı ekip bir yıllığına askıya alındı."

Bir kalem buldum. "O bağlantıyı bana gönder. Doktoru bulmam lazım."

Welton ve onunla konuş."

Bir süre cevap vermedi, yazının geri kalanını okuduğunu tahmin ettim. "Dr. Welton'la konuşmayacaksınız. Mahkemeye çıkamadan öldü."

"Nasıl?"

"Vay canına. Bazı kötü insanlarla ilişkisi varmış. Dr. Welton Mojave çölünün ortasında yanmış arabasının içinde bulundu."

Jeremy'nin yeni kalp atışını düşündüğümde içimde bir yengeç elması kadar sert ve ekşi bir çukur oluştu.

Poupon'u arabaya yükledim ve adliye binasının dönerek ana caddeye doğru yöneldim. Otoyola çıkarken sağa döndüğümde enseme yine bir ürperti çarptı.

Gümüş renkli bir F-150 tepenin dibinde bekliyordu. Yaklaştığımda, doğuya giden otoyola çıktı. Bu kez, kabinin arka camı boyunca uzanan bir çıkartmaya odaklandım. Bir yarış atının etrafında kırmızılar ve sarılardan oluşan ateşli bir dalgalanma. Bunu daha önce nerede gördüğümü çıkaramadım.

Kasabadan geçerken anneme uğrayacak enerjim yoktu. Babamın kamyoneti sokaktaydı, yani evde olacaktı. Muhtemelen Jeremy'yi çoktan duymuştur. Dedikodu demiryolcuların arasında bir yunusun havuza girmesinden daha hızlı yayılırdı. Benim için bazı bilgileri bile olabilir.

Arabayı kasabadan çıkardım ve çakıllı yoluma çektim. Pencerelerimi açtığımda, çimenlerin yaz kokusu, sıcak kumun üzerindeki güneş ve gölün hafif aroması Poupon'u uykusundan uyandırdı ve burnunu omzuma dayayıp doymak istedi. Bu benim yeni evimdeki ilk yazımdı ve Frog Creek'i sevdiğim kadar onu da seviyordum.

Birkaç gün önce gurur kaynağım olan bahem şimdi Gretchen'inkinin yanında küçük ve cılız kalıyordu. Louise'in bana yutturduğu kabağı hatırladım ve onu getirmek için arabaya geri döndüm. Mutfağa giderken bronz heykele hayranlıkla bakmak için durdum. Kararlılık. zgrlk. Olasılıklar. Bunları ve daha fazlasını söylüyordu.

Poşeti mutfak tezgahına bırakıp akşam yemeği için ne hazırlayacağıma karar vermeye çalışırken kabak ve sarı kabak gümbürdedi. Dizel bir pikabın sesi açık pencereden içeri girdi.

Poupon kulaklarını dikti ve beni verandaya kadar takip etmek için ayağa kalktı. Josh'un eski pikabının tepeden bana doğru geldiğini fark ettiğimde ruh halimin bu kadar yükselmesine şaşırdım. "Misafirimiz var," dedim Poupon'a. Poupon poposunun üzerine çökerek Josh'un yaklaşmasını izliyordu.

Josh arabayı park edip dışarı çıktı ve yürüyüş yolunda neşeli bir yürüyüş yaptı.

Jaunty her zamanki hızında değildi. "Umarım henüz yemek yememiştir."

"Eve yeni geldim ve onlardan nefret ettiğimde bir düzine yaz kabağı ve kabakla ne yapacağımı merak ediyordum."

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Onlardan nefret mi ediyorsun? Bu kadarını bu kadar erken nereden buldun? Onları senden alacağım. Enoch onları kızarmış olarak seviyor."

"Bu onları sağlıklı olmaktan çıkarır." Bu şekilde de hoşuma gidiyordu ama bu kadar tatsız bir şeyi en azından lezzetli hale getirmek için çok fazla iş ve karmaşa varmış gibi görünüyordu.

Ön merdivenleri çıktı ve utanmış gibi başını öne eğdi. "Bu şekilde uğramak kabalık olur, umarım fazla ısrarcı olmuyorumdur."

Güldüm. "Louise çok ısrarcı. Sen daha kolay esen bir rüzgar gibisin." Ona biraz daha itici olması gerektiğini söylemedim.

Yüzü, Carly'nin bana yatakta kahvaltı sürprizi yaptığı zamanki halini hatırlatacak şekilde aydınlandı. "Biraz tavuk kızarttım ve annemin patates salatasını yaptım. Ve büyükannemin limonlu kekini pişirdim."

"Kulağa lezzetli bir aile gibi geliyor. Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

Yüzü kızardı. "İdare ediyorum ve sen bana defalarca yemek yapmışken benim sana hiç yemek yapmamış olmam doğru değil. Piknik yapmak ister misin diye merak ettim."

"Eğer bu senin zorlama anlayışınsa, bence zorlamaya devam edebilirsin. Üstümü değiştireyim ve hemen çıkayım."

Abe Lincoln melankolisini neşeye dönüştürerek sırttı. "Beklerken bahçene bir göz atacağım. Enoch çok zamanımı aldığı için bu yıl benimkini ekemedim."

Dışarı çıktığımda beni pikabının önünde karşıladı. "Bezelye ve fasulyelerin harika görünüyor. Domateslerin biraz geride kalmış. Şu Su Duvarı şeylerini şimdiye domateslerin olurdu."

Sanırım evren bana bir şey söylemeye çalışıyordu. "Seneye kesinlikle alacağım."

Poupon'a taksiye atlaması için ısrar ettim. ", seni koca bebek. Biraz temiz hava almanız sizin için iyi olacaktır."

Josh'la benim aramda oturdu ve yaklaşan manzarayı izlemeye yardım etti.

Josh bizi otoyola ve kuzeye doğru götürdü, sonra May Keller'ın otlaklarından birine girdi. "Bizim evimiz bu meranın diğer tarafında May'in evinin yanında. Gün batımını izlemek için mükemmel bir tepesi var."

Güneş yerimizi bulmamıza yetecek kadar uzun süre yüzünü gösterdi. Josh kamyonundan eski bir şönil yatak örtüsü çıkarıp uzun çimlerin üzerine serdi, ben de soğutucuyu oraya taşımasına yardım ettim. Kabine geri dönüp iki büyük yastık çıkardı ve beni onlara bakarken yakalayınca saç çizgisine kadar kızardı. "Bunlar üzerine oturmamız için. Biliyorsun, eski ot sapları ve çıkartmalar yatak örtüsünden korkmuyor."

Ona gülümsedim ve soğutucunun kapağını açtım. Josh her şeyi düşünmüştü; tabaklar, gümüş takımlar ve bir şişe beyaz şarap da buna dahildi. Mantarıyla birlikte. Hodgekiss'te böyle bir şey olması gerekmez.

Poupon battaniyenin bir köşesini seçti ve gözlerini kapatarak yerleşti. Gün batımıyla hiç ilgilenmiyor gibiydi.

Josh yemeği hazırlarken ben tepede durup yumuşak esintinin dertlerimi alıp götürmesine izin verdim. Battaniyeye geri döndüğümde Josh şarabın mantarını açtı ve iki kadeh doldurdu. Kadeh kaldırmaya hazırmış gibi kendi kadehini kaldırdı ve sonra cesaretini kaybeder gibi oldu. Onu rahat bırakmak için fark etmemiş gibi davrandım ve şarabı yudumladım. Mükemmeldi. Serin ve ferahlatıcıydı ama çok tatlı değildi.

Tuzlu tavuk ve keskin patates salatasının arasında gökyüzü turuncu ve pembelerin girdaplarıyla aydınlandı ve akşam çökerken koyu çivit rengiyle çarpıştı. Renkler parladı ve dönmeye başladı. Kuş sesleri yerini cırcır böceklerine bıraktı. Nebraska'da günbatımı her zaman harika olmazdı ama bu gece Doğa Ana en iyisini gösterdi.

"Bu gerçekten çok güzel," dedim parmaklarımı peçeteye silerken. Josh'un lezzetli bir yemek hazırlamış ve gerekli her şeyi paketlemiş olmasına şaşırmamalıydım. Hiçbir şeyi şansa bırakacak birine benzemiyordu.

"Beğendiğinize sevindim." Tabakları üst üste koyup salata kâsesi ve tavuk kabının kapaklarını kapatırken aniden sert ve resmi göründü.

Güneş muhteşem renkleri de beraberinde götürerek kaybolurken başka bir şey söylemedik. İlk yıldızlar gökyüzünde parladı ve her saniye daha fazlası göz kırptı. Işık kirliliğinin olmaması bize en iyi gece gökyüzünü sunuyordu.

Yan yana, vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın oturduk ve uçsuz bucaksız çayırın durgunluğunun üzerimize çökmesine izin verdik. Bekledim. Yine bekledim. Josh'un korkup bir gece daha mı olacaktı?

Cırcır böcekleri cıvıladı. İçimde büyüyen dehşeti fark etmemiş gibiydiler. Birkaç tepe öteden bir çakal ulumaya başladı. Poupon gözlerini açtı, endişeli olup olmadığını kontrol etti, sonra tekrar kapattı. Ellerimi dizlerime doladım ve konuşmadım.

"Kate?" Josh sesini sordu. "Evet."

"Seni öpebilir miyim?"

Sormak için çok eski moda bir şeydi. Hiç kimsenin bu kadar temkinli olduğunu hatırlamıyordum. Bir yanımla gülmek istedi ama daha büyük bir yanımla o kadar büyülenmişti ki kalbim küt küt atmaya başladı. "Acaba hiç fırsatın olacak mı merak ediyordum," diye fısıldadım.

Bununla birlikte bana doğru eğildi ve en nazik dokunuşlarla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ted'den beri kimseyi öpmemiştim. Nasıl öpüşüleceğini unutmuş olabileceğimi ya da Ted'le birbirimize uyum sağlamaya o kadar alışmıştım ki buna asla düşünmüştüm.

Bisikletler ve 80'lerden kalma rock şarkılarının sözleri gibi, bunların hiçbirini unutmamıştım. Ama doğum hakkında söyledikleri gibi, bir his olduğunu unutmuştum. Bu durumda, iyi. Sığır güttüğüm bir günün ardından sıcak bir küvete girmek gibi. Ya da bulutların üzerinde süzülmeyi hayal ettiğim gibi, yumuşak ve serin ama heyecan verici.

Ben de onu öptüm, belki biraz daha az dikkatle. Yatak örtüsünün üzerinde daha da yaklaştı ve bana doğru eğildi, dudaklarımız hala kilitliydi. Kot pantolonunun ve gömleğinin içinden bile çıplak teninin sıcaklığını yanımda hayal ettim. İçinde kaybolabileceğim türden bir öpücüğü vardı. İtici ve müdahaleci değil, keşfedici ve yavaştı, sanki benim tadıma varmak ister gibiydi. Kan kulaklarıma hücum etti ve kendimi geriye bıraktım. Kendini yanıma indirdi ve yastıkları başlarımızın altına çekmek için durakladık.

Fildişi sabununun temiz kokusu ile eşsiz erkek kokusunun yumuşak baharatı serin çimenlere karıştı.

Konuşmadık, sadece yavaş ve kolay bir şekilde tekrar başladık. El yordamıyla değil, nazikçe sallanan bir ritimle beni taşıdı. Poupon derin bir teslimiyetle iç çekti, kendini kaldırdı ve uzaklaştı. Josh'un dudakları güneş ışığı gibiydi ve ben limonlu kekin kalıcı tatlısını tattım. Okyanusun uğultusu kulaklarıma çarptı ve başımın döndüğünü hissettim. Boğazımın arkasındaki kısık iniltiye engel olamadım ve Josh'ın dudaklarından gelen baskı derinleşerek her tarafıma kıvılcım yağmurları gönderdi.

Benim için uzun zaman olmuştu ve özsu hızla ısındı. Küçük bir dudak hareketinden daha fazlasını istediğimi biliyordum. Çok fazla deneyimim olmadığı doğrudur, ama Josh'un da benimle aynı dürtüleri hissedeceğini varsaymıştım.

Gömleğine uzandım ve düğmelerini açtım, bu sırada nefes alış verişlerimiz daha da sertleşti. Bileklerimi tuttu ve arkasına yaslandı, dudakları öpüşmelerimizden dolayı kararmış ve nemlenmişti. "Daha fazla ilerlememiz gerektiğini sanmıyorum."

Ocak ayındaki bir kar fırtınası gibi çarptı. Ellerimi bıraktım. "İstemiyor musun?"

Yüzünü buruşturdu ve mırıldanmadan önce başka tarafa baktı, "İstiyorum. Ama hiçbir şeyim yok."

Kafam karışmış gibi
görünüyor olmalıyım.

"Herhangi bir... koruma."

"Kamyonetinde ya da cüzdanında prezervatif yok mu?" Şarap kadehi ve tirbuşon getirmişti ama prezervatifleri hatırlayamadı mı?

Sesi utançla titriyordu. "Ben de istedim. Ama sanki bir şey bekliyormuşum ya da seni zorluyormuşum ya da..." Sözlerini yarıda kesti, kelimeleri bulamadığı belliydi.

"Görünüşe göre izci değilsin," dedim doğrulup tişörtümü yeniden düzeltirken.

Şaşkın görünüyordu. "Umarım seni zorlamamış ya da istemediğin bir şey yapmamışımdır."

Elimi göğsüne koydum ve dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdum. "Kastettiğim bu değildi. Bir izcinin hazırlıklı olmasını kastetmiştim."

Rahatladı ama sadece biraz. "Oh. Oldukça katı yetiştirildim. Dans etmek ya da kart oynamak yok gibi katı. Yani bu" -sanki mahrem bir otel odasını paylaşıyormuşuz gibi pikniği ve yatak örtüsünü işaret etti-"bu muhtemelen ailemin günah diyeceği bir şey."

"Sadece yemek yiyor ve öpüşüyorduk." Yeterince zıplamıştım ve daha fazlası için hazırdım.

O da kabul etti. "Ama evli değiliz ve yalnızız." "Ayrıca ergen de değiliz."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Genç olmayabilirim ama kadınlarla çok fazla deneyimim yok."

"Şimdiye kadar tanıdığım en iyi öpüşen kişisin, yine de bir uzman olduğumu iddia ."

"Seni öpmek güzel." Yumuşak kıkırdaması içimi ısıttı.

"Yani, hala evli olman gerektiğini mi düşünüyorsun..." Tereddüt ettim. Onun bu beceriksizliği karşısında, seks kelimesini kullanmanın belki de onu bozabileceğini düşündüm. "Bunu daha ileri götürmek için mi?"

Yavaş ve temkinli konuştu. "Sana saygısızlık etmek ya da hazır olmadığın bir şey yaptırmak istemem."

"Açık konuşalım, beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayamazsınız. Ben yetişkin bir insanım. Ve aynı zamanda uzun süredir kimseyle... yakınlaşmamış bir kadınam. Devam etmek istiyorum." Yutkundum ve tüm parçalarımın eridiğini ve hazır olduğunu hissettim. "Gerçekten, gerçekten devam etmek istiyorum."

Adem elması zıpladı. "Benim de." Eğildi ve beni tekrar öptü. Yavaş, sıcak, kalıcı.

"Evimde prezervatif var," diye fısıldadım.

Geri çekildi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sen ve Ted'in...?"

Vay canına. Bunu ona nasıl açıklayacaktım? "Hayır. Bir süre için. Sanırım ben daha çok izciyim."

Küçük bir gülümseme başladı ama benim hakkımda bunu öğrendiğinde şaşırıp şaşırmadığını merak ettim.

Onu tekrar öptüm, bundan o kadar zevk alıyordum ki hayatıma devam etmek için ne kadar acele ettiğimi düşündüm. Evlenmek istemiyordum. Josh'la eşleşmek istediğimden emin değildim ama onu şimdi istiyordum. Bu gece. Bu geceydi.

Yazın, cırcır böcekleri şarkı söylüyordu, aklım ve kalbim bir yerlerde geziniyordu ve bedenim kontrolü almıştı. Ve ben Josh'ı istiyordum.

Öpüşmeyi kesti ve kalktı. "Hadi toparlanalım ve senin evine dönelim."

Soğutucuyu kamyonun kasasına ittik, yastıkları ve yatak örtüsünü yerleştirdik ve Poupon'u aramızda sadece gülümsemeler ve öpücüklerle yükledik. Ted'den daha uzun boyluydu, bu yüzden ben parmak ucundayken bile bana ulaşmak için eğilmesi gerekiyordu. Bunun onu rahatsız ettiğini göremiyordum.

Keşke arabayı ben kullanıyor olsaydım çünkü daha ağır bir ayak kullanabilirdim. Josh, her zamanki gibi güvenli ve temkinli, yolumdaki derin çukurlardan kaçınarak ihtiyatlı bir şekilde sürdü. Evime giden son tepeyi de aştık. Başımdan ayağıma kadar ve daha çok da aradaki kısımlarda karıncalanıyordum.

May Keller'ın sözlerini düşünmemeye çalıştım. Gretchen'in onun temkinli tavsiyesine nasıl uyduğunu. Bir hafta sonu bir şehre gidip geceyi rastgele bir yabancıyla geçirmeyi kendime yakıştıramıyordum. Ama Josh'la bu adımı atarsam her şeyin değişeceğini de inkâr edemezdim.

Evin önünde durduk ve Josh motoru kapattı. Yüzünü direksiyona döndü ve yandan beni izledi. "Biliyor musun, seni hatırlıyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Sen değilsin. Sen son sınıftayken ben ortaokulda olmalıydım."

Başını çevirdi ve gözleri parladı. "Geçen kış seninle tanıştığımda aklıma gelmemişti. Ama daha sonra düşünmeye başladım ve buradaki bir rodeoyu hatırladım. Eyerli atlara binmişim, kement atmıştım ve hayatımda ilk kez All-Around'u kazanmıştım. Sen de

Kardeşin Louise'e kabinde yardım ediyordum. Sertifikamı almak için içeri girdim ve bu kız gerçekten çok ."

Louise rodeolarda ona hep yardım etmemi isterdi. O sayılarla uğraşırken ve ofis yaparken ben koşucuydum.

"Bir fıçı yarışçısı diskalifiye edildiği için çok sinirliydi. Ve tepinerek dışarı çıktı."

Şimdi hatırlamaya başlıyordum.

"Dikkat etmedi ve hala gürültü yapıyordu ve kapının hemen dışında bir çocuğun üzerinde oturduğu bir atın arkasından yürüdü. At ürktü ve arka ayağını fırlatarak fıçı yarışçısını çenesinden yakaladı."

Bu bölüm hakkında uzun yıllardır düşünmemiştim. Şimdi hatırlamak beni güldürdü.

Hikâyeyi anlatırken Josh'un yüzü daha genç görünüyordu. "O kulübeden dört nala . Oradaki en genç kişi sen olmana rağmen, birini ambulansa koşturdun ve sırtında çocukla şaha kalkan atı yakaladın."

Kahkahalarımı engel olamadım. "O fıçı yarışçısı Roxy'ydi. Sanırım iki ay boyunca çenesi telle kapatılmıştı. Belki de hayatı boyunca konuşmayı bıraktığı tek zamandı. O zamanlar onu tanıımıyordum. Hatırlattığın için teşekkürler."

Gözlerindeki pırıltı beni kendine çekti. "Bu sadece bir şüpheydi ve emin olmadan önce yıllıklara bakmam gerekti."

"Dunbar yıllığı mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kütüphanede Hodgekiss yıllıklarını buldum. Kazananların Louise'le birlikte ödülleri dağıtırken çekilmiş bir resmi var ve arka planda sen varsın."

Kamyonetin kapısını açtım. "Bunu görmem lazım. Seni görmek istiyorum."

Sarsılarak harekete geçti. "Nereye gidiyorsun?"

"Tüm yıllıklarım bodrumda. İlkokuldan beri hepsi bende." Hodgekiss çok küçük bir okuldu, şimdi Grand County Consolidated olmasına rağmen hala öyleydi. Yıllıklarda tüm K-12 sınıfları yer alıyordu.

Josh beni ve Poupon'u eve kadar takip etti, ben de aceleyle oturma odasına ve mutfığa girip ışıkları yaktım. Biliyordum ki

Geçen bahar su bastıktan sonra bodrumdaki her şeyi temizlemek ve ilgilenmek zorunda kaldığım için yıllıklarımın bulunduğu kutunun tam olarak hangi rafta istiflendiğini bilmiyordum.

Josh karter pompasını getirmişti ve gecenin bir yarısı ikimiz birlikte çamur kazıp küreklemiştik. Her zaman arkanızı kollayacak türden bir adamdı. Benim tipim miydi?

Bodrum katı tüm eski evler gibi kokuyordu, biraz kir, biraz rutubet. Tavan armatürlerindeki çıplak ampuller uzun gölgeler oluştursa da net görebilmek için yeterli ışık veriyordu. Kabul edelim, 1950'den önce inşa edilmiş olup da ürkütücü bir bodrumu olmayan ev yoktur. Ağır metal rafa doğru ilerledim ve kutuya uzandım. Ve durdum.

Bir şeyler doğru görünmüyordu. Yanındaki kutu biraz dengesiz duruyordu. Carly'nin eşyalarının olduğu kutulardan biriydi.

Frog Creek'ten ayrılırken, giysilerini ve kitaplarını, tüm değerli gençlik yükünü paketlemiştim. Bir gün geri dönecek ve neyi saklamak istediğine o zaman karar verecekti. Hafifçe dönmüş duran kutuya uzandım ve onu raftan çektim. Beton zemine koydum ve kapaklarını açtım. İçinde kazaklar ve tişörtler vardı. Birini , Ted'in ona verdiği Red Hot Chili Peppers tişörtünü. Hayranı değildi ama Ted'in onları sevdiğini biliyordu. Burnuma götürdüm ve Carly'ye kokladım. Muhtemelen bu kokuyu hayal etmişim çünkü tişört karton bir kutudaydı ve yıkandıktan ve bodrumda tutulduktan sonra Carly kokusu kalmışsa bu bir mucize olurdu.

Onu özleyerek bu yola girmenin bana bir faydası olmazdı. Yukarıda beni bekleyen bir adam vardı. Uzun zamandır tenin tene değmesi, tutkunun patlaması, tatminin yorgunluğu için ilk fırsattı ve üzgün ve suçlu hissederek kendimi sabote etmeme gerek yoktu.

Kutuyu yerine koymak için uzandım ve yanındaki kutunun kapağının şişkin olduğunu fark ettim. O kutuda Carly'nin hayatıyla ilgili kâğıtların ve fotoğrafların olduğunu biliyordum. Anne babasından ve büyükbabasından kalan vasiyetler ve yasal belgeler. Giysi kutusunu rafa ittim ve belge kutusunu aşağı çektim, yere bıraktım ve açtım.

"Ne oluyor be?" Kalbim kaburgalarımaya çarptı ve kulaklarımdaki uğultunun st katta bekleyen Josh'la hiçbir ilgisi yoktu. Kutu didik didik edilmişti. En son açtığımda, babasının fotoğraflarından bazılarını çıkarıp sınıf arkadaşlarını aramıştım. Onu bulmak için kullandığım ipucu buydu.

Baxter'dan sakladığım.

Kutuyu karıştırdım, birinin karıştırdığından emindim ama bir şey alınıp alınmadığını anlayamadım. Rafa uzandım ve Carly'nin kutularından birini daha indirdim. Bu kutuda kot pantolonları ve kapüşonluları vardı. Kapüşonluları teker teker çıkarıp en sevdiğini aradım. Büyükbabasının ona verdiği kırmızı Husker kapüşonluyu. Onu en üste hatırlıyordum çünkü uzun dışarıda tutuyordum. Garip bir inkâr biçimiyle, geri geleceğini umarak kanepenin koluna bırakmıştım.

şimdi ortadan kaybolmuştu.

Merdivenleri hızla çıktım ve neredeyse yemek masasında durmuş heykeli inceleyen Josh'a arpıyordum. Beklenti dolu bir sırtışla bana döndü. "Buldun mu?"

Ona cevap vermek için durmadım, sadece oturma odasına ve eve girdiğimde elimde ne varsa düşürdüğüm kapının yanındaki masaya doğru koşmaya devam ettim. Telefonumu kaptım ve hızlı aramaya bastım.

Baxter cevap verdiğinde, merhaba demesine izin vermedim. "O burada. Ya da buradaydı. Aman Tanrım. Buradaydı."

Baxter'ın sakın sesi bana geri döndü. "Sen neden bahsediyorsun? Carly'den mi?"

"Carly. Tabii ki. Buraya geldiğini biliyorum."

Josh mutfağın kapısında alnında düğümlenmiş bir şaşkınlıkla duruyordu. Bodruma inerken yanından geçip gitmek zorunda kaldım.

"Yavaş ol. Bana bunu nereden bildiğini söyle." Baxter sesini alçalttı, heyecanıma inanmıyordu.

Tekrar merdivenlerden inmeye başladım. "Eşyalarını bodrumda saklıyorum. Belgelerin olduğu kutunun içindeydi ve kayıp bir şey olup olmadığını söyleyemem. Ama kapüşonunu almış."

Baxter bir süre bekledi. "Pek mantıklı konuşmuyorsun. Kapüşonlu mu? Onun alındığına emin misin? Belki de sadece geride bıraktığını düşündüğünüz bir şeydir."

"Hayır. Kayıp ve kutular . O buradaydı. Bunu biliyorum."

Sesi rahatsız edici derecede sakindi. "Bir şeyler kaybolsa bile, onun yaptığını bilemezsin. Onlara en son ne zaman baktığınızı hatırlıyor musunuz? Buradaki zaman çizelgesini biliyor musun?"

Çılgınca bir enerji dalgası hissettim. "Bilmiyorum. Bodrum katını birkaç hafta önce su bastı. Yani ondan sonra bir süre geçti."

Cevap vermekte bilerek ağırdan aldığını hissettim, belki de beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bir dakika dur. Bunu iyice düşün. Bir ay önce Carly'nin Kaliforniya'da olduğu haberini aldık."

"Bir uçak onu Los Angeles'tan Denver'a üç saatte götürebilir. Dört saat sonra da burada olur. Burada olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

"Kutuyu görmeden önce bunu hissetmedin. Bence hayal gücünün seni ele geçirmesine izin veriyorsun." Sıkıcı bir mantık. Direnci kırıldı.

"Neden benimle bu kadar çok mücadele ediyorsun?"

Cevap vermekte acele etmediği için yine bir duraksama oldu. Josh'un ayak sesleri mutfak zemininde gıcırdadı ve merdivenlerden inmeye başladı. "Bana söylemediğin bir şey mi biliyorsun?" Baxter'a sordum.

İç çekti. "Tamam. Evet. Sana söylemediğim bir şey var." Kalbim yeniden çarpmaya başladı. "Bir şey mi duydun?"

"Evet."

"Ve sen bana söylemedin?"

"Pek bir anlamı yoktu ve seni endişelendirmek istemedim."

Çamaşır makinesine , aniden bacaklarımdaki kas gücünü kaybettim. Eğer bana söylemediyse, durum kötüydü.

Devam etti. "Dedektifim onu Brian'ın ve benim sınıf arkadaşlarımdan birine kadar takip etti. Onu görmeye gitmiş."

"Biri onu görmüş. Bu kötü bir haber olamaz. Nerede su yüzüne çıktı?"

Sesinin ağırlığı beni yakaladı. "Dubai'deydi."

Bu bana çarptı. Sert bir nefes aldım. "Dubai mi? Birleşik Arap Emirlikleri, Dubai? Nasıl? Ne?"

"Sana söylemedim çünkü Carly olduğundan emin değildik. Ama o olma ihtimali yüksek gibi görünüyor." Makul ses tonu, hattan uzanıp onu boğmak istememe neden oldu.

"Aman Tanrım. Genç sarışın bir kız. Dünya seyahatleri hakkında pek bilgim yok ama tek başına seyahat eden bir kız için oldukça tehlikeli olabilir gibi görünüyor."

"Yalnız olduğunu sanmıyorum."

Bu haberi aklım almıyordu. "Ne diyorsun sen?"

"Bir şey demiyorum Kate. Sadece son birkaç hafta içinde sizin evinizde bulunmasının pek olası olmadığını düşünüyorum."

Ben yere kaydım ve Josh son birkaç merdiveni aceleyle indi. Kafasını çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı, sonra bana doğru koşarken omuzlarını kamburlaştırdı. "İyi misin?"

Havamı bulmaya çalışarak ona başımı salladım. Baxter, "Yanında biri var mı?" diye sordu.

"Evet." Sesim kendi kulaklarıma bile kaybolmuş gibi geliyordu. "Josh Stevens."

"Bu çiftçi dahil içinde ve DEMİRYOLU Cinayet son Kış mı?" Baxter'ın sesi yükseldi. "Sen iyi misin?"

"Josh bir arkadaş. Benim için endişelenme. Carly'yi bul."

Bir kez daha denedi. "Josh Stevens'la iyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim." bir hırıltı geldi. "Ama müfettişiniz pek de iyi bir iş çıkarıyor gibi görünmüyor."

Sesi neredeyse gülümsüyor gibiydi. "Yeğeniniz zeki bir kız. Öylece ortadan kaybolma yeteneğine sahip görünüyor."

Baxter benim düşmanım değildi, bu yüzden biraz yumuşadım. "O on dokuz yaşında. Dünya tehlikeli bir yer. Lütfen onu bulun. Onu bulun."

Sesi ısındı. "Yapacağız. Artık onun o kadar da gerisinde değiliz."

Baxter'ın beni sakinleştirmeyi gerçekten başardığı birkaç konuşmadan sonra telefonu kapattık. Başımı ellerimin arasına alarak yere baktım.

Josh üzerimde geziniyordu, garip ve endişeliydi. "İyi misin?"

Günün sorusu bu gibi görünüyordu. Kate iyi miydi? Sıcak bir evim, iyi bir işim, ailem ve arkadaşlarım vardı. Hatta kabarık, bencil bir köpeğim bile vardı. Geceyi atlatabilirdim.

Ama Carly. İyi olup hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Josh'un kısılmış yüzüne baktım. "Evet. Üzgünüm. Ben yapamam. Bize. Bu gece." Tanrı aşkına, bir cümleyi bir araya getirebilir miydim? "Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Sanki onu gerçekten gibi geri çekildi. "Tabii. Evet. eve gidiyorum. Seni yarın arayabilir miyim?"

Omuzlarımın düşmesine izin verdim. "Bu güzel olurdu. Evet."

Gece donmuş bir nehir gibi akıp geçti. Evimi mutfaktan ön kapıya kadar arşınladım, sonra dışarı çıktım, verandanın basamaklarından aşağı indim ve bahçeyi boydan boya geçtim. İçeri döndüğümde atın üzerindeki çıplak kadına baktım ve Carly'nin benden gibi görüldüğünü fark ettim. Verandada oturup kurbağaları ve cırcır böceklerini dinledim. Poupon'u yarım düzine kez kanepeden ittim. Carly için endişelendikten, Jeremy için üzüldükten, Josh'tan uzaklaşmam gerekip gerekmediğini düşündükten ve Carly'den bana daha önce bahsetmediği için Baxter'a giderek daha fazla kızdıktan sonra yatağımın üzerindeki battaniyeleri çektim, soyundum ve çarşafın arasına tırmandım.

Sonunda uyudum. On beş dakika, belki iki saate kadar.

Şafağın lekeli gri çizgileri ve penceremin dışındaki pamuk ağaçlarındaki yaz kuşlarının ilk cıvıltısıyla uyandım. Carly hakkında hiçbir şey yapamazdım. Ve Baxter'ın söylediği hiçbir şeyin son birkaç haftadır bodrumumu ziyaret etmediği anlamına geldiğinden emin değildim. Ama bugün Grand County'deydim ve ailemden birinin daha yardıma ihtiyacı vardı. Lanet olası Ted. Ya da Jeremy'nin. Ya da Ted ve Jeremy ve Myah ve Ellen ve Narciso ve tüm ekip.

Temiz bir şerif üniforması buldum, başka bir sıcak gün vaadiyle dimi pantolonu ve dokuma gömleği giymekten heyecan duymadım. Poupon, Charger'ın arka koltuğuna yerleşti. Görünüşe göre kendini bir şerif yardımcısının hayatına teslim etmişti.

Grand County'nin kuzeyinden geçen yol bizi Kyle'ın bölgesine ve oradan da Lakota rezervasyon bölgesi olan Antelope Ridge'e götürdü. Oahe Gölü'ne varmamız üç saat sürecekti ve şansına Magnuson'a doğru beş millik bir sapma yaparak tam zamanında kahvaltı yapabilecektim. Ya da en azından bir fincan sıcak kahve.

Kenara çektiğimde, tüm serinleme umutları kırmızı kanatlı karatavuklarla birlikte uçup gitti.

Kardeşim Douglas yıllardır burada ustabaşı olduğu için çiftlik hakkında bir şeyler biliyordum. Eski Magnuson çiftinin orijinal çiftlik evi olan evi, doğuda karaağaçlar, pamuk ağaçları ve sedirlerden oluşan bir korunun içindeydi. Üniversite çiftliği satın aldığı anda, içinde birkaç küçük yatakhanein bulunduğ tuğla bir bina inşa etmişlerdi.

yatak odaları ve toplantılar veya yemekler için kullanılabilecek geniş bir odaya sahip endüstriyel bir mutfak.

Büyük bir hayvan römorku ve yarı traktör, toynak, kıl, vücut ve toz yığınları arasında ahıra yanaştı. İki düzine kadar buzağı etraflarında daireler çizerek koşarken at sırtındaki birkaç kişi bağırıp çağırıyordu. Yükleme olduğundan ve ağıllardan nasıl kaçtıklarını kim bilebilirdi ki; belli ki birileri kapı görevinde başarısız olmuştu. Ama bu çılgın araştırmacılar topluluğu dışında hiçbir şey onları binaların arasından ve arkasından açık araziye doğru koşmaktan alıkoyamadı.

Douglas'ı buldum, yüzü ve kamyonetinin kasasından bağırarak yol tarif ediyordu. Yukarı tırmandım ve yanında durdum. "Fox ailesinin Paskalya yumurtası avına benziyor."

Bana baktı. "Eğer biraz kız kardeş olsaydın, bir at kapar ve bu adamları sıraya dizedin."

Beş halkalı sirki izledim. "Myah ile konuşmak için uğradım."

"İşte orada!" Douglas bir kovboyun dikkatini çekmeye çalışarak kollarını salladı ve işaret etti. Kaşlarını çattı ve olan biteni takip ederken benimle konuştu. "Tek yapmamız gereken bu kamyonu bu buzağıları yüklemektir. Ama biri kapıları kapatmamış ve buraya akın etmişler, sonra da büyük bir heyecan olmuş ve lanet yaratıklar çılgına dönmüş."

"Aynen öyle ."

Şapkasını kafasından çıkardı ve saçlarını ovuşturdu, sonra tekrar yerine taktı. "Basit bir operasyon ve amatör bir saatimiz var."

"Peki, Myah buralarda mı?"

Kendisine daha fazla işkence etmek istemiyormuş gibi gürültüye sırtını döndü. "Onu hiç görmedim. Birkaç gün önce atları uzak bir otağa bıraktı, bu yüzden onları kontrol ettiğini varsayıyorum."

"Myah'nın projesinden sorumlu profesörle konuşma fırsatın oldu mu?"

Bana konsantre olmaya çalıştı ama dikkatinin dağıldığı belliydi. "Bir e-posta gönderdim ve izinde olduğuna dair ofis dışında olduğu mesajıyla geri döndü."

Bağrıışmalar, toz ve genel karmaşa etrafımızda devam etti. "Bir bilim adamının burada bir proje yürütmesi normal mi?"

izinli mi?"

Sanki ses aracılığıyla denetliyormuş gibi bir kulağını eğdi. "Olur böyle şeyler. Çok sık değil. Myah'nın kayıtlarını almak için kayıt bürosunu aradım, çünkü ablamın o T'yi geçmek isteyeceğini biliyordum. Bana daha sonra dönmeleri gerekiyordu."

"Denediğin için teşekkürler." Geri .

"Sizin adınıza gösterdiğim kahramanca çabalardan sonra, bu karmaşadan çekip gidecek misiniz?"

Şeriflik görevlerimin zamanımı almadığı pek çok gün vardı ve Douglas'la bir çiftlikte çalışmaktansa yapmayı tercih edeceğim çok az şey vardı, ama Büyükanne Ardith'in dediği gibi, ihtiyaçlar zorunludur.

Yine de yoluma devam etmeden önce ufak bir sapma yaptım. Dışarıdaki kargaşadan dolayı yatakhanelerde kimse yoktu. Ön kapı, kafeterya tipi iki yuvarlak masa ve plastik sandalyelerin bulunduğu yemek/toplanma alanına açılıyordu. Sarı cüruf bloklu duvardaki mantar panoda el ilanları ve makalelerin yanı sıra el yazısıyla yazılmış ve espriler karalanmış notlar vardı.

Ortak alandan geçerek kısa koridorda yürürken adımlarımı endüstriyel karo zemin hafif tuttum. Sağda üç, solda üç ucuz ahşap kapı vardı, hepsi kapalıydı ama hiçbirisi kilitli değildi. Odaları kontrol ettim. Çoğunda erkek sakinlere dair kanıtlar vardı ve onları kolaydı. Yerdeki kot pantolon üç Myah'ın sığabileceği kadar büyük görüldüğünde bulduğum tek kadın odasının üzerini çizmek sadece bir dakika sürdü

Onun odasını soldaki son oda olarak buldum, kapının yanındaki duvara vurulmuş pembe parmak arası terliklerden anlaşılıyordu. Yerde aynı endüstriyel karolar ve çeşitlilik için açık mavi kül blok duvarlar vardı. İnsana kendini gezgin hissettirmek için yurt odası gibisi yok.

Ne temiz ne de özensiz, yatak tam olarak yapılmamıştı ama örtüler çekilmişti. Yerde kirli kıyafet yoktu ama masanın üzerinde kâğıtlar ve kitaplar vardı. İş kıyafetleri -solmuş bir kot pantolon, tişört ve kapüşonlu sweatshirt- yatağın üzerine atılmıştı.

Kurumuş çamur kapüşonlunun önünü lekelemişti. Çiftlikte bir gün daha giyerdim ama prenses Myah'nın muhtemelen daha yüksek standartları vardı ve bu kadar kirli bir şeyle yakalanmak istemezdi.

Bekle. Sweatshirt'ü aldım. Dörtnala koşan bir atın yer aldığı canlı alev logosu kapüşonlu sweatshirt'ün ön tarafına sıçramıştı. John'un logoyla aynıydı. Gümüş renkli F-150 Tremor'un üzerindeki çıkartmayla aynıydı.

Dolapta beklediğimden daha az giysi vardı. Bu muhtemelen haksızlıktı. O süslü Land Rover'ı kullanmak dışında yaptığı hiçbir şey onun bir diva olduğunu göstermiyordu. Yine de oda, giysiler ve diğer eşyalar seyrek görünüyordu. Belki de çiftlikte sadece kısa bir süre kalacağını bildiği için hafif seyahat ediyordu.

Bir şey beni dürtükledi ama olduğunu anlayamadım.

At sağlığı ve beslenmesi üzerine metinler, defterler ve dergilerle raflarda duruyordu. Kitaplıkta sadece bir resim vardı. Bir at yarışından sonra kazananlar çemberinde gülümseyen Myah'ı görmek için yaklaştım. Babası olabilecek bir adama bakarken gözleri parlıyordu. Adamın bir kolu çiçeklerle süslü bir atın boynunda sallanıyordu.

"Kate?"

Nefes nefese kaldım ve Myah'nın kapıda durduğunu görmek için döndüm, öfkeli bir kaş çatma mükemmel cildini gölgeliyordu. Çabucak sahte bir sırıtışla değiştirdi. "Oh, merhaba." Tamamen dostça. "Burada ne yapıyorsun?" Solmuş kot pantolon, yırtık kovboy çizmeleri ve sade mavi bir tişört giymişti ama iş kıyafetleri içinde bile fotoğraf çekimi için hazırlanmış gibi . Ondan hoşlanmamamın nedeni bu değildi ama yardımcı da olmuyordu.

Ona Buzz'ın göldeki evine bakmaya gittiğimi söylemek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. "Douglas'a bir şey götürmem gerekiyordu ve madem buradayım, durup sana bir merhaba diyeyim dedim." Dostum, kötü bir yalancıydım.

Alması için bir neden yoktu ama kabul etti. "Kahve ya da başka bir şey için vaktin var mı? Jeremy'nin ne zaman serbest bırakılabileceğini soracaktım. Gidip onu getireyim."

"Bu Ted'e bağlı. Onu kırk sekiz saatten fazla tutamaz, ama aklı başına gelebilir ve daha önce gitmesine izin verebilir."

Disney parlaklığındaki gözlerini yüzüme odaklamıştı ve küçük odasında garip bir şekilde duruyorduk. Elindeki fotoğrafı aldım.

Raf. "Bugün güzel bir gün gibi görünüyor."

Yüzünden bir bulut geçti ve resme bakmadan aldı. "Amcam. At tutkumu ondan aldım."

Tetikçi gönderme zamanı. "Dr. Welton'ı araştırdım. Atlara doping vermekle başı belaya girmiş."

Resmi sıkarken eli bembeyaz , ama yine de yüzünde yavru köpek hüznü vardı. "Onunla ilişkiyi kesmemin ana nedeni buydu. Bana buradaki denemelere bu yüzden başladığını söylediğinde, onunla hiçbir şey yapmak istemedim."

"Öldürüldü." Tepkisini görmek için el bombası gibi fırlattım.

Sanki en iyi animatör tarafından çizilmiş gibi gözleri açılmış ve ağzı büzülmüştü. "Ah. Duymamıştım."

Benden daha iyi bir yalancı olabilirdi ama ben ona inanmadım. "Güzel bir kapüşonlu." Yatağı işaret ettim. "John'un şapkasındaki logo gibi. Ne anlama geliyor?"

Kurnaz. Dostça bir gülümseme geri dönmeden önce yüzünde beliren ifadeyle bu kelime aklıma geldi. "Biliyorsun, ben istemedim. Narciso verdi ve ben de güzel olduğunu düşündüm."

"Evet. Öyle." Bir birbirimize baktık, onunki bana meydan okuyor gibiydi. Yarışmayı kabul ettim. "Eminim yapacak işlerin vardır ve benim de Hodgekiss'e dönmem gerekiyor."

Ben onun önüne geçene kadar bekledi ve dışarı çıktı, kapısını kapatarak koridorda yankılanmasını sağladı. Binanın kapısında durdu ve elini kaldırarak parmaklarını ta-ta hareketiyle oynattı. Pek samimi görünmüyordu.

Poupon ve ben çiftlikten ayrıldığımızda buzağların çoğu yüklenmiş ve Douglas'ın pikabı evinin önüne geri dönmüştü.

Jeremy ve bu kez kendini neyin içine soktuğu konusunda endişeli olmasaydım, Oahe'ye kadar olan yolculuk düpedüz keyifli olabilirdi.

Sekiz yaşındayken Jeremy kilisedeki bağış tabağından para çalarken yakalandı. O annem heykel yapma telaşındaydı ve babam da rayların üzerindeydi, bu yüzden bununla nasıl başa çıkacağımı bulmak bana düştü. Onu papazın ofisine götürdüm ve Jeremy'nin şahsen özür dilemesi için ısrar ettim. O küçük kara başını eğdi ve

özür diledi, sonra da en iyi arkadaşı Stevie'nin yeni bir çift kovboy botuna ihtiyacı olduğunu söyledi. Stevie'nin babası kiralık bir adamdı, vücut yağı kadar IQ'su olan bir çalı fasulyesiydi ve hiçbir zaman düzgün bir maaş almamıştı. Jeremy, Pazar koleksiyonunun Stevie için en iyi şekilde kullanılacağını düşündü, bu yüzden meseleyi kendi terli ellerine aldı. Çaldığı yirmi doları geri ödeyene kadar Jeremy'yle yabani otları yolmak için bir anlaşma yaptım. Sonra Diane ve ben kaynaklarımızı birleştirip Stevie ve Jeremy'yi yeni botlar için alışverişe götürdük.

Jeremy kendi çıkarı için asla dürüst olmayan bir şey yapmaz.

Güneş parlak kaldı ve Sandhills'in inişli çıkışlı çayırları yerini Güney Dakota'nın Badlands'ine bıraktı. Kilometrelerce çorak çukurlar ve derin yıkıntılar. Ay'da bulabileceğiniz bir şeye benziyordu. Başka pek fazla araçla karşılaşmadık, bu yüzden fırtına koparmak için bolca yerim ve zamanım vardı.

Oradan otlar ve düz çayırlar açıldı. Ne insan ne de iş yeri vardı. Kilometrelerce yeşil, düz ve sonsuz. İnsan burada nefes alabilirdi. Evimin inişli çıkışlı tepelerini tercih ederdim ama buranın da belli bir çekiciliği vardı. Çoğunlukla boşluk kalbimi kucaklıyordu.

Bir süre sonra göldeki kulübelerin tabelalarını görmeye başladım. Küçük reklam panolarında kafeler ve ardından marina için reklamlar. Otoyoldan bakıldığında göl, kıyı şeridindeki sık ağaçlar ve çalılar arasında, güneşin altında pırıl pırıl uzanıyordu. Bölgenin en büyük biri olan gölün kilometrelerce uzanan kıyı şeridi pamuk ağaçları, karaağaçlar, bazı akçaağaçlar ve meşelerle gizlenmişti. Çalılıklar sadece birkaç kumsal alanla karışmış.

Öğleden hemen sonra marinanın önünde durdum ve Poupon'u temiz hava alması, koklaması ve lastiklerini ıslatması için dışarı çıkardım. Gerindim ve uykusuz gecemin çekiciliğini gözlerimin arkasında hissettim. Poupon biraz yürüdü, uzun ön bacaklarını, sonra arka bacaklarını gerdi, ihtiyacı olanı yaptı ve ben kanıtları torbaya koyarken kibarca başka tarafa baktı. Sonra da memnuniyetle arka koltuğa tırmandı. Bu köpek hırs konusunda Waylon'a rakip olabilir.

Poupon acele etmezken, arabalar ve kamyonetler işlek marina mağazasına girip çıkıyordu. İş yeri öyle süslü püslü bir yer değildi. Birkaç küçük penceresi olan metal direkli bir ahırdan başka bir şey değildi.

ve cam bir kapısı vardı. Tabanın etrafında yabancı otlar büyümüştü. Coors Light tabelasının yanındaki pencerede bir Pepsi tabelası yanıyordu.

Bu yerde ekmek ve süt, hardal, cips, çörek ve öğle yemeği satılıyordu. Bol miktarda yem ve olta ile birkaç su oyuncağı vardı. Dört koridor arasında bir kişi bir hafta sonu kampında hayatta kalmak ya da rustik bir kulübede takılmak için gereken her şeyi bulabilirdi.

Kapıyı açtığımda bir zil çaldı. Bir adam ve çocuk kasada durmuş yem ve Slim Jims alıyordu. Arkalarında birkaç genç gazlı içecekler ve cipslerle hokkabazlık yapıyordu. Onların arkasında da başka bir çift duruyordu. Kalabalık bir yerdi. Buzdolabına doğru ilerledim ve kendim için bir jambonlu sandviç, Poupon için dil peyniri ve birkaç şişe su aldıktan sonra sıranın sonuna gidip sıramı bekledim. Tezgâhtarın yanına vardığımda, yüzü sivilcelerle dolu ve saçları alnına dökülmüş genç bir adam bana yardım etmek için bekliyordu.

Yemeğimizin parasını ödedim ve Buzz Steinman'ı sordum.

Kafasında çarklar dönerken tereddüt etti. En azından, yüzü boş kalsa da bir şeylerin işe yaradığını varsaydım. Gözlerini kırıştırdı ve aniden sırtıttı. "Evet, evet. Onu tanıyorum. Şu siyah Dodge'u mu sürüyor?"

Başımı salladım. "Buralarda bir kulübesi var mı?"

Adam güldü. "Kulübe. Evet. Doğru."

Bunun belki de bir sundurma ya da çadır için bir yer olduğu anlamına geldiğini düşündüm. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Salamura yumurta kavanozunun yanındaki tutucudan bir peçete çıkardı. Hızlı darbelerle gölün ana hatlarını çizdi ve bir *X işareti* çizdi. "Burası bulunduğumuz yer." Tekrar çizdi. "Kulübe şu tarafta, şurada." Gölün etrafına bir çizgi çekti. "Otoyol buradan geçiyor. Buradaki toprak yolu bulmak isteyeceksin. Bir tabela var ama hepsi dökülmüş. Eskiden okul otobüsü durak tabelasıydı ama artık kimse oradan okula gitmiyor. Üzerinde hiç boya kalmamış. Ama gözden kaçıramazsınız."

Kaçırılabilir diye düşündüm ama yine de gözümü dört .

"O toprak yoldan bir ya da iki mil aşağı inerseniz kulübeyi görürsünüz. Çıkamaz sokağın en sonunda. Gidecek başka bir yer yok."

Peçeteyi aldım ve çocuğa teşekkür ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, yol tarifi mükemmeldi ve ben kuru sandviçimi bitirmeden önce Poupon ve ben toprak yolu bulduk. Yolu takip ettik, kum ve çimenlerden oluşan iki patikada ilerledik, ta ki yol bitip göle gitmek için tek bir yol kalana kadar.

Charger'ın kuma saplanmasıdan korktuğum için onu park ettim ve Poupon'la birlikte geri kalan kısmı yürüyerek tamamladık. Burada pek bir şey yoktu, sadece bir grup ağaç ve kıyıya vuran karanlık suya inen kum. Piknik yapmak istiyorsanız, yolunuza devam etmeniz gerekiyordu.

Gördüğümüz ilk yapı bir iskeleydi. Cılız, derme çatma bir ahşap parçası değil, dubalar üzerinde imal edilmiş ahşaptan yapılmış yeni bir rıhtım. Bir yat kulübünde görebileceğiniz türden bir şey. Ucunda parlak bir kayak teknesi sallanıyordu. Dalgaların üzerinde saatte bir milyon mil hızla ilerleyen, kükreyen ve tüm balıkların kaçmasına neden olan, parlak yeşil boyalı o kaygan puro teknelerinden biri.

Köşeyi döndüm ve şaşkınlık içinde durdum. Çocuğun "kulübe" dediğinde gülmesine şaşmamalı. Tek katlı kütük ev çok büyük değildi ama geniş ön verandası, ağır ahşap dış mekan mobilyaları, sütunları ve nehir taşı vurgularıyla en az Rocking L'deki ana ev kadar gösterişli görünüyordu.

"Bundan ne anlıyorsun? Bir çiftlik kahyasının maaşıyla." Poupon'a baktım. "Yanlış isteyim, dostum."

Burada, yolun sonunda bulunan ve komşusu olmayan Buzz'ın saklanma yeri sadece gölden görülebiliyordu.

Bir banliyö mahallesi için biraz uzun ama göl kenarındaki rustik bir kulübe için güzel olan doğal çimleri geçtim. Ön kapıya doğru ilerlerken ahşap merdivenlerdeki ayak seslerimi gizlemeye çalışmadım.

Perde hızla açıldı ve Ellen dışarı fırladı, huysuz gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Daha önce giydiği spor şortunun aynısını giymiş ama üstünü değiştirmişti. Myah'nın kapüşonlu tişörtünü süsleyen hızlanan atlı alev logosu Ellen'in tişörtünün ön tarafına sıçramıştı. Daha önce görmemiştim ama en yeni ve en iyi markalar söz konusu olduğunda her zaman zamanın gerisinde kalırdım.

"Kate. Burada ne işin var?" Sesi soluk soluğaydı.

Parmaklarıyla gözlerine derin bir darbe indirdi, canı yanacakmış gibi görünüyordu. Geldiğimde berrak ve taze olan beyazlar, o kötü muameleden sonra kırmızı, yırtık pırtık bir görünüm aldı.

Kabini ve görmek için kolumu uzattım. "Güzel yer. Uzun zamandır mı kullanıyorsun?"

Artık sulanmış olan gözlerini, sanki orayı ilk kez görüyormuş gibi sağa sola kaydırды ve solgun, sırma saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Burası babamın. Ya da öyleydi. Sanırım artık benim."

"Oldukça tatlı bir kulübe."

Omuzlarının düşmesine ve yüzünün eski bir ahır paltosu gibi hüzne gömülmesine izin verdi. "Eski bir arkadaşı bir süre önce burayı ona verdi. Sahip olduğu her şeyi buraya yatırdı. Burada emekli olacaktı."

"Her şey değil," dedim. "Şu yeni pikap var." Onun durduğu ön kapıya doğru yürüdüm. "İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

İnce dudaklarını emdi, temkinli görünüyordu. "Çok güzel bir gün. Burada konuşalım."

İçerideki pahalı eşyaları görmemi istemediğini düşündüm. Geri çekildim ve güzel Adirondack sandalyelerden birine oturdum. "Bana anlat."

Oturdu ve gözlerini tekrar ovuşturdu. Kötü muamele onları kederli olmaktan çok acılı gösteriyordu. "Babam burayı çok severdi. Mümkün olduğunca sık buraya gelirdi. Kendini evinde hissettiği tek yerin burası olduğunu söylerdi."

Bu kadar saçmalık yeter. "Hadi ama Ellen. Ustabaşı maaşıyla bunu karşılayamazdı. Şimdi öldü ve biri onu öldürdü. Neler oluyor?"

Kırmızı çerçeveli dar gözleriyle bana baktı. "Bilmiyorum. Hiç bilmedim. Büyüdüğüm süre boyunca hiçbir şeyimiz yoktu. Babamın kendi pikabı bile yoktu. Çiftlik kamyonlarını kullanırdı."

"Bu ne zaman değişti?"

Burnunu çekti ve saçlarını tekrar kulaklarının arkasına itti. "Belki iki yıl önce. Emin değilim. Ama evin etrafında bir şeyler ortaya çıkmaya başladı. Sonra bir pikap aldı. Şimdiki gibi yepyeni değildi."

"Şüphelenmediniz mi?"

"Elbette. Ama ona bunu sorduğumda, Philip Lowe'un iyi iş çıkardığı için kendisine ikramiye verdiğini söyledi."

"Ona inandın mı?"

Gözlerini yere dikti. "Sormayı bıraktım çünkü sorduğumda bana yumrukla cevap verdi."

Kabul ettiği şiddete karşı dişlerimi sıktım. Ama devam ettim. "Yani güzel bir kulübesi vardı, bir tekne aldı, yeni bir pikap aldı ve sana doğru dürüst bir araba bile almadı mı?"

Rıhtımda sallanan tekneye baktı. Gözyaşları şimdi yüzünden aşağı akıyordu ve sanki içtenlikle akıyor gibiydiler. Hıçkırıklar arasında şöyle diyebildi: "O iyi bir adam değildi. Annemin gitmesinin sebebi oydu. Ama ben emin değilim. Bir anne dört yaşındaki kızını nasıl terk eder ve bir daha arkasına bakmaz? Bunu asla bilemeyeceğim. Ama sanırım onu öldürdü. Ve her gün beni de öldüreceğinden korkuyordum."

Terk edilmiş ve korkmuş küçük bir kızı düşünmek kalbimi kırdı ve parçaladı. Ama o kız . "Neden yapabilecekken gitmedin?"

Daha çok hıçkırdı. "Nereye gidebilirim ki? Hiçbir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Rocking L'den başka bir yerde asla iş bulamam. Orada çalıştım çünkü babam beni işe aldı."

Buna gerçekten inanıyor gibiydi. Belki de babasının bir ömür boyu ona değersiz olduğunu söylemesinin üstesinden sadece toparlanıp uzaklaşarak gelemezdi.

Eğildi, kollarını dizlerinin üzerine koydu. "O kötü bir adam. Bunu biliyorum. Ama o benim her şeyimdi. Pek çok kez ölmesini diledim. Ama artık gittiğine göre, onu geri istiyorum."

Bunu düşündüm. Onun sözlerine güvenebilir miydim bilmiyordum. Onu Bryant'a geri götürmek ve olayı çözene kadar Jeremy'nin yerine hücreye atmak istedim. Babasından genç bir kadın, onu hayatı boyunca döven, annesinin onu terk etmesinden sorumlu tuttuğu bir adam, onu gerçekten öldürebilir miydi? Ve eğer öyleyse, böyle davranıyor olabilir miydi?

Tüm bu soruların cevabının "belki" olduğunu . Muhtemelen. Evet, olabilir.

Daha yumuşak bir ses denedim. "Buzz'ın birdenbire bu kadar parayı nereden bulduğunu tahmin etmen gerekseydi, ne derdin?"

Gözlerinin etrafındaki deri kabarmış ve kararmıştı ve yenilmiş görünüyordu. Üzerinde at logosu olan tişörtünü sıska karnına kadar çekti ve yüzünü sildi. "Bilmiyorum. Philip Lowe ile konuştun mu? Babam çiftlikten çaldı mı?"

Onu işaret ettim. "Bu gömleği nereden aldın?"

Gözlerinde önce şok, sonra da hesaplama vardı. "Bu mu? Bunu bana Myah verdi. Elden düşme çünkü çok fazla kıyafeti var."

Myah kapüşonunun Narciso'dan geldiğini söyledi. Atlıkarıncaya inanmadım. "Başka bir fikrin var mı? Bu çok para."

Ellen tüm samimiyetini kanıtlarcasına gözlerimin içine baktı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Dramı abartmış olabilir. "Pazar günü, Buzz ölmeden önce çiftlikte bir sürü at vardı. Pazartesi günü hepsi gitti. Sence ne oldu?"

Hâlâ rol yapma modundaydı, gözlerini kocaman açtı ve kırıştırdı. Bu ifade Myah'ta olsa çok sevimli ve savunmasız olurdu. Ellen'da ise bir sıçanın ısırmadan hemen önceki haline benziyordu. "Bakmanız gereken kişi Narciso. Atları çok sever."

Narciso kesinlikle tüm bildiklerini bana anlatmıyordu ama bu daha sonraya kalmıştı. "Peki ya dolunay gecelerinde havaalanına inen uçak?"

Ellen'ın yüzünde asit geçirmesi gibi ani bir seğirme oldu, ardından kafası karışmış gibi alnını kırıştırdı. "Gece iniş mi? Ben

Ne demek istediğini anlıyor musun?"

Muhtemelen yalan söylediğinden şüphelendiğimi biliyordu. "Gretchen dolunay gecelerinde havaalanında bir şeyler olduğunu söyledi. Von babanın bazen havaalanında takıldığını söyledi. Geçen hafta dolunay vardı. Bir şey fark ettin mi?"

Ondan yayılan korkunun kokusunu alıyordum neredeyse. Bir şeyler bildiğini saklamakta berbat bir iş çıkarmıştı. "Ben hiç uçak sesi duymadım. Sence bunun babamın cinayetiyle bir ilgisi var mı?"

Elbette vardı. Ama ne olduğunu söyleyemedim. "Görünüşe göre Jeremy'nin başına da aynı zamanlarda talih kuşu konmuş."

Yutkundum. "Bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyorum."

Narciso Ellen'ı suçlamıştı, o da suçu Ellen'a atmıştı. Jeremy ve Myah'ın tüm bu karmaşada masum olduklarından şüpheliydim. Şapkadaki at logosu, kapüşonlu tişört, tişört gümüş pikap. Kravatlar düzgün bir için fazla karışıktı.

"Babanın Jeremy'nin gözünü morarttığını neden bana söylemedin?"

Sanki musluğu açmışım gibiydi. Gözyaşları fışkırdı.

"Jeremy'nin başını belaya sokmak istemedim." Bir an hıçkırığa hıçkırığa ağladı, gözlerime timsah gözyaşları değil. "Jeremy bana karşı hep iyi olmuştur. Gerçek bir dost."

Jeremy'nin Buzz'la olan kavgasından daha fazlasını örtbas ediyordu. Artık tek seçeneğim küreğimi bileyip kazmaktı. Ama burayı değil.

"Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun? Buzz için bir cenaze töreni olacak mı?"

Gözyaşları yeni izler bıraktı. "Cenaze töreni olmayacak. Morg onu yakacak. Cenazeye kim gelir ki?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Birkaç gün daha burada kalacağım. Rocking L'ye geri dönmem gerek yoksa Narciso beni kovacak. Ve işe ihtiyacım var."

Gretchen'ın Ellen'a olan hislerini anlıyordum. Bir yandan acınası görünüyordu. Diğer yandan kaypak ve sinsisi. "Kovulacağını sanmıyorum. Ama gerçekten orada kalmak istiyor musun? Daha gençsin. Burayı satıp okula gidebilir, hayatının geri kalanını nasıl geçirmek istediğine karar verebilirsin."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Ben Rocking L'ye aidim. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Belki bir gün giderim. Ama şimdi değil."

Poupon ve ben eşyalarımızı yükledik ve muhteşem bir yaz gününde Ellen'ı pahalı teknesiyle birlikte lüks kulübesinde bıraktık.

Rocking L'ye geri dönüp az bir ücret karşılığında her gün yemek pişirmek ve ev işleri yapmak istemesi hiç mantıklı değildi.

Ama sonra, babası orada kendisi için çok da kötü şeyler yapmamıştı. Kafasının parçalanmasını saymazsak tabii.

Bu kızda bir şeyler olduğuna beni ikna etmesi için Narciso'nun Ellen hakkındaki uyarısına ihtiyacım yoktu. Poupon ve ben Hodgekiss'ten Oahe Gölü'ne giden otoyolu Magnuson üzerinden kat etmiştik. Yolculuğu bir döngüye sokacak ve doğu otoyolundan güneye Bryant'a gidecektik.

Poupon'a, "Eski çiftlik evine bir göz atarsak Ellen buna karşı çıkmayacaktır," dedim çünkü planlarımı birine anlatmak istiyordum. Ted'i arayıp önsezilerimi onunla tartışabilirdim ama bugünlerde Poupon'u çok daha fazla seviyordum.

Camları açarak yoncanın tatlı kokusunu, çiçeklerin ve yeni yaz büyümesinin geçici esintilerini içeri aldım. Zaman geçirmek için birbiri ardına Beatles şarkıları söyledim, arada bir durup radyodaki konuşmaları dinledim. Poupon öğleden sonra siestası için uzandı.

Üç saatlik yol bana üç ay gibi geldi. Gözlerim Sahra'nın kumulları içeri girmiş gibi hissediyor ve uyanık kalmak için mücadele ediyordum. Ama galip geldim ve akşam yemeğinden önce Rocking L'ye girdik. Poupon kruvazörden inmek konusunda kayıtsız görünüyordu ama esneme hareketleri, bir içki ve çışten sonra bahçede oturdu. Gretchen evinden çıkıp fıskiyesini eline aldığıında hiç şaşırmadım. Selam veremeyecek kadar uzaktaydı, el salladım.

Elini o uzun kolunun üzerinde bir bayrak gibi kaldırdı ve bariz bir merakla beni izlemeye devam etti.

Bella ve John ön bahçede koşuşturuyor, cırtlak çocuk sesleriyle bağırarak oynuyorlardı. Poupon onlara doğru birkaç adım attı ve ben de Kyle'ın sesini taklit ederek kesin bir hayır dedim. Muhtemelen gerçekten oynamak istemiyordu çünkü oflayıp pufladı, yere düştü ve başını ön patilerinin üzerine koydu.

Felicity de ana evde olduğumu biliyordu. Üniformam ve polis arabamla, bir cinayet soruşturması yürütmek için her hakka sahipmişim gibi görünüyordum. Bunun benim yetki alanım olmadığını bilmelerine gerek yoktu ve etrafı gözetlemek için Von Mehre' daha fazla yetkim yoktu.

Poupon'u bahçede bırakarak, bir uçak gemisindeki pist gibi uzanan ön verandaya çıkan iki basamağı tırmandım. Bu tahttan gün batımını seyretmek güzel . Elbette ön kapı kilitli değildi ve ben de fuayeye adım attım. Buraya aitmişim gibi davranabilirdim ama gerçeği biliyordum ve içimi kemirerek beni endişelendiriyordu. Sessiz ev onaylamıyor gibiydi.

Meşe döşemenin kalasları girişten evin iki yanını kaplayan geniş ön odaya doğru akıyordu. Kırmızı tuğlalarla kaplı ve soğuk küllerle kirlenmiş büyük bir şömine bana bakıyordu. Duvarlara meşe raflar yerleştirilmişti ve eşleşen meşe sütunlar, arka tarafa doğru bir ofis gibi görünen alanı ayırıyordu. Mutfak ve yemek odasının antreden sol tarafa doğru yayıldığını varsayıyordum ve onlarla pek ilgilenmiyordum. Fuayenin yaklaşık yirmi metre önündeki merdivenler, üst kattaki yatak odaları olduğunu düşündüğüm yere çıkıyordu.

Buzz ve Ellen mobilyaları alt katta bırakmışlardı. Muhtemelen evle birlikte tedarik edilmiş ve bir ya da iki nesil önce burada yaşayan son Lowe tarafından satın alınmıştı. İkinci, hatta daha çok dördüncü el gibi görünüyordu. Her yüzeyin üzerinde toz vardı. Buzz ve Ellen'ın günlük yaşam için ihtiyaç duymadıkları her şey geride bırakılmıştı. Masaların üzerinde dergiler ve kâğıtlar, kanepenin üzerinde bir havlu, bir sandalyenin üzerinde birkaç yağlı yem kapağı, bir ya da iki cips poşeti. Felicity, Ellen'ın derin bir çıkış temizliği yapmasını bekliyorsa, muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Ofis, başlamak için en olası yer gibi görünüyordu. Botlarımın sesi, yırtık pırtık halının üzerinde boğuk bir şekilde duyuluyordu.

Tahtaya çarpıyordu ama kulağıma evin fısıltısından daha yüksek gelmiyordu, davetsiz misafirliğime lanet ediyordu. Oturma odasını geniş ofisten ayıran muhafız benzeri sütunları geçtikten sonra, bir uçtaki devasa meşe masaya ve birkaç meşe dosya dolabına baktım. O ilk Lowes'ları doyurmak için koca bir orman gerekmiş olmalıydı.

Bir çayıra bakan eşit aralıklı üç pencerenin altındaki duvarlarda daha fazla gömme raf ve dolap sıralanmıştı; neşeli yeşil otlar, sarı ve mor kır çiçekleri kasvetli iç mekâna tezat oluşturuyordu. Her şey bakımsız, kirli ve genel olarak sevilmemiş gibi görünse de, bu ev belli ki ayrıntılı ve özenli bir şekilde inşa edilmişti. Ne kadar gösterişli bir yer olmalı.

Mikrodalga fırın büyüklüğünde monitörü olan bir masaüstü bilgisayar masanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Belli ki Buzz son teknolojiyle ilgilenmiyordu. Birkaç zarf masanın yüzeyine dağılmıştı. Özellikle bu aya ait kredi kartı faturası ilgimi çekti.

Açık ön kapıdan bir motor sesi geldi. Motor durdu ve ben de hızla hareket ederek ön pencereden dışarı baktım.

Lanet olsun. Chester County şerifinin Bronco'su Felicity ve Narciso'nun evinin önüne park etmişti. Ted'in burada ne işi vardı? Gerçekten araştırıyor muydu? Felicity ile görüşüyordu. Arabamı burada kaçıramazdı. Başım büyük beladaydı.

Zaman , ofise geri koştum. Kalbim gümbür gümbür atarken, arayışıma öncelik vermem bir saniye sürdü. Masaya en yakın dosya dolabının çekmecesini açtım. Faturalar. Yem şirketleri, kamu hizmetleri, malzemeler, ekipmanlar. Slam.

İkinci çekmeceyi çıkardı. Çalışan kayıtları gibi görünüyordu. Slam.

Ted'in Bronco'sunun motoru çalıştı.

Üçüncü çekmece açıldı. Hayvancılık dosyaları.

Ted'in Bronco'su önden kükredi ve lastikler çakılda kaydı. Kapısı açıldı.

Poupon havladı. Şiddetli bir uyarı değil, daha çok heyecan gibiydi.

Parmaklarım dosyaları karıştırdı. Bir boyama kitabında görebileceğiniz gibi atların ana hatları bana bunların resmi kayıtlar olduğunu söylüyordu.

"Kate!" Verandadaki botlar. "Lanet . Burada olamazsın."

Pahalı hayvanların soylarının yanı sıra sahiplik kayıtları da olurdu. Tıpkı arabaların şasi numaraları ve sahipleri gibi. O kısırakların dosyalarını bulmuştum.

Ön kapıda. Perde ciyaklayarak açıldı. "?"

Açmak için bir dosya çıkardım. Adı Tinker's Box'tı, alnında bir yıldız ve iki beyaz çorap vardı. Sahibi, Fuego Enterprises. Önceki sahiplerini görmek için parmağımı sayfadan aşağıya, kaydın altına doğru gezdirdim. Toplamda üç kişi vardı. Mülkiyeti Fuego Enterprises'a devretmiş olması gereken önceki sahibi Buzz Steinman olarak listelenmişti.

Botlar oturma odasındaki halının üzerinde boğuk ama ağır bir şekilde duruyordu. "Seni haneye tecavüzden tutuklamalıyım." Topuklar tahtada çatırdıyor.

Sütunların etrafında dönüp beni gördüğünde onunla yüzleştim. "Kapı kilitli değildi, yani kırmak ." Gözlerimi ona doğru çevirdim.

Kolumu tuttu. "Çık dışarı."

Kolumu salladım ama o beni bırakmadı. "Biz artık evli değiliz. Bana istediğin zaman dokunamazsın."

Bu onu korkutmuşa benzemiyordu. Beni ön kapıya ve verandaya sürükledi, ayaklarım birbirine dolanıyor ve ayak uydurmak için tökezliyordum. Kapı arkamdan çarptı ve ikimiz de nefeslerimiz hızlanarak, savaştık üzere olan boğalar gibi karşı karşıya durduk.

Sanki bir ses mühendisi tarafından senkronize edilmiş gibi, ağzımızı açtık ve aynı anda konuştuk. Ben tartaklanma ve taciz hakkında bağırdım, onun ne dediğini duymadım ya da umursamadım. İkimiz de dudaklarımızı kenetledik ve biraz daha baktık.

Sonunda Ted, "Ne be?" dedi.

"Burada olacağını

düşünmemiştim."

"Narciso'nun bir şekilde eve gitmesi

gerekiyordu." "Onu serbest mi bıraktınız?"

"Onu tutacak hiçbir şeyim yoktu. Muhtemelen ailesini alıp kaçacak ve biz de Buzz'a ne olduğunu öğrenmek için en iyi şansımızı kaybedeceğiz."

Sana söylemiştim demediğim için tacımda bir mücevher kazandım. Narciso'nun Buzz'ın cinayetiyle bir ilgisi olduğuna inanmak istemedim.

ama ben o kadar emin değildim. "Ellen hakkında bir önsezim var."

"Sen bu işte yoksun." Tekrar koluma uzandı, ben de geri döndüm.

Öldürücü bakışları karşısında merdivenlerden aşağı indim ve beni takip etmesini bekledim. Başımı ona doğru eğerek, "Dinleyecek misin? Kanıtım yok ama sanırım Buzz'ı o öldürmüş olabilir."

Burun delikleri alevlendi. "Neden düşünüyorsun?"

Nefesimi tuttum, konuşmak istemesine sevindim. "Kızgın. Annesinin gidişinden o sorumlu ve Ellen onu onun öldürdüğüne inanıyor. Buzz'ın bazı mal varlıkları vardı, kamyonet ve belki biraz para gibi." Ona Oahe'deki evden bahsetmeliydim. Ama eğer şüphelerimde haklıysam, Ted'e daha fazlasını anlatmadan önce Jeremy ile konuşmam gerekiyordu.

"Bu mı?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "İçimde bir his var. Kötü bir havası var." Güldü. "Annen gibi konuşuyorsun."

Komik bir şey görmedim. "İşte bu yüzden araştırıyorum. Çünkü bu işi ciddiye almıyorsunuz ve ortalıkta bir katil dolaşıyor." Arabama doğru yürüdüm ve Poupon için arka kapıyı tuttum, sonra kendi kapımı açtım.

Ted kapıyı iterek kapattı ve kollarını kavuşturdu. Narciso ve Felicity'nin evine ve bahçesinin kenarındaki aslanağızlarıyla uğraşan Gretchen'in evine doğru baktı. Sesini alçalttı. "Soruşturma yapıyorum."

Katlanmış kollarını eşleştirdim. "Öyle mi? Çünkü bildiğim kadarıyla Von Mehre, Gretchen Henson, Margie Odegard, Felicity Salazar ve hatta Newt ve Earl ile bile konuşmadın." At satışı sahibini arayıp Jeremy ve Myah'nın yalan söylediğini öğrenmesini saymıyorum ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Meşgul olduğumu fark edince yüzü gerildi. "Bildiğiniz kadarıyla," dedi, beni korkunç bir şekilde taklit ederek falsetto bir sesle.

Kendini topladı. "Ama anlamlı bir şey buldum ve şimdi Ellen'ı arıyorum."

"Ellen'ın Buzz'ın ölümüyle de bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Sence onu o mu öldürdü?"

Yüzü . "Söylemeye istekli değilim."

Koluna bir tokat attım. Sekiz yıllık yakınlık bu hareketin doğal görünmesini sağlamıştı ama ona dokunur dokunmaz kendimi uygunsuz hissetmişim. "ama. Sen ne bilirsin ki?"

Tekrar etrafımızdaki alanı taradı. "Newt ve Earl bana Ellen'ı Pazar akşamı yürürken gördüklerini söylediler."

Newt ve Earl Ted'in muhbirleri ? Onların benim olduğunu sanıyordum. "Buzz'la kavga ettiğini ve sakinleşmesi için yürüyüşe çıktığını söyledi."

"Ama Balık Gölü yönünden döndüğünü söylediler. Saat dört buçuk civarı. Eğer Buzz, Margie'nin onu en son gördüğü saat olan bir buçuktan sonra öldüyse" -Margie'yle konuştuğunu anladığımdan emin olmak için son kısmı vurguladı- "ve siz onu gördüğünüzde saat beşteyse, bu onu doğru zamanda doğru yere koyar."

"İşte bu-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Ellen'ın kasabadaki evini aradım. İlk fark ettiğim şey arka kapıya çimenlikteki lastik izleriydi."

"O ot bir şeyi nasıl fark edebildin?" Beni daha çok ilgilendiren ise, ben gözden geçirirken o nasıl görmüştü?

Bunu görmezden geldi. "Ama Ellen'ın odasındaki yatağın altındaki lastik demir beni gerçekten şüphelendirdi."

"İşte bu kadar!" Bağırdım ve Poupon açık arka pencereden heyecanla havladı. "Nerede olduğunu biliyorum. Oahe Gölü'nde bir kulübe var. Hadi gidelim."

Bir elini uzattı. "Hayır. Henüz değil."

Ted'in Bronco'sunu alacağımıza karar vererek Poupon için kapıyı açmaya başladım. "Ne demek henüz değil?"

"üzerinde kan ve parmak izleri var. Trey'i aradım, analiz ettirmek için laboratuara götürüyor. Ellen'ı tutuklamadan önce emin olmak istiyorum. Narciso ve Jeremy'yi o şekilde içeri . Bu hatayı tekrar yapmak istemiyorum."

Daha sonra suçunu kabul etmesinin tadını çıkarmak için zaman ayıracaktım. Ama şu anda gitmemiz gerekiyordu. "Ama Ellen suçlu. Bunu biliyoruz. Hadi gidelim."

"Elimizde sağlam kanıtlar olsa bile onu Güney Dakota'da tutuklayamayız. Bunu yapmak için yerel halka ihtiyacımız var."

"Tamam."

Bir elini göğsüne vurdu. "İyi mi? Bu kadar mı?"

Arabamın kapısını açtım. "Evet. Aynen öyle. Yine de neden o levyeden kurtulmamış olabilir ki?"

Beni küçümseyici bir gülümsemeyle karşıladı. "O bir suçlu değil. Tutkuyla hareket etmiş. Sanırım enine boyuna düşünmemiş."

Ellen/Buzz kısmını Ted'e devrettiğim için mutluydum. Çünkü Buzz, Jeremy, Narciso, Myah ve Ellen arasında olanların sadece bir parçasıydı. Hepsinin birbiriyle bağlantılı olup olmadığını .

Belli ki söylemek istediği daha çok şey vardı. istemedim ama o kendini toparlarken bekledim.

"Sanırım haklı olduğunuzu söylemeliyim."

Onun yaptığı gibi bir şok durumunu abartmayı düşündüm. Bunu söyleyerek büyük bir olay yaratmayı. "Cehennem dondu, paltolarınızı alın." diye bağırmayı. Ama bu çok kaba olurdu, ben de "Ne konuda?" dedim.

"Narciso'nun masum olmasıyla başlayalım. Sonra bu soruşturmayı senin kadar iyi olduğumu kanıtlamak için yapmak istememle ilgili şey. Ve Jeremy'nin masum olmasıyla bitirelim."

Şimdi kendi günahlarımı itiraf etmek için iyi bir zaman olabilirdi. Ama bunun için daha çok zaman vardı. "Bunu söylediğin için teşekkürler."

Başını salladı. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Yani Jeremy'yi serbest mi bıraktın?" Narciso ya da Jeremy'nin Buzz'ın ölümüyle gerçekten bir ilgisi olduğu ortaya çıkarsa Ted'e bir özür borçlu olabilirim.

"Susan onu almaya gidiyordu."

Neden Ted neredeyse her zaman tam olarak yapmasını istemediğim şeyi yapıyordu?

Poupon'la fazla uzaklaşmadan Narciso'nun evinin önünde arabayı durdurduk. Kapıdan önce beni sert bir yüz ifadesiyle karşıladı. "Ne istiyorsun?"

"Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Bana ters ters baktı. "Başka seçeneğim var mı? Yoksa yine karımın peşinden mi gitmek istiyorsun? Belki John ya da Bella'ya babalarının bir katil olup olmadığını sorabilirsin." Öfkesiyle birlikte aksanı da kalınlaşmıştı.

Narciso'nun Buzz'ın öldürülmesiyle hiçbir ilgisi olmasaydı ve herhangi bir suç işlememiş olsaydı, öfkesinden dolayı onu suçlamazdım. Ama eğer bir şeyden suçluysa, aynı şekilde davranmaz mıydı? "Atlara ne oldu?"

Göz temasını sürdürdü. "Bilmiyorum. Gittiler."

"Endişelenmiyor musun?"

Gözleri bir sağa bir sola kaydı. "Neden olayım ki? Onlar bana ya da Rocking L'ye ait değil."

"Peki ya etrafta dolaşan süslü çizmeli adam?"

Gözlerini önce yüzünde bir endişe parladı. En azından kimden bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmadı. "Buzz'ı tanıyordu."

Yalan mı? Bana tüm hikâyeyi anlatmamak mı? Görünüşe göre kovboy çizmeli adam Narciso'yu da beni korkuttuğu kadar korkutmuştu. "Jeremy ile gerçekten neden kavga ettiniz? Çiftlik parasıyla at almana yardım etmesini istediğin için mi?"

Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Ben at satın almam. Philip Lowe'u aldatmam."

"Myah'nın atlarla ve bu çiftlikle ne ilgisi var?" "Sana Ellen'a göz kulak olmanı söylemiştim."

Başımı salladım. "Öyleyiz. Ama bence bana söylediğinden daha fazlasını biliyorsun."

kaçırdı, belli ki benimle konuşmayı bitirmişti.

"Fuego Girişimcilik hakkında ne biliyorsun?"

Hızlı bir nefes aldı ve gözleri benimkilere kaydı. "Bunu rahat bırak."

"Neden?"

Etrafında döndü. "Hepimizin sonu Buzz gibi olacak."

Jeremy büyük bir pisliğe bulaşmıştı. Silvie Mackleprang ile lise tiyatrosunun ışık kabininde seks yaparken yakalandığı için müdürün odasına gönderilmek gibi değil. Yeni bir selenin parasını ödemediği için mahkemeye verilmekle tehdit edilmek gibi değil. Bu sefer onu kurtarabilir miydim bilmiyordum.

Sorunun derinliğini tahmin edemesem bile, onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Arabayı çok hızlı sürerken gözümü yoldan ayırmadan telefonumu aldım ve annemi aradım. Tabii ki cevap vermedi. Louise'i denedim.

"Nihayet. Bütün gün seni aradım. Arada bir telefonunu kontrol etmelisin."

"Güney Dakota'daydım. Badlands'de telefon çekmiyor ve döndüğümde kontrol etmeyi unuttum."

"Annemlerde akşam yemeği yiyeceğiz. Jeremy orada."

"Bana bir iyilik yap ve ben gelene kadar onu tut. Önce yapmam gereken birkaç şey var."

İç çekişi Louise boyutlarındaydı, iki çenesi ve yumuşak bir göbeği vardı. "Aileyi öncelik haline getirmek senin için çok uzak. En azından Jeremy bizi takdir ediyor. Gerçi kimse beni dinlemiyor ama onu burada tutmak için elimden yapacağım."

"Sana sahip olduğumuz için hepimiz şanslıyız Louise. Bize çok iyi bakıyorsun." Bu kez şaka yapmıyordum.

Adliyede frene bastığımda Charger'ın lastikleri ciyakladı ve Poupon, ben içeri ve ofisime doğru koşarken bana yetişmek için tırıs gitmek zorunda kaldı. Bessy'nin açma düğmesine bastım ve aynı anda Buzz'ın nemli kredi kartı ekstresini gömleğimin altına soktuğu yerden çıkardım.

Masrafları hızlıca gözden geçirince, Buzz'ın masraftan kaçınmadığı San Jose, Kaliforniya gezisi ortaya çıktı. Yüzlerce restoran faturası, geceliği iki yüzün üzerinde otel odası. Çiftlik evi köhne olabilirdi ama Buzz bir yerlerde lüks zevkler edinmişti.

Buzz'ın seyahatiyle aynı tarihlerde bölgedeki at satışlarını Google'da arattım. Bingo. Mesai saatleri içinde ofise ulaşmamı sağlayabilecek saat farkından memnun olarak aradım.

"Satış ambarı." Kadının sert karşılaması, satış personeliyle muhatap olmadığımı düşünmeme neden oldu.

Ona resmi unvanımı verdim ve Omaha'daki müzayede şirketiyle yaşadığım gibi düşük düzeyde bir işbirliği bekleyerek başladım. "Geçen ayki satışınızdaki bir alıcının bilgilerini araştırıyorum." Ona tarihleri verdim.

"Buna neden ihtiyacınız olduğunu bana söyleyeceğinizi sanmıyorum. Muhtemelen sizden bir arama emri ya da en azından kimlik bilgilerinizin doğrulanmasını isteyebilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, günün sonunda beni yakaladınız ve verecek pek bir şeyim kalmadı. Eğer tam ayrıntılara ihtiyacınız yoksa, size yardımcı olabilirim."

Denemeye değerdi. "Nebraska'dan bir alıcı arıyorum. İri bir adam. Biraz gürültücü. Muhtemelen nakit ödüyor." Biraz *mırıldandım*, pisliğin teki olduğunu söylemeden onu tanımlamak için daha fazlasını bulmaya çalıştım.

Beni durdurdu. "Buzz Steinman'dan bahsediyorsun galiba."

İşte bu kolaydı. "Bu o. Onu bu tariftan tanımanıza şaşırdım."

Güldü, sanki yıllar boyunca payına düşen ahır tozunu yutmuş gibi paslı bir sesle. "Adama karşı bir sevgi beslediğimden değil. Eğer varsa, çapaklı bir adam."

Çoğu kişi bu konuda hemfikirdi. "Çok at mı satın alıyor? Ve nakit mi ödüyor?"

"O ve adını verebileceğim ama vermeyeceğim birkaç kişi daha." "Neden olmasın?"

Yavaş bir nefes verme sesi duyuldu. "Bir soruşturma yürütüyorsunuz, bu yüzden muhtemelen neler olup bittiğine dair iyi bir fikriniz vardır."

"Neden beni de aynı şekilde bilgilendirmiyorsun?"

"Mesele şu, bu insanlar son beş altı yılda yarış endüstrisi için çok şey yaptılar. Bu unsurun işin içinde olmasından memnun muyum? Hayır. Çeyrek at yarışlarını devam ettirebildiğimiz için mutlu muyum? Elbette."

"Satış ahırında ne iş yapıyorsun?"

Homurdandı. "Oh, ben sadece ringde yaratıklara binerim. Keskin atlara adımlarını attırıyorum, gösteri atlarının üzerinde güzelce oturuyorum. Bu tür şeyler işte. Ama her gün buradayım ve çok şey görüyorum."

Bu neredeyse bilgi pek yardımcı olmuyordu. "Buzz Steinman hakkında ne bildiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Kimse bilmez. Birkaç yıl önce bir yığın parayla ortaya çıktı ve iyi atlar satın almaya başladı."

"Ve kimse onun nereden geldiğini ve neden yüklü olduğunu merak etmiyor mu?"

Yine o cızırtılı kahkahasını attı. "Bakın, buraya yüz binlerce dolar nakit parayla geliyorsunuz ve atı istediğiniz şekilde kaydettirecekler. Ayrıca, çok fazla soru sormak sağlıklı değil."

"Nedenmiş o?"

Bu sefer uzun bir duraklama oldu. "Benden duymadınız ama yarışları izliyorum. Bilirsiniz, atlar kanınıza girdiğinde, bu bir tutkudur. Yani evet, damızlık kısırakları kendi yeğenlerim gibi tanıyorum. Steinman'ın satın aldığı kısıraklardan birden fazla yavrunun iyi durumda olduğunu gördüm. Hatta kısırağından olan bir tay birkaç ay önce Los Alamitos'ta milyon dolarlık futurity yarışını kazandı."

Los Alamitos'u karaladım. Oradan başlayıp diğer pistlere bakarak sahiplerini ve kazananları araştıracaktım. Belki de Buzz çeyrek at yetiştiriciliğinde gerçek amacını bulmuştu. "Yani Steinman yarış kazanarak çok para mı kazandı?"

Gölüşü büyük bir köpeğin havlamasına benziyordu. "Bir bakıma. Sahibi Fuego."

Bu, dosyasını aldığım atın sahibinin adıydı. İsmi not aldım ve birkaç kez daire içine aldım. "Fuego Enterprises?"

"Şimdi söyleyeceklerim bu kadar."

Onu rahat hissettiğinden daha fazlasını açıklamaya zorluyordum ama içimden bir ses bu konuda konuşmak istediğini söylüyordu. "Hayır. Bekle. Fuego Enterprises kim?" Buzz'ın at sürüsünü yönetmek için sahip olduğu bir şirket olduğunu sanmıştım.

"Sana Fuego'dan bahsedersem, seni öldürmek zorunda kalırım." "Bu hiç komik değil."

Daha kısık bir sesle başlamadan önce istediği kadar sessizlik duymasına izin verdim. "Fuego Enterprises aslında Ibarra ailesine ait."

Bir aile reisinin Şükran Günü hindisi sunması gibi sundu.

Cevap vermeyince devam etti. "Biliyorsun, *May-hee-co*'dan."

"Meksikalı Ibarra ailesi mi?" Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyordu? Daha fazla not, daha fazla konu takip edecek.

İçini çekti, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Ibarralar. Uyuşturucu. *Ortaklarına* nakit para dağıtıyorlar."

Tırnak işaretlerini kaçırmadım.

"Steinman gibi insanlar. Atları nakit olarak satın alıyor ve şimdi tüm para temiz. Sonra Buzz mülkiyeti Fuego'ya devrediyor ve kendisi için küçük bir şey saklıyor."

"Neden kimse tutuklanmadı?" Eğer bu yaygın bir bilgiyse, durdurulmamış olması garip görünüyordu.

"Duh" diye başlamadı ama ses tonu bunu ima ediyordu. "Kartellerle uğraşmak mı istiyorsun? Onlar kötü adamlar. Bu durum bu işteki pek çok kişiye yardımcı olur. Ve Ibarralar aptal değildir. İzlerini oldukça iyi gizlediklerini tahmin ediyorum."

Bir nefes aldı. "En azından eskiden bu kadar aptal değillerdi. At alıp sattıkları sürece radarın altından kaçabiliyorlardı. Ama onlar Meksikalı, biliyor musun? Bu insanlar yarışmayı sever

ve yarışma. Şimdi tüm bu yarışları kazanıyorlar, birileri kesinlikle DEA'yı arayacak."

Jeremy kendini bu işe nasıl bulaştırmıştı? "İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Hayır." Hat kesildi.

Poupon'a bir kaşımı kaldırdım. "Bakalım Bessy bize Fuego Enterprises ve atlar hakkında neler söyleyecek."

Görünüşe göre Bessy'nin söyleyecek çok şeyi varmış.

Diego Ibarra tarafından yönetilen Ibarra karteli uzun süredir faaliyet göstermiyordu. Yeni örgütlerin çoğu gibi onlar da kafa kesmeler, toplu infazlar, asmalar ve diğer iğrenç yöntemlerle cömert dozlarda terörizm uygulayarak iktidara gelmişlerdi. Ibarra'ların en sevdiği yöntemlerden biri insanları arabalarda yakmaktı. Dr. Welton'ın erken ölümü aklıma geldi.

Diego'nun kardeşi Manuel, El Paso'da yaşıyordu. İnternette fotoğraflarını bulmakta pek zorlanmadım. Bir kazananlar çemberinden diğerine sırtarak bana bakıyordu. Fuego Enterprises'ın sahibi olarak milyonlar kazanmıştı.

Öğrendikçe Jeremy için durum daha da kötüleşiyordu. Sandalyemde arkama yaslandım ve bir saattir tam nefes almadığımı fark ettim. Kötü bir fikirdi. Şu anda Jeremy, gürültücü Tilki klanının ortasında güvendeydi. Ama bu sahte güvenliği yakında bozacaktım. Eğer bir şey verebilecek olsaydım, onu bundan kurtarırdım.

Aradığım numarayı bulmam biraz zaman aldı ve Ryan Standage'ın cevap vermesi birkaç dakika sürdü. Federal hükümetin uzun kolu, Kuzey Platte'deki FBI ajanı Ryan Standage şeklinde Nebraska Sandhills'e uzanıyordu. Onu pek iyi tanıımıyordum ama artık daha yakından düşündüm.

"Bir ilçe şerifinin maaş skalasını aşan bir durumla karşı karşıyayım," dedim.

Ona detayları anlatmam biraz zaman aldı. Sonuncuyu eklediğimde midemdeki ağrı neredeyse beni ikiye katlıyordu. "Jeremy Fox geçenlerde Gretna'daki bir müzayededen iki kısırak satın aldı. Kartel parası kullandığına eminim ama ne kadar işin içinde olduğunu bilmiyorum. Bu onun ilk seferiydi."

Ryan kısa bir süre durakladı. "Jeremy Fox. Bir akrabalığın var mı?"

"Kardeşim." Acıyı bastırmak için bir yumruğumu diyaframıma bastırdım. "Şimdi onu görmeye ve onu buraya getireceğim."

Düşünceli bir sessizlik oldu. "Güzel. Ben burada çalışmaya başlayacağım ve boşlukları dolduracağım. Hepsini bir araya getirebileceğimizi varsayarsak, yarın Magnuson'da Myah Ortega'yı ."

Susan'ın bana ve Douglas'a mesaj attığı Jeremy ve Myah'nın fotoğrafını buldum ve Ryan'a gönderdim.

Kendimi arabaya doğru yürümeye ve ailemin evine doğru gitmeye zorlamak için rezervlerime derin bir dalış yapmam gerekti. Gökyüzü ruh halime uygun olarak aysız bir karanlığa bürünmüştü.

Telefonum çaldı, arayan kişiden pek memnun olmasam da infazın ertelenmesini sağladı. Kruvazörümün kapısında durmuş, kısa bir süre önce Josh ve benim için parıldayan ama şimdi daha çok kurşun delikleri gibi görünen yıldızlara bakıyordum. "Baxter."

"Carly'nin Dubai'de olduğunu sana söylemediğim için bana hala kızgın mısın?"

"Evet." Uzun bir cümlemin sonundaki nokta gibi geldi.

"Duygularımı bağışlamaya çalışma."

"Yapmayacağım." Sesim de hissettiğim kadar sertti.

Tekrar başladı. "Sizi Orta Doğu'daki Carly için endişelenmeyi bırakmanızı söylemek için arıyorum."

Şimdi dikkatimi çekmişti. "Neden? Onu buldun mu?" *Lütfen, lütfen, bugün bana sevdiğim biri hakkında iyi haberler verin.*

"Tam olarak değil. Ama ülkeye geri döndü. Araştırmacım onun JFK'de çekilmiş bu fotoğrafını buldu. Yakından bakarsanız, arkasındaki gelenler panosunda tarihi görebilirsiniz. Eki şimdi gönderiyorum."

"Senin adam neden onu durdurmadı?"

"Fotoğraf benim adamım tarafından çekilmedi. Başka bir kaynaktan almış."

Telefonu yüzümden çektim ve Carly'nin havaalanındaki fotoğrafını buldum. Nefesimi kesmişti. Hâlâ benim Carly'm, sarı saçları pürüzsüz ve yumuşak bir şekilde sırtına iniyor. Uzun bacakları ve rahat sırtışı. Gözlerindeki o kıvılcımı ve gülmeye hazır oluşunu bile hayal ettim. Bu beni aynı anda hem incitip hem de nasıl mutlu edebilirdi ki?

Telefonu tekrar açtım ve boğazımı temizledim. "Hangi kaynak? Nereden? Ve o kişi neden onu takip edip nereye gittiğini öğrenmedi?" Kalp atışlarımla eşleşen hızlı ateş.

"Sakin ol, lütfen. Sinirli olduğunuzu biliyorum. Sana detayları anlatamam. Onları bilmiyorum bile. Müfettişimin her türlü bağlantısı var ve belki bazıları diğerleri kadar yasal değildir. Sadece şunu bilin ki Carly'nin davasında en iyi insanlar var ve onu bulacağız."

"Ne zaman?" Carly'nin ne zaman eve döneceğini bana söyleyemeyeceğini bildiğim için sordum.

"Gönderdiğim resimle biraz rahatla. İyi görünüyor. Sağlıklı, hatta belki de mutlu."

"Güncelleme için teşekkürler." Boğuk sesim yerin yirmi metre altından geliyor gibiydi. Yorgun ve üzgün bir şekilde kruvazöre yaslandım.

Baxter hissettiğim yenilgiyi duymuş olmalıydı. "İyi olacak mısın?"

Hayır. Jeremy'yi gözaltına aldıktan sonra olmaz. "Uzun bir gün oldu. Fotoğrafı gönderdiğin için teşekkürler." Daha fazla bilgelik ya da destek sözü söylemeden telefonu kapattım.

Poupon ve ben annemin evine geldiğimizde, sokak arabalar ve pikaplarla doluydu. Mutfak pencerelerinden ve arka bahçeden geçen Edison ampul dizilerinden ışıklar parlıyordu. Görünüşe göre Fox ailesinin son üyelerini getirmiştik. Mutfaktan gelen sesleri arka kapıya kadar takip ettik. Evden bahçeye adım attığımızda Miller güveleri uçuşuyor ve verandanın ışığına çarpıyordu.

Babam ve Michael yıkık dökük tuğla barbekünün başında duruyordu. Izgarada pişen hamburger ve köpekleri incelerken ciddi görünüyorlardı. Bu

Akşam yemeği pişirmek için geç bir saatti ama yaz saatleri her türlü tuhaf davranışa izin veriyordu. Babam ve Michael'ın kömürlü ızgara mı yoksa gazlı ızgara mı diye tartıştıklarına şüphe yok.

Louise ve baldızım Lauren, uzun bir masanın üzerine salata kaseleri, çörekler ve yemek için gerekli her şeyi yerleştirdiler. Sarah uzun bir bardak limonatayla bir ağacın altında otururken yeğenleri etrafta koşturuyordu. Geri kalanların çoğu, dünürler ve kayınvalideler, ellerinde bira şişeleri ya da soda kutularıyla çimenlerin etrafında dolanıyordu. Anne ve babamın evinde tipik bir doğaçlama yaz akşamı.

Jeremy'yi Huskers'ın yeni savunma koordinatörü hakkında Robert ile tartışırken buldum. Morarmış gözündeki rakun halkası hâlâ taze görünüyordu. "Hey, seninle konuşabilir miyim?"

Anında yüzü bulutlandı. Elindeki bira şişesine baktı. "Elbette. Burada olduğunu bilmiyordum." Sanki asılmayı kabul etmiş gibiydi.

Mutfağa çekildim ve beni takip eden ayak seslerini dinledim. Masaya oturduğumda karşıma oturdu ve derin bir konsantrasyonla birasının etiketini soymaya başladı.

"Başın büyük belada."

Etiketi soymaya devam etti ve cevap vermedi. "Yemin ederim Buzz'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"O değil."

Bulunduğu hissiyle ellerini kucağına koydu ve omuzlarını büktü, Mose ve Zeke'in yaşıdayken Diane'in aynasını kırdığı zamanki gibi görünüyordu. Sadece daha kötüsü. "Bu atlarla ilgili, değil mi?"

Bu sözler dişlerimi sıkmama neden oldu ama sakın bir ses tonu kullanmaya çalıştım. "Kara para aklama. Gerçekten mi?"

Şişesinin üzerindeki etiketin beyaz macunumsu arkasını kaşıırken eli titriyordu ama bakışlarımla karşılaşmadı. "Öğrendiklerinde annemle babamı öldürecek."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Seni seviyoruz. Atlatacağız o."

Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve kahverengi saçları döküldü. Alnının saçları düzeltmek için can atıyorum. Korku ve

Utanç, morarmış gözünün daha da hasarlı görünmesine neden oldu. "Kolay olacağını düşünmüştüm. Sadece bir kez yapacağım."

"Sadece bir kez oldu, değil mi?"

Bana bakmadı. "Evet. Ama artık durmama asla izin vermeyecekler. Onlar böyle çalışmıyor."

Masanın üzerinde duran elini sıktım. "Duracak çünkü yakalandın."

Gözlerinde köşeye sıkışmış bir hayvanın beyaz çerçeveli bakışı vardı. "Bana ne olacak?"

"Bilmiyorum. Ama çok kötü olmayabilir."

Kaçmamak için mücadele ediyormuş gibi bacağını salladı. "Myah'ı korumam ."

Myah'nın kendini çok iyi koruyabileceğini düşündüm ama bunu söylemedim. "Onun güvende olduğundan emin olacağız."

Başını iki yana salladı. "Orada tek başına. Ve ellerinde bir adam var. Fuego'nun infazcısı gibi bir şey."

"Kötü yüz? Gümüş uçlu sivri burunlu botlar?"

Jeremy'nin yüzü terden sıırıslıkm olmuştu. "Onunla sadece bir kez karşılaştım ama o bir katil. Muhtemelen Buzz'ı öldüren kişi."

"Belki o ve Myah bu işte birliktedir? Seni bu işe bulaştıranın o olmadığından emin misin?"

Dik oturdu, kızını savunmak için kılıcını kaldırdı. "Hayır. O da bu işin içine çekildi. Bunu hiç istemedi."

Myah'dan hoşlanmıyordum ama kovboy çizmesi giyen adamı kimsenin başına getirmek istemezdim. Telefonumu çıkardım. "Ted'i arayıp Magnuson'a gitmesini ve Myah'ı getirmesini söyleyeceğim." Ayrıca Fuego Girişimcilik'ten haberdar olduğumuzu öğrenmeden önce onu yakalamış olurdum.

Jeremy'nin gözleri endişeyle parladı. "Bu insanların şakası yok. Ted'in onun peşine düşönları durdurabilecek kadar iyi olduğunu sanmıyorum."

Ted'in telefonu açmasını beklerken, "Silahı iyi kullanıyor. Cesurdur. Başka ne olabilir ya da , bunu halledebilir."

Ted cevap verdiğinde, ona çok az bilgi verdim. Jeremy'nin bu işe karıştığını söylemedim, sadece Ted'in

Myah'ı araştırma çiftliğine götürün ve bu işi çözene kadar onu koruyucu gözetim altına alın.

"Hadi ama Kate," diye hırladı Ted, ısırarak için can atan bir Alman çoban köpeği gibi. "Oraya kadar gitmemi istiyorsan, en azından nedenini söyle."

"Bu uzun bir hikaye ve zamanım yok. Sadece bunu yap, tamam mı?"

Reddetmek istediğini, bana kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıkmamı söyleyeceğini biliyordum. Ama bir iki saniye sonra, "Nasıl istersen. Belli ki yetkili kişi sensin."

Jeremy masada oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Bacağı sallanmaya devam ediyordu bende etrafına bir ip atıp onu bağlama isteği uyandırıyordu.

Telefonu kapattım. "Bana her şeyin nasıl başladığını anlat."

Ellerini indirdi. "Bu bir hataydı. Keşke geri alabilseydim."

"Yapamazsın. O yüzden konuşmaya başlasan iyi olur."

Yine gözlerinde yanan utançla bana baktı. "Rocking L'de birkaç hafta önce işe başladım. İş kabul etmemeliydim, çünkü Buzz beni hiç sevmeydi. Son sınıftayken bir basketbol maçından sonra Ellen'la beni onun arabasında öpüşürken yakaladığından beri."

Bu beni şaşırtmadı, ancak spesifik olayı duymamıştım.

"Myah ile Rocking L'de çalışmaya başlamadan önce tanışmıştım. İlk görüşte aşktı." Bunun beni nasıl etkilediğini görmek için durakladı. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ama doğru. Hatta onun sayesinde Rocking L'e başvurdum ve orada kalmaya karar verdim. Ona istikrarlı bir yetişkin olabileceğimi göstermek istedim."

Konuşmaya devam etmesi için başımı salladım.

Masanın üzerindeki boş şişeyi bir avucundan diğerine itti. "Gündelik işçilikte iyiydim. Ama Myah, Rocking L'de işlerin kötüye gittiğini biliyordu çünkü Ellen ona Buzz'ın işten ayrıldığını ve Narciso'nun geride kaldığını söylemişti. Ben de belki orada çalışabilirim diye düşündüm."

"Ama bir kız, özellikle de Myah gibi güzel şeylere alışkın bir kız, bir ev falan isteyecektir."

Beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Myah umursamadığını söyledi. Eğer birlikte olabilirsek istediğim her şeyi yapmaktan mutlu olacağını söyledi. Ama o biraz parası olan bir aileden geliyor. Belki zengin değil ama onu üniversiteye ve yüksek göndermişler."

Büyük kahverengi gözleri ve ipeksi siyah saçlarıyla Myah. Erkekleri kendine aşık etmekte çok iyiydi. Rahmetli Dr. Welton ve şimdi şükürler olsun ki hâlâ hayatta olan küçük kardeşim sadece bir örnek olabilir.

Tekrar şişeye, alnındaki bir tutam saça bakmaya başlamıştı. "Her şey oldukça iyi gidiyordu. İşim ve bir evim vardı. Birlikte çok zaman geçirdik ve evlenmeye karar verdik. Okulu bitirecekti, sonra belki bir iş bulacaktı ve bir yere taşınacaktık. Ama Sandhills hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Onun da burası hakkında benim gibi fark ettim. Yuva. Sanki kum damarlarımızda akıyordu.

"Yani o nereye isterse oraya giderdim ama burada kalmayı tercih ederdim. Sonra Buzz kovulunca şey benim kucağıma düştü." Gözlerinde yine o umut dolu parıltı vardı.

"Kucağına ne düştü?"

"Fırsat. En azından bu şekilde ifade edildi." Alnının tekrar ellerinin arasına düşmesine izin verdi.

"Bundan daha açık olmanız gerekecek."

Yüzümü görmezden gelerek bira etiketini tekrar karıştırdı. "Bir adam var. Bryant havaalanına Cessna 182 ile uçuyor. Çoğunlukla görüşün iyi olduğu dolunay gecelerinde. Belki diğer iyi aydınlatılmış gecelerde. Buzz ondan para aldı ve sonra atlar alıp çiftlikte tuttu."

"O paranın geldiğini biliyor musun?"

Başını kaldırıp tekrar etikete baktı. "Bilmek istemedim. İlk başta bunun bir parçası olmak istemedim."

Gergin parmaklarını bira şişesinden uzaklaştırmak istedim. "Neden bu işe bulaştın?"

"Buzz kovulmasaydı, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum olacaktım. Ama o gidince, dışarıda atları satın alabilecek ve onlara bakabilecek birine ihtiyaçları oldu."

"Narciso da işin içinde mi? Belki o da kartelin bir parçasıdır ve bu yüzden Rocking L'dedirler."

Başını kaldırdı ve inanarak konuştu. "Narciso bu işin içinde *değil*. Muhtemelen haberi var ama Philip Lowe'a Buzz'ın bu işi yaptığına dair bir şey söylemedi. Sanırım karteli öğrendi ve bu onu korkutuyor, bu yüzden sessiz kalıyor."

"Felicity'nin de bundan haberi olmalı. Atlar hakkında sorular sormaya başladığımda çok gergindi." bir fikir geldi. "Bahse girerim Narciso Pazar günü gittiğini söylediğinde evdeydi ve yel değirmenlerini kontrol ettiğini söyledi. Atları hareket ettirmeye hazırlanıyor olmalıydı. Buzz'ın öldüğünü biliyor muydu?"

Jeremy başını salladı. "Hayır. O sabah Myah için kavga ettiğimizde korktuğunu ve o atları ailesine yakın istemediğini söyledi. Buzz onları hareket ettirmesine asla izin vermedi ama şimdi olduğu için istediğini yapabileceğini düşündü."

Bu soruşturmada kapatabileceğim tek kapı buydu. "Tamam, yani Narciso sadece işini ve ailesini korumaya çalışıyor."

Jeremy sıcak şişesine baktı. "Evet, onlar da bana geldi." "Kim onlar?"

Saçlarını alnından savurdu ve bana baktı. "Ellen." Myah değil. "Ve sen tamam mı dedin?"

"Hemen değil. Ona ilgilenmediğimi söyledim. Ama sonra Myah ve ben Omaha'ya kaçmaya karar verdik."

Prensesimiz şüphesiz onu dürttü. "Kaçmak kimin fikriydi?"

"Benim. Ya da Myah'ın. Hatırlamıyorum."

Hatırlamasına gerek yoktu, zaten biliyordum.

"Myah her şeyi kabul ederdi ama ben ona hak ettiği her şeyi vermek istediğimi düşündüm. Güzel bir yüzük, iyi bir otel, süslü bir akşam yemeği. Buzz bunu yıllardır yapıyordu ve Ellen her şeyi çok kolaymış gibi gösterdi."

"Demek teklifini kabul ettin."

Başını salladı. "Yemin ederim bunu sadece bir kez yapmak istemiştim. Sadece Myah'a hatırlayacağı bir düğün yaşatmak için."

"Ama eve döndüğünüzde Buzz'ın öldürüldüğünü gördünüz."

Yutkundu. "Evet. Pazar günü onu Odegaard'da gördüğümde sarhoştı. Sanırım yanında çalıştığı kişi Buzz'ın konuşmaya başlayacağından endişelendi. Tek bildiğim onu öldürdükleri. Benim . Ama yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok."

"Ellen, Buzz'ı öldürdü."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Hayır. Bu olamaz. Buzz onun babasıydı. Onu severdi."

"İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildirler." Vay be. Ted'in kolluk kuvvetleri hakkında felsefe yapmasına benziyor.

Yaralı gözlerinde savunmacı bir parıltı belirdi. "Ellen'ı benim tanıımıyorsun. Gerçekten zor zamanlar geçirdi ama o bir katil değil."

Mahkeme bu konuda onunla tartışabilirdi. İçimdeki o soğuk taş yuvarlandı ve bir sonraki sözlerimin acısına karşı gözlerimi kırıştırdım. "Seni North Platte'ye götürüp FBI'a teslim etmek zorunda kalacağım."

Bu ona tüm gücüyle çarptı ve geriye doğru sallandı. "Peki ya Myah? O hâlâ tehlikede."

"Myah iyi olacak." Ellen'ın Buzz'ı öldürdüğünü kabul etmezse, Myah'nın Ibarra'lar tarafından yönetilen bir suç ailesiyle ilgisi olduğundan şüphelendiğimi söylemekten vazgeçecektim.

Başını eğdi ve mırıldandı. "Önce annemle konuşmam gerek."

O bunu söyleyene kadar yorgun kalbimin daha fazla kırılabilceğini fark etmemiştim. Başımı salladım. "Tamam."

Ayaklarını sürüyerek başını öne eğdi, çok genç ve savunmasız görünüyordu.

Ailenin geri kalanına bu haberi nasıl vereceğiz? Jeremy'nin kötü bir niyeti yoktu ve sadece sevdiği kadını etkileme arzusuna kapılmıştı. Ama doğru düşünemiyordu.

Ayağa kalktım ve soğuk bir içecek aramak için başımı buzdolabına daldırdım. Bira havamda değildim. Hiçbir şey için havamda değildim. Kardeşim hapse girecekti ve onu oraya sokan bendim. Bu işin dışında kalmalıydım. Soruşturmaya burnumu sokmasaydım, Ted'in bunu ihtimali yoktu.

Şimdi Ted'in diğer şüpheliçileri gibi konuşuyordum. Omuzlarında bir beyin vardı. Onunla sekiz yıldır evli olmazdım.

Bir konuşmayı sürdürememiş ya da bir düşünceyi bir araya getirememişti.

Bu Ted ya da benimle ilgili değildi. Jeremy ile ilgiliydi. Kötü seçimler. Jeremy.

Buzdolabının kapısını çarparak . Jeremy'nin sırf yenilmiş görüldüğü için buradan tek başına çıkmasına izin vermiştim. Lanet olsun. Şimdi aptal kimdi? Arka kapıdan çıktım ve bahçeyi taradım.

Sarah yüzüme baktı ve cüssesini kamp sandalyesinden dışarı itti. "Neyin var?"

"Jeremy mi? Nerede o?" Bağırdım.

Şimdi herkes bana dönmüştü. Michael elindeki birayı dudaklarına indirdi. "Onu konuşmak için içeri götürdün. Onu kaybettiniz mi?"

Annem elini ağzına götürdü.

Yan kapıdan geçip ara sokağa koştum ve arabaları saydım. Herkes anahtarını kontakta bırakırdı. Jeremy'nin seçme hakkı vardı ve Susan'ın küçük kırmızı almıştı.

Charger'ım çıkarken çakıl püskürttü. Otoyolda kuzeye doğru giden trafik yok denecek kadar az olduğu için muhtemelen ihtiyacım olmamasına rağmen ışık çubuğunu çalıştırdım. Jeremy'nin Myah'ya ulaştığında planladığı şeyin aptalca olacağına hiç şüphe yoktu. Myah'ya olan hislerinin onu kara para aklama işine girmesi için etkilemesine izin vermişti ama işleri daha da kötüleştirmesine engel olacağımdan emindim.

Tek tesellim Ted'in çoktan yola çıkmış olması ve Myah ile birlikte olacak olmasıydı. Felaketi hafifletebilirdi.

Telefonum çaldı ve hoparlöre bastım. Ryan Standage konuşmaya başladı. "Orada oldukça kalın bir çamura batmışsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu insanlar, Ibarralar. Pazar barbeküsüne davet edeceğin insanlar değiller. Rodrigo büyük kardeş. Merkezi Sierra Madres'de olan ailenin reisi. Rodrigo kartellerden birinde işe başlamış ama yaklaşık on yıl önce kendi örgütünü kurmuş. Güçlerini acımasızlıklarından alıyorlar. Ve ana uygulayıcı kardeşi Manny. Bu adam, lanet olsun, katliamları yönetti ve seçilmiş yetkililere bizzat suikast düzenledi, ama kimse onu suçlayamıyor."

Kovboy çizmeli adamı düşündükçe içimi bir ürperti kapladı. Hızımı arttırdım.

"Manny bir ABD vatandaşı. Teksas'ta yaşıyor. O ve Rodrigo, Meksikalı işadamlarının at satın almasını sağlamak için ayrıntılı bir plan kurdular.

sonra da mülkiyeti devretmek. Para aklamak için harika bir yoldu. Uzun süre işe yaramış olabilir ama açgözlü davranmaya başladılar ve Amerika'daki birkaç çiftlik sahibi satın almaya başladı. Bu kadar acımasız olmalarına rağmen atlarını seviyorlar."

Gece boyunca dinleyerek koştum.

"Bu işi gizli tutmaları akıllıca olurdu. Belki de göz önünde saklandıklarını ya da her şeyi yanlarına bırakacak kadar güçlü olduklarını düşündüler. Meksika'da biri yollarına çıkarsa onu öldürüyorlardı. Korkunç şekillerde."

Kovboy çizmesi giyen adamın acımasız gülümsemesini hayal ettim. Dişleriyle şahdamarınızı koparabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Belki de rekabetçi yapıları onlara daha iyi geldi. Büyük kazanmaya başladılar. O zaman bile dikkat çekmediler. Onları FBI'ın gözüne sokan şey atlara uyuşturucu verilmesi oldu."

"Buzz onlara nasıl bulaştı?"

Ryan dilini şaklattı. "Sakin ol. Kardeşinin görüştüğü kız, Myah Ortega? Daniella Ibarra'yı dene. Manny'nin en büyük kızı."

Kalbim midemin çukuruna düştü. *Oh, Jeremy. Şimdi ne yaptın?* "Şu anda Magnuson'a gidiyorum."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Normalde size geri çekilmenizi söyledim. Yerel şeriflerin olaya karışmasını istemeyiz. Ama onu tutabilerseniz, bir saat içinde o tarafa doğru yola çıkacağız. Belki biraz destek alırız."

"Yapacağım." Sanki yoluna çıkarsa Jeremy'yi ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyecek acımasız bir katilin kızımdan bahsetmiyormuşuz gibi. Kardeşimi bir tür romantik büyü'nün etkisi altında tutan melek yüzlü bir katil.

Magnuson'a giderken Susan'ın küçük arabasını sollayacağımı düşünmüştüm. Ama ayın tırmanmaya başlayıp yıldızları karartmaya vakit bulduğu kırk yavaş, sürükleyici dakika boyunca onu hiç göremedim.

Araştırma çiftliğine giden çakıllı yolda hızla ilerledim ve öğrenci binasının önünde Ted'in Bronco'sunun yanında durdum. Farlarımda toz dans ediyordu.

Belli ki yeni gelmişti, çünkü çakıl taşlı alanda durmuş, yüzü telefonunun ekranıyla aydınlanmıştı. Telefonu cebine soktu.

Ben onu geçince hizaya girdi ve n kapıdan içeri daldık.

O sabah buzağılarla uğraşırken başarısız olduğunu gördüğüm bir yüksek lisans öğrencisi, sandviç ve cips dolu bir tabaktan başını kaldırdı. Şaşkın bir ifadeyle çenesini indirdi. "Uh."

Çieğ i burnunda beyinlerimizin yapabildiklerinin en iyisi buysa, hayvan biliminin geleceğ i için pek umutlu değildim.

"Myah nerede? Jeremy onunla mı?" Sesim hissettiğ im kadar çılgıncaydı.

Adamın kaşları şaşkınlıkla düştü. "Myah bütün gün ortalıkta yoktu."

Kurbağ a siğ illeri. Jeremy hemen Myah'ı arardı. Geleceğ imizi biliyordu. Çiftlikte takılıp bizi beklemesine imkan yoktu. Buraya gelerek bunca zamanı boşa harcadım.

Aklıma geldiğ inde neredeyse kafamı vuracaktım. "Ellen'la birlikte göldeler."

"Ellen'ın bununla ne ilgisi var?" Ted sordu. "Yolda açıklarım."

Ted ve ben aceleyle binadan çıktık ve ikimiz de kendi araçlarımıza yöneldik. Durduk ve birbirimize baktık. Tabii ki ben sürmek istiyordum. Ted bana o bakışlarından birini attı ve ben de bir an düşündüm. Başka bir kavganın zaman ve enerjisinden tasarruf edip onun sürmesine izin vermeyi tercih ettim. Chester County şerifinin Bronco'sunun yolcu tarafına koştum ve içine atladım.

Işık çubuğ unu dans ettirdi ve kuzeye doğru koştuk. Rezervasyon ve Badlands boyunca. Jeremy bizden öndeydi. Biz Magnuson'a geri dönüp yüksek lisans öğrencisiyle çene çalarken o Hodgekiss'ten bu yöne doğru dü z bir çizgide ilerlemiş ti ve şimdi de onun peşine düşmüştü.

Göle giden uzun yolda Ted'e her şeyi anlattım. "Myah iki yıl önce Dr. Welton adında bir at araştırmacısıyla Magnuson'a geldi. Aş ılar üzerinde çalıştıklarını söylüyorlardı ama aslında çeyrek atlar için performans artırıcı ilaçlar üretiyorlardı. Myah geniş açık alanlara ve izole çiftliklere bakmış ve buranın ailesinin atlarını saklamak için harika bir yer olduğunu düşünmüş olmalı.

para aklamak için satın alıyor. Ellen ile arkadaş olur, Buzz'ı işe alır ve herkes mutlu olur."

"Narciso'yu Buzz'ı hizaya sokması için o zaman mı getirdiler?"

"Narciso'nun atlarla hiçbir ilgisi yok. O sadece Ibarra, her şeyden uzak durmak için elinden geleni yaptı."

"Yani onu serbest bırakmak bir hata değildi." Ted rahatlamış gibiydi.

"Buzz pikabı satın alıp çalışmayı bıraktığında ve Gretchen Philip Lowe'u aradığında, Buzz operasyonu tehlikeye atıyor gibi görünüyordu. İşte o zaman Myah ve Ellen Jeremy'yi işe dahil etmeye karar verdiler. Myah ona Rocking L'e başvurmasını önerdi ve belki de Ellen onu işe alması için Narciso'yu etkiledi. Ya da belki Narciso ondan hoşlandı. Her iki şekilde de onu ağlarına düşürdüler."

"O zaman Buzz'ı onlar mı öldürdü?" İkna olmuş gibi görünmüyordu.

"Bunun planın bir parçası olduğunu sanmıyorum. Ellen sınırına ulaştığından mı, yoksa Buzz'ın sarhoşken söyledikleriyle hepsini ifşa edeceğini düşündüğünden mi, öfkeyle öldürüp sonra da saklamaya çalıştığından şüpheleniyorum. Belki de Ibarra'ların asla umuyordu. Jeremy tutuklanana kadar Myah'nın bunu bildiğinden şüpheliyim."

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık. Çok tanıdık ve rahatsız edici İrlanda Pınarı sabunu kokusu havayı kirletiyordu. Hayatımın arka planında sekiz yıl boyunca bu kokuyu duymak bana yetmişti.

"Sence Jeremy de onların arasına katılmış mıdır?" Ted sordu.

"Bunu düşünmekten nefret ediyorum ama Myah'ya fena halde aşık oldu."

Ted yola baktı. "Onun üzerindeki etkinizi göz ardı etmeyin.

Güçlü bir doğru ve yanlış duygusuna sahip bir çocuk

yetiştirmişsiniz." "Onu ben yetiştirmedim."

Ted başını bana doğru eğdi, yüz ifadesi şüpheliydi.

"Jeremy onlarla birlikte gitmiyorsa, daha da büyük bir tehlike altında demektir." Kovboy çizmesi giyen adamın şeytani sırıtışını düşününce içim cız etti. Ibarralar bağışlayıcı bir aile değildi.

Bu işi yasal hale getirmek için yerel halka ihtiyacımız olduğundan Güney Dakota, Sully County şerifini aradım ve ona Buzz'ın kulübesinin adresini verdim. FBI'ın hangi bilgilerin açıklanmasını istediğini , bu yüzden ondan sadece Myah, Ellen ve Jeremy'yi gözaltına almasını istedim. Yerel adamın yolda olduğunu bilmek sinirlerimi yatıştırmak için pek bir şey yapmadı.

Belki de hâlâ bu ego okşama oyununu oynamamalıydım ama Ted'in bizi neden çektiğini açıklamadan önce işini yaptığı için biraz övgü alması gerektiğini düşündüm. Gösterge panelinin ışığında onun güçlü profiline baktım. Dikkatli bir şekilde arabayı sürmeye odaklanmıştı. "Buzz'ın cinayetini çözdün, Ellen'in evinde bijon anahtarını buldun."

Muhtemelen gülümsememek için çenesi seğirdi.

"Umarım Ryan Standage'ı aradığımı için kızmamışsındır. İkimiz de bir uyuşturucu kartelini alt etmeye hazır değiliz."

O da kabul etti. "FBI bunun için var."

Benim içim kasırga gibi çalkalanırken ve Ted'in ne hissettiğini kim bilebilirdi ki, büyük bir sessizlik içinde yol aldık. Bir keresinde şöyle dedi: "Bu hiç mantıklı değil. Buzz nasıl olur da gölde büyük bir kulübe inşa eder ve Chester County'de kimsenin bundan haberi bile olmaz?"

"Göz önünde saklanmak." Ryan'ın Ibarras için kullandığı ifadeyi tekrarladım ve göğsüme bir demir çubuk saplanmış gibi hissettim. "Bizim bölgeden pek kimse oraya gitmez ve gittiklerinde de kamp kurup balık tutarlar. Etrafa sormazlar. Buzz her zamanki pis kokusuna neden olmadı. Gretchen onunla marinada karşılaşmasaydı, bu konuda hiçbir şey bilmiyor olacaktık." Ted'e Gretchen ve Herb hakkında sır saklayacağıma dair yemin ettirmiştim.

Göle varmak bu sabah olduğundan çok daha kısa sürdü. Ted hızını saatte yüz milin üzerinde tutuyordu.

"Şimdi Ellen'in neden Rocking L'de kalmakta ısrar ettiğini anlıyorum. Buzz'dan görevi devralacak ve Jeremy ile aracı olacaktı. kazandığı parayı kulübeye, pikaba ve Buzz'ın el koymayı başardığı diğer şeylere eklediğinizde ortaya güzel bir birikim çıkıyor," dedi Ted.

Sağ ayağım Bronco'nun zeminine basılı kaldı ve Ted'in hızını korumasına yardımcı oldu. "Jeremy'ye zarar vermediği sürece istediği her şeye sahip olabilir." Jeremy güvende olur olmaz, onu yere sermek niyetindeydim.

Ted dişlerini sıktı. "Ellen babasını öldürdü ama doğrusu ben Myah için daha çok endişelenirdim. Ya da Daniella için. Uyuşturucu kartelleriyle bir belgesel izlemiştim. Çok acımasızlar."

Çölde mezarlar. Tabut gibi yanan arabalar. Kovboy çizmesi giyen adamın ölüm bakışları. Göğsüm acıyordu. "Bunun için teşekkürler."

"Özür dilerim."

Yolculuğun geri kalanı, Jeremy'nin bir kartelin pençesindeki görüntüleri ile savaşırken acı verici bir ağır çekimde geçti.

Yükselen ayın derin gölgeleriyle sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen düz otlaklar, kilometrelerce uzanan dikenli tel örgüler dışında pek bir şey göstermiyordu. Önce reklam panoları, sonra kulübeler, sonra da görüş alanımın batı tarafında aniden beliren karanlık ağaç kümeleri bizi yaklaşmakta olan göle karşı uyardı.

Sonunda Oahe Gölü'ne ulaştık. Otoyoldan sapıp dar asfalt yolu takip ederek çayırdan uzaklaşıp gölü kaplayan pamuk ağaçlarının kalabalığına doğru ilerlerken bulutsuz bir gökyüzünden ay pırıl pırıl parlıyordu. Ted'i virajın etrafında yönlendirdim, ancak iskelede çok fazla hareketlilik olduğu için zahmet etmeme gerek yoktu. Parlak direk ışıkları marinadaki tekne rampasını aydınlatıyordu ve birkaç araç su kenarında toplanmıştı.

Ted hızlanırken ben bakakaldım. "Gece yarısını geçti. Neler oluyor?" "Kim bilir? Bir sürü insan balık tutuyor."

Atlar gibi. Ve para gibi.

Ted'e marinayı geçip iki şeritli tozlu toprak yoldan aşağı inmesini işaret ettim. Pamuk ağaçları ve karaağaçlar kıyı şeridini gizliyordu ama su, kıyıdan uzakta ay ışığında parlıyordu. Bu kez Bronco'nun dört çeker motoruyla kumdan korkmadık ve kıyıya doğru hızla indik. Buzz'ın kulübesinin önüne gelip aniden durduğumuzda Myah'nın SUV'si farlarımızda parlıyordu. Buzz'ın siyah pikabı Myah'nın arabasının önünde duruyordu, yani hepsi Susan'ın kamyonetine doluşmadıysa, uzaklaşmamışlardı. Benim tahminim Jeremy'nin Myah'yla bir yerde buluştuğu ve buraya birlikte geldikleri yönündeydi.

Ted torpido gözünü açtı ve el fenerini çıkardı. İçini karıştırdı ve kucağıma bir far attı.

Onu kaldırdım. "Gerçekten mi?" Büyük Dick için neler vermezdim, büyük boy bir bilye sopası olarak ikiye katlanan el fenerim.

Bir ilçe şerifinin arabası çimenlerin kenarına park edilmişti. Bir adam ön basamaklarda oturduğu yerden kalktı. Konuşmaya başladı.

yaklaşır yaklaşmaz. "Aradığında hemen dışarı çıktım. Batı cephesinde her şey sakin."

Ted şerifle konuşup hızlı müdahalesi için teşekkür ederken ben de eve koşup içeri girdim ve Jeremy'ye bağırarak üst kata fırlayıp üç yatak odası ve banyoyu da temizledim.

Etrafta kimse olmadığı için Ted şerifi serbest bıraktı ve bahçeyi kontrol etti. Biçilmiş yabancı otlardan oluşan büyük bir alandan biraz daha fazlası olan araziye daha fazla pamuk ağacı ve çalı çevreliyordu. Jeremy ve kadınlar kaçmış olsalardı, şimdiye çoktan gitmiş olurlardı. Verandada tekrar buluştuk.

Tekne iskelesi ayın ışığında sessizce sallanıyordu. Cırcır böcekleri cıvıldıyor ve bir yerlerde bir baykuş yalnız çağrısını yankılıyordu. Gölün üzerinde ara sıra bir teknenin trol motorunun sesi yükseliyordu. "Tekneyi aldılar," dedim.

"Öyle görünüyor."

"Lanet olası büyük bir göl," dedim. Jeremy, bir şeytan tarafından yetiştirilmiş şeytani bir prenses olan Daniella Ibarra ile birlikteydi.

"Şerif bir balıkçılık turnuvası olduğunu ve bu yüzden bütün teknelerin orada olduğunu söyledi. Ayın büyüklüğü ve gece sıcaklığının ılıman olmasıyla ilgili bir şey."

Balıkçı teknelerinin yumuşak arasında bir motor aslan kükremesiyle kendini bıraktı.

Jeremy'nin yardım çağrısına benziyordu. Sesi işaret ettim, kuzeyimizdeki birkaç koydan geliyordu. "İşte orası. Buzz'ın bir puro teknesi vardı. İşte orada."

Birlikte hareket ederek Bronco'ya koştuk ve marinaya geri döndük. Ted'in Bronco'sunun lastikleri bir iki kez patinaj yaptı, kumu çalkaladı ama o Charger'la benim yapabileceğimden daha iyi zaman geçirdi.

Tekneler ve balıkçılar geniş rampayı doldurmuş, bazıları tekneleri içeri alıyor, bazıları da boş ve damlayan römorkları dışarı çekiyordu. Fazla bağırış çağırış ya da konuşma yoktu, herkes kendi sistemini kurmuş gibiydi. Ted marinanın otoparkında park yeri olmayan bir yerde gıcırdayarak durdu ve biz de beton yükleme rampasından aşağı koştuk. Tepedeki ışıklar öğle vakti gibi hissettiriyordu. Suya yaklaştığımızda Ted de ben de rozetlerimizi çıkarmıştık.

Orta yaşı bir kadın, büyük boy bir pikapla bir motorlu tekneyi suya geri sürdü. Kocası olduğunu tahmin ettiğim bir adam ayak bileğine kadar suyun içinde durmuş, kadını yönlendirmek için ellerini sallıyor ve "Düzelt şunu!" diye bağıırıyordu.

Ted rampadan inip adamın yanına gitti, ben de açık kabin camına doğru ilerledim. Kadın dikiz aynasına odaklanmış, yaşlı keçi ve bir dahaki sefere lanet olası tekneyi nasıl tek başına yükleyebileceği hakkında mırıldanıyordu. Ben konuştuğumda çığlık attı ve gaz pedalına bastı. Kamyonet, kocasının yüksek sesle küfretme sesiyle sarsıldı.

"Polis," dedim, kontrollü ve teknesine el koyma hakkımdan emin görünmeye çalışarak. "Resmi bir iş için teknenizi almamız gerekiyor."

Yanımızda bir tekneye yükleme yapan iki yaşlı adam durup aval aval baktı. Rıhtımda duran birkaç kişi de aynı şeyi yaptı.

Kamyonetteki kadın bana, aynı şey benim başıma gelseydi benim atacağım bakışın aynısını attı - eski bir siyah-beyaz polis dizisinden sevimsiz bir replik duymuşçasına bir inançsızlıkla. Kısacası, *hiçbir şekilde inanmayan* bir ifadeyle.

Neyse ki Ted'in şansı daha yaver gitti. Kendine güveni için ona puan vermek zorundaydım. Adamı bir şekilde tekneye ihtiyacımız olduğuna ikna etmişti ve onlar da vitesi boşa alıp tekneyi göle bırakıyorlardı. Rampadan aşağı koştum ve teknenin yanına sıçradım. Hissettiğim ya da umursadığım kadarıyla su soğuk ya da banyo sıcaklığında olabilirdi. Homurdanarak römorka doğru ilerledim ve kendimi pruvaya doğru kaldırdım. Bira göbekli, kel, balıkçı şapkası takan ve bol mayosunun etekleri ıslak olan adam Ted'e anahtarlarını uzattı, Ted de bana. Hiç tereddüt etmeden motoru çalıştırdım, vitesi geri vitese taktım ve römorktan uzaklaşarak balıkçının yeleşini dalgalandıran ve en yakınımızdaki teknelerin sallanmasına neden olan bir dümen suyu bıraktım.

Ted iskeleye doğru koştu ve ben de tekneyi , zar zor yanaşıp onun atlayabileceği kadar yavaşlattım. Sanki yıllardır bu hareketin alıştırmasını yapıyormuşuz gibi yumuşak bir iniş yaptı. Kulübeden beri birbirimizle tek kelime konuşmamıştık.

Birlikte her zaman iyi çalıştık.

Gösterge paneli yeterince basitti, bir dümen, gaz kolu, ayağa kalktığımda göğüs hizama denk gelen pleksiglas bir ön cam. Büyük bir tekne değildi, vinil döşemeleri soyulmuş iki koltuğu ve teknenin arkasındaki uzun bir saklama kutusunun kapağına tutturulmuş minderleri vardı. Bu tekne Buzz'ın hotrod'unun sahip emin olduğum güce sahip değildi ve bir at yarışında kaybederdik. Ama onları bir koyda kısıtırsak, durdurmanın bir yolunu bulabilirdik.

Onları neyden durduracaklarını bilmiyordum. İnsanları yaktılar, diri diri gömdüler, kafalarını kestiler ve otoyol üst geçitlerinden sarkıttılar - evet, belgeseli ben de izlemiştim.

Jeremy onlarla birlikteydi. Myah'nın onun üzerinde gücü vardı. Gönüllü bir suç ortağı mıydı yoksa kurban mı? Onu tutuklamak için mi yoksa kurtarmak için mi acele ediyordum? Fark etmezdi. Bana ihtiyacı vardı.

Başka bir planım olmadığı için bizi Buzz'ın kulübesinin önüne götürdüm ve motoru kapattım. Burada, gölün kuzey ucunda, ağaçların arasına gizlenmiş düzinelerce koy vardı. Onları nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. İkimiz de zor nefes alarak dümende sallanıyorduk. "Burası büyük bir göl. Onları asla bulamayacağız," diye fısıldadı Ted.

"Shhhh." O büyük puro teknesi kükreyecekti. Yapmak zorundaydı. Jeremy'yi daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım. Ailelerimizin, öğretmenlerimizin, papazların ve hatta bir yargıcın önünde onunla birlikte durmuştum. Şimdi de onu koruyacaktım.

Gölün balık kokusu teknedeki yayılan yağ ve gaz dumanına, kıyıdağı ağaçların ve yabani otların ağır gece kokusuna karışıyordu. Yumuşak dalgalar teknenin yan tarafını sallıyor ve tokatlıyordu. Sessizlik içinde yüzüyorduk. Kaburgalarımıza çarpan kalbimin ağır gümbürtüsü dışında.

Bekleyiş sonsuz gibiydi, ama sonunda, işte oradaydı. Güçlü motorun gürültüsü. Hızla kapandı ama geldiğı karanlık koyu tespit etmeden önce değil.

Onlara gizlice yaklaşabilseydik harika olurdu ama bunu ayarlamamın imkânı yoktu. Gazı sonuna kadar açtım ve soğuk, siyah suda köpüren beyaz bir dümenle yola koyuldum. Teknenin gövdesi parçalanıp çarpınca Ted geriye doğru uçarak ıslak zemine düştü ve başının arkasını banka çarptı. Elleri ve dizleri üzerinde çırpındı, ayaklarını buldu ve teknenin arkasına tutunarak

ön camı tutarak yanıma doğru ilerledi.

Öne doğru eğildim, ellerim direksiyonda ve gözlerim karanlığı süzüyordu. İkimiz de koya odaklanmıştık. Gövdenin suya çarpması, sanki şahlanan bir ata binmişiz gibi hissettiriyordu.

Ay bizi yönlendirecek kadar ışık veriyordu ama benim farım varış noktamızı aydınlatıyordu. Dar bir koyun kenarından dönerken puro teknesinin parlak yeşil göbeğini yakaladı.

Yaklaşık yüz metre tekne de iki figür duruyordu. Sadece iki kişi. Kim kayıptı? Figürlerden biri bize doğru dönerken diğeri teknenin içine doğru eğildi. Arayı kapatmaya başladık ve bize doğru bakan Ellen'ı tanıdım, hafif dalgalı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Diğer kişi ayağa kalktı ve Myah'ın daha kısa boylu ve siyah saçlı olduğunu fark ettim. Ellen'ın elini çekiştirdi. Ellen yere baktı ve başını salladı. Myah'dan uzaklaştı. Jeremy neredeydi? Her nefes alışım da onun güvenliği için dua ediyordum.

Tüm dikkatimi puro teknesine vererek, orada olmamızı diledim. Şimdi. Gelmeye devam ettik ve Myah bize bir bakış attı, sonra eğildi. Teknenin altındaki bir şeyi çekiştirdi ve onu yukarı çekmeyi başardı.

Jeremy.

Hayır. Benim tatlı, aptal, sevimli, aptal küçük kardeşim değil. Hareket etmiyordu. *Lütfen geçen seferki gibi olsun. Kamyonetini gölden çıkardığımız zamanki gibi. Lütfen hayatta olsun.*

Hareket etmiyordu. Ne savaşıyor, ne de mücadele ediyordu. Myah onu sanki 170 kiloluk bir yem torbasıymış gibi, yani çok çaba sarf ederek kaldırdı. Benim gibi o da iri yarı olmasa da çiftlik hayvanlarıyla çalışmış, yem ve saman balyaları taşımıştı. Adrenalini de eklerseniz, nasıl başardığını anlıyordum. Ama bu yüzden ondan nefret ederdim.

Ellen teknenin kenarına doğru geri çekildi, başını salladı, hıçkırıkları bizim mesafemizden bile anlaşılıyordu.

Myah kollarını Jeremy'nin koltuk altlarından geçirdi ve onu sığ teknenin yan tarafına doğru itebilmek için vücudunun üst kısmını yeterince kaldırdı. *Dur! Hayır. Ona zarar vermeyin!*

Gazı sonuna kadar açtım ama gidebileceği yere kadar gitmişti bile. Elli metrede, onlara donmaları için bağırdım, ama ben de

bir süt ineği sürüsüne "Home on the Range" şarkısını ıslıkla çalıyordu.

Ted silahını çekti ve nişan almaya çalıştı ama dalgalara çarpan tekne onu kık üstü savurdu. Silahını ateşleyip beni öldürmediği için kendimi şanslı hissetmeliydim.

Puro teknesine yeterince hızlı gidemedim. Myah'ya durması için bağırdığımı biliyorum ama işe yaramadı. Dehşet içinde Myah'ın Jeremy'nin ayaklarını kenara çekip çevirmesini izledim. Küçük bir sıçramayla suya düştü. Son.

! Sakın lme.

Soğuk gl onu canlandırmış olmalı, çünkü hemen çırpınmaya başladı. Hayattaydı ve su üstünde kalmak için savaşıyordu. Ona ne yapmış olurlarsa olsunlar, başını hl suyun üstünde tutabiliyordu. Ama karanlık suda, bizimle tekneleri arasında çırpınıyordu. Onu ezmeden yaklaşamadım.

Myah tekrar eğildi, sonra ayağa kalktı ve puro teknesinin sallanmasıyla hafifçe sallandı. Elinde ipe bağlı bir şey tutuyordu. Bu bir çapa mıydı? Lanet olsun. Ana kuzusu bir ağır metal parçası. Bu büyüklükte bir teknede büyük bir çapa olmazdı ama buna çapa denmesinin bir nedeni vardı. Kadın onu yan tarafa doğru kaldırdı ve Jeremy sarsıldı. Diğer ucuna bağlanmıştı.

Öfke ıktı ve patladı. Onu öldürmek istiyordum. Ve tek yapabildiğim çoktan gömülmüş gaza basıp öfkemi haykırmaktı. Ted yine ayaktaydı, silahını Myah'a doğrultmuştu.

Jeremy'nin başı sallanıyordu ama yukarıda kalmaya devam etti. Gençken cankurtaran sertifikası için aldığım eğitimi hatırladım ve çapayı uzun süre yukarıda tutamayacağını biliyordum. ırpınacak ve çapa yavaşça onu dibe doğru çekecekti.

"Vur onu!" Ted'e bağırdım.

Myah gözden kayboldu ve elinde bir kürekle yeniden ortaya ıktı. Yan tarafa uzandı ve tahta küreği Jeremy'nin kafasına indirdi. Jeremy kayboldu.

Onlara yaklaşıyorduk ama yeterince hızlı değildik. Neredeydi? Onu bayılmış mıydı? Kan kaybediyor ve ölüyor muydu?

Jeremy su yüzüne ıktı.

Ellen sonunda felcini kırdı. Myah' saldırdı, kürek için savaştı ama kazanacağına dair hiç umudum yoktu. Myah

VahŖi bir aile, cezasızlıkla öldüren bir aile. Ellen onu durduramazdı, Jeremy de durduramazdı.

Puro teknesi öyle sürüklenmişti ki Jeremy sıçradı ve yan tarafı çarpmamız için açık bıraktı. Bu balıkçı teknesinin o iki kadını lime lime etmesini umuyordum. Ellen ve Myah mücadele ederken, puro teknesiyle çarpışmayı hedefleyerek tam hız ilerlemeye devam ettik.

Başka bir motor sesi dikkatimizi çekti ve Ted başını kaldırıp baktı. Etrafımızdaki suya çarpan silah seslerini duyduğumuz sırada tepemizde bir spot ışığı parladı.

Ne? Nasıl? Parası, katil ailesi ve uçakları olan bir karte le lanet olsun.

Ted teknenin gürültüsü arasında bağırdı. "Bir Cessna'ya benziyor. Buzz'la çalışan adam olmalı."

Bu yüzden Myah bundan kurtulabileceğini düşündü. Jeremy'yi öldürecek ti. Sonra pilot beni ve Ted'i öldürecek, o ve Ellen da her şeyden paçayı kurtaracaktı. Ellen'ın isyanını hesaba katmamıştı.

Ya da kardeşime olan sevgim.

İki kadın güreşti ve Myah Ellen'ı geriye doğru itti. Ellen neredeyse göle düşüyordu ama sırtı bize dönük bir şekilde kendini kenara çekti. Oyuncak tabanca gibi bir patlama sesi daha duyuldu ve Ellen çığlık attı. Kürek kemikleri kan içindeydi.

Sadece yirmi adım uzaktaydık ve hızla yaklaşıyorduk. Ellen'ın kapalı gözlerini ve acı içinde açılmış ağzını ve Myah'nın soğukkanlı, hesapçı bakışlarını fark edecek zamanım oldu. Muhtemelen onu uyarmama gerek yoktu ama Ted'e bağırdım. "!"

Küfür etmiş olabilirdi ama puro teknesine bordadan çarptığımız gürültülü bir çarpışmada kayboldu. Dişlerimi sıktım ve dümene yaslandım, ama dümen elimden kurtuldu ve kabinin yan tarafına düşerek yüzümü teknenin duvarına çarptım.

Ön cama tutundum ve kendimi yukarı çektim. Dalgaların arasında geriye doğru sıçramıştık ve çılgın bakışlarım enkazın üzerinde gezindi. Ellen vurulduğunda çoktan suya düşmüş olmalıydı ama çarpmanın etkisiyle Myah da yan yatmıştı. Aptal puro teknesi görebildiğim kadarıyla fazla hasar almadan sallanıyordu. Ama ben görmedim.

Jeremy'nin kafası. Kahretsin. Suyun altındaydı. Kendi başına yüzeye çıkamazdı.

Hiç düşünmeden, Jeremy'nin kaybolduğu noktaya nişan alarak yan taraftan atladım. Elimi farın üzerine koyma hissini bana ne verdi asla bilemeyeceğim.

Suyun içinden bir mermi kaydı ama benim için sorun olacak kadar yakın değildi. Belki de Ted Myah'a ateş ediyordu ya da pilot parıltıya nişan almıştı. Farım göl suyunun koyu yeşilini zar zor kesiyor ve Jeremy'nin yerini bulmamı zorlaştırıyordu. Neyse ki koy on beş metreden daha derin değildi ve o da dümdüz batmıştı.

Başı suyun yaklaşık bir karış altında, ayak bileğindeki düğüme ulaşmaya çalışırken iki büklüm olmuştu. Onu öylece bırakarak, kıyafetlerim ve botlarımla zorlanmama rağmen, gölün çamurlu zeminindeki çapaya doğru yüzdüm. Yorucu yüzme ve kalbimin ciğerlerime çarpması hava kaynağımın çoğunu çalmıştı ve Jeremy'yi kurtarmak için saniyelerim olduğunu biliyordum yoksa ikimiz de balıklara yem olacaktık.

Jeremy bileğindeki düğümle uğraşırken ben de çapayı buldum. Sümüksü bir çamurla kaplıydı ama hızlı bir çekişin çıkaramayacağı kadar derin değildi. Ciğerlerimde sıkışan hava bayatlamıştı ve nefes alma içgüdüleriyle göğsüm kabardı. Mesele halatın ilmeğini çapanın kıvrımlarından birinin üzerinden geçirmektir. Bu kadar zaman ve çaba bile neredeyse ciğerlerimi patlatıyordu. Halatı gevşetmek için mücadele ederken göğsüm inledi ve emmek için bana karşı savaştı.

Tanrıya şükür ki dibe itecek kadar yakındım yoksa yeşil soğuk gölü ciğerlerime çekmeden önce asla başaramazdım. Birlikte yüzeye çıktık ve ben hırıltılı bir şekilde öksürürken Jeremy nefes nefese kaldı.

El koyduğumuz tekne koyun batı tarafındaki kuytuda çırpınıyordu. Pruvayı göremiyordum ama Chester ve Grand ilçelerinin şeriflerinin bütçelerinin tekneyi değiştirirken büyük bir darbe alacağını düşündüm.

Ted'in uzun kolu puro teknesinin yanına uzandı. Diğer kolu Ellen'i tutuyordu. Ellen tutunacak bir yer bulmak için ellerini çırpı, başı sanki onu kaldıracak gücü yokmuş gibi omuzlarının arasından sarkıyordu.

Jeremy ve ben büyük hava fıskırmaları emdik ve botlarımla suya basmak için mücadele ettim. Ted bize bağırdı. "Ellen'a yardım edin. Myah kaçıyor."

Jeremy hemen tekneye doğru ilerledi. Myah'nın kıyıya doğru sıçradığını görmek için etrafımda döndüm. Ted beni tekmeleyerek geçti, ben de peşinden koşmaya başladım. Ted'in uzun, güçlü kolları ve bacakları vardı ve giysileri ve botlarıyla bile Myah'a yaklaştı, tam ayakta durabilecek kadar kıyıya yaklaşmışken ona ulaştı.

Suyun engellemesiyle koşmaya başladı, Ted iki ayağı üzerinde fırlayıp ona doğru atılmadan önce aceleye geldi. Su sıçramaları, bağırışlar ve küfürler arasında savaşın nasıl sürdüğünü anlayamadım ama yanlarına vardığımda Ted dört ayak üzerinde, çamura bulanmış haldeydi ve Myah'dan geriye kalan tek şey çalılarının hışırtısıydı. Hayal kırıklığına uğramış ve küfreden Ted'in ayağa kalkmasına yardım ettim.

Zeki ve acımasız prenses, su geçirmiş botları ve kot pantolonuyla bir şeriften kaçmak için yeterince kaygan hareketlere sahipti. Eğer evrende bir nüfuzum olsaydı, yaşadığı sürece ona keder ve acıdan başka bir şey dilemezdim.

Acelelerin, çalılıkların ve pamuk ağaçlarının arasından parlak ışıklar parlıyor ve bir pervanenin gümbürtüsü bize çarpıyordu. Bahse girerim ağaçların hemen ötesinde tek başına bir otoyol, düz ve asfalt yüzeyiyle tıpkı bir pist gibi uzanıyordu.

Bir Cessna kükreyerek yükseldi kırmızı ışıkları yanıp sönerik uzaklaştı. Tehlikeli kaçışlar konusunda deneyimli bir pilot, bir kartel prensesini alıp gecenin karanlığına götürmekte pek zorlanmazdı.

Yapacak bir şey kalmamıştı, Jeremy'nin Ellen'ı teknenin kenarında tuttuğu göle geri sıçradım.

Baygın haldeki Ellen'ı gemiye taşımak için üçümüzün de bitkin ve zayıflamış halde olması gerekti. Jeremy ve ben onunla birlikte oturup kurşun yarasına baskı uygularken, Ted bizi marinaya geri götürdü.

Jeremy onun elini tutarken üzerine eğildi. "Özür dilerim, El. Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi ona diktim. "Az kalsın seni öldürtüyordu. Neden üzgün olduğunu söylüyorsun?"

Acı dolu gözleri bana baktı. "Zor bir hayatı oldu. Daha iyi bir arkadaş olmalıydım."

Teknenin arkasına yaslandım. Ona göz kulak olmaktan asla vazgeçmeyecektim ama kutsal kediler, onu çok seviyordum.

Fıskiye çıplak bacaklarına soğuk su sıçrattığında Kaylen ciyakladı. Lucy uydurma bir şarkı söyleyerek fıskiyenin içinde dans etti. Ruthie hortumu idare ediyor, diğerlerini yakalamak için bir büküp bir açıyordu. Poupon arka verandadaki gölgede dinleniyor, beni fark etmemiş gibi davranıyordu.

Islak çimlerin ve ızgara hamburgerlerin tatlı yaz kokusu, babamın tercihi olan 70'lerin klasik rock'ı eşliğinde arka bahçeyi doldurdu. Fox'un bir araya gelmesiyle avlu dolup taştı; hatta babamın kuzenlerinden birkaçı da safları doldurdu. Kısacası, annem ve babamda tipik bir Pazar öğleden sonrası.

Jeremy bir piknik masasında, bir yığın Tilki'nin ortasında oturuyordu. Gelecek sonbaharda Huskers'ta kimin oyun kurucu olarak başlaması gerektiği tartışılıyordu. Normalde Jeremy de tartışmanın içinde olurdu, Huskers'a duyduğu derin sevgi onu tecrübeli bir uzman yapıyordu. Bira şişesinin etiketini karıştırıyordu, bakışları ilgisizdi. Gözündeki morluk iyileşmişti ama kalbi hâlâ kırıktı.

Vadideki Zambak'ın ince kokusu beni öptü ve annemin yakınımda durduğunu anladım. "Artık güvende olduğuna emin misin?" diye mırıldandı.

"Evet. Ryan Standage suçlamada bulunmak isteseler bile, ki FBI bunu yapmıyor, zarar verme niyetini kanıtlamayacaklarını söyledi. Yani Jeremy'nin işi bitti."

Bugün nemli çimen renginde dökümlü bir güneş elbisesi giymişti. Gri saçları gevşek bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu. "Peki ya

Ibarras? Jeremy'nin peşinden gelecekler mi?"

El yapımı bardağında ikram ettiği buzlu çayı aldım. "Ryan bunun pek olası olmadığını söylüyor. Jeremy'nin tanıştığı tek aile üyesi Daniella'ymış. O da ülkeden kaçmış. Ibarra'ların bir sürü başka işi var ve burada kaybettikleri para onlar için önemsiz. Muhtemelen kısırakların yerini değiştirdiler ve işlerine geri döndüler."

"Peki ya Ellen?" Annem sordu.

"Kurşun yarası iyileşiyor ama cinayetle suçlanacak ve Ted'in elinde suçlu olduğunu kanıtlayacak yeterli delil var."

Arka bahçenin mutlu karmaşası arasında sessizce durduk.

Annem dirseğime dokundu ve çenesini Jeremy'ye doğru eğdi. "Onun için fazla endişelenme. O iyi olacak."

"Sanki onu Jeremy yapan o kıvılcımı kaybetmiş gibi."

Ona odaklandı. "Hâlâ orada. Doğru, bir şey kaybetti. İlk aşk özeldir ve kalbimizi tereddüt etmeden ona teslim ederiz."

Hâlâ Jeremy hakkında konuşuyorduk, değil mi?

Bana doğru eğildi. "Ruhumuzun bir parçasını ve kalbimizin bir parçasını o aşk için kaybederiz. Muhtemelen her aşkta ama en çok ilk aşkta, öğrenmeden önceki aşkta. Cat Stevens'ın dediği gibi, 'İlk kesik en derindir.'"

Soğuk çayımı yudumladım ve Jeremy'nin futbol tartışmasından uzaklaşıp fıskiye'nin içinden koşan çocuklara dalgın dalgın bakmasını izledim.

"Ve biliyorsunuz, bize ihanet etmiş ve kalplerimizi mümkün olduğunu bildiğimizden daha kötü bir şekilde parçalamış olsalar bile, onları sevmekten asla vazgeçmememiz mümkündür."

"Eminim Myah ya da Daniella çoktan gitmiştir. Ülkeye geri dönse bile Jeremy'yi rahatsız etmeyecektir."

Annem bana vurdu. "Jeremy hayatta kalacak. Acıyı bırakıp yolumuza devam edersek hepimiz yeniden sevme fırsatına sahip oluruz."

Artık konu olacağımdan şüphelenmeye başlamıştım.

Konuyu anlamamış olabilirim diye annem devam etti. "Jeremy senin ve benim gibi. Eski aşklarımız her zaman kalbimizde olacak ve

üzerimizde belli bir gücü var. Ancak bu bizi yeni, belki de daha az heyecan verici seçeneklere karşı kör etmemelidir. Güvenli olmak her zaman kötü bir şey değildir."

Senin ve *benim* gibi mi? Hangi kalp kırıklığı annemi şekillendirmişti? Babam, göz alıcı genç bir adam kalbini kırdıktan sonra çekildiği güvenli liman mıydı, onu hâlâ etkileyebilecek bir adam? İlk görüşte aşk ve sonsuza dek gerçek aşk hakkındaki tüm o konuşmalardan sonra, güvenli seçeneği tavsiye etmişti. Annemle ilgili bir şey vardı, insan onu anlamaya çalışarak bir ömür geçirebilirdi.

Arka merdivenlerde kopan bir gürültü dikkatimi çekti ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. İzin günümde çalışmak istemediğimden, gözlerimin dolmasına izin verdim.

Roxy arka merdivenlerden aşağı zıpladı. "!"

Ted de onu takip etti, sanki Fox klanına aitmiş gibi rahat görünüyordu. Roxy ailemin en yakın üyelerine sarılıp onları öperken o da soğutucudan bir bira aldı.

Akrabalarımın hilekârlardan uzak durmasını istesem yanlış mı yapmış olurum?

Annem sesini alçalttı. "Her ne kadar bazılarımız aksini tercih etse de onun da bu ailede bir yeri var."

Annem su tesisatına yakın bir çim sandalyeye gitti ve Susan ile diğer bazı gençlerin yanına yerleşti. Sessiz bir şekilde bana destek veriyordu ve bu iyi hissettiriyordu.

Ted etrafına bakındı ve gözüme çarptı. Selamlamak için birasını kaldırdı, ben de buzlu çayımın ucuyla karşılık verdim.

Sarah beni arkamdan dürttü. Hamile karnını ovuşturdu. "Josh Stevens'a ne oldu?"

Gözlerimi önümden ayırmadım. Sarah ve ben anaokulundan beri en iyi arkadaştık ve şimdi o benim en sevdiğim erkek kardeşimle evliydi. Eğer Josh hakkında biriyle konuşmak isteseydim, bu Sarah olurdu. Bırakın konuşmayı, bu konuyu düşünmek bile istemiyordum. "Batırdığımdan oldukça eminim."

Muhtemelen bana küfretmek için ağzını açtı.

Louise tepinerek evden çıktı ve beni işaret etti. "Suburban'a koş ve cipsleri ve diğer tüm malzemeleri al. Yemeğe hazırlanıyoruz."

Beni Sarah'nın sorgulamasından kurtardığı için Louise'e ettiğim teşekkür çok erken geldi, çünkü Sarah beni yan kapıdan çıkarken takip etti. Poupon peşimizden gelmek için ayağa kalktı.

", itiraf et," diye ısrar etti.

Louise'in Suburban'ına vardık ve bagaj kapağını açtım. "Önemli bir değil. Josh'la birkaç kez çıktık ve belki de işler gidiyordu. Ama bir gece dikkatim dağıldı ve ilişkiyi kestim."

Tabak ve bardaklarla dolu market poşetini dengelememi izledi. "Dikkatim dağıldı derken neyi kastediyorsun?"

Peçete kutusunu ve bir fıçı ketçabı da ben idare ettim. Carly ile ilgili soruşturmayı kendime saklıyordum. Klanın geri kalanının bildiği kadarıyla Carly kaçmıştı ve iyi ve hazır olduğunda geri dönecekti. Herkes için acı verici ve endişe verici bir durumdu ama Baxter'dan öğrendiklerimle hafifletebileceğim bir şey değildi. "Tüm o Rocking L olaylarının yaşandığı zamandı."

Bagaj kapağını kapattı. "Ama bu birkaç hafta önceydi."

"Onu geri aramalıydım ama aramadım ve o da aramadı. 'Benden hoşlanmıyor' diye düşündüm."

Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Peki şimdi planın ne?"

"May Keller, Denver ya da Omaha'ya gidip bir iş bulmam gerektiğini söylüyor.

gecelik ilişki." Ya da Gretchen Henson gibi arada bir seks görüşmesi yap.

Elinin bir hareketiyle bunu bir kenara itti. "Senin tarzın değil."

"O zaman başka biriyle çıkarım."

Sarah güldü. "Öyle mi düşünüyorsun? At nalı turnuvasından sonra ilçedeki herkes seni eşleştirecek. Başka bir adamın sana çıkma teklif etme fikrine elveda de. Sen kapılmışsın."

"İnsanlar bunu unutacak."

Dilini şaklattı. "Böyle bir şey olmayacak. Sandhills, Sandhills olduğu için insanlar bir kutuya koyup bağlamayı seviyor. Biz borsa gibiyiz, belirsizliğe tahammül edemeyiz."

Tabak çuvalının sapı parmaklarımin arasından kayıp toprağa düştü, ardından bardaklar ve plastik çatal bıçak takımı geldi. "Neden bunların hiçbiri için bana yardım etmiyorsun?"

Sarah karnını okşadı. "Ben hamileyim."

Ona ters ters baktım. "Bu senin kollarını kırmadı. Al bakalım." Ketçabı ona doğru ittim ve dağılan eşyaları toplamak için eğildim.

"Düğün tarihini mi?" "Kapa çeneni."

Bir motorun gürültüsü ve çakıl taşlarındaki çıtırtılar ikimizin de dönüp Tilki toplantısına kimin katıldığını görmemizi sağladı.

Sarah bana doğru döndü ve kollarımdaki tüm malzemeleri aldı. "Şeytanın sözü." Buraya geldiğinden çok daha hızlı bir şekilde koşarak uzaklaştı.

İkisinin de olmamasını dilememe rağmen yüzüme bir gülümseme ve kızarıklık yayıldı.

Josh park etti ve bana doğru yürüdü, yüzünde aynı gülümseme ve kızarıklık vardı. Dürüst Abe'in kendisi bile daha çelimsiz olamazdı. Ve daha sevimli görünemezdi. "Merhaba."

İyi başlangıç. "Merhaba."

Sesi sanki mücadele ediyormuş gibi soluk soluğaydı. "Aramadığım için üzgünüm. Rocking L ve Jeremy olayını duydum ve meşgul olacağını biliyordum."

Mazereti beni hayal kırıklığına uğrattı. Sarah'nın da dediği gibi, çok zaman geçmişti. "İlginçti."

Yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi vardı. "İşte böyle başladı. Ama sonra aramadığım süre uzadıkça aramamı istemediğini düşündüm ve sonra boş vermenin ve beni yanında istemediğini söylemek zorunda bırakmamanın daha iyi olacağına karar verdim."

Yüzüm yaşadığım şoku gösteriyor olmalıydı. Josh'un bir kerede bu kadar çok kelime söylediğini nadiren duymakla kalmamıştım, eminim bu kadar hızlı ateş ettiğine de hiç tanık olmamıştım.

Sanki ben onu durdurmadan önce bitirmesi gerekiyormuş gibi devam etti. "Ama sonra seni düşünmeye devam ettim ve en azından emin olmamak için aptal olmam gerektiğini düşündüm. Bu yüzden buradayım ve eğer beni bir daha görmek istemezsen, sorun değil. . Ama istersen diye sana bir şans veriyorum."

Gökyüzümde roketler patlatmadı ama sıcak ve güvenli hissettirdi. Gerçek aşk ateşli parıltıyla başlasa bile, çoğu zaman alevler içinde son bulur.

Ömür boyu çiftleşen bir kaz değildim. Belki de daha çok bir çakal gibi, her bir aşkla. Josh'a yaklaştım ve

parmak uçlarımla dudaklarımı onunkilere değdirdim.

GİZEM VE GERİLİM OKUMAYI SEVİYOR MUSUNUZ?

Yeni bir kitabı asla kaçırmayın! Yazar Shannon Baker'dan özel güncellemeler almak için kaydolun.

Shannon-Baker.com adresinden bugün katılın

için teşekkür olarak, ücretsiz bir kopyasını alacaksınız
Yeterince Yakın: Bir Kate Fox Romanı

AYRICA HOŞUNUZA GİDEBİLİR...

Kate Fox Gizem Serisi

Soyulmuş

Çıplak Karanlık

Sinyal Acı

Yağmur Kolay

İşaret Kırık

Bağlar

Michaela Sanchez Güneybatı Polisiyeleri

Kumdaki Yankılar

Çölün Payı

Nora Abbott Gizem Serisi

Aldatmacanın

Yüksekliği Ateşin

Gökyüzü

Yalanlar Kanyonu

Bağımsız Gerilim Romanları

Arkamdaki Çöl

Yeni bir kitabı asla kaçırmayın! Yazar Shannon Baker'dan özel güncellemeler almak için kaydolun.

Shannon-Baker.com/Newsletter

için teşekkür olarak, ücretsiz bir kopyasını alacaksınız

Yeterince Yakın: Bir Kate Fox Romanı

KIRIK BAĞLAR
Kate Fox #5

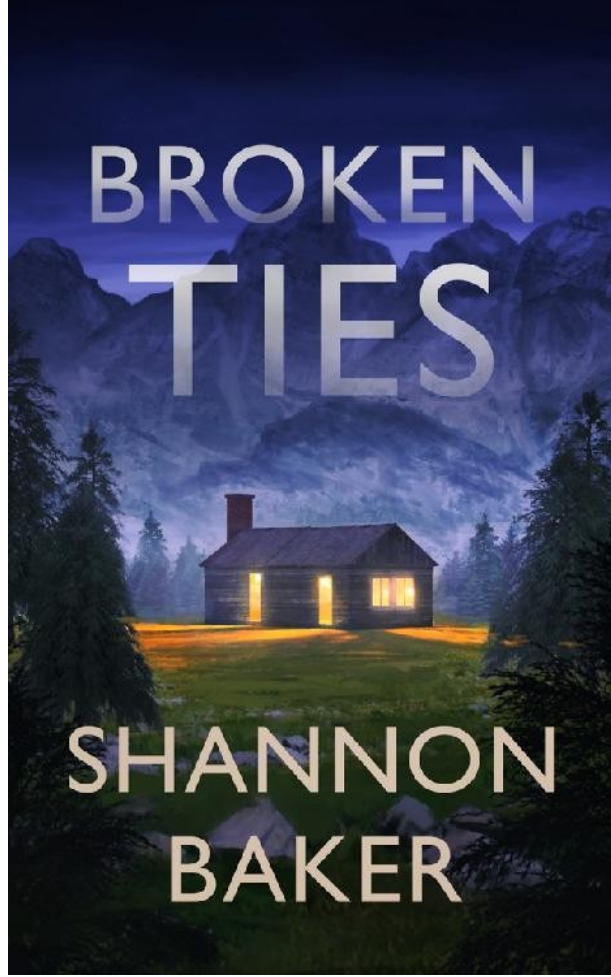
BROKEN TIES, çılgınca popüler Kate Fox serisinin en yeni üyesi.

Eski kocasının karısı Roxy kaybolunca, Kate Fox bir kurtarma görevi için Wyoming taşrasının derinliklerine inmek zorunda kalır.

Ancak vahşi doğada bulduğu gerçek, şok edici suçları gün ışığına çıkarır... ve her fırsatta tehlike.

[Broken Ties'ı şimdi satın almak için buraya tıklayın](#)

Kırık Bağlar

[Broken Ties'ı şimdi satın almak için buraya tıklayın](#)

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, eğer bunu okuyorsanız Kate'in hikayesine kaynak ayırdınız ve size teşekkür ediyorum. Umarım Kate'in maceralarını zaman ayırmaya değer bulursunuz. Hikayeleri paylaşacak biri olmasaydı, onları yazmanın pek bir anlamı olmazdı. Onları yazmayı sevdiğim için, beni dinlediğiniz için minnettarım. Orada.

Yayıncılığın zorlu dünyasında, bir seri genellikle ikinci bir şansa sahip değildir, bu yüzden daha fazla Kate Fox kitabı yazabildiğim için son derece minnettarım. Beni doğru yola yönlendirdiği için Meredith Blevins'e ve kapıyı açtığı için Constance Cochran'a teşekkür ederim. Kitapların dörtnala koşmasına izin veriyorum. Özellikle Severn River Publishers'a, Andrew Watts ve Amber Hudock'a, onlara bir yuva verdikleri ve Kate'in maceralarını daha fazla anlatmak için ata binmeme izin verdikleri için minnettarım. Kate'e ilk şans veren Kristin Sevicke'e teşekkür ederiz.

Birçok okur, bir yazarın bitirdiğini düşündüğü bir taslağın durumu karşısında şok olabilir. Belki tüm yazarlar değil, ama kesinlikle ben. Hayatının özellikle kasvetli bir döneminde bu hikaye üzerinde kahramanca çalışan Jessica Morrell'e sonsuza dek minnettarım. O Sadece zeki ve mükemmel bir profesyonel değil, aynı zamanda gerçekten harika bir . Kate Schomaker'a da teşekkür ederim. olağanüstü editör ve düzeltmen. Beni hiç olmadığım kadar iyi gösterdin.

Yazar destek çevreme derinden minnettarım: Keith Raffle liderliğindeki Midnight Ink yazarları ve aylık toplantıları büyük fark yaratan Zoom davetleri. Jess Lourey'nin sezgisel cömertliği. Yazmayı bıraktığımı açıkladığımda, kutudaki kitabınız ertesi gün beklenmedik bir şekilde geldi ve böyle bir hediye almanın suçluluğu beni sayfaya geri itti. Sızlanmama asla izin vermeyen Wendy Terrien. Maegan Beaumont, benim Konferans eşim, bu yıl hiçbir konferansa katılamadığımızda bile; her zaman arkamı kolladın. Terri Bischoff'a çünkü herkesin senin gibi bir arkadaşına ihtiyacı var. Janet Fogg'a da bitmek tükenmek bilmeyen dostluğu, öğütleri, sayısız kahkahası ve sürekli desteği için.

Shawn Hebbert, Sandhills'de şeriflikle ilgili her şey için çok değerlidir. Bana neyin doğru olduğunu söylüyor ve ben de çoğunlukla ona uyuyorum. Kovboyluk yaptığımda Onu suçlamıyorum.

Beni Necia Ching ile tanıştıran Joslyn Dyer'a özel olarak teşekkür ederim. Ve Necia'ya da beni Facebook'tan çıkarıp önemli şeyler. Bana iyi bir kokteylin değerini öğrettiği için Erin Dyer'a teşekkür ederim. Ve her ikisine de tüm gün boyunca beni güldürdükleri için. Pandemi.

En derin minnettarlığım Dave'e, beni dinlediği için (bazen Her olay örgüsünün ve karakter yayının başlangıcına ve sonuna kadar gözleri parlıyor) ve bana o kadar iyi fikirler veriyor ki, onun adı da kapakta olmalı. Ve dahası, her şeyde gerçek ortağım olduğu için.

YAZAR HAKKINDA

Shannon Baker, *The Desert Behind Me* ve Kate Fox serilerinin yanı sıra Nora Abbott gizemleri ve Michaela Sanchez Southwest Crime Thrillers'ın ödüllü yazarıdır. Rocky Mountain Fiction Writers 2014 ve 2017-18 Yılın Yazarı Ödülü'nün gururlu sahibidir.

Baker 20 yılını, sığırların insan 50:1 daha fazla olduğu Nebraska Sandhills'de geçirdi. Şimdi çılgın Weimaraner'ı ve en sevdiği insanla birlikte Tucson'da çölün kenarında yaşıyor. Bir açık hava aşığı olarak, sırt çantasıyla gezerken, Büyük Kanyon'un dibine inerken, dağlarda ve ovalarda kayak yaparken, göllerde kano yaparken, nehirde koşarken, yürüyüş yaparken, bisiklete binerken ve fırsat buldukça tüplü dalış yaparken bulunabilir.

Arizona günbatımına rağmen, Baker bir Nebraska Husker'idir ve her zaman öyle kalacaktır. Bastır Büyük Kırmızı.

www.Shannon-Baker.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

